

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

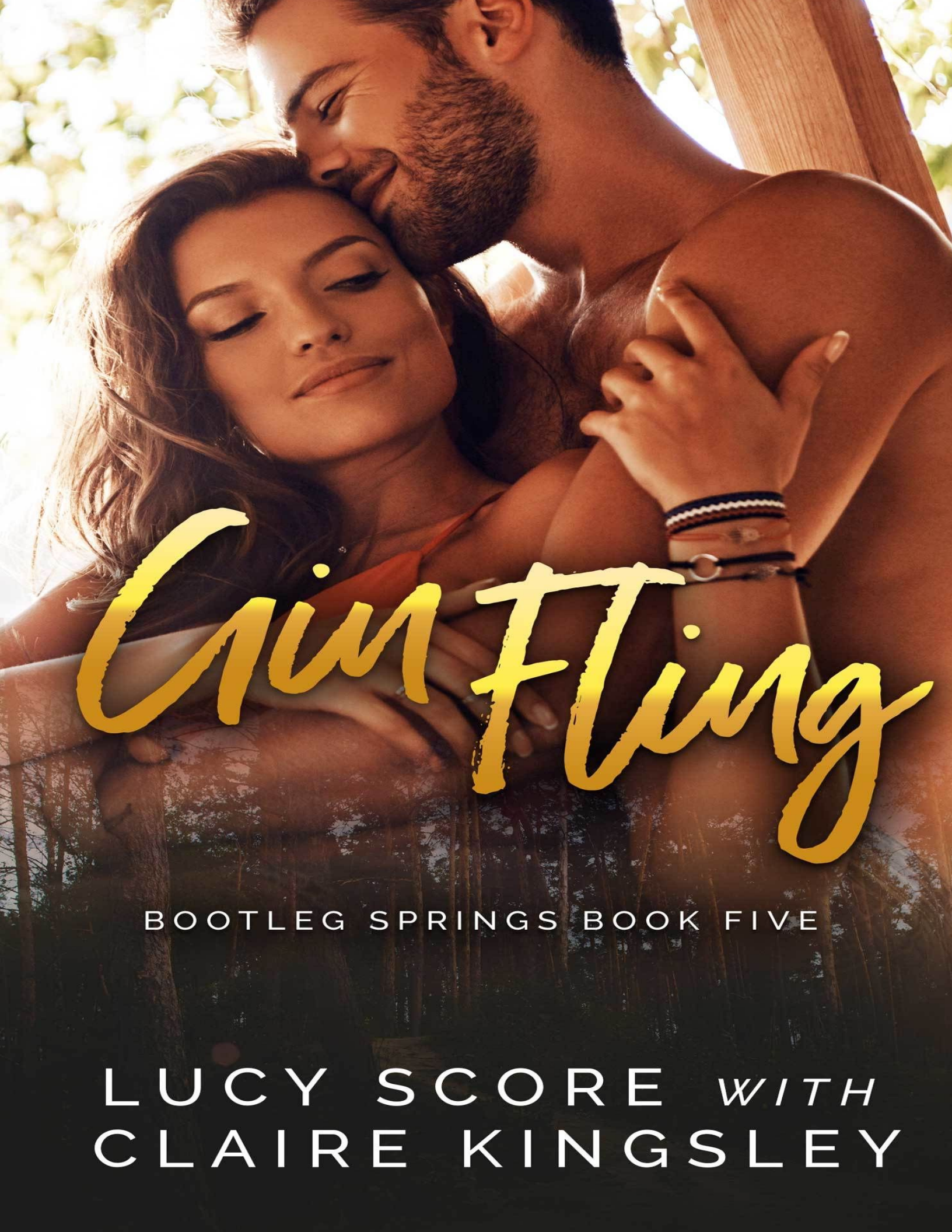
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, resting in a hammock. The man, with a beard and short dark hair, is leaning over the woman, kissing her forehead. The woman has long, wavy brown hair and is looking down with a soft smile. They are both wearing casual summer attire. The background is a bright, sunlit outdoor setting with green foliage. The title 'Crim Fling' is written in a large, stylized, yellow script font across the middle of the image.

Crim Fling

BOOTLEG SPRINGS BOOK FIVE

LUCY SCORE WITH
CLAIRE KINGSLEY

CİN FLING

BOOTLEG SPRINGS KİTAP BEŞ

LUCY SCORE

CLAIRE KINGSLEY

Copyright © 2019 Lucy Score

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-1-945631-47-4 (e-kitap)

ISBN: 978-1-945631-48-1 (ciltsiz)

lucyscore.com

061819

İÇİNDEKİLER

1. Jonah
2. Shelby.
3. Shelby.
4. Jonah
5. Jonah
6. Shelby.
7. Jonah
8. Shelby.
9. Shelby.
10. Jonah
11. Shelby.
12. Jonah
13. Jonah
14. Jonah
15. Jonah
16. Shelby.
17. Jonah
18. Shelby.
19. Jonah
20. Shelby.
21. Jonah
22. Shelby.
23. Jonah
24. Shelby.
25. Jonah
26. Shelby.
27. Shelby.
28. Jonah
29. Shelby.
30. Shelby.
31. Jonah
32. Jonah
33. Bootleg Springs'in tamamı
34. Shelby.
35. Jonah
36. Shelby.

37. Shelby.
38. Jonah
39. Shelby.
40. Shelby.
41. Shelby.
42. Shelby.
43. Jonah
44. Shelby.
45. Jonah
46. Shelby.
47. Jonah
48. Shelby.
49. Shelby.
50. Shelby.
51. Jonah
52. Shelby.
53. Shelby.
54. Jonah
55. Shelby.
56. Shelby.
57. Jonah
58. Jonah
59. Shelby.
60. Shelby.

Daha Fazla Kaçak İsteyin

Yazarın Okuyucuya

Notu Yazar Hakkında

Teşekkür

Lucy'nin Başlıkları

Bu yolculukta benimle birlikte yürüdüğü için Claire Kingsley'e. Sen benim ruh kardeşim ve kitap kankamsın ve arkadaşlığın için çok minnettarım.

JONAH

"A

O kalçaları çalıştırın" dedim üniversite beyzbol takımının on dokuz yaşındaki yıldızına.

"Dostum, eğer onları daha fazla çalıştırsam taş," diye yakındı Eric, barı yerden kaldırırken.

"Benim durduğum yerden gayet iyi görünüyor," dedi Mrs. Morganson onun tam arkasındaki görüş noktasından gözlemledi.

Deadlift günüydü.

Haftada bir gün Bootleg Springs Lisesi'nin ağırlık salonunu her yaştan ve yetenekten sporcuya açık bir spor salonuna dönüştürüyordum. Oda tıka basa aletlerle doluydu ve terlemiş, giyinmemiş gençler gibi kokuyordu. Asma tavanın hemen altındaki kısa pencereler içeri aldıkları güneş ışığı konusunda cimriydi.

Ama bunu başardık.

Tam bir felaket olmalıydı. Üniversiteden yaz tatiline çıkan çocuklara, fitness yolculuğuna yeni başlayan orta yaşlılara, birkaç uzun süredir ağırlık kaldıran kişiye ve birkaç yaşlı vatandaşa koçluk yapıyordum. Bazıları gerçekten çalışmak için buradaydı. Diğerleri ise öncelikle göz zevki için katılmıştı.

Ama her nasılsa, kim gelirse gelsin, hepimiz çok iyi vakit geçirdik. "İyi iş çıkardın," dedim Eric'in sırtını sıvazlarken. yankılanan bir çınlamayla ağırlık çubuğunu kaldırdı. Çocuk uzun, sırık gibi gövdesinin gösterdiğinden çok daha güçlüydü.

"Woowee!" Bayan Morganson tezahürat yaptı.

Minnie'nin Miyav Miyav Evi'nin sahibi ve işletmecisi Minnie Faye arkadaşına dirsek attı. "Futbol takımının araba yıkamasına yaptığın gibi bizi de buradan attırma," diye uyardı.

Her iki bayan da çok daha hafif olan çubuklarını almak için eğildi. Onlar enerjik bir şekilde kaldırma alıştırmaları yaparken ben de onlara göz kırptım.

"Nasılsın, D?" Ailesine göre Doris, spor salonu arkadaşlarına göre ise D halterine bakıyordu.

"Bugün bir PR yapmak istiyordum." Hayal kırıklığına uğramış bir halde tişörtünün kenarıyla alnındaki teri sildi. Doris elli altı yaşındaydı ve kalp nakli olalı üç yıl olmuştu. Geçen yıl kişisel antrenman işimi Bootleg'e taşımaya karar verdikten yaklaşık bir gün sonra beni bulmuştu.

Bu büyüklükte ve sakinleri bu kadar yakın olan bir kasabada haberler hızlı yayılırdı.

Burada olabilmesi için birinin ölmesi gerektiğinden, onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söylemişti. O gün birlikte ilk antrenmanımızı yaptık. Göl kenarındaki parkta bir yürüyüş.

Küçük ve yavaş başladık ama kararlılığı hiç azalmadı. Nakilden önce sigarayı bırakmıştı. Sonra yürümeye başladı. Çok geçmeden onu koşu yapmaya ve pop-up eğitim kamplarına katılmaya yönlendirdim. Sonra ağır kaldırmaya olan derin sevgisini keşfetti. Yolun bir yerinde kocası Josh'u da bu işe sürükledi. Josh yirmi beş kilo verdi ve kürek çekmeye başladı. Doris ise 10 kilo yağsız kas eklemişti ve şu anda yeni kişisel rekoru ile arasında duran bardaki ağırlık plakalarına bakıyordu.

"Orada ne kadar var?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. "İki yüz. Bu lanet şeyi yerden kaldıramıyorum." Tekmeledi spor ayakkabısının burnuyla bara vurdu.

"Bak ne diyeceğim. Git bir şeyler iç. Üzerindeki ağırlığın bir kısmını alacağım ve maksimum performansının yüzde seksen ya da doksanında formunu kontrol edeceğiz. Tamam mı?"

İç çekti, omuz silktili. "Evet. Tamam."

"Her gün PR yapılmıyor," diye hatırlattım ona. "Evet. Evet."

Doris uzaklaştığında Josh bana "Dün gece erken yattı, böylece kaldırış için dinlenmiş olacak," dedi. "Sonuncusunu geçemezse çok kızacak."

"Bilmiyor muyum?" dedim ve çubuğun her iki yanından birer plaka çıkardım. Bir çiftini değiştirdim ve teçhizatı yeniden monte ettim.

"Bu daha fazla gibi görünüyor-"

Doris geri döndüğünde onu "Kes sesini," diye uyardım. Josh kendi barıyla meşguldü ve sakin davranıyordu.

"Hazır mısınız?" Ona sordum.

"Evet. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece zayıf hissediyorum sanırım. Belki de alerjidir?"

"Belki," dedim ve barın arkasına geçmesini işaret ettim.

"Bu ne kadar?" diye sordu, vahşi, kıvrıkcık saçlarını ehlileştirten saç bandını ayarlarken.

"Numara için endişelenme. Sadece formunu kontrol etmek istiyorum. Seni olman gereken zamanda olman gereken yere götüreceğiz," diye söz verdim.

"Biliyorum. Biliyorum. Bugün olmayabilir ama başaracağız." İç çekerek benim pek çok moral konuşmamdan birini tekrarladı. "Sadece bugün olmasını çok istedim. Bugün o gün, biliyor musun?"

"Yıldönümünüz mü?"

"Üç yıl önce ölümün eşiğindeydim ve yeni bir kalple uyandım." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Bağışçının ailesine e-posta gönderip bugün büyük bir PR yaptığımı söyleyebilmek isterdim. Onun bir parçasının hâlâ yaşadığını bilsinler."

Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Hey, ideal olanın bu olduğunu biliyorum ama önce gerçeklerle çalışalım. Tamam mı? Belki basit bir şeydir." Nispeten basitti. Yıldönümü, kalbini aldığı adamın ailesine haber verme isteği.

Doris kendini kaybetmişti.

Son deadlift günümüzün üzerinden dört hafta geçmişti ve ben onun 200'e ulaşabileceğini *biliyordum*. Sadece o emin değildi.

Hâlâ hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını salladı. "Evet, evet. Tamam. Bakalım sihirli eğitmen değneğini sallayabilecek misin?"

Kalçalarından büküldü ve bara uzandı.

"Alt-üst tutuşunu kullan," diye talimat verdim. "Bu, barın elinizden yuvarlanacakmış gibi hissetmenizi önleyecektir."

Tekrar başını salladı, ayarladı.

"Bu biraz daha kolay olacak çünkü bu sizin maksimumunuz değil. Bu yüzden forma odaklan. Üç kadar say. Bir, iki, üç!"

Büyük bir şey olduğunu hisseden sınıf, yaptıkları işi bırakıp Doris'in arkasında sıralandı. Nefeslerini tutarak izliyorlardı.

Çekti. Yüzü gergindi, boynundaki ipler geriliyordu. Çıta yükseldi. Yavaşça, yavaşça daha yükseğe çıktı. "Hadi! Hadi! Çek! Çek!" Bağırdım.

"Çek!" Sınıfın geri kalanı farklı ses tonlarında yankılandı.

Doris doğruldu, tamamen uzandı ve yüzü kıpkırmızı oldu, çubuk ellerinde sıkılıydı. Sınıf arkasından tezahürat yaptı. Çubuğu bıraktı ve belinden eğildi.

"Neden bu kadar gürültü yapıyorsunuz?" Bir nefes verdi ve kolunu alnında gezdirdi. "Vay anasını. Hastalanıyor olmalıyım. Bu bana binlerce kilo gibi geldi."

"Çünkü 215 yaşındaydı," dedim ona.

"İki ne?" Gözlerini kırıştırdı.

"İki yüz on beş pound." "215? 215 mi kaldırdım?"

Sırıtarak başımı salladım.

"215," dedi tekrar, kendi kendine fısıldayarak.

Josh onu arkasından sıkıca kucakladı. "215," diye tekrarladı.

Ellerini sıktı ve önündeki ağırlıkları hesapladı. "Aman Tanrım. Bu 215! İki yüz on beş kilo kaldırdım!" Josh'un elinden kurtuldu, döndü ve kendini ona doğru attı. "Başardım! Vay anasını!"

"Başardın!" Hayatta kalmakla kalmayıp *yaşamaya devam* eden karısına sarılırken gözlerini sımsıkı yumdu. Kalbime saplanan oku hissettim ve o anı anmak için telefonumu çıkararak dikkatimi dağıttım.

Kutlama, Super Bowl'u kazandıran touchdown'a layıktı.

Sınıf, sırtını sıvazlayan kucaklaşmalar ve kutlama beşlikleri için onu bir kaldırıcıdan diğerine geçirdi. Arka planda müzik çalarken herkes bunu kendi kişisel zaferiymiş gibi kutluyordu.

"Bana yalan söyledin," dedi Doris, elleri kalçalarında bana dönerek. Yüzü mutluluktan kızarmıştı.

"Sadece birazcık," dedim ona.

"Psikolojimin bozulduğunu biliyordun ve bunu gerçekleştirmem için beni kandırdın," diye ısrar etti. Gözleri buğulanmaya başlamıştı.

Başımı salladım. "Bunu *sen* başardın. Şimdi git barının yanında dur da PR fotoğrafını çekeyim. Kalbinin ailesine gönderebilirsin."

Alt dudağı titredi.

Etrafımızda birkaç çiftten fazla parlayan göz vardı. "Yapma bunu," dedim onu işaret ederek. "Eğer sen gidersen, hepimiz gideriz ve sonra derslerimi ağlattığım Bootleg'in her yerinde yazacak. Ağlarsan işimi mahvedersin."

Sıkıca sarılmak için yaklaştığında gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Teşekkürler Jonah," diye fısıldadı.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum, D," diye fısıldadım. "Ben de."

Hafta sonunu başlatmak için iyi bir yoldu. D'nin kişisel rekoru beni kendi özel hayatımı bir anlığına unutturacak kadar neşelendirdi.

Müfettişlerin bulduğu ceset ve onun temsil ettiği sorular. DNA'm bozulmuş muydu? Babam genç bir kızı mı öldürmüştü? Ve bu daha sonra gelenler için ne anlama geliyordu? Benim için. Erkek ve kız kardeşlerim. Bize ne tür bir miras bırakmıştı?

Bu dünyadaki en iyi şeydi. Doriseler, Ericler ve Bayan Morganson'lar. İyi olan onlardı. Düzeltmeyeceğim şeyler için endişelenmek yerine biraz zaman geçirirdim.

"Biliyor musun Jonah," dedi Bayan Morganson, ben parmaklıkları silerken yanıma sokularak. "Bir spor salonu açmayı gerçekten düşünmelisin. Dükkân aç, kök sal."

Minnie Faye masum bir ifadeyle, "Eminim June Tucker yeni bir yerel yatırıma çok sevinecektir," diye ekledi.

"Öyle mi?" Kolayca söyledim.

Bu düşünce aklıma geldi.

Ama sonuçta Bootleg Springs'te kalıp kalmayacağıma karar verememiştim. Bir yıldır buradaydım. Burada bir ailem, dersler ve kişisel eğitimler veren yeni bir işim vardı. Ama bu Batı Virginia kasabasının evim olduğu anlamına gelmiyordu. Callie Kendall davası çözüldükten sonra karar verecektim.

Kal ya da git.

Bayan Morganson, "Bunu bir düşünün," diye tavsiye etti. "İstediğiniz gibi düzenleyebileceğiniz kendi alanınız. Belirli bir program. Bahse girerim Bootleg'de bir spor salonu çok iyi iş yapar, böylece insanlar tüm o kaçak içkileri çalışabilir."

"Bunu dikkate alacağım," diye söz verdim. "Şimdi, hanımlar izin verirseniz, bir sonraki dersimden önce D'nin zaferini yumurta akı omletle kutlamaya gideceğim."

SHELBY

T Brunch Club, dumanı tüten sıcak dedikodularla süslü bir kahvaltı sunuyordu. Bootleg Springs sakinleri restoranın şık beton barına oturur ya da Keçi peynirli frittata ve kızarmış tavuk bisküvileri ile mango chia smoothie'nin tadını çıkarırken şehrin en son söylentilerini yakalamak için minderli kabinlerde öne çıkın.

Doğal bir gözlemci olarak kalabalığa doyamadım.

"Moe Dailey'nin tazısının yine kaçtığını duydunuz mu? Lacey Dickerson'ın safkan Shih Tzu'sunu parçalamış," diye bağırdı Bayan Varney restoranın gürültüsü arasında. Güneşli geç bahar sabahına hürmeten, göğüslerinin hemen altında duran, beli lastikli siyah bir pantolon giymişti.

Restoranın arka tarafındaki büyük bir köşeye sıkışmış yedi kişiydik. En az otuz yaş farkla en genç olan bendim.

"Notların için bir şey var, Shelby." Toplantımızın tek erkek üyesi olan yaşlı Jefferson Waverly bana doğru bir çatal salladı. "Bootleg Springs'in uzun bir hafızası ve karma için iyi bir takdiri var."

"Mm-hmm." Grup coşkuyla başını salladı. Yazmamı beklediler ve ben de yazdım. Kahvaltı Kulübü -Brunch Kulübü ile karıştırılmamalı- tarafından evlat edinilmiştim; genellikle tavsiye veren ve yaramazlık yapan Bootleg yaşlıları topluluğu. Özellikle de bingo gecelerinde. Kasabaya çok özel bir amaçla gelmişim ve kısa sürede sadece kenarda takılıp gözlem yapamayacağımı anladım. Hayır, bu küçük kasaba bir yabancıya kollarını açmadan önce tam bir katılım gerektiriyordu. Bu, katılımcı gözlemin ta kendisiydi.

En iyisi. Ben Jane Goodall'dım ve içki kaçakçıları da benim deneklerimdi.

Beni geçici olarak kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Yani, çoğu kabul etmişti. Hâlâ benden uzak duran birkaç kişi vardı. Ama onları yıpratıyordum. Hep öyle yaptım.

Kendimi kasaba hayatına dahil ederek, aradığım içgörüden daha fazlasını elde etmiştim. Bu kurnaz komşular orijinal planımı ve dar tezimi aldılar, kaçak içki ile ıslattılar ve sonra ateşe verdiler.

Onların isteği üzerine, birkaç düzine kadar yüz yüze görüşme yapmak yerine, çevrimiçi bir anket oluşturdum ve iki gün önce tüm kasabanın kullanımına açtım. Kısa kişilik değerlendirmeleri, sakinlerin daha geniş toplulukla nasıl ilişki kurduğuna dair sorular, rol tanımlama etiketleri ve merhamet, sosyal adalet ve katılım için derecelendirme sistemleri içeriyordu.

Esasen, benim küçük inek anketim Bootleg Springs'in tam olarak kimlerden oluştuğunu ve neden birlikte bu kadar iyi çalıştıklarını ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı. Topluluk aktivizmlerinin en son parlak örneği, kasabanın aşırı hevesli, saygısız bir gazeteci kalabalığını tahliye etmek için bir araya gelmesiyle ortaya çıktı.

Aynı asistanlar şimdi her seferinde bir anket cevabı vererek doktoramı kazanmama yardımcı oluyorlardı.

"Sanırım ellerinde bir sürü köpek yavrusu olacak," diye düşündü Louisa Nine. Hayat arkadaşı Estelle -Louisa'nın bembeyaz ve kıbar Güney Carolina'sına karşılık Louisa'nın kaba saba Batı Virginia'sı- ona beşlik çaktı.

Jefferson, "Kan gölüne dönmekten iyidir," diye kıkırdadı.

Masanın etrafındaki Güneyli hanımlar peçetelerini yere atıp ters ters baktılar. Jefferson kıs kıs güldü.

"Her neyse, zavallı Jonah Jr.'ı mezuniyet balosunda terk etmekle iyi etmiş," diye yorumladı Gertrude, nam-ı diğer Gram-Gram.

Masanın geri kalanı, adamın asla iyi bir eş bulamayacağına dair endişelerini dile getirerek sempati duyduklarını belirttiler. Not defterime birkaç not aldım. Bootleg Springs'in yaşlıları, "gençler" olarak gördükleri kişilerin aşk hayatlarına ilgi duyuyorlardı. Görünüşe göre beş Bodine'den üçünün eşleşmesiyle, tam bir ev çözümü için can atıyorlardı.

Tartıştıkları "zavallı" Jonah Jr. Jonah Bodine'di. Merhum Jonah Sr.'ın gayrimeşru oğlu ve beni hâlâ pek sevmeyenlerden biriydi. Babasının cenazesinden günler sonra, ölüm ilanından dört üvey kardeşi olduğunu öğrendikten sonra kasabaya gelmişti.

Myrt Crabapple'a göre Yunus, "babasının ve kardeşlerinin tıpatıp aynısıydı."

Bu da Jonah'ın çok ama çok çekici olduğu anlamına geliyordu.

Uzun boyluydu. Zayıftı. Güçlüydü. Kaslıydı ama steroidli bir şekilde değıl. Rahat bir gülümsemesi ve iyi bir yağmurdan sonra çimen rengine gözleri vardı. Buradaydı.

Estelle pastırmasını kapıya doğru tutarak, "Yakışıklı şeytandan bahsediyoruz," dedi.

Küçük inek kalbim onaylayan bir tempo tutturdu.

Şort ve terli bir tişörtle içeri girdi. Brunch arkadaşlarımla yemeğe koşu kıyafetlerimle gelmemden, ağırlarımı ve sızılarımı örtmeye çalışmamdan şikâyetçi olmalarını yüce gönüllülükle üzerime alınmamaya karar verdim. Belli ki antrenman sonrası Jonah için aynı endişeleri taşıyorlardı.

Adam gömleğinin kenarıyla alnını silerken restorandaki her kadın nefesini tutmuştu. O karın kaslarının parıltısı kahve fincanımı tabağa çarpmama neden oldu. Yankılanan çarpışma, gözleri Jonah'ın çok güzel sekiz kasından koparıp kızarmış yüzüme çevirdi.

Gömleğini çıkardı ve bana baktı. Dostça gülümsemesi taşa dönüştü. Güçlü çene, Bodine elmacık kemiklerinin altında ince çukurlar. Gözleri soğuk ve sinirliydi. Masa arkadaşlarım fark etti.

"Brrrr. Bana mı öyle geliyor yoksa burası gerçekten soğudu mu?" Bayan Varney fısıltı olduğunu sandığı bir sesle konuştu.

Jonah'ın boş bakışlarını parlak bir gülümsemeyle karşıladım. Benden yoğun bir şekilde hoşlanmaması ama yine de kaba davranmayı kendine yedirememesi adam için çok şey ifade ediyordu.

Myrt ona el salladı ve bir an tereddüt ettiğini gördüm. Bana karşı olumsuz hisleri, kasabanın yaşlılarından uzak durmayı düşünmesine neden olacak kadar güçlü görünüyordu. İlginçti. Beynimin analitik kısmı hangi durumların benimle medeni bir sohbetten daha az ya da çok tatsız olduğunu test etmek istedi. Daha sonra düşünmek üzere defterimin kenarına hızlıca bir not karaladım.

Masanın en ucuna doğru ilerledi. "Bayanlar. Jefferson," dedi başını sallayarak ve benimle daha fazla göz teması kurmaktan özellikle kaçındı.

Louisa, "Konuşuyorduk ve artık bir spor salonu bulmanızın zamanı geldiğini düşünüyoruz," diye açıkladı.

Diğer hanımlar da başlarıyla onayladılar.

Jonah gizemli bir şekilde, "Günün duygusu bu gibi görünüyor," dedi.

Gert beyaz saçlarını okşayarak, "Hiçbirimizin ellisinden bir gün fazla göstermediğini biliyorum," dedi. "Ama Happy Hour antrenmanımıza gitmek için ağaç köklerine ve serbest dolaşan tavuklara takılıp düşmemeliyiz."

Happy Hour, altmış yaş üstü sakinlerin Jonah'ın kıdemli fitness sınıfını adlandırmak için oyladıkları isimdi.

Jefferson, "Beş Numaralı Mona Lisa McNugget'ın Dört Numara'dan daha maceracı olduğu kesin," diye yorum yaptı.

"Beni bir yuva kurmaya ikna etmeye çalışmıyorsun, değil mi büyükanne? Değil mi?" Jonah göz kırparak sordu. Tanrım, gülümsemesi çok hoştu. Kadınların onu sevmesine şaşmamalı. Ben de ondan hoşlanıyordum ama o bana iyi davranmıyordu bile.

Cassidy ve June'un büyükannesi Gert masummuş gibi davrandı ve patolojik bir şekilde küçük sevimli kıcıyla yalan söyledi. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Estelle'in parkta bir tavuğun üzerinden geçip kalçasını kırıldığını düşünsenize."

Ben hariç masadaki herkes tahtaya vurdu.

"Peki ya lisenin spor salonu?" Jonah dürtükledi. Kendisi kişisel antrenördü ve kasaba sınırları içinde kendisini kişisel olarak eğitmesini istemeyecek tek bir kadın olduğundan şüpheliydim. Ne yazık ki yanlış bilgilendirilip benden hoşlanmamaya karar vermeden önce bir ya da iki eğitim kampına katılmışım. Çok yazık oldu. Mükemmel bir öğretmendi ve benim de biraz atletik rehberliğe ihtiyacım vardı.

Bayan Varney, "Özel bir spor salonunuz olsaydı, özellikle yaz tatilcileri için daha iyi bir iş yapacağınızı düşünüyoruz," diye ısrar etti.

"Bunu düşüneneğim," diye söz verdi, masaya gülümseyerek. Bakışları üzerimde gezindi.

Bunu düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordum. Adam kasabaya hiç tanımadığı kardeşlerini tanımak için gelmişti ama biyolojik babasının yıllardır süren bir kayıp vakasının baş şüphelisi olduğunu öğrenmişti. Babasız büyümek ve *sonra* adamın bir suçlu olabileceğini keşfetmek? Bodine'lerin geri kalanıyla bağlarını sağlamlaştırmadığı sürece Jonah'ın Bootleg'de kalmak için bir nedeni olmayacaktı. Gayrimenkul sahibi olmak için bir neden yok.

"Bunu sen yap Jonah," diye ısrar etti Myrt. Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı ve camdan gözü masanın avizesinin altında parladı.

"Brunch için bize katılmak ister misin?" Estelle teklif etti.

"Çok isterdim hanımlar -ve Jefferson- ama ilgilenmem gereken bir aile meselesi var. Hepinize iyi hafta sonları dilerim," dedi Jonah ve

Tezgâhta siparişı onu bekliyordu.

Eminim yumurta beyazı ve sebzedir. *İğrenç*. Adam tam bir sağlık abidesiydi ve bu belli oluyordu. Söylentiye göre domuz kabuğu dudaklarından hiç geçmemiş.

Jefferson, "Henrietta Van Sickie erzak almaya geldi," diye anons ederek yemeğin dedikodu kısmını yeniden başlattı.

"Sence Gert onu tekrar konuşturabilecek mi?"

"Yani zavallı kadını yalnız bırakılmayı talep etmeye mi zorluyorsunuz?" "Ben hoş sohbet biriyim," diye burnunu çekti Gert.

Louisa, "Sizden çekilmenizi isteyene kadar kadının marketten çıkışını el arabanızla engellediniz," diye itiraz etti.

"Hâlâ sayılır. Benimle konuştu."

Charlotte'ta büyüdüm ve son birkaç yılımı Pittsburgh'da geçirdim. Bir münzevinin erzak almak için ayda bir kez şehre inmesi fikri ilgimi çekti.

Dürüst olmak gerekirse, Bootleg Springs'teki hemen hemen her şey öyleydi. Jonah Bodine de dahil, diye düşündüm boş boş onun restorandan çıkışını izlerken. Bahar güneşinin altında kaybolmadan önce bana bir veda bakışı attı.

"Shelby, tatlım. Sence de o çocukla aranı düzeltmenin zamanı gelmedi mi?" Estelle sordu.

Omuz silktim ve Benedict usulü yumurtalarımın geri döndüm.

"Katılıyorum. Bodine'ler bu kasabanın kalbi sayılır. Süslü makalenizi yazacaksanız onlara ihtiyacınız var," diye söze girdi Bayan Varney.

Haklı oldukları bir nokta vardı. Küçük bir tane.

Jefferson, "Kardeşin June Tucker'ın yanına taşınarak kapıyı araladı," dedi. "Bunu kendi yararına kullan. Bodine'lere senin hakkında yanıldıklarını göster."

"Ve nereden başlamanız gerektiğini de biliyorum," dedi Gert sinsice.

Q. Toplumunuzdaki biri için yaptığınız en komşuca şey nedir?

JEFFERSON WAVERLY: Geçen yıl Scarlett Bodine denen kıza desteğimi göstermek için dur işaretinde Wade Zirkel'e arkadan çarptım. Şerife çift gözlüğüm yüzünden kaza olduğunu söyledim. Ama o Zirkel denen adam gerçeği biliyor.

SHELBY

T

Kulübenin içinden gelen sesler kötü bir zamanda geldiğimi gösteriyordu. Birisi küfrediyordu. Bir şey çalıyordu. Ve başka bir şey

Yowling.

Kulübenin kapısına hızlıca vurdum ve zile bastım.

Bir gürültü oldu ve ardından bir sürü küfür daha geldi ve sonra kapı açıldı.

"Peki, ne halt istiyorsun?"

Scarlett Bodine bana ters ters baktı ve maun rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için nefesini üfledi. Kot pantolonunun paçasına bir kedi iliştilmişti.

Ona en dostane Tehdit Değilim gülümsememi gösterdim ve Brunch Club'dan sipariş ettiğim çörek ve kahvaltılık hamur işlerinden oluşan tabağı elime aldım. "Merhaba," dedim neşeyle.

Scarlett kediye bacağından ayırdı ve iş çizmesiyle onu evin içine doğru itti.

Erkek arkadaşı Devlin'in arkasında bir yerde telefonla konuştuğunu duyabiliyordum. "Tekrar ediyorum. Ne halt istiyorsun?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Ama gözlerinin, bu sabahki korkunç koşumdan sonra zayıflamış kollarıma ağır gelmeye başlayan eşyalara takıldığını fark ettim.

"Scarlett, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diye neşeyle söze başladım.

"*Ailemin içine sızmaya ve yanlış ayak olarak hakkımızda pislik bulmaya çalışan aşağılık, iyi olmayan, kirli, dedikodu taciri, dişi şeytan bir muhabir olmanızı kastediyorsanız, evet. Evet, yaptık.*"

Yılmadan, karbonhidrat tepsisinin üzerindeki plastik ambalajı kaldırdım, böylece koku kaçabilecek ve beynine yayılabilecekti. Koku alma işlevi benim tarafımdaydı. Kimse şeker koklarken sinirli kalamazdı. "Ben muhabir değilim. Callie Kendall hakkında yazmıyorum. Ve söz veriyorum ailenize sızmaya çalışmıyorum."

Scarlett bana şüpheyle baktı. Ama Fransız cruller'ının kokusu dikkatini dağıtıyordu. Bana zafer gibi kokuyordu.

"Dergiler için yazıyorsun," diye işaret etti. "Diğer ruhsuz, kalpsiz, mokasen giyen gazeteci arkadaşlarıyla birlikte kasabaya geldin. Dev kardeşinin dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biriyle çıkıyor olması umurumda değil. Bu sana iyi davranmamı gerektirmez."

Tepsiden bir hamur işi kaptı.

"Serbest yazarlık yapıyorum," diye kabul ettim. "Akademik psikoloji dergileri için. Küçük topluluklarda komşular arasında var olan bağlar ve bu ilişkilerin genellikle gerçek biyolojik veya romantik ilişkiler kadar güçlü ve bağlayıcı olabileceği üzerine saha çalışmasını içeren bir tez yazıyorum."

Scarlett ekmeğin bir köşesini ısırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Şimdi ne diyeceksin?" "Sosyal hizmet alanında doktora yapıyorum. Tezimi Bootleg Springs. Kasabanızın bir grup ruhsuz, kalpsiz, mokasen giyen gazeteci sansarı nasıl kovaladığı hakkında. GT bana kefil olabilir," diye söz verdim, gerekirse kardeşimin benim için şahitlik yapmaktan çekinmeyeceğini umuyordum.

Küçük kasaba psikolojisi üzerine yazılmış en iyi tez için ihtiyacım olan her şeyi elde edene kadar Bootleg Springs'te kalacaktım. Bodine'ler de bu fikre alışabilirdi. Çünkü araştırmamda onların katkısı olmadan kasabadan ayrılmayacaktım.

Scarlett hâlâ bana güvenmiyormuş gibi bakıyordu, sanki beni bir rıhtımdan aşağı atabilirmiş gibi. "İçeri girebilirsin," dedi sonunda. "Ama yanlış bir hareket yaparsan, hoşuma gitmeyen bir söz söylersen, seni babamın av tüfeğiyle arazimden kovalarım. Dolu değil ama yine de gerçekten korkutucu görünüyor. Ve onu oldukça sert sallayabilirim."

"Yeterince adil."

Onu içeri kadar takip ettim. Kulübe çok şirin, küçük ve tıka basa doluydu. Sıska salonun bir duvarında kutular sıralanmıştı. Yan döndüm ve tepsiyi havada tutarak yanlarından geçtim, sırtım ve omuzlarım protesto çığlıkları atıyordu. Alan küçücük bir mutfığa ve ufacık bir odaya açılıyordu.

küçük oturma odası. Her ikisi de eşyalarla dolup taşıyordu. Daha fazla kutu vardı, bazıları etiketli, bazıları açıktı ve içindekiler dışarı dökülüyordu.

Şık takım elbiselerden oluşan iki giysi rafı küçük kanepeyi çevreliyordu. Televizyonun önündeki duvara plastik kutular ve dosya kutuları yerleştirilmişti.

Kedi, pençelerini üzerinde Case Files 2010 yazan bir karton kutuya batırmadan önce kitap ve dergi yığınlarının arasına girip çıktı.

Scarlett bir spreyci şişesi çıkarıp kediye doğrultarak, "Kes şunu, Jedidiah," diye emretti.

Kedi ona baktı ve yemin ederim sırttı. Scarlett onun küçük suratına spreyci sıkana kadar kutuyu parçalamaya devam etti.

Miyavladı ve koridorda koşmaya başladı.

"İlk seferinde dinleseydin, sana bunu yapmak zorunda kalmazdım," diye seslendi arkasından.

Uzun boylu ve kusursuz giyimli Devlin, bir kulağında telefon, diğerinde parmağıyla mutfakta duruyordu. Telefonda akıcı bir şekilde avukatlıkla konuştu ve bana dalgın bir gülümseme verdi. Scarlett'in başına bir öpücük kondurdu ve kapıyı kapatarak yatak odasına girdi.

"Sana biraz tatlı çay koyuyorum. Ama sadece kibarlık olsun diye. Sonra verandaya çıkıp beni kazanmaya çalışabilirsin, ki bunda şüphesiz başarısız olacaksın ve bana da sana mülkümden çıkarken eşlik etmekten başka seçenek bırakmayacaksın." Burnunu çekti.

Tatlı çayı sevmezdim. Dişlerimi acıtıyordu. Ama bunu ona itiraf ederken kendimi güvende hissetmiyordum.

"Tatlı çay çok iyi olurdu," dedim neşeyle.

Bana ters ters baktı ve mutfaka girerek bardakları ve bir sürahi şekerini getirdi. Hepsini bir tepsiye koydu ve sürgülü cam kapıya taşıdı. Başımı sallayarak kapıyı açtım ve onu dışarı kadar takip ettim.

Bu, özümsemem ve tezimde bir şekilde tercüme etmem gereken türden bir deneyimdi. Geleneklere ve görgü kurallarına bu kadar bağlıyken yine de kabalığın sınırında olmak. Büyüleyiciydi.

Kendimi Scarlett'in arazisinin sonunu öpen gölün pırıl pırıl sularına bakan rahat bir verandada buldum.

Ev sahibem çayı iki kişilik küçük bir masaya bıraktı. Ben de hamur işlerini ekledim ve oturduk.

"Peki, ne istiyorsun?" diye sordu çayı doldururken. "Ve sakın bana şu insanların vücudu hakkında tek bir soru sormayı aklından bile geçirme.

New York'ta bu hafta bulundu."

"Dediğim gibi, ben bir muhabir değilim." Scarlett saçma sapan bir kadındı. Bu yönünü seviyordum.

"Ne diyorsun sen?" Başka bir poğaçaya uzandı.

"Ben yüksek lisans öğrencisiyim, gazeteci değil," dedim. "Sosyal hizmet alanında doktora yapmak için bir tez üzerinde çalışıyorum."

Çiğnedi ve beni şüpheyle inceledi. Konuşmaya devam etmek zorunda hissettim.

"Şerif Yardımcısı Tucker'ın bulduğu şu yazarlık belgeleri var ya? Bunların hepsi psikoloji dergileri için yazılmış makaleler. Akademik dünya yayınlanmış olmaya çok önem verir."

"Yani çakal bir muhabir *değilsin*?" diye açıkladı. "Değilim," diye söz verdim.

"Peki o zaman, burada ne yapıyorsun?" Scarlett hissedilir bir şekilde rahatlayarak sordu.

"Bootleg Springs, sansasyonel manşetlerin çoğu haber kuruluşu için önemli olan tek şey olduğu bir dönemde yırtıcı bir gazeteci kalabalığını ortadan kaldırmayı başardı. Batı Virginia'daki bu küçük kasaba, üç eyalet bölgesindeki en büyük yayın ve bloglardan bazılarıyla mücadele etti ve kazandı."

"Evet, yaptık."

"Burada topluluğunuzun nasıl bir araya geldiğini, sosyal olarak nasıl yapılandığınızı inceliyorum. Bu konuda bir makale yazıyorum. Bana doktoramı kazandıracak bir çalışma."

Scarlett düşünceli bir tavırla dış ağrıtıcı çayını yudumladı. "O zaman Cassidy senin muhabir olduğun haberini verdiğinde tam olarak neden kuyruğunu kıstırıp şehirden kaçtın?"

Gözlerimi kırptım, bu soruyu beklemiyordum. Yalanlarla aram pek iyi değildi. Ama özel hayatımı tüm şehre yaymak da istemiyordum. "İlgilenmem gereken bazı akademik işler vardı." Tam olarak yalan sayılmazdı. Danışmanımı ziyaret *etmiştim*. Sadece yapılacaklar listemde başka şeyler de vardı. Scarlett Bodine'in bilmesine gerek olmadığını düşündüğüm şeyler. Tam o sırada sırtım ağrımaya başladı. Rahatsızlığımı hafifletmek için koltukta kaydım.

"Mm-hmm," dedi, hala beni dikkatle izliyordu. "O zaman neden Jonah'la yakınlaşıyordun? Eğer babamızla ilgili özel bir şey değilse ondan ne almaya çalışıyordun?"

Gülüşüm ikimizi de şaşırttı.

"Sadece sevimli olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim. *Gerçekten, gerçekten sevimli.*

"Elbette öyle. Bütün kardeşlerim öyledir. Yani sadece flört etmek için flört ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Şey, evet. Çok uzun boylu ve yeşil, yeşil gözleri var. Ve gülümsemesi gerçekten çok hoş."

Kapa çeneni Shelby, diye emrettim kendime. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Jonah Bodine'e büyük bir aşk besliyordum. Neyse ki o benim aşağılık, işe yaramaz, bilmem ne Güneyli bir aşağılama olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden aşık olduğum kişiye karşı harekete geçmeme gerek yoktu.

Kendime bir erkek arkadaş bulacak durumda değildim. Diplomamı aldıktan sonra. Hayatımın geri kalanını düzene soktukten sonra. Bu son kötü haberin üstesinden geldikten sonra. Ama şimdilik Jonah'a uzaktan hayran olmanın tadını çıkarabiliyordum.

"Yeterince adil. Peki bugün neden buradasın? Kardeşimin ne kadar güzel olduğunu söylemenin dışında mı?" diye sordu sandalyesinde arkasına yaslanarak. Göl, arkasındaki ağaçların arasından parıldıyordu. Geç gelen bahar esintisi paravanların arasından ılık ılık esiyordu.

Derin bir nefes aldım ve daldım. "Kalacak bir yere ihtiyacım var. Han harika ama yazın biraz yayılabileceğim, yarı kalıcı bir yere ihtiyacım var."

Scarlett homurdandı. "Bir de bana sor. Ekipler iki hafta önce yeni evimizin temelini attılar ve Devlin'in alışveriş merkezi kadar büyük bir dolabı olana kadar günleri sayıyorum, böylece kahve makinesine giderken bir düzine takım elbiseye takılıp düşmek zorunda kalmayacağım."

"Tebrikler," dedim. "Madem konuyu açtın, Bootleg Springs'te emlak ve kira işleriyle ilgili kime sorarsan sor, sana Scarlett Bodine'in aradığın kadın olduğunu söyleyeceklerdir."

"Size yardımcı olabilirim," dedi küstahça. "Ama önce havadan sudan konuşmalıyız. Yapılacak en kibar şey bu."

Scarlett: Hepiniz için hızlı bir soru.

*June: Neden bir sorunuz olduğunu açıklıyorsunuz?
Neden sadece soru sormuyorsunuz?*

Senin için ne yapabiliriz, Scarlett?

Scarlett: Kız kardeşin, Shelby. Cinayete meyilli bir manyak mı yoksa takıntılı bir yalancı mı ya da gerçekten kötü biri mi?

June: Bu soruları endişe verici buluyorum.

Shelby bunların hiçbirisi değil. Bence ona bir şans verersen, ondan gerçekten hoşlanacaksın.

Scarlett: Onu potansiyel bir baldız olarak sever miydim? Mesela hayatımın geri kalanında onu Şükran Günü yemek masasında görmeyi kaldırabilir miyim?

June: Bu sorgulama tarzından rahatsızlık duyuyorum.

Siz ikiniz kanepede yan yana oturmuş mesaj mı yazıyorsunuz?

Haziran: Kaplıcalarımızın zaman diliminden yararlanmaya çalışıyoruz. Bölüyorsunuz.

Üzgünüm, JuneBug! Aklıma bir fikir geldi ve pişman olup olmayacağımı bilmem gerekiyor.

George: Eğer yardımı olacaksa, onun kız kardeşim olmasından hiç

pişmanlık duymadım. June: Onu hangi kardeşle çiftleştirmeyi

planlıyorsun?

Böyle bir şey yapacağımı kim söyledi? Şimdi izin vererseniz yeni bir kiracıyı yönlendirmem gerekiyor.

JONAH

"W

Ne düşünüyorsun? Yeterince büyük mü?" Bowie sordu. Omzunun üzerinden baktım. Bowie ve ben aynı yaştaydık, üvey kardeşlerdik ve babaları bizi farklı şekillerde hayal kırıklığına uğrattı. Geçen yıl Bootleg Springs'te ortaya çıktığımda en büyük sorunu benimle yaşamasını beklerdim.

Ama bana ısınmakta en çok zorlanan, hepimizin en yaşlısı olan Gibson olmuştu. En azından Gibson kimseye ısınmış gibi görünmüyordu, bu yüzden bunu kişisel olarak algılayamazdım.

Her zamanki neşesiz ruh hali son günlerde dibe vurmuştu. Bu geziye gelmek istememişti ve Bowie'nin diğer omzunun üzerinden kaşlarını çatıyordu.

"Daha büyük olabilir misin?" diye sordu, sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi bir elini alnına sürterek.

Jameson dirseğini cama dayayarak, "Boyut kesinlikle önemli," diye onayladı. "Gözünü çıkarabilecek bir tane istiyorsun."

"Evet, ama Cassidy devasa bir şeyi el arabasıyla itmek zorunda kalmak istemeyecektir. Onun işi bu değil. Ona iş yerinde kullanabileceği bir şey almalısın. Sarhoş bir çim biçme makinesi sürücüsünü kovalamasını ya da Gram-Gram'ı kilitlemesini engellemeyecek bir şey," diye belirttim.

Devlin sağ tarafıma doğru eğildi. "Jonah'a katılıyorum. Bu çok fazla göze batıyor."

Bowie karşısındaki kadına, "Burada uzman olan sizsiniz," dedi. "Çok mu büyük? Yeterince büyük değil mi? Çok mu dışarıda duruyor?"

Kuyumcu kocaman gözlerle bize bakıyordu. "Müstakbel nişanlınız ne iş yapıyordu?"

Bowie, Cass'in şerif yardımcılığından övgüyle söz edince kuyumcu yeni bilgileri aldı. Başını salladı. "Bazı fikirlerim var. Biraz beklerseniz, bir dakika içinde döneceğim."

"Sonunda Cassidy Tucker için bir yüzük aldığına inanamıyorum," diye takıldı Jameson kardeşine.

Gibson homurdandı. "Siz iki salağın seksenli yaşlarınıza gelene kadar koridordan aşağı inemeyeceğinizi sanıyordum."

Ellerim şortumun cebinde dükkânın etrafına bakındım. Bowie'nin ağzı kalabalık içki kaçakçıları tarafından ispiyonlanmaması için Perrinville'e gitmiştik.

Devlin birkaç adım ötede duran bir grup parıltılı yüzüğe bakıyordu. "Scarlett otuz yaşına kadar olmaz dedi," diye hatırlattım ona.

"Planım, o kadın otuzuna bastığı anda parmağına bir yüzük takmak," dedi Devlin, hâlâ çantadaki elmaslara bakarak.

Bowie ona, "Birkaç tanesine bakmaktan zarar gelmez," dedi.

"Belki toplu alım yaparsan sana indirim yaparlar," diye teklif ettim. "Bu nişan eylemine katılmak ister misin?" Devlin bana sordu.

"Hayır, teşekkürler. Hepinize bırakıyorum." Burada bir yıl geçirdikten sonra, sürekli bulaşıcı "hepiniz" ile savaşıyordum.

"Senin derdin ne? Buraya geldiğinden beri kimseyle çıkmadın," diye sordu Gibson, kollarını kavuşturup geleceklerle dolu çantaya sırtını dönerek.

Gibson'un beni tanıdıkça bana daha iyi davrandığını söyleyemem, ama daha agresif bir şekilde meraklandı.

Soruya cevap verebilirdim ama Bodine'lerden çok şey öğrenmiştim. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diye karşılık verdim.

Bowie kıs kıs güldü. "Gibson kimseyle çıkmaz. Her iki ayda bir, şovlarından birinde şanslı bir kadını seçer, bağlılıkla ilgili sesler çıkarana kadar onunla sevişir ve sonra ona kapıyı gösterir."

Gibson, kardeşimizin seks hayatına yönelik eleştirilerini görmezden gelerek, "Sen bunu bile yapmıyorsun," dedi.

Yüzüm aptalca bir şey yapmış olmalı çünkü hepsi Ben.

"Erkeklerden hoşlanıyor musun?"

"Evlisiniz ama cadaloz karınızdan gizlice kaçırıyorsunuz?" "Manastırda mısın?"

Jameson'a "Bu kotlar kıcını öne çıkarıyor," dedim, o da onaylayarak homurdandı. "Ama o yaratıcı senaryoların hiçbiri geçerli değil."

"Olay nedir o zaman?" Bowie sordu.

Bu yapmak istediğim bir tartışma değildi. Özellikle de geleceğini mühürlemek için nişan yüzüğü alan bir adamla. "Biriyle görüşüyordum ve ciddi olabileceğini düşündüm, ama sonra... bitti."

"Seni terk mi etti?"

"Korkak mısın?"

"Gecenin köründe yatağından sürünerek çıktı, cüzdanını çaldı ve şehri terk mi etti?"

Sonuncusu Gibson'dan geldi ve hepimiz ona uzun uzun baktık. Omuz silkti. "Benim başıma geldiğini söylemiyorum." "Garip bir şekilde özeldi," diye ekledi Devlin.

"Jonah'ı ızgara yapmaya geri dönebilir miyiz?" Gibson sordu.

"Doğru," dedi Jameson oyuna ısınarak. "Her seferinde bir kardeş. Çirkin suratına bir kez bakıp çılgık çılgıca Rusya'ya geri kaçan postayla sipariş edilmiş bir gelin miydi?"

"Hepiniz çok kötüsünüz. Kelimenin tam anlamıyla berbat insanlarsınız" diye ısrar ettim.

"Hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm birkaç seçeneğim var," dedi kuyumcu, elinde ışıltılı taşlardan oluşan kadife bir yastıkla dönerken.

"Bir saniye bekle," dedi Bowie ona. "Kardeşimizi sorguluyoruz. Sadece bir dakika sürecek."

"Acele etme," dedi tatlı tatlı. Gözlüklerini çıkardı ve sanki ring müşterilerinin sorgulama yapmak için duraklamasına alışkınmış gibi parlatmaya başladı.

"İtiraf etsen iyi olur," diye uyardı Devlin beni. "Aksi takdirde tek ampulü çıkarırlar, kafana çuval geçirirler." Sesi tecrübeyle konuşuyormuş gibi geliyordu.

Ama Rene hakkında konuşmayı sevmiyordum. Asla kapanmayacak çok fazla duyguyu açığa çıkarıyordu. "Bunu gerçekten duymak istemezsiniz," diye ısrar ettim.

Gibson, "Şimdi gerçekten var," diye ısrar etti. Mücevher kutusunun önündeki sandalyelerden birini aldı ve geriye doğru döndürerek beni beklemek üzere üzerine oturdu.

"Adı Rene'ydi," dedim isteksizce.

"Bebeğine hamile olduğu için mi seni en iyi arkadaşın için terk etti?" Jameson sordu.

"Hayır. Yani, beni terk etti ama başka biri için terk etmedi."

"Ahh. Bu en kötüsüydü. 'Kendime odaklanmalıyım' konuşması mıydı?"
Bowie sordu.

"Hayır. O... o öğrendiğinde kısa bir süredir çıkıyorduk."
_"

"Onun aslında kadın bedeninde bir erkek olduğunu mu?" Gibson doldurdu.
"Bu bir keresinde benim de başıma gelmişti. Merak ediyorsan söyleyeyim, birlikte yatmadık. Sadece birkaç kadeh içtik."

"Tony nasıl?" Bowie sordu.

"Harika gidiyor. Boise'de yaşıyor. Her hafta sonu balık tutuyor. İki çocuğu var. Hâlâ her yıl Noel kartı alıyor."

"Rene'ye dönelim," dedi Devlin ve bizi kaçınmayı tercih ettiğim konuya geri götürdü.

"Tony'ye geri dönebilir miyiz?" Ben sordum. "Seni neden terk etti?" Jameson sordu.

"Sadece birkaç haftadır çıkıyorduk ve hasta olduğunu öğrendi."

"Soğuk algınlığı ya da uçuk gibi mi?" Bowie umutla sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Kanser gibi."

Gibson kısa ve öz bir şekilde, "Kahretsin," dedi.

"Hastalığını benim üstlenmemi istemediğini söyledi," dedim, anıyı silkmeye çalışarak. "Kendisi için endişelenmem konusunda endişelenmek zorunda kalmazsa daha iyi hissedeceğini söyledi."

"Dostum," dedi Jameson.

"Daha sonra onunla hiç konuşmayı denemedin mi?" Bowie sordu.

Dudaklarımı ıslattım, hikâyenin bu kısmından nefret ediyordum. "O, uh... o öldü. İlk buluşmamızın üzerinden beş ay geçmişti. Birlikte falan yaşamadık. Seni seviyorum bile demedim. Ama gerçekten bir gelecek olduğunu düşünmüştüm, anlıyor musun?"

Hepsi ciddiyetle başını salladı.

Kuyumcu tezgâhın arkasında gürültüyle burnunu sümküdü. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim. Ama bu çok üzücü bir hikaye."

"O zamandan beri kimseyi tanımak istemedim. Bu konuda kendimi daha iyi hissedene kadar bekliyorum" dedim.

Daha fazlası vardı. Beni dışlamasına duyduğum öfke. Hiçbir şey yapamamanın verdiği çaresizlik. Yapabileceğim tek şeyin

onun kararına saygı duymaktı. Onu en son, ilk son çare tedavisinden hemen önce kahve içmek için görmüştüm. Elimi tutmuş ve sanki onun için bir yabancından biraz daha fazlasıymışım gibi bana "her şeyde iyi şanslar" dilemişti. Onu bir daha gördüğümde kilisede uyuyormuş gibi görünüyordu.

İki hafta sonra Jonah Bodine'in ölüm ilanını gördüm ve Bootleg Springs kulağa iyi bir fikir gibi gelmeye başladı.

"Yüzük almaya geri dönebilir miyiz?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Devlin omzumu kavradı. Jameson koluma yumruk attı. Bowie beni tekrar bırakmadan önce tek kolla sarılmak için kendine çekti.

Gibson bana sertçe başını salladı ve bir tavsiyede bulundu. "Bunları Scarlett'e söylemek istemeyebilirsin. Bir kadına ihtiyacın olduğunu kafasına sokacaktır."

Hepsi ürperdi. Bowie, "Eğer senin bu üzgün, sevgisiz köpek yavrusu olduğunu bir kez bile duyarsa, şehirdeki tüm bekarlığa veda partilerini senin üzerine yıkar," diye onayladı.

"Ben üzgün, sevgisiz bir köpek yavrusu değilim," diye karşı çıktım.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu kuyumcu, gözlüklerinin arkasından gözleri parlayarak. "Evim sadece birkaç blok ötede ve gerçekten güzel bir kutu şarabım var."

"Ah, teşekkürler. Belki başka bir zaman?" Ona söyledim.

Bowie bana acıdı ve konuyu değiştirdi. "Jame, sen de bu işe katılmak ister misin?" diye sordu, eliyle tezgahın üzerindeki yüzükleri göstererek.

Jameson omuz silkti. "Hayır."

"Evlenme teklif etmeyi düşünmüyor musun?" Şaşırarak sordum. Kız arkadaşı Leah Mae'ye bakışı aksini gösteriyordu.

"Evlenme teklif ediyorum. Ve bunu bu iki çaylaktan daha iyi yapıyorum. Bir kuyumcu ile çalışıyorum. Özel bir yüzük tasarlamama yardım ediyor. Aslında işin bir kısmını ben yapacağım."

"Siktir et beni," diye yakındı Bowie. "Buraya biraz daha büyük elmas alabilir miyiz?"

Q. BİR PARTİ SIRASINDA, odanın ortasında mı yoksa çevresinde mi olmayı tercih edersiniz?

OPAL BODINE: Barın ve atıştırmalıkların nerede olduğuna bağlı.

JONAH

"H

Ey, anne," diye cevap verdim ve arabamı şehir sınırlarına doğru sürdüm.

"Bu benim uzun zamandır kayıp olan oğlum değil mi? Telefonu," diye dalga geçti annem arabanın hoparlörlerinden. Üvey kardeşlerimle tanışmak için aniden ülkenin öbür ucuna taşınma isteğim onu pek heyecanlandırmamıştı. Ama beni destekleme arzusu galip gelmişti. Taşınmamı gönülsüzce kabul etmişti ama o kadar uzun süredir buradaydım ki geri dönmem konusunda sesler çıkarmaya başlamıştı.

"Sana dün e-posta gönderdim," dedim kuru bir sesle.

"Yirmi dört saat içinde çok şey olabilir. Bir kızla tanışmış olabilirsin. Sonunda Güneyce konuşmaya çalışmaktan vazgeçebilir ve eve taşınmaya karar verebilirdiniz. Yaşlı bir büyükanneyi kapkaççıdan kurtarabilirdin."

"Bunların hiçbirisi olmadı anne."

Rum Runner Bulvarı'nda salına salına ilerleyen Mona Lisa McNugget için durdum. Kendi serbest dolaşan tavukları olan bir kasabada yaşıyordum. Yeniliği hala geçmemişti.

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kasabanın tavuğunun yoldan geçişini izliyorum."

Güldü. "Bana anlattıklarının yarısında benimle dalga mı geçiyorsun yoksa Bootleg Springs kulağa geldiği kadar çılgın mı karar veremiyorum."

Şaşı kedi yavrularıyla işlenmiş yeşil bir sweatshirt giymiş olan Minnie Fae'nin park halindeki iki arabanın arasından geçen bir sokak kedisinin peşinden koşmasını izledim.

"Buraya gel, seni tüylü kedi," diye bağırarak yanımdan geçti.

"Bunu duydum," dedi annem. "Ve bilmek bile istemiyorum."

"Akıllıca bir karar. Ne bilmek istiyorsun?"

"E-postanızda yine taşındığınızı yazıyordu. Bu sefer nereye? Kasaba meydanında bir berduşla birlikte karton bir kutuya mı? Sadece Domuz Latincesi konuşan eklektik bir milyonerle bir malikaneye mi?"

"Komik, anne. Bu sefer kendi evim var," dedim ona. Ona kutularda yaşadığımı söylemedim. Her ne sebeple olursa olsun onları tekrar paketleyeceksem paketleri açmanın bir anlamı yoktu.

"Oda arkadaşın yok mu?" diye sordu.

"Sadece ben, kendim ve ben. İstersem yemek masasında çıplak dış ipi kullanabilirim."

"Dış sağlığı önemlidir," dedi hafifçe. "Bana fotoğraflarını gönder ki otobüs durağındaki bir dolapta yaşamadığından emin olayım. Evin. Çıplak dış ipi kullanırken değil."

"Yapacağım," diye söz verdim. "Neyin var senin?"

Bana bugün lokantaya gelen müşterilerden bahsetti ve karşı komşusu Phyllis'in Bayrak Günü şerefine yaptığı yeni bahçe dekoru hakkında bilgi verdi.

Haftada bir kez telefonla ya da görüntülü sohbetle, daha sık olarak da e-posta yoluyla konuşurduk. Annem komik, zeki ve bana göre kendisine yüklenen hayat için fazlasıyla iyiydi. Babam, Bootleg Springs'te refleks olarak söyledikleri gibi huzur içinde yatsın, üniversite öğrencisi Jenny Leland'ı hamile ve eşsiz bıraktı. Psikoloji diploması hayallerinden vazgeçmiş ve garsonluk yapmaya başlamıştı. Garaj satışlarından ve ikinci el mağazalarından alışveriş yaptı, kuponlarını kırıptı ve ikimiz için maaş çekinden maaş çekine mutlu bir yaşam kurdu.

Sahiplerinin ona aileden biri gibi davrandığı bir lokantada garsonluk yapmaya başlamıştı. Çocukluğumun büyük bir bölümünü bir kabinde ya da dolap büyüklüğündeki ofiste kıvrılıp yatarak geçirmiştım. Şimdi müdür yardımcısıydı ama düzenli müşterilerini mutlu etmek için hâlâ vardiyalı çalışıyordu. Bu saygın bir yaşamdı. Ama ben onun için daha fazlasını istiyordum. O daha fazlasını hak ediyordu.

Ve olmam gereken yere iner inmez, onun için daha fazlasını almaya çalışacaktım.

Yeni evimin bir resmini ona göndermem için benden bir söz daha aldıktan sonra telefonu kapattık. Küçük Sarı Ev'e nasıl aşık olacağını bildiğim için kendi kendime sııttım. Scarlett Bodine tam bir emlak kralı ve kurnaz bir pazarlıkçıydı. Kira sözleşmesi üzerinde tartışmamız bittiğinde gömleğimin hâlâ üzerimde olduğundan emin olmak için kontrol etmek zorunda kalmıştım.

Tartışma beni aileden biri gibi hissettirmişti. Ormanın içinden geçen çakıllı yola saptığımda, yüzük alışverişi davetinin de öyle olduğunu fark ettim. Devlin ve Bowie, Jameson'ın özel tasarım fikriyle yarışacak kadar büyük pırlantalı yüzükler seçmişlerdi. Jameson Leah Mae'nin yüzüğünün taslağını gösterirken kuyumcu neşeyle satışları artırmıştı. Gibson ve ben, mutlu bir şekilde bekâr olmanın ortak paydasında buluşarak homurdandık ve başımızı sallayarak onayladık.

Bağlılık aktif olarak kaçındığım bir şey değildi. Ama yaşam tarzıma bakınca -evsiz bir iş ve altı aydan üç aya indirdiğim bir kira kontratı- insanı düşündürüyordu.

Üvey kardeşlerimin çoğu kök salmaya kararlı görünüyordu. Evlenmeye, yuva kurmaya. Ama ben hala bir şeyler bekliyordum.

Ağaçların arasından ev göründü. Küçük odaları ve ormanı içeriye davet eden büyük pencereleri olan iki yatak odalı bir kulübeydi. Esintili bir günde, yeşilliklerin arasından gölün parıltılarını yakalayabiliyordum. En güzel yanı da göl kenarındaki patikanın arazinin içinden geçerek koşularım için elverişli hale gelmesiydi.

Düzenlediğim patika koşu grubu için burada bir koşu sonrası yemeği düzenlemeyi düşündüm. Kötü bir fikir olmadığına karar verdim. Biraz bira, ızgara, iyi vakit ve iyi insanlar.

Evin önüne geldiğimde yalnız olmadığımı fark ettim. Ön kapı ardına kadar açıktı ve verandanın yanındaki çakıllı çemberin üzerine iki araç park etmişti. Bunlardan biri Scarlett'in kamyoneti.

Arabayı arkasına çektim ve tam o ön verandanın basamaklarından aşağı atlarken arabadan indim. Neşeyle el salladı. "Hey, Jonah! Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

Kamyonetin kasasından bir kutu çıkardı, ben de ondan aldım. "Taşınıyor musun?" diye sordum.

"Ben değil. Gerçi Devlin eve bir çift ayakkabı daha getirebileceğini düşünürse, inşaat bitene kadar ona tekmeyi basabilirim." Göz kırptı ve alayının ardında sevgiden başka bir şey olmadığını biliyordum. Bugün cebine attığı elmas için kendinden geçeceğini hissediyordum.

Doğrudan sormadığım soruya cevap vermemişti.

"Peki ne yapıyorsun?" Kamyondan bir kutu alıp onu verandanın merdivenlerinden yukarıya kadar takip ederek sordum.

"Yeni oda arkadaşının taşınmasına yardım ediyorum," dedi neşeyle.

Bir adımı kaçırdım ve kaval kemiğimi verandaya çarptım. "Neyim?" Yüzümü buruşturdum.

"Hey, Scarlett, depozitoyu şimdi mi istiyorsun yoksa-oh, merhaba, Jonah. İçeri gelin."

Shelby Thompson -ya da Cassidy Tucker'a göre *sinsi muhabir* Shelby Thompson- kapımın önünde durmuş, bana gülümsüyor ve beni *kendi lanet evime* davet ediyordu. Kısa boylu, kıvrımlı ve her zaman gülümseyen biriydi. Kalın kahverengi saçları ve geniş gözlerini çerçeveleyen kalın bir perçemi vardı. Bana orman zeminini düşündüren yeşil ve kahverengi. Kremi bir teni, kalın kirpikleri vardı. Kapı komşusu kızı gibi güzeldi.

Ta ki gülümseyene kadar, o zaman insanlar güzellikten daha derin bir şeyin farkına varma eğilimindeydi.

Tabii ki bunların hiçbiri onun Callie Kendall davası yüzünden Bodine ailesinden bir parça koparmak için Bootleg Springs'e İncil'deki bir veba gibi inen gazeteci sürüsünden biri olduğu gerçeğini telafi etmiyordu. Benimle flört etmişti, ben de karşılık vermiştim. Benim aracılığım ile ailemin geri kalanına ulaşabileceğini düşünmesi beni kızdırdı. Bir şekilde zayıf halka olduğumu düşünüyordu.

Ayrıca bir şekilde kasabanın gözüne girmiş olması ve hepimizin affedip unutulması gerektiği düşüncesi de beni çok kızdırdı.

Scarlett, "Artık ikiniz de burada olduğunuza göre, düzenlemeler hakkında konuşabiliriz," dedi ve içeriye doğru ilerledi.

Shelby kaşlarını çatı. "Düzenlemeler mi? Her şeyin ayarlandığını sanıyordum." "Siz ikiniz benim evimde ne yapıyorsunuz?" "Evimde ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

verandada.

"Senin evin mi?" Shelby gözlerini kırıştırdı ve Scarlett'e baktı.

Scarlett o şeytani Güneyli manipülasyon ustası gülümsemesiyle sırıttı. Ellerini önünde kavuşturarak, "Bu ikiniz için de çok iyi bir haber," dedi.

Bunun kötü olacağını biliyordum.

"Jonah, kira kontratını imzaladığında ihtiyacım olursa ikinci yatak odasını kiraya verebileceğimi kabul ettiğini hatırlıyor musun?"

Bu konuda hayal meyal bir şeyler hatırlıyordum. Ama Scarlett belgelerin üzerinden geçerken kutlama içkisi içiyordu ve her şey biraz bulanıklaşmıştı. Devlin'in beni eve bırakmasına neden olacak kadar bulanık.

"Hatırlamıyorum," diye geçiştirdim.

"Kira kontratının bir kopyasını sana e-posta ile göndereceğim ve ilgili bölümün altını çizeceğim," diye söz verdi. "Bu arada, yeni oda arkadaşınıza merhaba deyin!"

"Bir dakika," diye başladı Shelby. "Burada mı yaşıyor?"

Scarlett ona bir anahtar fırlatarak, "Şimdi sen de öyle," dedi. "Bu harika değil mi?"

Anahtarı salladı ve almak için yavaşça eğildi. "Jonah'ın burada yaşadığını söylememiştin," diye başladı Shelby.

"İkinizin bir battaniyedeki iki domuz gibi iyi anlaşacağınıza dair bir his var içimde."

"Sen neden bahsediyorsun Scarlett? Ayrıca evi kiminle paylaşacağım konusunda benim de söz hakkım olmalı," diye araya girdim.

"Battaniyedeki domuzları görüyorsunuz-"

"Scarlett Bodine, bir şeyler çeviriyorsun," dedim parmağımla Onu.

Benim sertliğime karşı bağışıklığı vardı. "İkinizin de memnun olacağını düşünmüştüm.

yumruk gibi. Artık kiranın sadece yarısından sen sorumlusun." "*Onunla* birlikte yaşamıyorum," dedim.

"*Onun* bir adı var. Adım Shelby ve oda arkadaşın olmayı da ben istemedim," dedi Shelby kollarını kavuşturarak. Gözlüklerinin üzerinden bana onaylamayan bir bakış attı.

"Scarlett, seninle dışarıda konuşabilir miyim?" Kız kardeşimi kolundan tutup kapıya doğru sürükleyerek söyledim. Bana yumruk atmadığına ya da hayalarım tekme atmaya çalışmadığına göre dostça hissediyor olmalıydı.

Kapının arkamızdan çarpmasına izin verdim. "Ne oyunu oynamaya çalışıyorsun?"

"Oyun mu?" Nefes nefese kalmıştı. "Neden Jonah Bodine Jr., sana bu evi oturman için indirimli fiyatla verdiğimde nasıl oyun oynadığımı ima etmeye cüret edersin? *Ailemi işimin* önüne koydum ve sen benden ne yapmamı bekliyorsun? Para kazanmayı tamamen bırakmamı mı? Bu seni daha mı rahat ettirecek Jonah? Öyle mi?"

Göğsümü dürttü ve ben de bir adım geri gittim.

"Senden para kazanmamı istemiyorum-"

"Çünkü kulağa tam olarak öyle geliyor. Cömertliğimden faydalanmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Bu evi sana kiralamak zorunda değildim, değil mi?"

"Hayır, ama-"

"Kiralık evlerime para ödeyen insanları yerleştirme işimi bırakmamı beklemiyorsun, değil mi?" Bir adım daha atarak

benim alanım. Ona neredeyse bir adım yaklaşmışım ama kız kardeşimin beni çok korkuttuğunu itiraf edecek kadar da erkektim.

Tahmin edilemez biriydi. Ve bu onu tehlikeli yapıyordu. Ayrıca ısırgan biriydi.

"Hayır, ancak-"

"Bunu hallettiğimize çok sevindim. Şimdi, sen ve Shelby önümüzdeki bir ay boyunca Küçük Sarı Ev'i paylaşacaksınız. Ondan sonra eminim ki kiracılarımdan bazılarını kendime büyük masraflar çıkararak hokkabazlık yapabilir ve birinizi başka bir lanet olası yere yerleştirebilirim. Ama o zamana kadar, "Teşekkür ederim, Scarlett." demenizi bekliyorum. Ve ben sana cömertçe bir oda arkadaşı bahşetmeden önceki kiranın yarısı kadar olan lanet olası kirayı zamanında ödemeni."

"Teşekkür ederim, Scarlett."

"Bir şey değil Jonah," dedi Bootleg Cockspurs şapkasının altından bana kirpiklerini kırıştırarak. "Görüşürüz Shelby," diye seslendi merdivenlerden inerken evin içine.

Ben: Siz salaklardan hanginiz Scarlett'e benim üzgün bir köpek yavrusu olduğum konusunda koca ağzınızı açtınız?

Bowie: Yarın yapmayı planlıyordum. Neden?

Gibson: Hepimiz yapardık. Henüz kimsenin şansı olmadı.

Bana bir oda arkadaşı verdi.

Jameson: Kadınlardan mı? Ben: Shelby

Thompson, GT'nin küçük kız kardeşi.

Scarlett gizemli yollarla çalışır. Bundan daha

iyisini yapabilirsin, McCallister.

Kız kardeşin beni hem şaşırtıyor hem de korkutuyor. Her ne plan yaptıysa tamamen destekliyorum.

Bowie: Amin.

*Ben: Hepinizden
nefret ediyorum.*

SHELBY

I

Scarlett Bodined'dı.

Ve bunun olacağını tahmin etmemiştim. Böyle şeylerin söylentilerini duymuştum. Uyarılmışım. Ve yine de bir adam tarafından

Usta manipölasyonları psikoloji dergilerinin yıllıklarında ölümsüzleştirilmeyi hak eden küçük Güneyli dilber.

Yüzde ellisi tamamlanmış makalemi çöpe atıp Scarlett'in yıldız olmasıyla her şeye baştan başlamak istiyordum.

Sonra Jonah eve geri döndü.

Bizim evimiz.

Bu, kendim için tasarladığımı düşündüğüm ideal çözüm değildi.

Ve şimdi Jonah "Eight-Pack" Bodine ile bir evde sıkışıp kalmıştım.

"Merhaba," dedim durup o yeşil gözleriyle bana baktığında. *Pürüzsüz, Shelby. Süper pürüzsüz ve rahat.*

Ben bir inektim ve bir inek olarak inek erkeklerle flört etmekte çok başarılıydım. Uzun boylu, zayıf, çatık kaşlı atletik tiplerle etkileşimlerim biraz daha az doğaldı.

Antrenman kıyafetleri giymişti. Şort, tişört, spor ayakkabı. Ve baktığım her yerde hoşuma giden şeyler gördüm. Kas. Kirli sakal. Sanki derimi soyup içime bakabilecekmiş gibi görünen keskin yeşil gözler. Bir ya da iki kez fark ettiğim nefes kesici bir gülümsemesi vardı ama şu anda kesinlikle o silahı bana doğrultmuyordu.

Bana uzun ve boş bir bakış attı. Gergin

bir şekilde daha geniş gülümsedim.

Kaşları birbirine çatıldı.

Yüz ifadelerimiz farklı konuşmaları sürdürüyordu.

Jonah'nın bana karşı zar zor gizlediği küçümsemesinin temelinde basit bir yanlış anlama olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda onun tam olarak

şu anda havayı temizlemek için uygun.

"Eminim bunu halledebiliriz," dedim neşeyle.

"Kız kardeşime bunun iyi bir fikir olduğunu düşündürtecek ne yaptın bilmiyorum," dedi sakince. "Bilmek de istemiyorum. Sen benim yolumdan çekil, ben de senin yolundan çekileyim." Bununla birlikte, yeni oda arkadaşım ikinci kata çıkan merdivenleri kasvetli bir şekilde tırmandı.

Bir an sonra, üstümde bir yerden bir kapı çarpması ve müzik sesi duydum. Scarlett'in kısaltılmış turu aslında üst katı içermiyordu. Ama ona da geleceğim. Şimdilik, bir bölge belirlemem şarttı.

Düşmanca bir yaşam koşulundaydım. Ve düşmanın beni bir yatak odasına hapsetmesine izin verecek değildim. O surat asarken ya da erkeklik organlarını şekillendirirken ya da ukulele ile death metal çalmayı öğrenirken -çekici, atletik tipler boş zamanlarında ne yapıyorsa- ben alt katta kendimi savunmakta özgürdüm.

Bu durumda geri çekilmek çok kolay olurdu. Kendimi bir yatak odasına kapatıp Jonah'ın yolundan uzak durmak. Buraya ilk o gelmişti. Ama ben dayanıyordum. Bu lanet tez bitene kadar Bootleg Springs'de kalacaktım. Ve bunu yaparken rahat olacaktım, lanet olsun!

Etrafa göz gezdirirken parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Mutfak, arka kapısı en uçta olan bir mutfak düzeniydi. İçeride yayılmam için yeterli alan yoktu. Buzdolabının kapağını açacak kadar bile yer yoktu. Buzdolabı ve fırın kapağını aynı anda açmayı da unutun.

Yemek odası mutfak duvarının diğer tarafındaydı. Huş ağaçlarının yer aldığı korkak bir duvar resmi ve arka bahçeye bakan hırpalanmış ve büyüleyici bir masa vardı. Ancak yüksek arkalıklı sandalyeler uzun saatler geçirmem için çok rahatsız edici olurdu.

Oturma odasının işimi göreceğine karar verdim ve aşırı doldurulmuş bej kanepeyi test ettim. Rahattı ve şömineye ve şöminenin üzerine monte edilmiş televizyona doğru açı yapıyordu. Verandaya bakan büyük bir pencere, köşeye sıkıştırılmış eski püskü şık bir masa ve iki sandalye vardı. O alana el koyabilir ve ofisim olarak kullanabilirdim.

Verandaya çıkıp en önemli eşyalarımı aldım. Dizüstü bilgisayar çantam ve araştırma kutum. Bu sefer hiçbir şey beni raydan çıkaramayacaktı. Hiçbir şey benimle diplomam arasında duramayacaktı. Her şeyi masanın üzerine bıraktım ve kendimi tekrar kanepeye bıraktım.

Kararımı verdim, yerimi aldım ve bir dakikalığına gözlerimi kapattım. Sırt ağrısı bugün daha keskindi ve tüm eşyalarımı taşıdığımı pişman olmuşum.

verandaya. Şimdi yukarı taşınmaları gerekiyordu ve bunun için enerjim yoktu. Zaten sınırı zorluyordum. Biraz daha devam edersem kendimi uçurumun kenarına itecektim.

Temel ihtiyaçlara odaklanırdım. Geri kalan her şey verandada güvende olurdu. Üstü örtülmüştü.

Bootleg Springs'de ayı olup olmadığını merak ediyordum. Dışarı çıkmayı seven bir tip değildim. İçeride kalıp kitap okuyan bir tiptim. Son birkaç yıldır Pittsburgh'da yaşadığım için yaban hayatı deneyimlerim sınırlı kalmıştı.

Şişman bir ayının akademik dergi kutumu karıştırdığını hayal ederek uyuyakaldım.

Sert bir kaş çatma ve yeşil, yeşil gözlerle uyandım.

İlk aklıma gelen *ayı* oldu! Çırpınarak kanepenin minderinden yuvarlandım.

Ama yere düşmedim. Uyku sersemi beynimin bir yerinde, yeni güvenlik ağımın bir çift el olduğunu fark ettim.

"Neyin var senin?" Jonah homurdanarak beni kanepeye geri yatırdı. Bir deniz aygırı gibi kıpırtısızca yuvarlandım.

"Pek çok şey. Gerçekten bilmek istemezsin. Burada ayılar var mı?" Çırpınmamalıydım. Araştırmalar ayı saldırısında ölü taklidi yapmayı öneriyor.

"Ayılar mı?"

"Uyandığımda seni ayı sandım. Eyaletin bu kısmında Çıngıraklı Yılanlar ve Kuzey Bakırbaşlar olduğunu biliyor muydun? Bu muhtemelen ayıların da olduğu anlamına geliyor."

Beni geriordu. Huysuz ve şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Ve çok yakındı. Uzanıp ona dokunabilirdim. Dokunacağımdan değil. Ben bir akademisyendim, aptal değil.

"Uykunda inliyordun," dedi ayı sorumu duymazdan gelerek. "Bu bazen olur." Yaşlı kadınlığımı korumayı başararak d o ğ r u l d u m .
kendi kendime sesler çıkarıyorum.

"Eşyaların hâlâ dışarıda," diye işaret etti. Sanki en acil kusurlarımla bir listesini çıkarıyormuş gibi hissettim. Uyku iniltileri ve düzensiz sundurma istifçiliği.

Sırtım "O Fortuna"nın ilk birkaç ölçüsünü söyledi. "Evet, teşekkürler. Ben bakarım." Sert adımlarla yanından geçtim ve kapıya yöneldim.

"Bir ay," dedi.

Durakladım. "Ne?"

"Scarlett bir ay içinde ikimizden birini başka bir kiralık eve taşıyabileceğini söyledi." O kadar da kötü değildi. Jonah'nın terli sırt kaslarına bakarak bir ay geçirebilirdim. "Bir ay idare edebiliriz, değil mi?" "Sanırım başka seçeneğimiz yok," dedi, bu fikirden pek de heyecanlanmadığı belliydi. "İşte ruh bu!"

"Cidden şu anda yemek pişirmek zorunda mısınız?" Fırına ulaşmak için kolunun altından eğildiğimde Jonah homurdandı.

Mutfak en iyi şartlar altında bile küçüktü. Ama aynı anda hem yemek pişirmeye hem de birbirlerinden kaçmaya çalışan iki yetişkini koyduğunuzda bir ayakkabı kutusuna dönüşüyordu.

"Sorunu olan *sen* olduğuna göre, belki de akşam yemeğini daha sonra pişirmelisin." Durumun mantığına dikkat çektim.

"Benim bir sorunum yok," diye savundu.

Jonah Bodine de üvey kardeşi Gibson kadar huysuz çıkmaya başlamıştı.

"Her zaman böyle karamsar mısın, yoksa durumsal mı?" Fırının içine uzandım ve tavuk nugget'larımı ters çevirip parmaklarıma üfledim. "Ahh."

Elimi tuttu ve bir çift maşayı elime tutuşturdu. "Bu iş için doğru aletleri kullan." Amaçladığı etkinin bu olmadığından emindim ama biyokimyasal reaksiyonun omurgamda küçük bir ürperti yarattığını hissettim.

Jonah benim tipim değildi.

Akademik, gözlüklü, "size araştırmamdan bahsedeyim" tipini seviyordum. Ama Bay Asık Suratlı Jock'a bu kadar fiziksel bir düzeyde tepki veriyor olmam... ilginçti.

"Teşekkürler." Parmak izlerimi yakmadan kalan külçeleri çevirdim.

"Ben huysuz değilim," diye homurdandı, ayağa kalktığımda tavanın sapını önümden itti. Sebze sote ediyordu. Hem de bir sürü. Onları şüpheyile kokladım. Doğuştan seçici bir yiyciydim. Ve ailemin sonsuz utancına rağmen, otuz yaşında hâlâ seçici bir yiyciydim. Herkesin geleceğini söylediği bu maceracı damak tadını bekleyip durdum. Ama suşi beni iğrendiriyordu. Mantarlar öğürmemeye neden oluyordu. Öğle yemeğinde et yemeye başlamadım bile. Ya da mayonez.

"Bu külçeler dinazor şeklinde mi?"

"Öyleler." Ona gülümsedim, kibar konuşma girişiminden dolayı onu ödüllendirdim. Onu olumlu yönde pekiştirmek için bir ay harcayabilirdim.

"Bu yemek değil."

Kurabiye tepsisine baktım. "Tabii ki yemek. Ben pişiriyorum. Ağzıma koyuyorum. Bu yemek."

"Gıda, besleyici bir yakıttır."

"Bu et. Et besleyicidir." En azından ben öyle sanıyordum.

Jonah bana kutudaki en donuk boya kalemiymişim gibi baktı.

"Bak. Arkadaş olmak zorunda değiliz ama düşman olmak zorunda da değiliz," dedim.

"Siz düşmansınız," dedi.

Onu düzeltebilirdim. Ama tavrı sinir bozucuydu. Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değildi, karar verdim. Buraya arkadaş edinmek ya da hoşlanmak için gelmemiştim. Çalışmak için buradaydım. Ve belki de Jonah'ın bir süreliğine aptal gibi davranmasına izin vermekten azıcık da olsa zevk alacaktım.

"Kız kardeşinin seni yeminli bir düşmanla aynı evi paylaşmaya zorlayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum. Bu bir olasılık."

Kızgınlığım sinirli bir bölgeye doğru ilerledi. "Ben senin düşmanın *değilim*. Bu konuda yetişkin gibi davranalım. Önümüzdeki ay ne kadar kötü olabilir ki?"

JONAH

I

Korkunçtu.

Birkaç gün önce makul büyüklükte görünen ev her geçen dakika daha da küçülüyordu.

O her yerdeydi.

Doğam gereği erken kalkan biriydim. Saygılı sessizliği ve sessiz potansiyeli ile günün şafağından keyif alırdım. Shelby'nin Maroon 5 ve Panic! At the Disco'da dans ederken o iğrenç şeker bombalı kızarmış hamur işlerini yapıyordu.

Ben koşu ayakkabılarımı bağlarken o havadan sudan konuşmak istedi.

Sonra duşta şarkı söylemeye başladı. Ya da sütyenlerini banyoda bırakıyordu. Ya da oturma odasında tekrarları izlerken kıs kıs gülüyordu. Kadın güldüğünde homurdanıyordu. Ve içimdeki karanlık bir köşenin bunu sevimli bulmasından nefret ediyordum.

Misafir odasını tutmuş ve kendini evindeymiş gibi hissetmişti. Davetsiz misafir gibi hisseden bendim. Sanki *onun* evinde bir misafirmişim gibi. Ama lanet olsun, buraya ilk ben gelmiştim. Buraya ondan daha çok aittim. Ailemle bir ilişki kuruyordum. O sadece bir skandaldan faydalanmaya çalışıyordu. Öyle değil mi?

Beni odama kadar kovalamasına izin vermemeye özen gösterdim. "Evde" olmayı onun kadar önemsedim.

İkimizin de dokuzdan beşe sürekli olmayan işleri vardı. Aldığım derslerin ve eğitimlerin çoğu sabahları ve akşamları oluyordu. Bu da beni gün boyunca onunla birlikte evde bırakıyordu, o ise bir yığın not üzerinde mırıldanıyor ve parmakları yanıyormuş gibi yazıyordu.

Ne zaman arkamı dönsem, o oradaydı. Ben de karşılık verdim.

Ne zaman o oturma odasında çalışmak için otursa, ben de televizyonu açıp kanepeye yerleşiyordum.

Ne zaman üst katta duşa girse, mutfak lavabosundaki sıcak suyu o soğuktan inleyene kadar akıtıyordum.

Ne zaman "yemek pişirse" -kadın konserve, nugget ve fıstık ezmesi ve jöle ile yaşıyordu- üstün yemek hazırlığımdan bir üretim yaptım.

Ve her lanet olası günde neşeli sabah selamlarına bakılırsa, onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordum.

Rol yapmıyorsa, Shelby tanıdığım en mutlu insandı. Sanki evi peri tozuyla yıkıyor gibiydi.

Bu beni mantıksızca öfkeliendirdi. Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi.

Antrenmanlarımda daha çok zorladım, enerjimi onlara odakladım. Ama eve her geldiğimde Shelby oradaydı. Şımarık ve mutlu, oturma odasındaki köşesinden bana el sallıyor ya da konserve mantıyı gülümseyen ağzına atıyordu.

O üvey kız kardeşimle konuşmam gerekiyordu.

Bowie masadaki şurup şişesine vurarak, "Bodine Ailesi'nin kahvaltısını sipariş ediyorum," dedi. O ve Cassidy için mutfak tadilatı neredeyse bitmek üzereydi. Aralarındaki duvarı törenle yıkıp birlikte yeni bir gelecek planlamadan önce yıllarca bir çiftin iki yarısında yaşamışlardı.

Bittiğinde, harika bir toplanma yeri olacaktı. Ama şu anda her yerde inşaat brandaları ve alçıpan tozları vardı.

Cassidy iş için yardımcı üniformasını giymişti ve bu kahvaltının onun resmi işinin bir parçası olduğuna dair içimde bir his vardı.

Gibs gözlerini kırptırıyor ve sanki işiymiş gibi kahvesini yudumluyordu. Adamın pek uyumadığı hissine kapıldım. Eğer birazcık insan olsaydı, ona bunu sorardım. Ama beyzbol sıralamasını sorduğunda Jameson'a hırlaması, bunun boşa bir soru olacağı konusunda bana ipucu verdi.

"Leah Mae ve Devlin nerede?" Ben sordum.

Scarlett çoktan bir yığın krep yemeye başlamış ve telefonundan takvimini kontrol ediyordu. "Dev bugün ofiste. İlgilenmesi gereken bazı müşteri toplantıları varmış. Sanırım Yargıç Carwell de onu ziyaret edecek."

Devlin, Scarlett'e aşık olmak ve Bootleg Springs'te özel bir avukatlık bürosu açmak için siyasi hedeflerinden vazgeçmişti. Yargıç Carwell emeklilik yaşını on yıl kadar geçmişti ve söylentilere göre Olamette County'deki ikametgahı resmileştikten sonra Devlin'i seçtirmek istiyordu.

"Leah Mae ve June dükkânı kontrol ediyorlar. Juney sonunda kira konusunda ev sahibiyle uğraşmayı bıraktı ve geçen hafta kâğıtları imzaladılar." Jameson sırttı.

"İnşaat nasıl gidiyor?" Bowie Scarlett'e sordu.

"Hallelujah, şükürler olsun Tanrım! Bir bodrumumuz var," diye şarkı söyledi. "Ya da en azından yerde bir çukur. Dev'in hukuk dergilerinden bazılarını alıp kutlamak için çamura atmayı düşünüyorum."

"Belki de yeni kiracını yanına alıp onu orada bırakabilirsin," diye önerdim.

"Şimdi, Jonah. Kendi alanını bir oda arkadaşıyla paylaşacak kadar olgun olduğunu düşünmüştüm," dedi kirpiklerini bana doğru kırıştırarak.

"Bana Shelby'yi ayarlamaya mı çalışıyorsun?" Ben talep ettim.

Gibson kendini huysuz sersemliğinden dışarı sürükledi. "Kahretsin, Scar. Sana zavallı Jonah'ın kırık kalbinden bahsetme fırsatımız bile olmadı."

Ona ters ters baktım. "Siz pisliklere hiçbir şey söylememeliydim." Bootleg'e hiç gelmemeliydim demek istedim. Ama kızgın olsam bile bunu kastetmezdim.

"Bana neyi anlatacaksın? Hangi kırık kalp? Lacey ve onun seni baloda terk etmesi mi?" Scarlett çatalını masaya fırlatarak sordu.

George, Cassidy'nin kız kardeşi June'un kendi balosunu kaçırdığını öğrenince yeniden bir balo düzenlemişti. Bir eş seçme baskısı altında, Amos Sheridan ile ayrılan Lacey Dickerson'ı davet etmiştim. Lacey'nin Amos'u kıskandırmak için beni çağırdığını ya da planının mükemmel bir şekilde işlediğini duyurmamıştım. Yaşlı müşterilerimin beni bekâr -ya da Myrt'in durumunda mutsuz bir evliliği olan- akrabalarıyla eşleştirmelerini engelleyen bir "randevum" vardı. Lacey de Amos'una kavuştu. Bu bir kazan-kazandı.

"Hayır. Lacey'e karşı hiçbir kırgınlığım yok. Ancak, sırf babamız hakkında bilgi almak için kasabaya gelen bir muhabirle beni birlikte yaşamaya zorladığın için sana karşı kırgınım." Şimdi bağıırıyordum. Bunun suçunu Bodine'lere aşırı maruz kalmama bağlıyordum. Hiçbiri bir ya da iki dakikadan uzun süre normal ses seviyesinde konuşamıyordu.

"Öncelikle, Shelby ile konuşmayı hiç denediniz mi? Çünkü sen, sevgili kardeşim, Shelby'nin iş alanı konusunda fena halde yanılıyorsun. Gerçi bu

Çoğunlukla Cassidy'nin hatası," dedi Scarlett, bağırma menzirimde bana katılarak. "Hey!" Cassidy otobüsün altına atılmaktan şikayet etti.

"İkincisi," diye devam etti Scarlett, en iyi arkadaşının çıkışına aldırmadan, "seni kimseyle birlikte olmaya zorlamadım. Yürütmem gereken bir işim ve inşa etmem gereken bir evim var. Neden benim yüzümden özel muamele görmen gerektiğini düşünüyorsun anlamıyorum-"

"Kabul et, Scar. Bizi o evde bilerek bir araya getirdin."

"Bu ne *cüret*, Jonah Bodine! Ben böyle bir şey yapmadım!" Scarlett'in nefesi kağıt peçeteleri masanın üzerinde oynattı. Yalan söylüyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. Belki Scarlett hariç.

Cassidy inledi ve Bowie eğilerek onun omzunu güçlendirici bir şekilde sıktı. "Tamam, dinleyin," dedi. "Bu dövüş çok eğlenceli ama yirmi dakika içinde karakolda olmam gerekiyor ve ceset hakkında bilgi almak istersiniz diye düşündüm."

Bu herkesi susturdu.

"Onu teşhis ettiler mi?" Scarlett sordu.

Gibson'ın elleri masanın üzerinde yumruk olmuş, parmak eklemleri bembeyazdı.

"O kadar kolay olmayacak," dedi Cassidy, resmi moduna geçerek. "İskelet kalıntıları yeni bir konut inşaatı için yapılan kazı sırasında bulundu. Şu an itibariyle kafatasını hâlâ bulamadılar."

Artık o kadar da aç olmadığım için yumurtalarımı tabağımda gezdirdim. "Kafasına ne oldu böyle?" Scarlett sordu.

"Tanrım, biri onun başını mı kesti?" Jameson solungaçlarının etrafında biraz yeşil görünerek sordu.

Cassidy omuz silkti. "Pek olası değil. Sığ bir mezardı, bu yüzden yırtıcı hayvanlar gibi şeyler bir faktör. Orada olabilir. Müfettişler ince dişli taraklarla bölgeyi inceliyor. Ama temel olarak, diş kayıtları olmadan cesedi teşhis etmek çok zor olacak."

"Peki ya DNA?" Ben sordum.

"Bu kadar uzun süre dış etkenlere maruz kalmış kalıntılarla mı? Bu en iyi ihtimalle mümkün değil" diye tahmin ediyor.

Gibson kesin bir ifadeyle, "Ama o olduğunu düşünüyorlar," dedi. "O cesedin Callie Kendall olduğunu düşünüyorlar."

Cassidy, "Yerel halkın bizimle paylaştığı raporlara göre, kalıntıların yaklaşık yaşı ve boyutu Callie ile eşleşiyor," diye itiraf etti. "Öldüğünde on beş ila on sekiz yaşlarında olduğunu ve on iki ila on beş yaşları arasında bir yerde öldüğünü söyleyebilirler."

on dört yıl önce. Yani bu bir olasılık. Kalıntıların babanızın hız cezası aldığı yerden yirmi milden daha az bir mesafede bulunduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu durum onu olası olmaktan çıkarıp muhtemel sınırına yaklaştırıyor."

Scarlett kollarını kavuşturdu ama sessiz kaldı. Babamızın masum olduğuna inanıyor ve bunu yüksek sesle savunuyordu. Gibson ise Jonah Sr.'ın bir katil olduğu konusunda aynı derecede inatçıydı. Geri kalanımız ortada bir yerde kalmıştı.

Cassidy onun omzunu sıkarak, "Özür dilerim Scar," dedi.

Bowie eğildi ve kız kardeşinin dizini okşadı. "Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun," diye söz verdi.

"Her neyse, bunun harika bir haber olmadığını biliyorum. Ve hepinizin bu olaydan bıktığınızı da biliyorum. Ama araştırmacılar kafatasını bulana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. O yüzden dayanın. Bir arada kalın. Bunu birlikte atlatacağız."

Scarlett elindeki yarısı yenmiş krepleri itti. "Sizi bilmem ama ben hasta ve yorgun olmaktan bıktım usandım."

Bowie, "Diğer botun düşmesini beklemekten nefret ediyorum," diye onayladı. "Kazağı babamın eşyaları arasında bulduk. Kan Callie'ye ait. Sonra kız hayatta ve 'Ben sadece son on yıldır tuhaf bir erkek arkadaş ve onun tarikat ailesiyle yaşıyordum. Babam da sadece bir kıza yardım etmeye çalışan bir adamdı. O zaman annemin kazası kaza olmayabilir. Şimdi ortada bir ceset var. Bilmemeye daha ne kadar dayanabiliriz?"

Onlarla sadece biraz kan paylaştım. İstedğim zaman gitmekte özgürdüm. Ama kardeşlerim köklerini burada derinlere salmışlardı. Gidip yeniden başlama seçenekleri yoktu. Kaçmak için.

"Ne öneriyorsun?" Jameson yorgun bir şekilde sordu.

"Ne yapacağımızı biliyor musun?" Scarlett sandalyesinden kalkarak konuştu. "Bootleg Springs'in gördüğü en büyük partiyi düzenleyeceğiz ve yiyip, içip, dans ederek kendimizi aptal yerine koyacağız."

Bowie peçetesini masaya atarak, "Çok haklısın, öyleyiz," dedi. Ayağa kalktı ve Cassidy'nin ağzına bir öpücük kondurdu. "Şerif Yardımcısı Tucker, benimle çıkma şerefine nail olur musunuz?"

"Tüm bunlar babamın Callie'yle ne ilgisi olduğunu ya da anneme ne olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olacak?" Gibson kızgınlıktan çok bezginlikle sordu.

Scarlett masanın etrafında döndü ve kollarını onun boynuna doladı. "Bu bize hâlâ burada olduğumuzu hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacak. Hepimiz hayatta kaldık."

Gibson uzanıp Scarlett'in elini sıktı ve yüzünde kedere benzeyen bir şeyin titreştiğini gördüm.

Çatalımı Scarlett'e doğrultarak, "Shelby'yi bu partiye götürmem için beni ikna edeceğini sanıyorsan, başına başka bir şey gelecek, sevgili kardeşim," dedim.

Kendini beğenmiş bir şekilde homurdandı ve ben de az önce aptalca bir hamle yaptığımı fark ettim.

Q. Komşularınız size desteklerini NASIL gösterdiler?

Beni rahat bırakarak. Herkesin tutacak bir ele ya da sızlanacak bir omuza ihtiyacı yoktur. Yalnızlık en iyi ilaçtır.

SHELBY

M

oonshine Diner, Bootleg'de en sevdiğim yerdı. İyı yemekler, yeni söylentiler ve şehrin yarısıyla yolda sohbet etme fırsatı sunuyordu.

ön kapıdan.

Arka kabindeki GT'ye el salladım. Futbol kahramanı kardeşim, buradaki hemen herkesten bir baş ve omuz daha uzundu. Ayrıca aşık bir adam gibi gülümsediğini fark ettim, karşısına geçtim.

"Selam Shelby tatlım," diye seslendi Clarabell -garson, işletme sahibi ve kurumun can damarı- tezgâhın arkasından. "Buzlu suyunla birlikte hemen geliyorum."

"Teşekkürler, Clarabell!" Dikkatimi tekrar kardeşime çevirdim. "Garsonun adımızı ve içki siparişlerimizi bildiği bir yerimiz olduğuna inanabiliyor musun?"

GT sırtıttı. Son birkaç yılını Philadelphia'da yaşayarak ve futbol oynayarak geçirmişti. En azından kariyerini bitiren bir sakatlık onu buraya getirene kadar. Kaplıcaların iyileştirici gücü ve bir Haziran Tucker'ı onu zorunlu emeklilik korkusundan kurtarmıştı. "Büyük şehirden çok uzakta," diye kabul etti.

Yüzümü inceledi. "Yorgun görünüyorsun."

İçimi çektim. Biyolojik kardeş değildik. James ve Darlene Thompson tarafından küçük bir çocukken evlat edinilmiştim. Genç GT ve ben hemen kaynaşmıştık, ya da çocukluğumuzun sekiz bin fotoğrafının anlattığı hikâye böyleydi. Aile için kan bağı gerekmiyordu. Biz bunun canlı kanıtıydık.

Son birkaç yıldır farklı şehirlerde yaşıyor olmamıza rağmen şimdi bile yakındık. Bu mesafe, konu ben olduğumda ağabeyimin sezgilerini köreltmemişti.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Bu bir yalandı. Bir sır saklıyordum. GT'nin son birkaç aydır dikkati biraz dağınıktı; kariyeri sona ermiş, asistanı zimmetine para geçirmiş ve sonra da ilginç aktüer June'a aşık olmuştu. Artık mutlu ve sağlıklı olduğuna göre, sorunumu hemen fark edeceğini bilmeliydim.

"Küçük, şirin bir kulübeye yeni taşındım," diyerek yorumunu geçiştirdim.

Bir elini kaldırdı. "Shel, biz Bootleg'de yaşıyoruz. Dün Jimmy Bob Prosser ve Sallie Mae Brickman'dan alçaktan aşağıya indim bile. June bana geri kalan her şeyi anlattı ve ölçekli bir kat planı çizdi. Sen ve Jonah Bodine oda arkadaşısınız."

Güldüm. "Bana ağabeylik taslamayı aklından bile geçirme. Ben otuz yaşındayım."

"Tek kelime etmedim," dedi masum numarası yaparak. "Ama adama gazeteci olmadığını neden söylemediğini merak ediyorum. Gerçeği bilse daha nazık davranmaz mıydı sence?"

Gözlerimi göğşe doğru yuvarladım. Gerçeğin çoğu zaman istenmeyen sonuçları olurdu. Hiçbir şekilde yalancı değildim. Ama bazen bilgi saklamak daha iyi ya da bu durumda daha eğlenceliydi. "Ona sadece ip veriyorum ve kendi kendine yüzerek yorulmasına izin veriyorum."

"Şimdiden bir balıkçılık benzetmesi mi?" diye alay etti. "Kent mirası için bir anlaşma yapmalıyız yoksa her yerde çapa yapıyor olacağız."

Clarabell suyumla birlikte geldi. Etkileyici bakır rengi arı kovanına iki kalem sıkıştırmıştı. Hiçbir emri yazmıyor gibi görüldüğü için aksesuar olarak oradaydılar.

"Her zamanki gibi mi, tatlım?" diye sordu bana.

"Evet, lütfen," dedim ve menüyü ona doğru kaydardım.

"Ve George, siparişin hemen geliyor. Bugün böyle bir değişiklik yapmak beni şaşırttı." Göz kırptı ve geç kahvaltı kalabalığının arasında kayboldu.

Kardeşimi futbolcu iştahıyla yemek yerken izlemek en sevdiğim eğlence biçimlerinden biriydi. Adam Şükran Günü'nde tek başına yarım hindiye rahatlıkla yiyebilirdi. Ve kariyeri sona erdiğinden beri, birkaç rahat kilo aldığını fark etmiştim. Ona yaklaşıyordu.

"Muhtemelen kahvaltına yetecek kadar yumurta alabilmek için gidip daha fazla tavuk almak zorunda kalmıştır *George*," diye takıldım. Hayatı boyunca GT olmuştu ama Bootleg'e gelip aşık olunca tüm kasaba ne düşündüklerini

onu aramalı. Bootleg Springs bültenindeki son ankete göre oylar ikiye bölünmüş durumda.

"Yine yorgun görünüyorsun," dedi.

İnledim. "Önemli bir şey değil. Yeni bir yerde uyuyorum ve alışmaya çalışıyorum. o."

"Yine kabus görmüyorsun, değil mi?"

En azından bu, söylemek zorunda olmadığım bir yalandı. "Bu yıllar önceydi, ve ben uzun zamandır kabus görmemiştim."

Kabul ederek başını salladı. "June ve benimle kalabileceğini biliyorsun," diye hatırlattı bana.

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama ilişkimizin her gece başıma bir yastık koyup bir iki saat Alanis Morrisette söylememi gerektirmemesini tercih ederim."

Kendini beğenmiş bir sırıtişla, "Duvarlar ince," diye onayladı.

Kardeşim mutlu olduğu için ben de mutluydum. "Tamam. İğrenmeye başladım. Seks hayatından başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Clarabell kanaryayı yemiş kedi gibi geri döndü ve her kelimeyi duyduğunu biliyordum. "Shelby için çikolata parçacıklı krep. George için de yumurta akı, biber ve mantarlı omlet."

Tabağına bakarken öğürmemeye çalıştım. "Her zamanki waffle kulene ve yanında altı tabak domuz pastırmasına ne oldu?"

Yüzünü buruşturma sırası GT'deydi. "Birkaç gün önce tartıya çıktım."

"Ve?"

"Ve kırıldı."

Bir kahkaha attım ve suyuma uzandım.

"Oda arkadaşınla kilo verme hedefleri üzerinde çalışıyorum."

"Harika görünüyorsun ve mutlusun," diye hatırlattım ona. "Oyun formunda kalmana gerek yok."

Eğildi. "Seks hayatım hakkında bir şey duymak istemediğini biliyorum. Ama 10 kilo daha alırsam June boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak."

Millie Waggle ayağa fırlayıp kürek kemiklerimin arasına bir şaplak atana kadar krebim boğazıma kaçtı ve kıpkırmızı kesildim. Krep yere düştü ama sırtımdaki ağrı patladı. "Teşekkürler Millie," diye mırıldandım. Benden birkaç yaş küçüktü ama her gün kilise pazarına gidiyormuş gibi giyiniyordu. Dini inançlarının ne olduğunu bilmiyordum ama kadın kesinlikle günahkâr tatlılar pişirebiliyordu.

"Ne zaman istersen Shelby," dedi neşeyle masasına geri dönmeden önce.

"Fiziksel olarak formda olmaktan bahsetmişken," dedim ona, "Başardım. Kaydoldum."

GT beşlik çakmak için masanın öbür ucuna uzandı ve eli benimkini sardı. "Ciddi misin? Bu harika bir şey! Jonah antrenman yapmana yardım edecek mi? Akıllı adamdır. İşini bilir. Triatlon büyük bir olay. Öyle yarım yamalak yapamazsın."

"Araştırmama çoktan başladım."

Homurdandı. "Shelby, böyle bir etkinlikte araştırma yapmaktan çok daha fazla iş var. Araştırmadan bahsetmişken, anketin nasıl gidiyor?"

"Her şeyden önce, anket harika. Kahvaltı Kulübü'nün herkesi doldurmaya teşvik etmesi sayesinde bu sabah itibariyle neredeyse seksen yanıt aldım. İkinci olarak, bu bir Ironman değil. Normal bir insan triatlonu. Buna sprint triatlonu diyorlar. Harika olacak." Egzersiz terapisinin artık hayatımın önemli bir parçası olması gerekiyordu. Düzenli PT randevuları fikri beni ölümüne sıkarken, üzerinde çalışmam ve antrenman yapmam gereken bir etkinliğin zorluğu? İşte bu tam bana göreydi.

"Neye çağırıyoruz biz?" Leah Mae, her zamanki gibi sevimli pembe düğmeli bluzu ve yüksek belli kot pantolonuyla yanıma kaydı.

"Merhaba." June, kardeşimin kız arkadaşı ve ezmekten korktuğu kadın, dirseğinin dibinde belirdi. GT bir Noel ağacı gibi parlıyordu ve bu kalbimin şarkı söylemesine neden oldu. Bu, sahada elde ettiği tüm zaferlerden daha iyiydi. June'un ciddi yeşil gözlerine her baktığında ondan yayıldığını hissettiğim o derin mutluluk. Kardeşimi bu kadar mutlu ettiği için ona tapıyordum.

June'u yanına çekti ve ona bir öpücük kondurdu. "Bu güzel bir sürpriz," dedi geri kayarak.

"Evet, öyle. Leah Mae dükkândaki tadilatın ilerlemesinden memnun ve ikimiz de acıkmıştık," diye açıkladı June.

"JuneBug, Leah Mae, her zamankinden ister misiniz?" Clarabell seslendi. "Evet efendim," dedi Leah Mae.

"Bu aptalca bir soru," dedi June kaşlarını çatarak. Rutinden sapmalar onu şaşırtıyordu.

"Çakıştığımız şeye geri dönelim," dedi Leah Mae, yaklaşarak. Ben.

GT gururla, "Küçük kız kardeşim ilk triatlonuna kaydoldu," dedi.

Atletik bir çocuk değildim. Ağaçlara tırmanmaktan çok ağaçlardan düşmekle vakit geçirirdim. Beden eğitimi derslerinde voleybol topunun bana yaklaşmaması için dua ettiğim dönemler olmuştu. Kendimi atletik bir çabanın içine atmak benim karakterime aykırıydı. Özellikle de bu kadar rekabetçi olanına. Ama bu tam da odağımı bir teşhisin sınırlamalarından uzaklaştırıp bir hayatın olasılıklarına çevirmek için ihtiyacım olan türden bir projeydi.

Ne zaman endişelenmeye başlasam kendime söylediğim şey buydu.

o.

"Bu çok heyecan verici," diye onayladı Leah Mae.

"Bunu neden yapasın ki?" June haklı olarak kafası karışmış bir şekilde sordu.

June'un açık sözlülüğü onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. O değildi Hepimiz gibi sosyal normlara bağlıydı. Ve tepkilerinde canlandırıcı bir şey vardı.

"Biliyorum. Ben atletik bir tip değilim. Ama kışımın üstüne oturup tez yazmaktan başka bir şey yapmam gerekiyor. Beni ödüle odaklayacak ölçülebilir hedefleri olan bir şey için çalışmak istiyorum." Yaş grubu madalyası gibi görkemli hayallerim yoktu. Ama bitirmek istiyordum. Bitiş çizgisini sürünerek geçsem bile. Bunu kendi gücümle yapmak istiyordum. Triatlon kadar büyük bir şeyin üstesinden gelebilirim, karşılaştığım diğer zorluklar da yönetilebilir olacaktı.

"Jonah seni eğitmeye yardım edecek mi?" Leah Mae sordu. "Hepinizin aynı çatı altında yaşıyor olması çok uygun."

"Jonah'nın yeni müşteriler aradığını sanmıyorum," dedim diplomatik bir şekilde.

GT, "Hâlâ onun bir muhabir olduğunu düşünüyor," diye açıkladı.

"Neden yalan söylemeyi bırakmıyorsun?" diye sordu June.

"Onun bir hiç uğruna bu kadar şişmesini ve sinirlenmesini izlemek daha eğlenceli." Bunu açıkladığımda kulağa biraz aptalca geldi.

"Kulağa manipülatif geliyor," diye belirtti June. "Bunun neden eğlenceli olduğunu anlayabiliyorum."

"Belki de ona birkaç küçük yalan daha söylemeliyiz," diye düşündü Leah Mae. "Pop In'den hırsızlık yaptığınızı ağzından kaçırabilir mi?"

"Ya da Yee Haw Yarn and Coffee'de birini örgü şişiyle bıçaklamaya ne dersiniz?" GT önerdi.

June, "Jonah'a Shelby'yi Callie Kendall davasıyla ilgili olarak Bayan Varney'i sorgularken gördüğümüzü söylersek belki daha inandırıcı olur," diye önerdi.

Güldüm. "Jonah senin arkadaşın değil mi?"

Hepsi şaşkın bir ifadeyi paylaştı. "O aileden sayılır," dedi Leah Mae.

"O zaman neden onunla böyle uğraşmak için bu kadar zahmete girdin?"

"Çünkü o aileden sayılır," dedi GT, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Her şeyi. "Ayrıca, adam beni göle attı."

"Jonah Bodine seni göle nasıl attı?" Jonah güçlüydü. Ama kardeşimi kaldırmak için birden fazla adam gerekirdi.

"Bir trebüket kullandı," dedi June.

"Burada ne kadar tuhaf, harika bir kasaba var," diye hayret ettim.

SHELBY

"M

raştırmalar, küçük topluluklardaki Güneylilerin resmi olmayan görevlerde bile gönüllü olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu gösteriyor" dedim.

Bu mu?"

"Siz hanımlar, Güneylilerin

Kahvaltı Kulübü tarafından gayri resmi olarak benimsenmem, üyelerin benimle ve küçük araştırmamla kişisel olarak ilgilenmelerini de içeriyordu. İçlerinden birkaçı kendilerini çay içmeye ve "biraz oturmaya" davet etmişti. Yani, yardımcı olma kisvesi altında komşularının söyledikleri hakkında bilgi almak için beni pompalıyorlardı.

Bayan Varney, Carolina Rae Carwell, Maribel Schilling ve Myrt Crabapple, Scarlett'in Küçük Sarı Ev'in ön verandasındaki küçük, şirin sallanan sandalyelerinde sallanıyorlardı. Leah Mae'ye benim için tatlı çay yapması için rüşvet vermişim ve kasabadan kurabiye ve kek almıştım.

"Bu bilgileri nereden alıyorsun, kızım?" Maribel kıkırdadı. "Komşulara yardım etmeyi *gönüllülük olarak* adlandırmıyoruz."

"Buna ne diyorsunuz?" Bir elimle notlar karalarken diğer elimle pembe krema yalayarak sordum.

"Komşu olmak," diye kıkırdadı Bayan Varney. "Siz büyük şehir insanları iyi olmayı büyük bir mesele haline getirmeye çalışıyorsunuz. Sanki bir çeşit hastalıkmiş gibi. Kendini kötü hissettiğini bildiğim Myrt'ı markete giderken ararsam, neye ihtiyacı varsa almak benim DNA'mda var. İyilik hesaplamıyorum ya da bana borcu olup olmadığını takip etmiyorum."

Carolina Rae tatlı çayını yudumlarken ve sallanırken, "Komşuların yapacağı şey bu," dedi.

Bayan Varney, "Tabii sürekli bir şeylere öfkelenen ve huysuzluk yapan biri değilse," diye ekledi. "O zaman biraz skor tutma ya da

belki de ona marka tereyağı getirmiyoruz. Ya da taze bamya yapmak yerine ona dondurulmuş bamya veririz."

"Yani sevmediğin insanlara karşı bile iyi davranıyorsun?" Aslında önemli olan sorular değildi. İki iyi Güneyli kadından fazlası bir araya geldiğinde ortaya çıkan bilgi çöplüğüydü.

Bugün hava yaz sıcaklarına doğru ısınıyordu ve ben dizüstü bilgisayarım, not defterim ve bir bardak -kimseye söylemeyin- şekersiz çayımın verandaya yayılmıştım. Sorular soruyor, cevaplar alıyor, bilgileri zihnimde düzenliyordum. Burası benim mutlu yerimdi.

Bayan Varney tatlı bir sesle, "Şimdi işe biraz ara verelim ve nasıl olduğun hakkında konuşalım, Shelby," dedi.

"Şu genç Jonah'ı çıplak gördün mü?" Myrt sallanan koltuğunda öne doğru eğilerek kıkırdadı.

"Hayır. Jonah ve ben sadece oda arkadaşınız." Gerçi adam sürekli antrenmanlara gidip geldiği için onu birkaç kez terli ve nefessiz görmüştüm. Bu neredeyse çıplak olmak kadar iyiydi. Muhtemelen.

"Gençlik, gençlerin elinde heba olur." Carolina Rae iç çekti. "Senin yerinde olsaydım, ayrı yatak odalarının beni engellemesine izin vermezdim."

Diğer hanımlar da başlarını sallayarak onayladılar.

"Buraya kendime bir erkek arkadaş bulmaya gelmedim," diye hatırlattım onlara. "Bootleg Springs sakinlerinin neden birlikte bu kadar iyi çalıştığını öğrenmek için buradayım. Her yaştan ve her kökenden insan ortak bir amaç için bir araya gelmiş ve siz de bunu olağanüstü bir şekilde başarmışsınız."

"Shelby, ortada bir sır yok," diye ısrar etti Bayan Varney. "Biz komşuyuz. Bu bizi aile yapar."

Ülkenin neredeyse diğer hiçbir yerinde bu doğru değildi. Charlotte'ta büyürken sahip olduğumuz kapı komşularımızı hatırladım. Gece 2'ye kadar rock müzik çalarlar ve arka bahçedeki köpek dışkısını kimin temizleyeceği konusunda gürültülü tartışmalara girerlerdi. Çift boşanıp evi sattığında annemle babam üç metre yüksekliğinde bir çit yaptırmış ve bir parti vermişlerdi.

Pittsburgh'da bazı komşularımın isimlerini biliyordum. En azından posta kutularının üzerindeki etiketlere göre soyadlarını. Ancak birlikte yaşamak otomatik olarak herhangi bir topluluk duygusunu beslemiyordu.

"Bootleg Springs'in tarihi hakkında konuşalım," diyerek konuyu değiştirdim. Belki de mirasları, bölge sakinlerinin kendilerini neden böyle hissettiklerinde önemli bir rol oynuyordu.

Hepsi buraya aitmiş gibi.

"Bootleg Springs'in tarihinden bahsedip de Jedidiah Bodine'den bahsetmemek olmaz," diye kıkırdadı Myrt.

Bayan Varney elindeki kâğıt tabakla kendini yelpazeleyerek, "Ah, şu Jedidiah yakışıklıymış," dedi.

Carolina Rae, "*O kadar da* yaşlı değilsin Ethel," dedi.

"Kalp krizi geçirip yere yığılmadan bir gün önce hot rod'uyla kasabayı turladığını hatırlayacak kadar yaşlıyım."

Kadınlar koro halinde "Huzur içinde yatsın" dediler.

Jedidiah Bodine'in renkli tarihinin birinci cildine başladılar ve ben de onların ileri geri konuşmalarına ayak uydurmaya çalışarak öfkeyle bir şeyler karaladım. Hikâyeye o kadar dalmıştım ki Jonah'ın ayağı verandanın ilk basamağına çarpana kadar onu duymadım.

"Hanımlar," dedi. Sesi pek mutlu gelmiyordu.

Kişisel antrenman seansından dolayı ter içindeydi. Müşterileriyle birlikte çalışması, onlara sadece ne yapmaları gerektiğini söylememesi, onlarla birlikte acı çekmesi fikri hoşuma gitmişti. Bakışlarımı göğsünün üzerindeki terli bölgeden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Neden, Jonah Bodine. Seni her gördüğümde daha yakışıklı görünüyorsun," dedi Bayan Varney çapkınca.

"Teşekkür ederim Bayan Varney," dedi. Muhtemelen artık bu utanç verici ilgiye alışmıştı.

"Biz de tam Shelby'ye büyük büyükbaban Jedidiah hakkında her şeyi anlatıyorduk," diye araya girdi Myrt. "Eminim onun hakkında bir iki şey bilmek istersin, o işe yaramaz Jonah Bodine Sr. sayesinde nasıl babasız büyüdüğünü görünce, huzur içinde yatsın."

"Huzur içinde yatsın," diye yankılandı hanımlar.

"Sizi görmek çok güzel hanımlar," dedi Jonah, sanki baş ağrısından korunuyormuş gibi burnunun kenarını sıkarak. "Shelby, seninle içeride konuşabilir miyiz?"

"Hanımlar, izin vererseniz Jonah'a güzel bir bardak tatlı çay koymaya gidiyorum," dedim usulca ayağa kalkarak.

Terli eliyle bileğimi kavradı ve beni evin içine sürükledi. O anda bana saldırmak için ağzını açtı ama ben onu susturdum ve dört kadının kulaklarını sonuna kadar açtığı paravan kapıyı işaret ettim.

Onu mutfağa ittiğimde, "Ben tatlı çay sevmem," diye tersledi.

"Bu konuda koroya vaaz veriyorsun," dedim musluktan bir bardak doldururken. "Bunun yerine neden on yedi paket şeker yemiyorsunuz?"

Bardağı ona uzattım. İçmeden önce bir an tereddüt etti.

"Su için teşekkür ederim," dedi. "Ama *müşterilerimi* evime getirip onları ailem hakkında sorguya çekmenden hoşlanmıyorum. Bu saçma yaşam koşulunu yürütmeye çalışıyorum ama sen bunu imkânsız hale getiriyorsun Shelby."

Adımı söylediğinde tüylerim diken diken oldu.

Sesi kırılma noktasına biraz yakın geliyordu. "Onlara kasabanın tarihini sordum. Görünüşe göre siz Bodineler bu hikâyenin büyük bir parçasısınız," diye açıkladım.

Boş bardağı sert bir tıkırtıyla yere bıraktı. "Ailem hakkında soru sormayı bırak."

Jonah Hates Shelby şovundan bıkmıştım. "Tanrı aşkına-"

"June, Yee Haw Yarn and Coffee'de yaşlı bir vatandaşı köşeye sıkıştırdığınızı ve Callie Kendall hakkında bilinmesi gereken her şeyi size anlatmasını istediğinizi söyledi. Sonra Jameson'dan duyduğuma göre polis kayıtlarını ele geçirmek için belediye başkanını Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'na başvurmakla tehdit etmişsin. Ve *sonra* öz kardeşin bugün antrenmanının ortasında bana bir belgesel hazırlamayı düşündüğünü anlatmaya başladı."

Sesi şu anda sakın ya da sinirli değildi. Parlak, alev alev yanan bir kızgınlığı vardı.

"Ve benden başka kimsenin umurunda değil gibi görünüyor!"

İç çekerek güldüm. "Jonah, seninle dalga geçiyorlar." Bilgece sözlerimi anlamayacak kadar kızgındı.

"Oyununuzun ne olduğunu ya da kız kardeşimin neden birlikte yaşamamızın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama benden yararlanabileceğinizi düşünecek kadar aptalsanız-"

"Ben muhabir değilim, seni katır kafalı moron!" diye bağırdım. Beni harekete geçirmek için çok şey gerekiyordu. Bana aptal demek de o tetikleyicilerden biriydi ve Jonah az önce bunu yapmıştı. Ne yazık ki onun için güvenlik yoktu.

"Bütün kasaba benim bir muhabir olmadığımı biliyor. Evet-" Konuşmaya çalıştığında elimi kaldırdım. "Bilimsel yayınlar için serbest makaleler ve akademik dergiler için araştırma yazıları yazıyorum. Callie Kendall'a ne olduğu ya da babanızın bununla bir ilgisi olup olmadığı umurumda bile değil.

Buraya doktora tezimi yazmak ve bütün bir kasabanın, hayatlarını çekilmez hale getiren bir grup gazeteciye kovmak için nasıl bir araya geldiğini öğrenmek için geldim."

Gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çatı.

"Hepsi seninle dalga geçiyor çünkü dünyaca ünlü Bodine inatçılığının belirtilerini gösteriyorsun. Yaşlı bir vatandaşı örgü şişiyile rehin alacakmışım gibi mi *görünüyorum*? Lanet olası baban hakkında yüzyılın suçu makalesi yazıyormuşum gibi mi *davranıyorum*?" Acı bir kahkaha attım ve konuklarımın dördünün de kapıya dayanmış her kelimeyi yakalıyor olmalarını umursamadım bile.

"İşte sana bir haber bülteni Jonah Bodine: Seninle ilgilenmiyorum. Ya da ailenle. Ben bu kasaba için buradayım. Ve eğer bana inanmıyorsan, o zaman kendi küçük kalbini kutsamaya gidebilirsin!"

"Yeterince yakın," diye seslendi Myrt paravanın arkasından onaylayarak. Verandadaki kadınlar alkışlamaya başladı.

"Şimdi izin verirsiniz, bu evdeki *diğer bazı* insanların aksine nazik ve misafirperver olan arkadaşlarımın yanına döneceğim," diye bağırdım.

Q. Komşularınızla en sık NASIL iletişim kurarsınız?

Sadece pencereden bağıríyorum! Er ya da geç kasabadaki herkes geçiyor.

JONAH

S Helby, uzun siyah saçları at kuyruğunda sallanırken, beni arkasından bakakalmış bir halde mutfaktan çıktı.

Açıklamasına güvenemezdim... güvenebilir miydim? Hele ki sahte bahanelerle kasabaya geldi. Tüm ailemin onun hakkında anlatacak hikayeleri varken olmaz. Bana böyle bir tuzak kurmazlar. *Kurarlar mıydı?*

Telefonumu çıkardım ve bana yalan söylemeyeceğinden emin olduğum tek kişiyi aradım.

"Merhaba efendim," dedi Devlin. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Profesyonel iş ses tonunu takınmıştı. Muhtemelen avukatlık yaparken sözünü kesmiştim.

"Shelby gerçekten bir muhabir mi? Yoksa bir tür diploma üzerinde çalışan bir öğrenci mi?" Ben sordum.

Telefona doğru iç geçirdi. "Bu durumda ikincisi olacak," dedi.

Başımı arkaya eğdim ve tavana baktım. "Ve benim dışımda herkes biliyor mu?"

"Bu doğru."

"Lanet olsun." Gözlerimdeki teri sildim.

Devlin yumuşak bir sesle, "Sanırım jüri bu duyguları kesinlikle anlayacaktır," dedi. Onun tarafında bir kapının kapandığını duydum. "Tamam, Scarlett artık beni duyamaz."

"Kız kardeşimden mi saklanıyorsun?"

"Elinde karo örnekleriyle beni kovalıyor. Biri hakkında fikir sahibi olduğumda da bana yanıldığımı söylüyor."

Kendime rağmen güldüm. "Kulağa doğru geliyor."

"Bir tasarımcı tutmamızı önerdiğimde onu duymalıydın." "Hâlâ hayatta olmana şaşırdım."

"Tirad için özür dilerim. Hayır, Shelby bir muhabir değil. Kendi alanındaki yayınlar için serbest çalışıyor. Psikoloji ya da sosyal hizmet gibi. Kasabayı inceliyor, Bodine'leri değil. Ve anladığım kadarıyla, herkes onu gerçekten seviyor."

"Ben." İçimi çektim.

"Evet. Scarlett'e durumunu açıkladığından ve Scarlett de çöpçatanlık yapmaya karar verdiğinden beri bu biraz şaka konusu oldu."

Buzdolabına yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Kalbi doğru yerde," dedi önleyici bir şekilde.

"Birisi beni karanlıkta bırakmanın komik olacağını düşündüğü için mi günlerdir bu kadına karşı inanılmaz derecede kaba davranıyorum?"

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Shelby de işin içindeydi." "Hayır. Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Bu beni de daha iyi hissettirmezdi ama artık tüm bilgilere sahipsiniz."

"Kendi kardeşlerim, kız kardeşim, tüm bu lanet kasaba." Şaka konusu bendim. Dışarıdaki garip adam. Ve o uzun süredir uykuda olan ait olmama duygusuna gömülmekten nefret ediyordum. Babası olmayan çocuk.

"Scarlett'e bildiğinizi söylememi ister misiniz, yoksa kendi Kaçak Adaletinizi mi uygulamayı tercih edersiniz?"

Duş aldım ve hissettiğim öfke ve utancı yok edeceğini umarak suyun altında kaldım. Bayan Varney'nin susturucusuz sedanının ateşlendiğini ve uzaklaştığını duydum. Kuşkusuz oda arkadaşımın cıgılgı cıgılgıya bir kavgaya tutuştuğumu kasabanın geri kalanına yaymak için.

Benim yüzümden daha çok gülerler diye düşündüm. Bir yıl sonra bile onlar için hala bir yabancından başka bir şey olmadığım gerçeğine kendimi teslim ettim. *Peki bu beni neden rahatsız ediyordu?*

O yaraları iyileştirip sert yara izlerine dönüştürmemiş miydim?

Musluğu kapattım, neşeli, gök mavisi fayanslara kaşlarımı çatarak baktım ve çiçekli duş perdesini kenara kaydırdım. Oda "büyüleyici" ve "hayalperestti" ve ben bundan rahatsız olacak kadar sinirlenmiş hissediyordum.

Öfke tanıdıktı. Uzun zaman öncesinden eski bir arkadaş. Ergenlik çağındaki bir çocuk, kendi yaşındaki diğer çocukların sahip olduğu şeyleri fark etmeye başladığında. Maçlarına gelen, onları balığa ya da bowlinge götüren ya da satranç turnuvalarına ve şiir okumalarına katılan babalar. Oğullarıyla kızlar hakkında konuşan erkekler

ve okul. Onlara araba kullanmayı ve golf sopası sallamayı öğretti. Çim biçmeyi ve waffle yapmayı.

Annem vardı. Benim yüzümden, benim için tüm hayatını değiştirmiş bir kadın. Ama *o* ikimizin de yanında olmadığına göre başka ne seçeneği vardı ki?

Şimdi babamın memleketindeydim, bağlantılar kurmaya çalışıyordum ve hala soğukta bırakılmışım. Bu durum beni utandıracak kadar rahatsız ediyordu.

Duş kabininden çıktım ve aynanın üzerine bir havlu attım. Ona benziyordum. Bu da beni rahatsız ediyordu. Lisede kısa bir süre için, belki de biraz onun gibi davranmışım.

Ama artık kendi kendimin adamıyım. Kimseye değerimi kanıtlamak zorunda değildim, en azından sahip olduğumu bilmediğim aileme.

Muhtemelen Shelby'ye bir özür borçluydum. En iyi ihtimalle kaba davrandım. Daha gerçekçi olmak gerekirse bir pislik.

Ama o da bir rol oynamıştı, masum bir kurban değildi.

Havluyu belime sardım ve koridora yöneldim. Ve ona doğru koştum.

Geriye doğru tökezlerken "Vay anasını pizza!" diye bağırdı. Gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. Merdivenlerden aşağı yuvarlanmadan önce onu yakaladım.

"Kendini merdivenlerden aşağı atmadan önce sakınleş."

"Kendimi merdivenlerden aşağı *atmadan* önce mi?" diye alay etti.

Görünüşe göre hala kızgınmış. Güzel. Ben de öyleydim.

Kıyafetsizliğimi fark eder gibi oldu ve balonun sönmesi gibi bir ses çıkardı, gözleri büyüdü.

Saçları hâlâ o uzun kuyruğun içindeydi. Kestane ve bakır para rengindeydi. Kalın, kaplumbağa kabuğundan mavi gözlüklerini takıyordu. Açık teninde bir tutamdan fazla çil olduğunu fark ettim. Ve her zamankinden daha da büyük olan gözleri tıpkı ormanın kahverengi ve yeşillerine benziyordu.

Göğsünde, tişörtünün yakasından dışarı taşan küçük bir yara izi ve dirseğinin kıvrımında solmakta olan bir morluk vardı. Onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Onu Kara Cuma Eğitim Kampı'nda gördüğümü, sevimli, neşeli ve çekici olduğunu düşündüğümü hatırladım.

Belki şimdi onu ikinci kez görüyordum. Ve belki de ilk izlenimim o kadar da yanlış değildi.

"Neye bakıyorsun sen?" diye homurdanarak elimden kurtuldu.

"Sen."

"Ben görünmezmişim gibi davrandığımda daha çok hoşuma gidiyordu."
Alınan. Huysuz. Ve biraz da kırgın. Belki de ona bir özür borçluydum.

Hepsi.

"Özür dilemeyi aklımdan bile geçirme," diye burnunu çekti Shelby.

zihin. "Bunu duymak
istemiyorum." Durakladı,
dudağını ısırıldı.

"Ayrıca, gönüllü bir katılımcı olduğum için bunu hak ettiğimden emin
değilim," diye itiraf etti.

"Özür dilememe ve yolumuza devam etme konusunda anlaşalım," diye önerdim.

"Peki," dedi sertçe. Bakışları göğsümde ve gövdemde gezindi ve
havlunun etrafında bir yere takılmış gibiydi. "Üzerinde sallanmayı teklif
ederdim ama havlu kumaşını kaybetmeni istemem."

İyi niyetimin bir göstergesi olarak ve belki de onu biraz kızdırmak için
elimi havludan çektim ve ona uzattım.

Yavaşça salladı, bakışlarını yüzüme çekmek için mücadele etti.

Yeşil ve kahverengi gözlerindeki parıltıyı görerek, "Hâlâ kızgınsın,"
dedim.

"Evet, sen de öylesin."

"Bu bizim hatamız." Gerçeğe ulaşamayacak kadar incinmiş hissetmekle
meşguldüm. "Kızgınlığının bir nedeni de bu," dedi. Hâlâ titriyorduk.
ama şimdi birbirimize ters ters bakmıyorduk. Aslında bu, pembe
dudaklarının köşelerine dokunan bir gülümsemenin başlangıcı gibi
görünüyordu.

"Bana tezinden bahsetmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Senin acıma duygunu istemiyorum." Elini tuttuğum yerden
çekti. "Düşman olmamamız arkadaş olmamız gerektiği anlamına gelmez."

"Yeterince makul," diye kabul ettim.

"Çok iyi bir insan olduğumu bilmeni isterim," diye ısrar etti, odasına
gitmek için yanımdan geçerken. "Benim hakkımda yanlış fikirlere sahip
olman benim suçum değil."

"Hayır, ama yanlış *bir* fikre inanmaya devam etmeme izin vermen senin
hatan."

"Sizi bilmem," dedi. "Ama ben bu ayın sonunu dört gözle bekliyorum."

Bayan Varney: Woooo Weee! K    k Sarı Ev'de kıvılcımlar u        !

Lanet olsun! Louisa ve benim ka  ırdı  mıza inanamıyorum! Yakala bizi. Yukarı!

Myrt: B    n bu yaygara nedir anlamıyorum. Shelby hala o   ocu  u   ıplak g  rmedi.

Carolina Rae: Ama birbirlerine ba  ırma   ekilleri? Ya havada açık var ya da Bootleg Springs'de bir tutku cinayeti i  lenecek!

SHELBY

I farklı bir atletik uğraş seçmeliydim. Körling gibi. Ya da badminton. Ya da triatlon dışında herhangi bir şey. O sabahki yüzüşüm iyiydi. İyi yüzmemiştim.

boğuldu. Bu da bir artıydı. Ama bir balık bacağıma dokundu ve bunu pek umursamadım. Ayrıca, ayağımın kemerine kramp girdi ve bir ton tuğla gibi yere düştüm.

Şimdi koşuyordum ya da daha doğrusu nefes nefese ormanda ilerliyordum.

Etraftaki ayıların bugünün bir insanı yeme günü olmadığına karar vermeleri için dua ettim. Kendimi savunma derslerimin bir ayıya karşı çok yardımcı olacağından şüpheliydim. Ayrıca, eğer bir tanesi ormandan çıkıp yoluma çıkarsa, muhtemelen yere yatar ve beni parçalamasını beklerdim. *O kadar* yorgundum.

Hırıltılı bir şekilde nefes aldım ve böcek gibi bir şey hissettim.

Hepsini tükürdüm ve ödediğim 300 dolarlık kayıt ücretine lanet ettim. Bir yüksek lisans öğrencisi için çok fazla paraydı. Henüz gerçek bir işi olmayan bir yüksek lisans öğrencisi için. Yarım kalmış tezi ve yeni tıbbi teşhisi öncelik için birbiriyle savaşıyor bir yüksek lisans öğrencisi.

"Her şeyden nefret ediyorum," diye ilan ettim yolu kaplayan görkemli ağaçlara. "Her lanet şeyden."

Konuşmayı kesmeliydim. Doğaya şikâyet etmekten başka şeyler için oksijene ihtiyacım vardı.

Arkamda ayak sesleri duydum ve ellerimi kaldırarak döndüm.

"Ayı değil. Söz veriyorum." Jonah bana doğru koştu. Adamın göğsü çıplaktı ve tüm bu doğa olaylarından daha heybetliydi.

Onun terli ihtişamına sırtımı döndüm ve iyi bir koşu gösterisi yaptım.
Ta ki ayağım bir ağaç köküne takılana kadar.

Beni dirseğimden yakaladı.

Adam beni yakalamaya devam
etti.

İçimdeki ciyaklayan genç kız bunun bir günlük yazısına değer olduğunu düşünürken, yetişkin kadın yakalanmaya ihtiyaç duymayacak kadar zarif olmam gerektiğini hissetti. Otuz yıldır bu bedendeydim. Şimdiye kadar onu nasıl kullanacağımı biliyor olmalıydım.

"Merhaba," dedim, garip hantallığıma devam ederek. O kadar bitkin düşmüştüm ki, sesim ciddi bir sigara alışkanlığı olan bir telefon seks operatörü gibi çıkıyordu.

Lütfen koşmaya devam et, diye sessizce yalvardım ona. Sadece yanımdan geçip git, terli sırt kaslarına bir göz atayım ve ben de ayı katliamlarını düşünmeye geri döneyim.

Ama Jonah benimle aynı hizaya geldi. Şu anda benim koştuğumdan daha hızlı yürüyebilirdi. Onu tekmelemek istedim.

"Sabahın nasıl geçti?" diye sordu, sinir bozucu bir şekilde gevşemişti.

"Harika. Muhteşem," diye nefes nefese kaldım. Gözlerimin önünde lekeler dans ediyordu. "Tanrı aşkına." Tüm numaraları bıraktım, durdum ve belimden eğildim.

"İyi misin?"

"Hayır! İyi değilim. Ben ölüyorum. Nefesim kesilecek ve burada öleceğim, sonra da ayılar, kokarcılar ya da çingiraklı yılanlar tarafından yeneceğim."

Ayakları görüş alanıma girdi.

"Git hadi. Beni burada bırakın. Sürünerek eve gideceğim," diye dramatik bir şekilde bağırdım. "Adımlarını değiştirmelisin," dedi.

Kambur pozisyonumdan ona ters ters baktım.

"Triatlon için kayıt yaptırmamış olmam *gerekiyor*," diye karşı çıktım.

O yapmadı tepki için ve bilgi. Hangi ya da kastedilen o ilgisizdi ya da koca ağızlı kardeşim ona çoktan söylemişti.

"Topuklarınla çok fazla darbe alıyorsun. Bu seni daha çabuk yorar. Ayak toplarının üzerine in. Daha yaylı. Eklemler için daha kolay."

Eklemlerim bana karşı hoşnutsuzluklarını dile getirirken o bana gösterdi. "Önerinizi dikkate alacağım," dedim sertçe.

Jonah, "Rüzgârınız da arzulanan çok şey bırakıyor," diye gözlemledi.

"Bugün ne kadar uzağa gittiniz?"

Üzerine kusmadığım için memnun bir şekilde doğruldum. Omzumun

üzerinden bakarak mesafeyi ölçtüm. "En az altı mil," diye tahmin ettim.

Dudakları kıvrıldı. "Evden başladıysanız, sadece bir mil kadar uzaktasınız."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Siktir et. O 300 dolara elveda diyecek ve vücudumun bozulmaktan daha fazlasını yapabileceğini kendime kanıtlamak için daha iyi bir yol bulacaktım.

Rekabetçi uyuklama diye bir şey var mıydı?

"Belki bir buçuk mil."

"Acıma ölçülerinizi istemiyorum!"

"Sakin ol Shelby," dedi hafifçe. "İyi gidiyorsun. Triatlonun ne zaman?"

"Altı hafta." Dışarıdan ürkmedi ama aklından "*Oh, oğlum*" kelimelerinin geçtiğinden oldukça emindim.

"Altı hafta mı? Tamam, olur. Gerçekçi olmayan hedefler koymuyorsanız bu süreyi aşabiliriz."

"Biz mi? Gerçekçi değil mi?" Gerçekten biraz suya ihtiyacım vardı. Ağzım bir torba pamuk yalamışım gibi hissediyordu. Özlemle elindeki su şişesine baktım. Neden yanımda bir su şişesi taşımayı akıl edememiştim ki? Çaylak hatası. "Sadece bitirmek istiyorum."

"Bitirmek için çalışabiliriz." Ellerini kalçalarına koydu ve romantik bir kapak modeli gibi durdu.

"Sürekli 'biz' diyorsun."

"Ben kişisel antrenörüm. İnsanlara atletik etkinlikler için koçluk yapıyorum."

"Sıfır param var. Paralı asker kardeşinin kirası pek de ucuz sayılmaz."

"Scarlett kurnaz bir iş kadını," diye kabul etti.

Huysuz ve dar kafalı davranıyordum.

"Kendimi bunalmış ve bitkin hissediyorum," dedim özür dileyerek. "Ve sana bu konuda yardımcı olabilirim. Hem de ücretsiz," diye teklif etti.

Sebeplerini değerlendirmeye çalışırken gözlerim kısıldı. Ama yakışıklılığı araya girmeye devam etti. "Neden?"

Omuz silkti. "Bunca bilgiye sahip olup da seninle paylaşmamam pek komşuluk olmazdı, değil mi?"

"Bootleg Springs kesinlikle seni etkiliyor," diye gözlemledim. Gülümsemesi soldu.

"Ne?" diye sordum. Ruh halindeki ani değişim ilgimi çekmişti.

"Hiçbir şey," dedi, gözlerini ileriye dikerek. Yukarı uzandı ve omzunu tutarak karşıya geçti. Jonah Bodine kendini savunmasız hissediyordu.

İlginçti.

"'Kötü bir muhabir olmam' meselesi yüzünden hâlâ herkese kızgın mısın?" Bir tahminde bulundum.

Umursamazca omuz silktilti. "Kimse bütün bir kasabanın alay konusunu olmayı sevmez."

"Yaptıkları şey bu değildi," dedim ona. "En azından *sadece* bunu yapmıyorlardı."

"Gerçekten mi? Çünkü öyle hissettim," dedi. "Jonah, bunun ne olduğunu anlamıyor musun?"

"Herkes yabancı olduğumu hatırladığımdan emin oluyor. Muhtemelen koşuma geri dönmeliyim," dedi başparmağını omzunun üzerinden sallayarak.

"Sakın kımıldamaya kalkma," diye tehdit ettim. Kaçmaya başlarsa onu asla yakalayamazdım. "Ailen seni saflarına kabul ediyordu."

"Beni şaka malzemesi yaparak mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hiç bir kardeşliğe üye oldun mu? Ya da bir spor takımına katıldınız mı? Bu onların seni kendilerinden biri olarak kabul etme yoluydu. Bootleg Springs'e kabul edildin."

"Başlatıldı mı? Sanki beni dışarı itiyorlarmış gibi geliyor," dedi, soğukkanlılığında küçük bir çatlak belirmişti.

Bir umut ışığının parladığını gördüm. Eğer gömleksiz Jonah benim için fiziksel olarak çekiciyse, savunmasız, gömleksiz Jonah adeta bir kedi nanesiydi. Gerçek bir savunmasızlığa bayılırdım.

"Bunu bir düşünün. Kardeşleriniz nasıl etkileşimde bulunuyor? Birbirlerine karşı temkinli mi davranıyorlar? Birbirlerinin duygularına karşı hassaslar mı?"

"Uh. Hayır." Güldü.

"Birbirlerini sürekli taciz ediyorlar, değil mi?" "Evet. Sanırım," dedi.

"Ve şimdi de seni taciz ediyorlar. Çünkü sen de onlardan birisin."

"Bu biraz acı tatlı. 'Sen bizden birisin. Şimdi sana duygusal işkence yapacağız.' Bana bir kart ya da başka bir şey alamazlar mıydı?"

Homurdandım ve içimden biraz öldüm. Ortaokuldaki tüm yıllarımı o sevimli, şen kahkahalardan birine sahip olmayı dileyerek geçirmiştım. Ama hey, hırıltılı kahkahalar atacak rüzgârı geri kazanmıştım, yani tamamen bir kayıp değildi. "Kültürel olarak konuşursak, sen başlatıldın. Ve şimdi pek çok şey bu kabul törenine vereceğiniz tepkiye bağlı."

"Ne şekilde?"

"Ya incinmiş duygularının seni şehirden, bu aileden uzaklaştırmasına izin verirsen? Kuyruğunu kıstır. Kazıkları çek. Buraya uygun bir Güneyli deyimi ekleyin. Onların saflarına katılma davetini reddetmiş olursun."

"Tamam. Daha iyi seçenek nedir?" Jonah şimdi ilgilenerek sordu.

Biyolojik babası tarafından gerçek anlamda reddedilerek büyüdüğü düşünüldüğünde, adamın aidiyetle ilgili sorunları olmalıydı. Bu çok mantıklıydı. Ve onu dinliyor olması bana çok önemsedığını gösteriyordu.

"Onların anlayacağı ve takdir edeceği şekilde tepki verirseniz, hoş karşılanmayı hak ettiğinizi kanıtlamış olursunuz. Size önerdikleri yeri hak ediyorsunuz."

Yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı ve ben de başımı çevirmek zorunda kaldım. Güneşe bakmak gibiydi. İç ısıyı yükselten ve beynimde hormon çöplüğüne neden olan yakışıklı güneşe.

"Shelby, Bootleg Justice'i ne kadar tanıyorsun?"

Anketime katılan hemen her katılımcının kitap dışı bir "yasal" sistemin faziletleri hakkında şiirsel bir şekilde ağıt yaktığından bahsetmemeye karar verdim.

"Rhett Ginsler'ın Rocky Tobias'ın kamyonetini tıraş kremiyle tampon tampona kaplamasını izlemiştim, Rocky dur işaretini geçip Rhett'in büyükannesini neredeyse yoldan çıkarıyordu," dedim. "Aklında ne var?"

"Cumartesi güverte partisine geliyor musun?" Jonah sordu.

Bu bir randevu muydu? Ter içindeyken ve üzerimde "*Her Şey Acıyor ve Ben Ölüyorum*" yazan bir atlet varken Jonah bana çıkma mı teklif ediyordu?

"Bunu planlamamıştım," dedim zayıf bir sesle.

Günü ve akşamı Netflix'te yeni bir korku dizisi izleyerek geçirmeyi planlamıştım. Ama karşımdaki terli tanrı benimle çıkmak istiyorsa... Tamam. Beynim oksijensiz kalmıştı. Bunu zaten anlamıştım. Jonah partiye gitmemi istememişti. Bakkaldan kereviz alıp alamayacağımı sormuştu. Ya da ne tür çamaşır deterjanı kullandığımı merak etmişti. Ayrıca, duygusal merkezini bana açıyor olması tuzağa düşmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Düşünüyordum da, parti kan davamızın patlaması için mükemmel bir zaman olabilir," diye düşündü.

Ah. İntikam için bir araştım. Ateşli bir randevu değil. Bu konuda daha rahattım.

"Yani aileden intikam almana yardım edersem beni eğitecek misin?" Açıkladım.

Başını salladı. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama buralarda-" "Kaçak adalet," diye onun yerine tamamladım. Sırıttı ve dizlerim birkaç derece daha zayıfladı.

S.Toplumunuzda en çok hangi kurumsal kaynağı yararlı buluyorsunuz?

Google'a "kurumsal kaynak" yazmam gerekti Shelby. Bu soruları biraz daha basitleştirmek isteyebilirsin. Bootleg Justice'in ya da çoğu sorunu kendi başınıza çözme yetkisinin yararlı, özgürleştirici ve önemli bir "kurumsal kaynak" olduğunu söylerken muhtemelen topluluğun çoğu adına konuşabilirim.

JONAH

"H

" Acele et, Bodine!" Scarlett iskeleden bağırdı.
Çünkü artık "bağırmak" gibi şeyler düşünüyorum.
Elimi kaldırdım ve bahçesinden koşarak geçtim.

göl kıyısını öptü. Bana çarptı. Sessiz sular çakıllı araziye vuruyordu. Derin su, güneş kremi ve bira kokuları, o mükemmel yaz başı kokusunu yaratmak için birbirine karıştı.

Deja vu hissi neredeyse bunaltıcıydı.

Bu şekilde tanışmıştık. Scarlett ve kardeşleri denizde geçirdikleri bir günden dönüyorlardı ve ben de kendimi tanıtmak için karada bekliyordum.

Bir yıl içinde, topluluğun içine çekildim. Ailenin içine. Onlar tarafından kabul edilmişim. Gibs'in yüzen güverteadaki motorla uğraştığı yere bakarken, "Çoğu" diye düşündüm. Güverte, korkulukları, oturma yerleri, gömme soğutucu tutucuları ve gölün yarısını eğlendirecek kadar büyük hoparlörleri olan yüzen bir canavarlıktı.

Yüzen parti adasına atladığımda Bowie, kolunu Cassidy'nin omzuna dolamış, "Pekâlâ, kurallardan bahsedelim," dedi. "Bir numara: Soruşturmayla ilgili hiçbir şey hakkında konuşmak yok."

Scarlett tehditkâr bir tavırla, "Ve eğer hepiniz yaparsanız," dedi.

Jameson ve Leah Mae birlikte, "Sizi gölün yosunlu kısmına atıyoruz," dediler. Çim sandalyelere yayılmışlardı, biraları çoktan kırılmıştı. Sanatçı ve model, havalı, mutlu ve rahat görünüyorlardı.

Beklenmedik bir kıskançlık hissettim. Belki de. Leah Mae bana biraz Rene'yi hatırlatıyordu. Güneşli gülümsemesi, ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk gibi bir şey. Rene'nin bırakın beni, hiç kimseyle bu kadar mutlu olma şansı olmamıştı.

"Hepimiz hemfikir miyiz?" Bowie sordu.

Kendimi melankolimden dışarı sürükledim. Bugün almam gereken bir intikam vardı. Üzüntüye yer yoktu. "Tek kural mı?"

Açıklığa kavuşturdum. "Bu kadar mı?"

Devlin, "Bugün tüm olağan eyalet yasalarına uyulması gerektiğini değerlendirmeye sunmak istiyorum," dedi. "Bilirsiniz, sadece temellerimizi korumak için. Hepimizi hapisten uzak tutmak için."

"Peki." Scarlett, sanki onun eğlencesini elinden almış gibi içini çekti. "Ama 'yavaşla' ya da 'aynı anda iki bira içme' gibi şeyler söylemeye başlarsan konuşmamız gerekecek, McCallister."

Kız kardeşim tamamen palavracıydı. Çimenlikten başka birinin yaklaşması dikkatimizi çektiği anda Scarlett Devlin'in kollarına atladı ve bacaklarını onun beline doladı. Dudaklarına şapır şupur bir öpücük kondurdu.

Havada aşk vardı.

"Burada ne arıyorsun?" Shelby yaklaştığında ses tonumdaki sertliği artırdım. Kız doğuştan bir oyuncuydu. Gülümsemesi yüzünden uçup gitti ve gerçek bir suçluluk hissettim.

"Oh, özür dilerim. Fark etmemiştim. Scarlett-"

"Onu ben davet ettim," dedi Scarlett, erkek arkadaşının kollarından zıplayarak. "Ve sen, sevgili kardeşim, uslu dursan iyi edersin. İkiniz de benim misafirimsiniz."

Shelby'ye ters ters baktım, o da gemiye adımını atarken bana ters ters baktı. Başka kimsenin bilmediği bir şeyin onun karakterine aykırı olduğunu fark ettim.

Scarlett, "Belki de aramızdaki buzları eritmenin zamanı gelmiştir," diye önerdi.

Shelby kibarca, "Bence hiçbir şeyin temizlenmesine gerek yok," dedi. "Jonah istediği herkese eşeklik edebilir."

Devlin birasını yudumlarırken birdenbire benden başka bir yere baktı. "Ama Shelby, sizce de-"

Shelby başını sallayarak Scarlett'in sözünü kesti. "Sorun değil. Bu işin peşini bırakalım."

Cassidy konuyu değiştirip Bowie'nin kolunun altına sokularak, "Juney ve George Opal'la gezintiye çıkıyorlar," dedi. "Senin güvertenin profesyonel bir futbol oyuncusunun ağırlığını kaldırabileceğini sanmıyordum."

Gibs, "İyi düşündün Cass," dedi.

"Zaten limiti aştık," diye mırıldandım çoğunlukla nefesimin altında, bir yandan da Shelby'ye sert bir bakış fırlattım.

"Sanırım yaşam düzeniniz biraz sarsıldı?" Bowie sessizce bana bir bira

ikram etti.

"Az bile söyledim. Geçen gün eve geldiğimde, verandanın önünde, bazıları benim müşterilerim olan kasabanın ileri gelenlerinin yarısını sorguluyor ve ailenizin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışıyordu."

"Belki de tam olarak görüldüğü gibi değildi." Bowie iyi adamdı. Barışçı. Ve terlemeye başlamıştı.

Bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Başımı salladım. "Oh, tam da görüldüğü gibiydi. Sana söylemem gerek. Sanırım hayatıma devam etme zamanım gelmiş olabilir."

Bowie'nin birası boğazında düğümlenmişti. Cassidy'nin güvertenin diğer tarafında Scarlett ve Shelby'yle bir arada olduğunu fark ettim.

"Ona yüzük taktın mı?" Bowie'ye duyurumla ilgili heyecanlanmadan önce konuyu değiştirerek sordum. Haberi yaymak için izin istemeden önce otuz saniye kadar düşündüm.

"Ne? Oh, uh. Hayır. Ama çok yakında. Belki bu gece. Jameson ve ben ilk kim yapacak diye kavga ediyorduk. Ama ben kazandım. Ben daha çok bekledim ve yüzüğüm çoktan yapıldı. Görünüşe göre Jame kuyumculukta diğer her şeyde olduğu kadar yetenekli değil." Kardeşine doğru başını salladı.

Jameson'ın her iki elinde de küçük bandajlar vardı.

"Çok yakında ama," diye tekrarladı Bowie ve bir elini şortunun cebine attığını fark ettim.

İskeleden ayrıldık ve gölün karşı kıyısında, kulağa şimdiden büyük bir parti gibi gelen bir yere doğru yol aldık.

Bootleg Springs'in daha iyi kısmı bir virajın etrafında bizi bekliyordu. Kayalar ılık suya doğru uzanıyor ve bir çeşit liman oluşturuyordu. Çoktan birbirine bağlanmış bir düzine başka güverte vardı. Bikinili kızlar havuz şamandıralarında uzanıyordu. Erkekler biralarını fırlatıyor ve ızgaralarını yakıyorlardı. Kalabalığın daha maceraperest olanları kayalara tırmanıyor ve aşağı atlıyordu.

Ortam güneş ışığı ve güneş kremi gibi kokuyordu.

Bootleg'i bu yüzden sevmiştim. Muhtemelen Shelby'nin araştırmasında aradığı şeyin bir parçası da buydu. Bunlar hayatlarını iç içe yaşayan insanlardı. Grip olduğunda tavuk suyuna şehriye çorbası getiren komşular. Arabanız tamirdeyken sizi alıp gezdiren arkadaşlar. Bütün haftayı birlikte geçirirlerdi. Çalışarak, çocuk yetiştirerek, alışveriş yaparak. Ve Cumartesi günlerini iyi vakit geçirerek geçirmeyi seçtiler.

June ve George'u Opal Bodine'in -akraba değiller- güvertesinde gördüm. June ayaklarını George'un kucağına koymuş, kendi kucağında da bir kitap açmış oturuyordu.

Diğerleri güverteyi en yakın iki tanesine bağlamakla meşgulken ben Shelby'nin yanına sokuldum. Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyordu.

"Bu. Bu. İnanılmaz," diye nefes aldı. "Hoşuna gideceğini hissetmiştim."

"Böyle bir yerin var olduğuna inanamıyorum. Böyle insanlar." Şaşkınlıkla başını salladı. Üzerinde bir pantolon ve pembe bir atlet vardı, üzerinde "Hayatım Yok. Psikoloji okuyorum." yazıyordu. Koyu renk saçları her zamanki gibi kuyruk şeklinde bağlanmıştı ve üzerinde erkek kardeşinin futbol numarasının yazılı olduğu bir şapkanın içinden geçiyordu.

Çok tatlıydı. Arkadaş canlısı, komşu kızı gibi, "her zaman herkes hakkında söyleyecek güzel bir sözü olan" sevimli. Uzanıp kollarımı ona dolamak, onu güldürmek için duyduğum istek beni şaşırttı.

Çok uzun zamandır böyle bir dürtü hissetmemiştim.

Planı hatırladım ve yüz hatlarımı tiksintiyle alaycı bir ifadeye büründürdüm. "Geldiğine sevindim," dedim.

Güneş gözlüklerini indirdi ve bana dik dik baktı. "Ben de öyle. Sorduğun için teşekkürler."

"Hepsi bize bakıyor," dedim sessizce, savunmacı görünmek için elimden geleni yaparak.

"Elbette bize bakıyorlar. Planları yüzlerinde patlamak üzere. Kitlese kayıplar. Ah, insanlık," dedi Shelby, çenesini dışarı çıkararak.

"Şimdi kavga edelim mi?" Ona sordum, birden kavga sahnesini aradan çıkarmak için biraz endişelendim, böylece arkamıza yaslanıp muhtemelen günün tadını birlikte çıkarabilirdik.

"Yarım saat daha bekleyelim. Zamanlamayı doğru yapmalıyız," diye hatırlattı bana.

"Peki. Eğer istediğin buysa," dedim sesimi yükselterek.

"Bana kalsa, biri dev bir pislik olmadan bugünün tadını çıkarıyor olurum!" diye tersledi.

Gülmemek için arkamı dönüp dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Dev bok mu?" Fısıldadım.

"Kapa çeneni. Çocuklarla çalışarak çok zaman geçirdim. Küfür dağarcığı kardeşime gitti."

"Heeeeey, çocuklar," dedi Leah Mae, aramıza girerek. "Shelby, gömleğine bayıldım. Hadi gidip şuradaki Nicolette'e gösterelim. Komik tişörtlere bayılır."

Onlar gittikten sonra Devlin geldi. "Seni kontrol altında tutmam emredildi. Kız arkadaşımı sinirlendiriyorsun."

Bizi bir şahin gibi izleyen Scarlett'e şöyle bir göz attım. "Ne yazık."

"Sanırım bir gösteri yaklaşıyor?"

"Yirmi sekiz dakika ve devam ediyor."

Başıyla onayladı. "Haftaya Cockspurs maçına geliyor musun?"

Sonraki yarım saat boyunca kibar davrandım. Havadan sudan konuşup ızgaranın başına geçtim. Partiye katılanlar arasında sosisli sandviçler, hamburgerler, tavuk göğüsleri ve hatta birkaç ızgara pizza vardı. Hafif bir esinti ve göle yansıyan bulutsuz mavi gökyüzüyle güzel bir yaz günüydü.

Müzik neşeli ve country'ydi. Buraya taşınmadan önce hiç country müzik dinlememiştim. Şimdi, eğitim kampımı ve eğitim malzemelerimi taşımak için bir kamyonet almayı düşünüyordum. Bu kasabada, bu insanlarda bulaşıcı bir şey vardı.

Tekne motorunun sesi Chase Rice'ın şarkısını taşıyordu. Artık sanatçıları bile tanıyabiliyordum. Taşra kültürüne tamamen kapılmadan önce bir yerlerde kentsel bir tatile ihtiyacım vardı. Şerif Harlan Tucker ve karısı Nadine küçük bir balıkçı teknesiyle yaklaşıyordu. Cassidy ailesine el salladı ve onlara rehberlik etti.

"Bunlar pepperoni ruloları mı?" Devlin havayı koklayarak sordu.

Şerif tekneyi yanaştırırken, Nadine gerçekten de taze, sıcak pepperoni rulolarından oluşan kabı uzattı. Batı Virginia'ya özgü bu lezzete olan sevgisi gölden bile daha geniş ve derin olan Devlin, ilkinin almak için Gibson'ı neredeyse denize itiyordu.

Shelby'yi gördüm, o da başını salladı. Gösteri zamanı gelmişti. Yarı yolda buluştuk.

"Sen tanıdığım *en kötü* insansın," diye bağırdı.

"Ben de sana, tatlım," diye karşılık verdim. "En azından ben fırsatçı bir beleşçi değilim."

"*Fırsatçı mı?*" Kadının nefesi bir yelkeni doldurabilirdi. "Mantıksız, mantıksız ve düpedüz kadın düşmanısın. Kadınlardan nefret ediyorsun!"

"Hayır, sadece senden nefret ediyorum," diye kükredim.

JONAH

"W

"Git kendini becer o zaman!" Beni olabildiğince sert itti. Bu da beni bir santim bile hareket ettirmedi. Fark ettim ki, ilk defa bir şeyi başlatmıştı.

Aramızda fiziksel temas yoktu. Daha önce ona her dokunduğumda, bu onu yakalamak ya da düşmesini engellemek içindi.

"Burada bir sorun mu var?" Üç yüz kiloluk George Thompson bana doğru geliyordu. Adamın bir traktör lastiğini çocuk oyuncağıymış gibi çevirdiğini görmüştüm. Bana ateş etmesine izin vermek istemedim.

Gibson, George'un yoluna çıktı. Onu durdurmak için değil, daha çok yavaşlatmak için.

Shelby, "Sorun şu ki oda arkadaşım tam bir kâbus ve artık bu şekilde yaşayamam," diye bağırdı.

"Asıl sorun, babamın leşinden parçalar koparmaya çalışan bir akbabanın etrafımda dönüp durması!"

Şerif Tucker, "Pekâlâ, bu kadar şikâyet yeter," diyerek kavgaya karıştı.

Müzik kesildi ve her bir Bootlegger bize tüm dikkatini verdi. Her yerde biraların açıldığını duydum.

Kardeşlerim aramıza girmeye çalışıyorlardı. Scarlett yaklaşmak için güverte korkuluklarına tırmanıyordu.

Shelby biraz daha yaklaştı, böylece burun buruna geldik.

"Biliyor musunuz? Suç duyurusunda bulunmak istiyorum, Şerif Tucker. Sözlü ve duygusal saldırıya uğradım."

Şerif yatıştırmak için elinden geleni yaparak, "Shelby, neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum," dedi.

"Siktir et," diye bağırdım. "Evi kendine mi istiyorsun? O zaman bütün kasaba da senin olsun. Ben gidiyorum."

"Jonah Bodine, hiçbir yere gitmiyorsun!" Scarlett uludu.

Bowie elini omzuma koyarak, "Dinle dostum, bunu halledebiliriz," dedi. Omuz silktim.

"Hayatımdan çıkmanı istiyorum," dedi Shelby. İki elini göğsüme götürerek beni sertçe itti ve güvertede ayakta durmaktan geriye doğru düşmeye başladım. Kollarımı uçmaya çalışan bir kuş gibi salladım ama gölün mavi banyo suyu beni sardı.

Olayların yüzeyde biraz daha gelişmesine izin verecek kadar uzun süre suyun altında kaldım. Yüzeye çıktığımda ortalık karışmıştı.

Cassidy dehşet içinde bakarken Şerif Tucker Shelby'ye kelepçe takıyordu. "Baba, ne yapıyorsun?"

Şerif Tucker, "Bu açıkça saldırıdır," diye ısrar etti. "Ve 417.2 sayılı yönetmeliğe göre, herhangi bir sakine saldıran gazetecilerin derhal kasabayı terk etmeleri gerekiyor."

"Bu ne cüret!" Shelby onu tekmelemeye çalışarak iyi bir gösteri yaptı.

"Aman Tanrım. Bir memura saldırma!" Cassidy eğildi ve Shelby'nin bacaklarını tutmaya çalıştı.

June George'un önünde durmuş, belli belirsiz endişeli görünüyor ve suya atlayıp beni boğmasını engellemeye çalışıyordu. Gibson, June'a yardım ediyordu.

Jameson bir bira soğutucusunun üzerinde durarak, "Burada hepimiz sakinleşelim," dedi. Scarlett ellerini yüzüne götürmüştü. "Bunların hepsi benim suçum!"

Şerif Tucker onu bekleyen teknesine götürmeye çalışırken Shelby, "Haklısın, bu senin suçun," diye bağırdı.

Scarlett önlerine atladı ve kollarını şişme araba balonu gibi salladı. "Durun! Shelby gazeteci değil! Bir yanlış anlaşılma oldu! Biz sadece Jonah'a takılıyorduk, belki ben de biraz çöpçatanlık yapıyordum. Ve iş kontrolden çıktı. Shelby'yi şehirden atamazsın ve Jonah, sakın taşınmayı aklından bile geçirme!"

En yakın güverteye doğru yüzdüm ve Nash Larabee ile Opal Bodine'in beni sudan çıkarmalarına izin verdim. George June'u kucağına aldı ve fiziksel olarak yolundan çektikten sonra bana doğru yüzmeye başladı. Eski profesyonel futbolcu hücum ederken güverte sallanıyordu.

Gibson son anda benimle George'un kask büyüklüğündeki yumrukları arasına girdi.

George, "Kimse kız kardeşime kötü davranamaz," diye ısrar etti.

Gibson sessizce, "Evet, ve kimse kardeşimi unutulmaya terk edemez," dedi.

Shelby çığlık atmayı bıraktı ve gülmeye başladı. Ona doğru kaydım ve kolumu omzuna attım.

"Düşün o hakkında yok Bu mu?" Şerif Tucker sordu, onun Bıyık seğirmesi.

"Mutluyum," dedim. "Shelby? Nasıl hissediyorsun?" "Gerçekten iyi hissediyorum, şerif."

"Neler oluyor böyle?" Scarlett, Devlin'in kollarının arasındaki hapishaneden sordu.

Bowie, "Görünüşe göre kandırıldık," dedi.

Cassidy, Shelby'nin bacaklarını bıraktı. "Bunu ikiniz mi planladınız?"

Shelby başını salladı, hâlâ sırtıyordu. Ona ıslak, tek kollu bir sarılma verdim.

"Tüm alçak, sinsî, el altından..." Scarlett Devlin'in elinden kurtuldu ve bize doğru ilerledi. Devlin boğazını keser gibi bir hareket yaptı, her şeyi bildiği için takdir edilmek istemediği belliydi. "Zekice planlar! Sen gerçekten bizden birisin!"

Scarlett gölden daha ıslak olduğumu umursamadan bana sıkıca sarıldı.

"Şu anda çok gururluyum," diye burnunu çekerek kulağıma eğildi.

"Ustasından öğrendim," dedim burnunu cimcikleyerek.

"Sinsî orospu çocuğu," dedi Gibson, artık George'u zapt etmekle meşgul değildi.

Şerif kelepçeleri açarken George Shelby'ye, "Buranın seni bu kadar çabuk etkilediğine inanamıyorum," diyordu.

Cassidy babasına başını sallayarak, "Senin de bu işin içinde olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Tüm eğlenceyi siz çocukların yaşamasına izin veremem."

Jameson, "Ne dersen de Gibs, ama kendini Jonah ile sinirli bir futbolcunun arasına koydun," dedi.

Scarlett, "Onu çoooooooook seviyorsun," diye mırıldandı.

Gibson, Scarlett'i suya atacakmış gibi görünüyordu. Ve sonra tam da bunu yaptı.

Su başının üzerine kapandığında çığlığı kesildi.

"Lanet olsun." Devlin içini çekti. Gibbs'i arkasından itti ve Scarlett'in peşinden göle gönderdi.

Shelby herkesi kızdıran bir kahkaha attı.

Gibson ve Scarlett su yüzüne çıktılar, su tükürüyor ve birbirlerine sıçratıyorlardı. "Hepimiz birbirimizle uğraşmayı bırakıp, denizin tadını çıkarmayı kabul edebilir miyiz? günün geri kalanında?" Ben önerdim.

"Buna içerim," dedi Shelby neşeyle, sırt çantasından bir Mountain Dew çıkararak.

Güneşi içimize çektik, yüzdük ve yemek yedik. Sabahın geç saatleri yerini tembel bir öğleden sonraya bıraktı. İnsanlar gelip gidiyordu. Çünkü artık "millet" gibi şeyler söylüyorum.

Sonny Fullson'ın güvertesinin korkuluklarına ayaklarımı uzatarak bir çim sandalyede arkama yaslandım. Shelby yanıma bir sandalye çekti.

"İyi iş çıkardın," dedi bana sırtarak.

Kendimi iyi hissediyordum.

"Daha önce beni ikna ettiğin için teşekkürler," dedim ona.

"Benim için zevk." Sırt çantasına uzandı ve bir şişe güneş kremi çıkardı.

"Al, biraz pembe görünüyorsun."

"İçinde başka ne var?" SPF 50'yi avucuma fıskırtarak sordum.

"Yemek seçenler yüzen bir güverte partisine gidip özel diyet ihtiyaçlarının karşılanmasını bekleyemezler," dedi konuya ısınarak.

"Tabii ki hayır."

"Beyaz ekmek üzerine iki fıstık ezmeli ve jöleli sandviçim var. İki paket ekşi krema ve soğanlı patates cipsi. Bir Mountain Dew daha." Karıştırarak daha derine indi. "Oh, ve biraz böcek spreyi, yedek güneş gözlüğü ve bu ıslanır ya da lekelenirse diye başka bir tişört."

"Sen bir parti profesyonelisin," diye gözlemledim.

"Bir de bu var," dedi, sinsice omzunun üzerinden bakarak.

Sırt çantasını çıkarmak yerine bana doğru eğerek çok güzel bir şişe cin, tonik suyu ve bir torba dilimlenmiş limon gösterdi.

"Barım var, seyahat edeceğim." Ben de onayladım.

"Ülkede daha iyi kaçak içki üreticisi yok. Ama ben yine de arada bir Bombay Sapphire tercih ediyorum. Ayrıca, şovumla birlikte bir içkinin tadını çıkarmayı seviyorum," dedi ve başıyla bir sonraki güvertayı işaret etti.

Gibson'ın yüzüne karşı pembe leopar desenli bikini üstünü çok sahte, hafif orantısız göğüslerinin üzerine ayarlamayı henüz bitirmiş olan Misty Lynn, şimdi Rhett Ginsler onu yine Gibs'in pantolonuna girmeye çalışmakla suçlarken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Shelby'ye, "Şerif Tucker'ın hizmetlerine ihtiyacımız olabilir," dedim.

Kıs kıs güldü. "Kibar bir şehirliye benziyorsun. En azından şuradaki dostumuz Misty Lynn'den daha çok. Sana bir cin tonik yapayım mı?"

"Onur duyarım."

Derinlere daldı ve iki Solo bardak çıkardı. "Seni sadece bira içerken gördüm," dedi ve en yakındaki soğutucudan buz alarak kendine yardım etti. Kalçasında uzun, sivri bir yara izi fark ettim ve buna neyin sebep olduğunu merak ettim.

"Beni kaçak içkiyle akşamdan kalma gördün," diye hatırlattım ona. O cini doldururken ben bardakları tuttum.

"Kara Cuma Eğitim Kampı," diye hatırlayarak güldü. "Kasabanın yarısı senin ne kadar akşamdan kalma olduğunu görmek için gelmişti. Burada seni gerçekten seviyorlar."

Scarlett'in sesi Cassidy'yle birlikte kayaların üzerine tündüğü yerden geliyordu.

"Anlamıyorum da ne demek?" Scarlett talep etti. O büyük ölçüde kurumuştu, ama kız kardeşim kurumamıştı.

"Yani, Jonah'yı Shelby'nin hâlâ kötü bir muhabir olduğuna inandırmak ona aşık olmasını nasıl sağlayacaktı?" Cassidy kaşlarını çatarak ayak parmaklarını suya daldırdı. En iyi arkadaşının aksine Cassidy sık sık aşırıya kaçan biri değildi. Gerçi son zamanlarda sarhoş Şerif Yardımcısı Tucker tarafından eğlendirilmiştim.

Scarlett, sesinin ne kadar uzağa gittiğinin farkında olmadığı belli olan bir sesle, "Pfft," diye homurdandı. "Çöpçatanlık hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Arkadaşlık uygulaması geçmişimi biliyorsun. Tabii ki çöpçatanlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Birbirlerine karşı güçlü duygular besleyerek birlikte yaşamaları kıvılcımlar yarattı. Ben de bir engel yarattım -Shelby'nin aşağılık, işe yaramaz, pis bir muhabir olması- ve seksi zamanları en iyi şekilde garantilemek için uygun bir anda ortadan kaldırabilirdim. Kıvılcım artık engel olmaması, bu ikilinin kısa sürede sevişeceği anlamına geliyor."

Tonik şişesini açarken Shelby'nin bakışlarıyla fincanların üzerinde karşılaştım. "Kız kardeşin milyonda bir bulunur," diye fısıldadı bana.

"Bu, onun çıkarıcı küçük bir entrikacı olduğunu söylemenin güzel bir

yolu," dedim sevgiyle.

"Belki de b i r a z sessiz olmalısın. Sürekli buraya bakıyorlar," dedi Cassidy.

Shelby yanımda kıs kıs güldü.

Scarlett yüksek sesle, "Sadece gülümse ve el sallla," dedi. "Ne söylediğimiz hakkında hiçbir fikirleri yok."

Onlar el salladı ve gülümsedi, biz de aynısını yaptık.

"Hepsi sana yatırım yapıyor," dedi Shelby. "Tüm kasabanın babanın yerini doldurmak için kendini sorumlu hissettiğini hissediyorum."

"Onlar da sizin hayranınız gibi görünüyor," diye gözlemledim.

Shelby küstahça omuz silkti. "Evet, bana karşı koymak biraz zor."

Bunu görmeye başlamıştım.

"Sanırım artık arkadaş olabiliriz," dedim.

Toniğin üstünü kapattı ve fincanlardan birini benden aldı.

"Arkadaşlığa."

Fincanımı onunkiyle tokuşturdum. "Arkadaşlığa."

JONAH

Bootleg Springs bir partiyi bitirmekte zorlanıyordu. Güneş pembeler ve kırmızılar içinde suyu öpene kadar gölde kalmıştık.

Ve tüm desteler eve dönmeden hemen önce, Scarlett ve Devlin yeni yerlerinde bir şenlik ateşi yakacaklarını duyurdular. Görünüşe göre Bootleg de yerdeki bir delikte parti vermeyi sorun etmemişti.

Shelby benimle geldi, Bowie ve Cassidy'yi de bıraktık. Herkesin birbirine beş dakika mesafede yaşadığı zamanlarda komşuların ve ailelerin birbirleri için yaptığı başka bir şey.

Arabam, bizi göl kenarına götüren araziye kesen toprak patıkada sekerek ilerledi.

Kardeşimle gurur duyduğumu hissettim. Scarlett üniversite avantajına sahip değildi ve buna ihtiyacı da yoktu. Babamızın tamirci işinin başına geçmesi gerekmeden önce geçmişti. Liseden mezun olduğunda, batmakta olan işi kurtarmış ve ilk emlak kiralaması için para biriktirmeye başlamıştı. Şimdi, bir ev inşa ediyor ve sevdiği adamla bir gelecek planlıyordu.

Muhtemelen seçeneklerimi tartmaya ve geleceğimi düşünmeye başlamamın zamanı gelmişti. Rene'den bu yana bir yıl geçmişti. Bootleg'e bir yabancı olarak geldiğimden beri bir yıl. Burada iyileşiyordum. Ama bu kalmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Ayrılacağımı söylediğimde yalan söylemiş olsam da, bu sözler yine de içimde bir yankı uyandırdı. Bir karar verilmesi gerekiyordu. *Kalmak ya da gitmek.*

İşte, I vardı kardeşler ve a Ablam. I vardı Arkadaşlar. Olur mu Ben gidersem bu ilişkiler devam eder mi? Yaşamazlarsa gerçek olurlar mıydı?

Shelby'ye bir bakış attım. Yolcu koltuğundaydı, sessizdi. Gözleri ağır ve gölgeli görünüyordu.

Farlarım inşaatın hayalet iskeletini yakaladı. "Şuna bakın," dedim.

Bowie ve Cassidy isteksizce arka koltukta dudaklarının kilidini açtılar.

Ayın ışığı altında gerçek bir evin başlangıcını görebiliyorduk.

Bodrum dökülmüş ve birinci kat kısmen çerçevelenmişti. Kıyı şeridinde şenlik ateşi yakılmaya başlanmıştı. Bir düzine pikap ve SUV çoktan oradaydı. İnsanlar ateşe yiyecek, sandalye ve hatta bir fıçı taşıyordu. Birinin taşınabilir hoparlörlerinden müzik çalıyordu.

Park ettiğimizde, Shelby Hester Jenkins ve Penny Waverly ile konuşmak için ayrılırken, Scarlett ve Devlin geri kalanımıza etrafi gezdirdiler.

Scarlett kontrplağı göstererek, "İşte kışın ateşin başında sarılacağımız yer," dedi. Onu sarmak için eğilen Devlin'e sırtıttı. Gelecekleri çok parlaktı. Ve yine, bir şeyleri kaçırdığımı hatırlatan o keskin duyguyu hissettim. Böyle bir şeye sahip olabilirdim ama elimden alınmıştı.

Evi göl manzarasından yararlanacak şekilde konumlandırmışlardı. Yüksek pencereler her yöne bakıyor, ağaçları, suyu ve inişli çıkışlı tepeleri çerçeveliyordu. Onları burada hayal edebiliyordum. Kedicik Jedidiah'ın dehşet saltanatında birinci katın parkeleri üzerinde kaydığını hayal edebiliyordum. Noel sabahlarını ve doğum günü yemeklerini burada hayal edebiliyordum.

Onları görmek için burada olur muydum?

Rene burayı sever miydi? Brunchları ve bisiklet dersleriyle. Sanat galerisi ziyaretleri. Burada benimle mutlu olur muydu? Benim ailemle?

Boğazım düğümlendi.

Gibson inşaatın kalitesine hayran kalırken, Jameson ve Leah Mae kat planı hakkında bir düzine soru sordular. Bowie ve Cassidy karanlık bir köşede öpüşüyorlardı. Kaybettikleri zamanı telafi ediyorlardı sanırım.

Dışarı çıkma fırsatını değerlendirdim. Scarlett ve Devlin için mutluydum. Gerçekten mutluydum. Ama aynı zamanda böyle bir gelecekte ne kadar uzakta olduğumun da farkındaydım.

Gece havası artık daha serindi ve odun dumanı kokuyordu.

Alevlerin ve konuşmaların olduğu yöne doğru yürüdüm. Parti havasını tekrar bulmaya çalıştım.

Onu fark ettim. Karanlıkta bile onu seçebiliyordum.

Shelby eğlencenin dışında durmuş, etrafı izliyordu. "Saklanıyor musun?" Yanına yaklaşarak sordum.

İrkildi ve elini göğsüne götürdü. "Profesyonel olarak ninja eğitimi aldın mı?"

"Sessiz ayaklıların emri," dedim ciddi bir şekilde. Omzuyla beni dürttü. "Komik adam."

Hâlâ yorgun görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Dudaklarını bir gülümseme hayaleti gibi kaldırdı. "Her şey mükemmel sayılır," diye itiraf etti. "Burayı gerçekten çok sevdim."

Onu yanıma çekme dürtüsüne teslim olmamak için kollarımı kavuşturdum. Görünüşe göre bugün duygularım karmakarışık.

"Türünün tek örneği," diye yorum yaptım.

"Sanırım o kadar hoşuma gitti ki tezimi yazmaktan kaçınıyorum. İhtiyacım olabilecek tüm araştırmalara sahibim. Anket cevapları yağıyor. Ana hatlar ve hipotezler hazır. Ama ne zaman yazmak için otursam, kendimi bilgi toplamanın eğlencesine kaptırıyorum."

"İşin bitince ne yapacaksın?" diye sordum.

"Tam olarak emin değilim. Bir üniversitede ya da akademik bir kuruluştaki araştırma işi bulmayı umuyorum."

"Pittsburgh'a geri dönecek misin?" Bastırdım.

"Umarım öyle olur. Ama iş uyarsa yeni bir yere de açığım. İşin nerede olduğunu, ne iş olduğunu öğrenmeden herhangi bir plan yapmak istemiyorum. Peki ya sen? Burada mı kalacaksın?"

"Sadece düşünüyordum. Henüz karar vermedim. Burada bir ailem var. Ama bu burayı evim yapar mı bilmiyorum."

"Bir yeri yuva yapan nedir?" diye sordu. "Şu anda beni analiz mi ediyorsun?" Alay ettim.

"Çok tatlısın, değil mi? Ben herkesi analiz ederim."

Onu dürttüm ve hareketin kenarındaki bir çift sandalyeye doğru ilerlemeye başladık. "Beni merakta bırakmayın doktor."

"Bana böyle uğursuzluk getirme Jonah. O doktoraya çok yakınım ama henüz sahip olmadığımı eminim."

"Oyalanmayı bırak. Benimle ilgili yanlış olan her şeyi söyle."

Hırıltılı bir kahkaha attı ve bu kahkaha göğsümdeki gölgeleri kovdu.

"Ö n c e l i k l e , senin hiçbir sorunun yok. Son derece normalsin."

"Düşünüyor musun?" Dürttüm.

"Babasız büyüdüğünüzü düşünürsek," dedi.

Bu muhtemelen psikoloji geçmişi olan birinden gelen yüksek bir övgüdür.

"Kadınlarla nasıl iletişim kurduğuna bakılırsa," diye devam etti. "Annenin güçlü, bağımsız ama aynı zamanda sevgi dolu biri olduğunu tahmin ediyorum. Sana saygıyı öğretti ve çok şey kaçırmıyormuşsun gibi hissetmene izin vermedi. Şimdiye kadar nasılım?"

Yavaşça başımı salladım. "Şimdiye kadar oldukça yerinde."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi yüzeyin altını kazalım." Konuya ısınmaya başlamıştı.

"Jonah Bodine Sr.'ın cenazesinden bir hafta sonra buraya geliyorsunuz, ki bu da onu uzaktan tanıdığınızı gösteriyor. Bu da onunla bir ilişki geliştirmekle ilgilenmediğinizi gösteriyor. Ancak üvey kardeşlerinizle tanışmakla çok ilgiliydiniz."

"Hayatımın çoğunu Jonah Bodine'den nefret ederek geçirdim," diye itiraf ettim. "Bana göre o annemin hayatını mahvetti. Diplomasını almak için çalışıyordu. Bir kariyeri olabilirdi. İyi bir psikolog, avukat ya da barmenle tanışabilirdi. Ama o bunları annemin elinden aldı."

"O mu, sen mi?" Shelby zekice sordu. "Sinir bozucu derecede anlayışlısın."

"Elimden geleni yapıyorum," diye şaka yaptı.

"Her neyse, babamdan uzun süre nefret ettim. Ama bir noktada, annemin hayatını rayından çıkaranın hamilelik ve bunun sonucunda doğan bebek-ben-olduğunu fark ettim. Beni kaybetmemek için her şeyi feda etti."

"Peki bunu annenize ne zaman söylediniz?" Shelby sordu.

"Nereden biliyorsun?" Başımı salladım. "Boş ver, ürkütücü psişik kadın. Sorunun bende olduğunu düşünerek lisede birkaç zor yıl geçirmeme neden oldu. Bazı öfke sorunlarım vardı. Dışa vurdum. Ergen bir pislik gibi davrandım. Ama benden asla vazgeçmedi."

"Tabii ki hayır. Muhtemelen - ve burada sadece tahmin yürütüyorum - kararlarının bir şekilde *senin* hayatını azalttığını düşündüğü içindir," diye düşündü.

"Bu ürkütücü. Bütün gün bunu mu yapıyorsun?"

Shelby güldü ve bu ses hoşuma gitti. "İnsanların bir şeyleri yapma nedenleri büyüleyici. Bana annenden ve sarsıntılı gençlik yıllarından bahset."

İkimizin bu durumdan çıkış şekliyle gurur duyuyordum. Yaptığımız seçimlerle. "Benim içimi gördü, hiç doğmamış olsaydım daha iyi olacağını ağzımdan kaçırana kadar zorlamaya devam etti."

"Peki annen buna ne dedi?"

"Bana 'tatlı, iyi kalpli bir aptal' dedi." Bunu hatırlayarak gülümsedim. "Bana her şeyi tekrar yapabileceğini çünkü hayatındaki en iyi, en parlak şey olduğumu ve hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi."

"İşte bu iyi bir anne," dedi memnuniyetle.

"En iyisi. Bunu açıklığa kavuşturduktan sonra beni yerel bir spor salonundaki gençlere yönelik ağırlık kaldırma programına yazdırdı. Egzersiz yapmanın öfkemi dindirdiğini ve odaklanmama yardımcı olduğunu fark ettim. Ve gerisi tarih oldu."

"Oh, bundan şüpheliyim," dedi blöfümü görerek. "Öfkeli bir gençten insanları tamir ederek hayatını kazanan bir adama dönüştün. Bilmek istediğim şey buraya gelmene neyin sebep olduğu? Uzun zamandır üvey kardeşin olma ihtimalinin olduğunu biliyor olmalıydın. En ufak bir araştırmayla kolayca keşfedebileceğin bir şey."

Rene konusu son zamanlarda çok sık gündeme geliyordu, sanki evren bana bu konuyu tekrar açmaya niyetliymiş gibi. "Bir kız vardı," dedim yavaşça.

"Aha!" dedi muzaffer bir edayla.

"Bu önleyici zafere pişman olacaksın," diye tahmin ettim.

"Dökül bakalım dostum. Bana şu kızdan bahset."

"Rene güzel, ilginç ve zekiydi. Ticari bankacılık yapıyordu. Azimli, odaklanmış. Ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini biliyordu. İnternette tanıştık, bir arkadaşlık uygulamasında eşleştik ve anlaştık. Fitness ve müzelerle ilgileniyordu ve gelecekteki düğününe adanmış bir Pinterest panosu vardı. Bir süre sonra damat olma ihtimalimi görmeye başladım."

"Kulağa ciddi geliyor."

"Bu yönde ilerliyordu. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Onu tanıdıkça ondan daha çok hoşlanmaya başladım. Sonra o hastalandı."

"Hasta mısın?" Shelby yanımda gerildi.

"Oldukça agresif bir kanserdi. Ve Rene dikkatini yeni bir ilişki ile yeni bir teşhis arasında bölmek istemedi. Olumlu bir prognozu olmayan bir teşhis. Benden gerçekten hoşlandığını söyledi."

ama enerjisini sağlığına harcaması gerektiğini söyledi."

"Seni kanser olduğu için mi terk etti?" diye açıkladı.

Başımı salladım. "Dediğim gibi, tam olarak ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini biliyordu. Ben de gitmesine izin verdim."

Shelby sandalyesine yığıldı. "Vay canına. Bir de geçmiş zaman kullanıyorsun ki..."

"Onu bir sonraki görüşüm cenazesiydi." Onu hala görebiliyordum, orada yatarken mükemmel görünüyordu. Ama o bir yabancıydı. Ve gitmişti.

"Ah, Jonah," dedi yumuşak bir sesle.

"Sorun değil," dedim, endişesini elimin tersiyle iterek. "Beni itmesine izin verdim. O vefat etti. Sonra babamın ölüm ilanını gördüm, erkek kardeşlerim ve bir kız kardeşim olduğunu gördüm."

Shelby sandalyesinden kalktı ve düzgünce kucağıma kaydı. "Sen ne-?"

Kollarını boynuma doladı. "Başına gelenler için çok üzgünüm."

Beni daha sıkı tutmasına izin verdim. O sıkı tuttukça göğsümdeki düğüm daha da gevşedi. "Evet, ben de." Saçlarına doğru iç çektim.

Bir süre bana sarıldı, ben de kollarımı ona doladım. Sessizce oturduk. Odunların ve alevlerin çıtırtısını, arkadaşlarımızın kahkahalarını, cırcır böceklerinin ve ağaç kurbağalarının senfonisini dinledik.

Müzik yine değiştı. Hala country, ama ilk aşk hakkında yavaş bir şeyler.

"Jonah?"

"Öyle mi?"

"Dans etmek ister misin?"

JONAH

S Bu gece saçlarını açık ve gevşek bırakmıştı. Uçları, sırtının alt kısmında duran elimi okşuyordu. Ateş ışığı yüzünde yumuşacıktı, bizi hayallere daldırıp çıkarıyordu. Gölge. Gözleri bu ışıktaki daha kahverengiydi ve kalın perçemlerle çerçevelenmişti.

Beni ateşe, ışığa ve sıcaklığa doğru götürmesine izin verdim. Bir zamanlar yabancı olan ve şimdi arkadaş, müşteri, komşu olan insan kalabalığına.

"Onu özleyiyor musun?" Shelby sordu. "Anneni yani." Kollarını boynuma doladı.

Rene hakkında konuşmamızın bittiğine şükrederek başımı salladım. "Evet. Yakındayız. Eve uçmayı düşünmeliyim. Onunla biraz zaman geçirmeyi. Peki ya sen, ailen?"

"Onları özleyorum," diye itiraf etti. "Onlar çok iyi insanlar."

"Evlat edinildiniz, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı ve sırttı. "Annemin dediğine göre bana bir kez bakmışlar ve onların olduğumu anlamışlar. Bazen çocukken evlat edinilmiş yetişkinler bir tür ezici terk edilmişlik duygusu hissedebilirler. Ya da biyolojik ebeveynlerini bulma ihtiyacı duyarlar... Ya da kendileriyle ilgili bir şeyi keşfetme ihtiyacı... Ve ben senin yüzüne bakarak konuşuyorum."

Sırttım. "Hoşuma gitti. Sen sevmiyorsun, değil mi? Terk edilmiş hissetmek yani."

Başını iki yana salladı. "Yapbozun eksik parçası olduğum için seçildim ve sadece var olduğum için sevildim. Bu hayata oldukça iyi bir başlangıç."

"Biyolojik aileni hiç aradın mı?" Ben sordum. Ben aradım. Jonah Bodine'in karısını aldatacak ve çocuğunu terk edecek türden bir adam olduğunu zaten biliyor olmama rağmen.

"Tanıştım. Biyolojik annemle on yedi yaşımdayken ve 'Evet ama ben aslında kimim' evresinden geçerken tanıştım. Biyolojik babamla da e-posta alışverişinde bulundum. Ama hiçbir bağ yoktu. Aramızda bir geçmiş yoktu. Ailemle ve GT ile paylaştıklarım gibi bir şey değildi. Bu geçmişin anlamı çok büyük."

"Bodine'lerle bir geçmişim yok," dedim, şarkının ritmine uymak için salınımımızı yavaşlatarak.

"Bir tane inşa ediyorsun. Ne kadardır buradasın? Bir yıldır mı? Şu anda kardeşlerinle ilgili kaç tane anınız var? Burada onlarla birlikteydin, karşılaştıkları sorunlarla yüzleştin. Basını korkutmalarına yardım ettin, tüm kasabaya baban ve onun kayıp bir gençle bağlantısı dışında dedikodu yapacak başka bir şey verdin."

"Jonah Bodine'in piç oğlu," dedim. Ama acı artık ağzımda o kadar lezzetli değildi.

Shelby sıırttı. "Kimsenin bilmediği gayrimeşru bir çocuğun cenazeden sonra kasabaya gelmesinden daha eğlenceli bir şey olamaz. Bootleg Springs'de değil."

Birlikte güldük. Geçmişimden, babamdan duyduğum utanç, burada bulunduğum süre içinde bir şekilde azalmıştı. Buradaki herkes sırrımı biliyordu: Babam tarafından reddedilmiştim. Ve herkes bunu kabul etti, bunun için beni suçlamadı. Bunda bir merhem vardı.

"Demek beni düzelttin. Kim kaldı?" Onu döndürüp tekrar kollarıma çekerek sordum. Bundan hoşlandığıma karar verdim. Kollarımdaki Shelby Thompson benim için yeni bir favori şeydi ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Romantik duygular konusunda o kadar paslanmışım ki, içimde kurtarılabilecek herhangi bir hareket kalıp kalmadığını merak ediyordum.

Ateşin etrafına bir göz attı. "Şey, her zaman Misty Lynn vardır."

Söz konusu kadın şu anda Rhett Ginsler'a zehirli bir sarmaşık gibi sarılmıştı. Görünüşe göre barışmışlar.

"Ama bilirsiniz, bazı insanlar çözülmemeli," diye düzeltti.

"Peki ya sen?" diye sordum. Elimi sırtından aşağı kaydırarak onu biraz daha yaklaştırdım. Parmakları ensemdeki saçlarla oynuyordu. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum.

"Ben mi? Oh, ben kolayım," dedi neşeyle.

Gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım. Yani. O şekilde değil. İffetli biri olduğumdan değil. Seksi severim. Seks harika bir şey. Sanırım konuşmayı bırakacağım

hemen." Hızlı konuşuyordu, kelimeler ağzından sel gibi akıyordu. Alnını göğsüme yasladı ve ben de sessiz bir kahkaha attım.

"Sen tam bir kızsın, Shelby Thompson."

"Oh hayır. Ad ve soyad meselesine başlama. Herkesin nasıl 'Scarlett Bodine' ya da 'Nash Larabee' olduğunu fark ettiniz mi? Bundan kurtulmanın tek yolu zaten iki adınızın olması."

"Taşralı bir şey olmalı."

"Çok fazla kırsal şey var." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafımıza baktı. "Bazen tamamen yeni bir kültürü gözlemliyormuşum gibi hissediyorum."

"Belki de gözlemlemek için bu kadar çok zaman harcamamalısın," dedim. Arkasına yaslandı, yukarı baktı.

"Ha?"

"İzlemek için çok fazla zaman harcıyorsun."

Shelby, "Buna araştırma deniyor, çokbilmiş," diye karşı çıktı. "İstediğin kadar araştır. Sadece katılmayı unutma."

"Şu anda şenlik ateşinin yanında, hayatımda hiç görmediğim kadar çok yıldızın altında çok çekici bir adamla dans ettiğimi belirtmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Oldukça katılımcı bir his."

"Çok çekici, ha?" Alay ettim.

"Bu kısmın kalıcı olacağını hissediyordum."

"Bana kendin hakkında bir şey söyle Shelby. Bana ve yıldızlara hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Tereddüt etti ve bir an için başka bir şaka yapacağını düşündüm. "Yeterince iyi olmak için çok çalışıyorum."

"Ne için yeterince iyi?"

"Yeterince iyi ki ailem beni evlat edindiklerine pişman olmasın. Biyolojik ailemin beni kaçırdıkları için üzülebilecekleri kadar iyi. İyi ücret alan profesyonel bir atlet olmasam da George'un benimle gurur duymasına yetecek kadar iyi. Bir triatlonu bitirecek kadar iyi."

Şaşırılmış bir halde bedenlerimizin yavaşça sallanmasını neredeyse durduracaktım. "Yeterince iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Çoğu gün. Diğer günler ödevimi asla bitiremeyecekmişim gibi hissediyorum. Ya da asla daha hızlı bir mil koşamayacağımı."

"Bunları başarabilecek biri varsa o da sensin Shelby."

Kollarımda tahta gibi oldu. "Jonah Bodine, beni baştan mı çıkarıyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Benim için uzun zaman oldu ve iki ayağımla birden atlamaya hazır olduğumdan emin değilim. Ayrıca, bana iki isimle de hitap ettin."

"Lanet olsun, bulaşıcı. Dün Pop In'de Louisa Nine ve Estelle'i gördüğümde dudaklarımı birbirine yapıştırmak zorunda kaldım. Onlara 'Gününüz nasıl geçiyor?' diye sormak istedim. Hepiniz diye bir kelime var mı?" Başını salladı ve yine ritimsiz bir şekilde sallanmaya başladı. "Hepsini unut. Beni hazırlıksız yakaladın ve ben de sana sözlü olarak patladım. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Güzel şeyler söylüyorum. Bunun baştan çıkarma anlamına gelmesi gerekmiyor," diyerek kendimi korudum.

Kollarımda hissettiklerini sevdim. Birbirlerine bastırdıklarında vücutlarımızın sıcaklığı hoşuma gidiyordu. Onu kolumun altına sıkıştırabilir ya da çenemi başına yaslayabilirdim.

"Bana güzel şeylerden daha fazlasını düşünüyormuş gibi bakıyorsun," diye nefes aldı.

"Belki de
öyleyimdir." "Belki
de cin yüzündendir."
"Belki de kızdır."

"Biri müziği kesebilir mi?" Cassidy'yi ateşe doğru sürüklerken bağırان Bowie'ydi. "Söylemem gereken bir şey var."

Shelby ve ben yolun ortasında durduk.

"Ne yapıyorsun?" Cassidy talep etti. "Neler oluyor?" Shelby fısıldadı.

"Görünüşe göre 'çok yakında' şu anda gerçekleşiyor." "Ne?"

"Şşş. Sadece izle."

Kalabalık ateşin etrafında toplanmış, çifti çınlatıyordu. Fısıltılar ve beklentiler gece gökyüzüne doğru kıvrılan duman gibi yükseldi.

Şerif Tucker, bıyık altından gülümseyerek kollarını karısına doladı.

Bowie, elinde güvenilir gitarıyla bir tabureye tünemiş kardeşini işaret ederek, "Vur ona Gibbs," dedi.

Gibson yumuşak, çevik bir melodi çalmaya başladı. Devlin Scarlett'i daha sıkı kavradı. "Bu oluyor. Gerçekten oluyor," diye ciyakladı, gözleri ateş ışığında yaşlarla parlıyordu. Bu mutluluk, başka bir insan için duyulan bu mutlak sevinç, kız kardeşimde en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

Bowie onun elini tutarak, "Cassidy Tucker," diye söze başladı. "Sana önemli bir şey sormak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Boştaki eli hiç de Cassidy'ye yakışmayan bir hareketle ağzına gitti. Şerif Yardımcısı Tucker neredeyse her zaman vakurdu, asla şaşırılmazdı ve nadiren

nutkum tutuldu.

"Zamanlama hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadı." Bowie sırttı. "Ama şimdi bütün bunları telafi etmek istiyorum." Elini uzattı ve Şerif Tucker bir adım öne çıkarak küçük siyah bir kutuyu elinin içine bıraktı. "Teşekkür ederim, efendim."

Şerif onun omzuna içten bir tokat attı ve Nadine'e döndü.

Gözyaşları Cassidy'nin güzel yüzünden aşağı doğru süzülüyordu.

Shelby'nin kollarında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve usulca güldüm. Kadınlar ve diğer kadınların teklifleri. Bu doğal bir olaydı.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Cassidy Bowie'ye fısıldadı.

Devlin, Scarlett iyi bir "Tabii ki evet," diyemeden eliyle ağzını kapattı.

Jameson ve Leah Mae bize doğru yaklaştılar. Kardeşime başımla selam verdim.

Bana sırttı ve o gülümsemede Leah Mae ile geçireceği anın beklentisini görebiliyordum.

Bowie tek dizinin üzerinde yere çöktü. "Dediğim gibi, bunu yapmak için uzun zamandır bekliyordum Cass. Söylenecek tüm doğru şeyleri düşündüm. Sana benim bir parçam olduğunu söylemenin tüm yollarını, kalbini göğsümde taşıyormuşum gibi hissediyorum."

Shelby de dahil olmak üzere kalabalıktaki kadınlar hep birlikte iç çekti.

"Ama fark ettim ki hangi kelimeleri kullandığımın bir önemi yok. Ya da soruyu nasıl sorduğumun. Önemli olan senin cevabının ne olduğu. Ve hayatımızın bir saniyesini daha boşa harcamayacağız."

Cassidy başını sallayıp duruyordu.

"Yaklaşık yüz yıl önce bir şenlik ateşinde her şey bizim için gerçekten ters gitti," diye devam etti. "Ve şimdi bunu elimden geldiğince düzelteceğim. Karım ol, Cassidy Ann. Ortağım ol. Sevgilim ol. Çocuklarımdan annesi ol. Hayatımın geri kalanında kalbimin koruyucusu ve her günümün aydınlık noktası ol."

"Evet, Bowie Bodine. Evet!" diye mırıldandı ve kalabalık tezahürat yaparken onu ayağa sürükledi.

"Cass, tatlım, kutuyu bile açamadım."

"Umurumda değil! Kutunun içinde lanet bir yarasa olsa bile umurumda değil. Biz evleniyoruz!"

Onu kucağına aldı ve ateş ışığında, hayatları boyunca onları en çok seven insanların arasında döndürdü.

Shelby önümde burnunu çekti. Boğazım birazcık da olsa sıkılmadıysa ne olayım.

"Bu hayatımda gördüğüm en romantik şey," diye iç geçirdi Leah Mae, gözlerinden bir damla yaş süzülürken.

Bowie ve Cassidy, yuhalamalar ve takdir çığlıkları arasında bir öpücükle anlaşmayı mühürlediler. Cassidy ailesine sarılırken Bodine'ler Bowie'ye yaklaştı ve aşk festivali başladı.

Q. Kendinizi hiç yalnız hissettiniz mi?

JIMMY BOB PROSSER: Ne yazık ki ben yalnızlığın cazibesine kapılanlardanım. Mağazada gün boyu ailemle, arkadaşlarımla ve komşularımla etkileşim halindeyim. Ama kapanış saati geldiğinde üst katta beni bekleyen kimsenin olmadığını biliyorum. Umarım bir gün yine biri olur. Birinin olmasını özlüyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Sadece televizyon açıkken tutacak bir ele ya da çiçek alacak birine. Sızdıran musluğu tamir edecek biri. Umutluyum. Biraz yalnızım ama çoğunlukla umutluyum.

SHELBY

T Yıldızlar parlaktı, alevler yüksekti ve ben Jonah Bodine ile dans ediyordum. Ve kahretsin, şimdi de ilk isim son isim olayını yapıyordum. Ama o an çağırdı. Önemli ve sıradan hissettirdi. Samimi ve bir şekilde uzak.

Müzik alçak ve yavaştı. İnsanlar etrafımızı sarmıştı, hepsi kendi küçük dünyalarında.

Her yerim ağrıyordu. Bugün *her şeyi* abartmışım. Yemek ve güneş. Eğlenceyi. Çok yorgundum ve kendimi çok zorladığımı biliyordum. Ama bunun Jonah'ı kaçırmama neden olmasına izin vermeyecektim.

Bana bakıyordu. Sanki dünyada ilgisini hak eden başka bir şey yokmuş gibi odaklanıyordu.

Beni öpmesini istedim. Ama bu eski moda bir şeydi, değil mi? Kahramanın bir öpücük bahşetmesini beklemek. Kendi kahramanım olamaz mıydım?

Dudaklarımı ıslattım ve Jonah'ın fark ettiğini fark ettim.

"Sen harika bir adamsın." Düşünceler tam olarak şekillenmeden kelimeler ağzımdan kaçtı.

Sallanmayı bıraktık. "Bu bir fırça mı?" diye sordu.

"Oh, Tanrım hayır. Sadece aklıma gelen bir düşünceydi. Geçen haftayı oldukça çekişmeli bir durumda geçirdiğimizi düşünürsek. Şu anda senin harika biri olduğunu fark ettim ve sadece seni öpmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Hoş bir kişiliğin olduğunu söylemek için değil. Ki öyle. Olmadığını söylemiyorum." *Kapa çeneni, Shelby!*

"Shelby?"

"Ha?"

"Belki bir dakikalığına konuşmasak?" diye önerdi.

"Evet, tamam. Bunu yapabilirim. Sorun değil-" Bir parmağını dudaklarıma bastırarak onları mühürledi. Acıyan her şey acımayı bıraktı. Bedenim bana ne kadar yorgun olduğunu söylemeyi bıraktı ve Jonah'ın ağzımdaki parmağının dünyamdaki en önemli şey olduğunu bildirmeye başladı.

Daha önce de öpüşmüş ve öpülmüştüm. Ama hiçbir ilk öpücüğe bu öpücüğe yüklediğim kadar büyük beklentiler yüklememiştim.

Çok bariz bir şekilde erkek olduğu için miydi? Fiziksel olarak çekici olduğu için mi? Yeşil gözlerinde altın rengi benekler olduğu için mi? Ya da sosyal medyada dolaşan, etrafı halterci yaşlı kadınlarla çevrili, sırttan bir fotoğrafı olduğu için mi? Ya da belki de kendisini reddettiklerini düşündüğünde incinecek kadar ailesini önemseydiği için miydi?

Jonah'taki güç ve kırılganlık dengesi benim için son derece çekiciydi. Ve karşımdaki uzun boylu, zayıf kaslı adamla ilgili diğer her şey de öyleydi.

Ya da belki de başka bir kadının hayatının en mutlu gününe tanık olmanın romantizmi kafamı karıştırıyordu.

Parmağını ağzımdan çekti ve ellerini çene çizgimden saçlarıma doğru kaydırarak başımı yukarı, yukarı, yukarı eğdi.

Gözlerimiz kilitlendi, nefeslerimiz birbirine karıştı. Tenimdeki sıcaklığın yalnızca şenlik ateşinden kaynaklandığından artık emin değildim. Jonah başparmaklarını kullanarak çenemi yukarı itti ve bana doğru alçalmasını izledim. Fısıltı yumuşaklığındaki dudakları dudaklarıma değdi. Hafifçe inmeden önce bir, iki kez. Ona doğru iç çektim, eriyordum. Ve öpücük değişti. Hâlâ nazikti, hâlâ yavaştı ama şimdi beni tadıyordu. Her nefesin, her iç çekişin, her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Beni öpüşünü izlemek istedim, gözlerimi yüzünden ayırmamak istedim, böylece beni içine çekerken, yalayıp yutarken nasıl göründüğünü görebilecektim. Ama göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve ağzının benimkinin üzerindeki hissi, dilinin benimkine karşı olması, parçalara ayrılıp analiz edilemeyecek kadar çökmüştü. Bir ilk.

Öpücük uzadıkça uzadı. Ellerim gömleğinin beline dolanıyor, bedenim ona doğru yuvarlanıyordu. Ve hala beni öpüyordu.

Bu bir aperiitif değildi, seks için bir teaser. Bu öpücük ana yemekti. Yaşayan, nefes alan bir kimyasal reaksiyon.

Tamamen çok kısa süren bir sonsuzluktan sonra hafifçe geri çekildi. "Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum," dedi sessizce.

Dudakları benimkilerden milimetrelerce uzaktaydı. Ağır ve sıcak nefeslerimiz aramızdaki dar alanda birbirine karışıyordu. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek onları geriye doğru taradı ve omurgama

nefis bir ürperti gönderdi.

"Filmlere layık bir öpücüktü," diye nefes aldım. "Bu gerçekten çok iyiydi. *Gerçekten çok iyiydi.*"

Bir şekilde yine sallanıyorduk. Batı Virginia'da yıldızların altında dans ediyor ve öpüşüyorduk. Ben kimdim? Ben onun gömleğine sarılırken Jonah saçlarımın uçlarıyla oynuyordu. Öpüşme aramızda hâlâ hissedilir bir şeydi. Mükemmel bir filmdi.

"Muhtemelen bunu tekrar yapmak isteyeceğim," dedi ağzının kenarları yukarı kalkarak.

Başımı salladım, hâlâ nefes nefeseydim. "Bununla ilgili bir sorunum yok." Aman Tanrım. Eğer beni tekrar öperse, kazara kendi kıyafetlerimi bedenimden ayırabilir ve seks için ısrar edebilirdim.

"Birlikte yaşadığımıza göre bu bir hata mı?" diye sordu hoyratça. Burnu benimkinin ucunu dürttü ve sonra dudakları saçlarımdaydı.

"Bana oldukça uygun görünüyor," dedim nefes nefese. Kenara çekil, Marilyn Monroe. Shelby Thompson evde. "Bu bir öpücük, ya da muhtemelen birkaç tane, hatta belki de seks. Bunların hepsi biyolojik olarak çok sağlıklı. İnsanlar seksi beklentilerle karmaşıklştırıyor."

"Beklentilerin neler Shelby?" Jonah bana sordu.

Bolca orgazm? Yanımda çıplak uyurken Jonah'ın vücudunun mükemmelliğine bakarak uzun saatler geçirmek? Ona aşık olmak ve sonra bulacağım işe geçme zamanım geldiğinde yıkılmak? Ya da daha kötüsü, ona aşık olmak ve sonra şehri terk edip Shelby'siz hayaller peşinde koşmaya karar verdiğinde yıkılmak?

"Bilmiyorum. Benim için sırada ne var bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ben de öyle. Peki bu ne anlama geliyor?"

"Belli bir geleceğimiz olmadığına göre, belki de şu anda gerçekten iyi vakit geçirebiliriz? Bağlanmaksızın?" Ben önerdim. Bunu dengeleyebilirdim. Tezim, araştırmam, eğitimim. Programıma mükemmel bir seks sıkıştırabilirdim. Bu, romantik bir ilişkiyi araya sıkıştırmaya çalışmaktan daha kolay olurdu.

"Hiçbir talep olmadan nereye gittiğini görelim mi? Beklenti olmadan?" diye sordu.

Yüzündeki ateş ışığı beni hipnotize etmişti. Benden iki böbreğimi de karaborsacı bir sağlık dolandırıcılığına bağışlamamı isteyebilirdi ve ben de aptalca ona bir neşter uzatırdım.

"Talep yok. Beklenti yok. Bir kaçamak." *Daha önce hiç kaçamak yapmamıştım. Ve bir gün seksi, ilginç, tatlı kişisel antrenörle olan yaz kaçamağımı anımsama fikri hoşuma gitti.*

"Bir kaçamak," diye tekrarladı.

Bu fikir hoşuna mı gitti yoksa önerim karşısında dehşete mi kapıldı anlayamadım. "Bunu bir düşün," dedim.

"Yapacağım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İçimde bunu çok düşüneceğime dair bir his var."

"İşte buradasınız!"

Kendimi Jonah'dan kurtarmaya çalışarak sıçradım. Ama elleri saçlarıma yapışmıştı.

"Ah!" Başım geriye doğru savrulurken irkildim. Acı geri döndü ve sistemimde kükredi.

"Bölüyor muyum?" Scarlett kendini beğenmiş bir tavırla sordu. Daha önce hiç ölümcül düşüncelerim olmamıştı, ama eğer gözbebeklerim minicik hançerler fırlatabilseydi, Scarlett Bodine milyonlarca yaradan kanlar içinde kalırdı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Scarlett?" Jonah ellerini saçlarımdan çekerek sordu.

"Sana doğum günü hediyeni erken vereyim dedim," dedi.

"Şimdi mi?" diye sordu. Bana baktı ve elime uzandı. Yıldız oyun kurucuya ağzının suyu akarak aşık olmuş bir inek gibi bayılmışım. "Bir şeylerin tam ortasındayız." Zihinsel olarak tekrar bayıldım, bu sefer daha sert bir şekilde.

Scarlett ısrarla, "Her ne kadar içinde bulunduğunuz durumdan çok memnun olsam da, bunun başından beri benim planım olduğunu düşünürsek, bu hediye bekleyemez," dedi. Başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Merhaba

Jonah."

"Anne?"

JONAH

"H" "Erken doğum günün kutlu olsun." Annem sırtı ve kollarını açtı.

Jenny Leland uzun boylu ve zayıftı, kısa bir şapkası vardı. Sarı saçlıydı. Sürekli gülümsediği için bir yanağında sürekli görünen bir gamzesi vardı.

Babamın rengini almıştım ama annemin yeşil, yeşil gözlerine sahiptim.

"Burada ne işin var?" Ona sarıldım, onu yerden kaldırdım. O da Tıpkı lise mezuniyetimde ona bu şekilde sarıldığımda güldüğü gibi güldü.

"Sürpriz. Scarlett aradı ve ziyaret için Bootleg Springs'e gelmemin tam zamanı olduğunu söyledi," dedi annem, kız kardeşime sevgiyle bakarak. "Ben de hayır diyemedim."

Shelby, "Çok fazla insan yapamaz," dedi.

Harika. Annem Shelby ile ilk öpüşmemi mahvetti. Belki Shelby hiçbir beklenti olmadan hareket etme olasılığını keşfedebilirdi. Ama annemin gözlerindeki ışıltıya bakılırsa -ki bu Scarlett'inkine benziyordu- başka beklentiler de söz konusuydu.

"Anne, bu Shelby," dedim, hızlıca tanıştırdım. "Shelby, bu benim annem Jenny. Shelby benim-"

Scarlett beklentiyle öne doğru eğildi.

Shelby hemen, "Ev arkadaşı," diye ekledi. "Scarlett bana Jonah'nın evinde bir oda kiralayacak kadar nazikti."

"Ne güzel, değil mi?" dedi annem kocaman bir gülümsemeyle.

Öpücüğü kesinlikle görmüştü. Kahretsin.

İyi görünüyordu. Uzun boylu ve zayıftı, güneşli saçları alına dökülüyordu. Gözlerinin ve ağzının yanında belli belirsiz çizgiler vardı.

önyargılı görüş, onu daha da yumuşak ve sevimli gösterdi.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye itiraf ettim. "Seni çok özledim."

Bana tekrar sarıldı, bu sefer daha sıkı. "Ben de seni özledim. Şimdi beni diğer Bodine çocuklarıyla kim tanıştıracak?"

Shelby, "Scarlett, sen kardeşlerini topla, ben de Jenny'ye bir içki getireyim," diye teklif etti.

"Bu çok hoş olurdu Shelby," dedi annem.

Shelby ve Scarlett aceleyle ters yönle doğru gittiler. Annem, "Ziyaret için neden eve uçmak istemediğini şimdi anlıyorum," diye açıkladı. "Çok güzel ve kibar bir kız. Sana hakkımı helal ediyorum."

"Bu tam anlamıyla bizim ilk öpüşmemizdi ve sen de buna bodoslama daldın, ey korkunç zamanlama," diye uyardım onu. "Düğün davetli listesi hazırlamaya başlama."

"Aşk nereden bulacağınızı asla bilemezsiniz," dedi havalı bir şekilde.

"Bootleg Springs'te olmayacağını garanti edebilirim. Ben kalıcı olarak burada değilim. Shelby de öyle. Eğer bir şey olursa, yaz mevsimindeyiz."

"Bir yaz kaçamağı o zaman." Annem iç çekti.

Her şeye rağmen annemin kalbi romantikti. Belki ben de bundan bir parça almıştım. Ama bir yanımda Rene'yi unutup unutmadığımdan emin değildi.

İçimi çektim. "Sana söz veriyorum. Eninde sonunda bir yuva kuracağım ve sana istediğin kadar torun vereceğim. Ama şimdi değil."

Elimi sıkı. "Sadece çoğunlukla seninle dalga geçiyorum. Mutlu görünüyorsun Jonah. Ve ben bunu bozmak istemiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Jonah Bodine, bu senin annen mi? Annen mi? Maaaa-maaaa." Yeni nişanlanmış, izinli Şerif Yardımcısı Cassidy Tucker'ın keyfi yerindeydi ve elindeki bardaktan koluna bira dökülüyordu.

"Cassidy, annem Jenny ile tanış. Anne, bu Scarlett'in en iyi arkadaşı ve çantada keklik olmadığı zamanlarda kasabanın yardımcısı."

"Pfft," dedi Cassidy. "Bu gece *tamamen* çantada kekliğim, çok bilmiş. Ama seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Oğlunuz tam bir zevk kaynağı oldu. Kasabadaki herkes onu seviyor ve hiç kimse Jonah Sr.'ın gayrimeşru oğlu olmasını ona karşı kullanmıyor."

Annem gözlerini kırpıştırdı. "Oh, pekala. Ne güzel, değil mi?" Cassidy eğildi ve ona yapışkan bir şekilde sarıldı.

"Buralarda herkes herkes hakkında her şeyi bilir," diye annemi uyardım.

"Görünüşe göre öyle," dedi, biraz şaşkın görünüyordu.

"Bowie Bodine! O güzel kıçını buraya getir," diye bağırdı Cassidy. "Çok özür dilerim. Nadiren içiyorum, Jonah'nın annesi. Adın neydi senin? Ama görüyorsun, yarın çalışmak zorunda değilim ve dünyadaki en iyi arkadaşım Scarlett Bodine bu güzel evi inşa ediyor ve her zaman planladığımız gibi evleneceğiz, birlikte bebeklerimiz olacak ve kardeş olacağız. O kadar mutluyum ki patlayabilirim."

"Evlenip kardeş mi olacaksınız?" Annem açıkça eğlenerek sordu.

Cassidy tek gözünü kapattı. "Bir dakika. Sanırım yanlış anladım. Batı Virginia hakkında kötü bir izlenim bırakmak istemem. Senin üzerinde mi? Senin için mi?"

"Cassidy ve Bowie bu gece nişanlandılar," diye açıkladım anneme.

"Onu hayatım boyunca sevdim." Cassidy iç geçirdi ve annemin gözlerinden bir santim uzakta. "Ve hepsi gerçekten oluyor. Tek yapmam gereken korkaklığı bırakıp gerçekten ne istediğimi itiraf etmektir."

Garip olmalıydı. Annem, hayatını raydan çıkaran adamın çocuklarına kendini tanıttıyordu. Üvey kardeşlerimle. Evli bir adamla ilişkisi olduğunu bilen kasabanın yarısıyla tanışmak. Ama son derece medeniydi. Hatta arkadaşça.

Bootleg dostça bir skandalı severdi.

Bowie neredeyse nişanlısı kadar sarhoştı ve anneme sarılıp duruyordu. Annem ona sanatını araştırdığını ve Charlotte'taki enstalasyonunu beğendiğini söylediğinde Jameson ona gülümsedi. Shelby'nin onun için hazırladığı cin toniği bitirdikten sonra Gibson ona ikinci bir içki getirdi. Gibson ve annem hızlı beyzbolun inceliklerini tartışırken ben Shelby'yi kenara çektim.

"Böldüğüm için çok özür dilerim."

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Annen harika biri."

"Yorgun görünüyorsun. İyi misin? Seni eve bırakmamı ister misin?" Solgundu ve gözlerinin altındaki gölgeler beni endişelendiriyordu.

"Ben iyiyim. Sadece uzun bir gün geçirdim," dedi. "GT ve June beni eve bırakacaklar. Juney bugünlük insan duvarına çarptı."

"İyi olduğuna emin misin?" Bastırdım. "Daha önce... hakkında konuşmak istiyorum."

Gülümsemesi yavaşça yanıyordu. "Ben de daha fazla 'konuşmak' isterim."

"Ben de isterdim," diye itiraf ettim. "Scarlett sorun yaratabilir," diye uyardım onu. Shelby, "Onunla başa çıkabiliriz," diye tahmin etti.

Güldüm. "Kız kardeşimle tanıştın mı?"

"Bugün onu gayet iyi idare ettiğimize inanıyorum," diye hatırlattı bana.

Şerif Tucker Shelby'ye kelepçeleri taktığı zaman Scarlett'in yüzünü hatırladım. "İyi bir takım olduk."

"Hazır mısın, Shel?" George ve June yaklaştı. June'un kolunun altında bir kitap vardı ve baş lambası yanıyordu.

"Hazır," dedi Shelby, bir dakika öncesine göre birkaç derece daha enerjik görünüyordu. Gösterinin benim için mi yoksa kardeşi için mi olduğunu merak ettim. "Evde görüşürüz."

Onu tekrar öpmek istedim ama devasa erkek kardeşi, yani müşterim başımda dolanırken değil. Profesyonelce ya da akıllıca gelmiyordu.

Shelby ve June arabanın olduğu yöne doğru gittiler.

"Bugün komik bir şaka yaptım," dedi George. Sesi hâlâ çok komik olduğunu düşünüyormuş gibi çıkmıyordu.

"Yüzüme vurmadığın için teşekkürler."

"Kız kardeşime iyi davrandığın sürece buna gerek kalmayacak," dedi kollarını göğsünün önünde kavuşturarak.

"Bildiğim iyi oldu. Uyardığınız için teşekkürler."

Omzuma bir tokat attı. Acıdı. "Artık bu iş hallolduğuna göre, eski ahbap-çavuş ilişkimize dönebiliriz. Pazartesi görüşür müyüz?"

"Dört gözle bekliyorum," dedim omzumu ovuşturarak.

"Oraya geri dönsen iyi olur. Scarlett anneni çekim yapmaya ikna etmeye çalışıyor."

"Siktir."

Ben: Annem resmi olarak Bootleg Society'ye kabul edildi. Shelby:

Ne kadar sarhoş?

Arka koltukta uzanmış Lady Gaga şarkıları söylüyor. Onu otele götürüyorum ve odasına yerleştiriyorum.

Shelby: BILGINIZE. Akşamdan kalma oda servisi paketleri var.

SHELBY

T

Sırtımdaki ağrı beni çıldırtmak için var olan bir yangına dönüşmüştü. Uyuyamadım. Aşırıya kaçtığımı biliyordum. Suda geçen bütün gün, parti, güneş.

Cin... *öpücük.*

Her yerim ağrıyordu. Sırtım, omuzlarım, kalçalarım, bileklerim.

Acıyı geçici olarak bulanıklaştıran tek şey o öpücüğün her saniyesini hatırlamaktı.

Jonah'ı berrak bir yaz gecesinde şenlik ateşinin yanında öpmüştüm.

Ayrıca adamla karşılıksız bir kaçamak yapma olasılığını da tartışmıştım.

Ve sonra annesi ve benim acım her şeyi ılgık atarak durdurdu.

GT'nin arabasından indiğimde inlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım. Kardeşim bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Ve ben kontrol altına alana kadar da kimse bilmeyecekti.

Yatağında rahat bir pozisyon bulmak için dönmeye çalıştım ve acınası bir inilti duydum.

Küçük Sarı Ev'deki odam küçüktü. Yatak, komodin olarak kullanılan küçük sevimli kitaplıkların arasına sıkışmıştı. Gerçi ikisine de gerek yoktu. Bu yatağa iki yetişkinin sığması imkânsızdı.

Tekrar inledim ve yüzümü buruşturdum. Yorgunluk, ağrılar, rahatsızlık. Hiç bitmeyen bir grip vakası gibiydi. Bu berbat bir şeydi çünkü en azından grip olduğumda, görünürde bir son olduğunu biliyordum. Ama bu öyle değildi.

"Shelby?" Ardından hafif bir kapı sesi duyuldu.

Oh, kahretsin. Jonah. Aman Tanrım. Yine beni öpmeye mi geliyordu? Daha fazlasını mı bekliyordu? Tüm sinapslarım acıyla yanarken bir topun içinde kıvrılmışken olmazdı.

Kapı tokmağı döndü.

Belki uyuyormuş gibi yaparsam? Gözlerimi kapattım.

"Uyanık olduğumu biliyorum," dedi kapıdan eğlenerek. "Uyuyan yüzünü gördüm. Şimdi limon yemiş gibi görünüyorsun."

Tek gözümü açtım. "Selam Jonah. Nasıl gidiyor?" Sakin davranıyordum. Sıradan.

"İnlediğini duydum. İnce duvarlar. İyi misin?"

Başımı çevirdiğimde boynumda yeni bir ağrı şoku oluşunca irkildim. "Rüya görüyor olmalıyım."

"Ya da yalan söylüyorsun," dedi beni şöyle bir süzerek. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştım, kaskatı kesilmiştim. Bunun doğal görünmediğini ben bile biliyordum.

"Sadece bir şeyler oluyor. Belki de çok fazla güneşe çıktım" dedim.

"Size biraz su ya da ibuprofen getirebilir miyim? Sıcak bir ped?"

Kapımdaki tatlı, seksi adam regl olduğumu sandı.

Bu beni güldürdü ve sırtım kasıldığında keskin bir nefes almamı sağladı.

Şimdi odanın içinde bana doğru uzanıyordu. Serin bir elini alnıma, diğerini de sırtıma koydu.

"Bir şey yok," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Her gün bir program dahilinde ilaç alıyorsunuz. İlaçları odanızda saklıyorsunuz. Sırtın sürekli ağrıyormuş gibi kendini tutuyorsun. Ve şimdi gecenin bir yarısı yatağına kıvrılmış acı içinde inliyorsun Shelby. Bana yalan söyleme."

"Bak, kimsenin yapabileceği bir şey yok," dedim, niyetimden daha sert bir şekilde. "Bunu araştırıp düzeltebileceğini sanma." O da öyleydi: Tamirci.

"Konuş benimle," diye emretti.

"Kimsenin bilmesini istemiyorum," diye itiraf ettim, gözlerimi tekrar sıkarak.

"Oda arkadaşı gizliliği," dedi, elleri hâlâ üzerimdeydi. Bana daha önce dokunduğundan çok farklıydı, hala nazikti ama şimdi neredeyse klinik gibiydi.

Aptal bedenime lanet ettim. Artık bana asla eskisi gibi bakamayacaktı.

"Benim... bir durumum var," dedim, spazm hafıflediğinde yavaşça nefes verdim.

"Tamam," dedi, daha fazlasını bekliyordu.

"Daha bu bahar teşhis kondu ve idare edilebilir ve can sıkıcı bir durum ve bundan nefret ediyorum ama bununla başa çıkıyorum ve bu benim vücudum, bu yüzden tüm aileme söylemek ve endişelenmelerini sağlamak zorunda değilim."

"Shelby."

"Ankilozan spondilit." Kelimeleri ağzımdan kaçırdım.

Bunları ilk kez yüksek sesle söyledim. Ve bu garipti. Sanki söylemek onu daha gerçek yapıyordu. Yoksa öyle miydi?

"Tanrı seni korusun," diye şaka yaptı Jonah.

"Har. Har. Bu bir çeşit artrit. Omurga kireçlenmesi. Sonunda ikiye bükülebilirim." Şaka yaptım ama düşüncesi yine de korkutucuydu.

"Artrit. Enflamasyon," dedi.

Başımı yastığıma gömdüm ve koca, aptal bir bebek gibi sızlanmamaya çalıştım. Teşhisimin hemen öncesinden beri hiç alevlenmemiştim. Çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Şimdi en azından bunun bir adı vardı ve iç organlarımı yiyip bitiren nadir bir menenjit türü olmadığını biliyordum. Yine de o an için küçük bir teselli. Ateşli oda arkadaşım Jonah yatağında oturmuş, terli ve acılı halime bakıyordu.

Kalktı ve dışarı çıktı.

"Harika. Sadece harika. Çok teşekkürler, aptal çöp artrit," diye mırıldandım yastığıma.

"Seni hâlâ duyabiliyorum," diye seslendi kuru bir sesle. "Bir dakika içinde döneceğim."

Banyoda akan suyun sesini duydum ve ardından merdivenlerden hızlı adımlarla indi. Sözüne sadık kalarak bir dakika sonra geri döndü.

"İşte. Al bunu," dedi. Huysuzca gözlerimi açtım. Jonah karşımda duruyordu. Bir elinde bir bardak su, diğerinde iki kapsül vardı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Naproksen." İlaçları elime tutuşturdu ve boğulup ölmemem için oturmama yardım etti.

"Teşekkürler," dedim suyu höpürdeterek. "Deli gibi görünüyorsun." Öyle görünüyordu. Çenesi gergindi, dudakları büzülmüştü.

"Ben deli değilim," diye ısrar etti. "Şimdi hangimiz yalan söylüyor."

"Kızgın değilim," dedi su bardağını benden alarak. "Bencilce bunu

herkesten sakladığın için kızgınlım. Bunun ne yararı var ki?

Kimseye bir şey yapıyor musun?"

"Aileme söyleyeceğim. Sadece önce bunu halletmek istiyorum. Tanrım. Beni biraz rahat bırak. Romatolog bir isim koyduğundan beri bu benim ilk alevlenmem."

"Bu, birkaç hafta önce şehirden ayrıldığın zaman mıydı?"

"Evet. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum ve araştırmamda doğru yolda olduğumdan emin olmak için tez yöneticimle görüşmem gerekiyordu."

"İnsanları hayatınızın bu kısmından uzak tutmanız doğru değil. Şimdi ayağa kalk," dedi.

"Neden? Her şey acıyor ve ben mızmızım. Başka bir yerde daha az mızmız olmayacağım" diye onu uyardım.

"Kalk," dedi ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. Beni odadan dışarı çıkardı ve koridor boyunca topallayarak banyoya gittim.

Küvet sıcak suyla doluyordu. "Otur," diye emretti ve beni tuvalet kapağının üzerine itti.

Küvete bakakaldım. "Bana banyo mu yaptırıyorsun?"

Bebek boy makyaj masasının altından bir karton çıkardı. Epsom tuzları. "Evet. Durumunuzu benimle paylaştınız. Sana bakmaya yardım ediyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Tuzları küvete boşalttı.

Başımı salladım.

"Güzel. Şimdi, soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, eliyle suyun sıcaklığını test ederek.

"Hayır," diye ciyakladım, gömleğimi göğsüme bastırarak. Hâlâ bütün gün giydiğim kıyafetleri giyiyordum, üstümü değiştiremeyecek kadar yorgundum. Çıplak bedenime ilk bakışı, beni bir hasta gibi sıcak bir banyoya sokmak *olmayacaktı*. Eğer hâlâ fiziksel bir ilişkiye devam etmek istiyorsa, uygun bir iç çamaşırı giymiş, tıraş olmuş, losyonlanmış ve harekete geçmeye hazır olacaktım.

"Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyacın olursa beni ara," dedi ve kapıyı kararlı bir tıkırtıyla kapattı.

Islanmış, kaşınan bedenimi küvetten çıkarmak için kesinlikle yardıma ihtiyacım olmayacaktı. "Teşekkür ederim," diye seslendim zayıfça.

Yalnız ve utanmış bir halde soyundum ve boynuma kadar suya girdim. Tanrı Scarlett'i ve onun derin küvetlerini korusun. Anında rahatladım ve eğer kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa geceyi suyun altında geçirmeye karar verdim.

Sonra ünlülerin küvetteki ölümlerini hatırladım ve kendimi sudan biraz daha yukarı ittim.

Jonah'ın merdivenlerde olduğunu tekrar duydum, banyo kapısı bir aralık açıldı ve kendimi örtmek için bir hamle yaptım. Ama o sadece şortunu ve atletini aralıktan içeri attı ve sonra kapıyı tekrar kapattı.

İçimi çektim ve tekrar arkama yaslandım.

Sırrım ortaya çıkmıştı. Nadir görülen bir hastalığım vardı ve tedavi edilmezse omurgamı bir soru işaretine dönüştürecekti. Sırt, kas ve eklem ağrılarına neden oluyordu. Yorgunluğa. Ve zaman zaman pek de çekici olmayan cilt reaksiyonlarına ve göz tahrişine neden oluyordu. Şimdi top Jonah'ın sahasındaydı. Hâlâ benimle çıplak dolaşmak isteyecek miydi? İhtimallerin iyi görüldüğünü sanmıyordum.

Kuru üzüm gibi kırışacak kadar uzun süre küvette surat asınca kendimi biraz daha iyi hissettim. En azından fiziksel olarak. Ilık banyoları "canın cehenneme, rahatsız edici hastalık" rutinimin bir parçası haline getirmek için bir not aldım. Dikkatlice küvetten çıktım, elimden geldiğince kurulandım ve temiz giysilerimi giydim. Kapıyı biraz araladım. Jonah'tan hiçbir iz yoktu.

Koridora çıktım ve odama baktım. Yastıklar garip bir şekilde dizilmişti. Taze bir bardak su, iki sıcak ped ve portatif bir vantilatör vardı.

Jonah kapımda belirip yatağa doğru eliyle işaret ederek, "Gir içeri," dedi.

"Beni yatırmak zorunda değilsin. Dört yaşında değilim."

"Öyle davranıyorsun," diye hatırlattı bana, parmağını çıkık alt dudağıma götürmek için uzandı.

"Hey. Burada tedavisi olmayan hastalığı olan benim. Bu bana biraz gevşeklik kazandırmaz mı?"

İç çekti. "*Lütfen* yatağa gir."

Tartışamayacak kadar

yorgundum, mecbur kaldım.

Sonra üzerime eğildiğinde daha az yorgun ve çok daha savunmacı oldu.

"Bana acıma öpücüğü vereceğini aklından bile geçirme," dedim, bir elini göğsüne vurarak.

Beni utandırmak ve fiziksel olarak rahatlatmak için ilk ısıtma yastığını omuzlarımın altına aldı ve ikincisini belimin altına sıkıştırdı. Ekstra yastıkları dizlerim yanlara doğru açık olacak şekilde ayarladı ve yoga dersinden tanıdığım bir pozda destekledi.

"Oh, bu çok hoş," diye mırıldandım.

"Acıma öpücüğü değil bu," diye takıldı ama hâlâ sinirli olduğu belliydi.

"Hatırlat da yarın seninle neden olman gerekenden katlanarak daha kızgın olduğun hakkında konuşalım, olur mu?" Esnedim.

Vantilatörü bana doğru çevirdi ve battaniyeyi yukarı çekti, mükemmel dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"İyi geceler, Shelby."

Yakışıklı oda arkadaşımla kokulu bir yaz kaçamağı yapma umutlarıma veda ettim.

JONAH

"I

Sadece lenslerimi takmam ve temiz bir spor sütyeni bulmam gerekiyor. Sonra koşmaya hazır olacağım," diye söz verdi Shelby merdivenlerin tepesinden bir esnemeyle. Hâlâ ayakkabının içindeydi.

Dün gece onun için hazırladığım kıyafetler, saçları dağınık bir şekilde kafasında toplanmıştı. Gözlükleri de yamuktu. Yorgun ama daha az acı çekmiş görünüyordu.

Başımı salladım. Ayakkabılarımı bağlarken ona, "Bugün koşmuyoruz Shelby," dedim.

"Sana söylememem gerektiğini biliyordum," diye yakındı. "şimdi de 'Sen triatlonda yarışamazsın. Atletik bir şey yapmak için çok zayıf ve zavallısın' diyeceksin." Benim hakkımdaki bariton taklidi biraz rahatsız ediciydi.

"Shelby-"

"Hayır! Bana yardım etmeyi reddetsen bile eğitimime devam edeceğim. Bunu senin iznin olsa da olmasa da yapacağım." Gerçekten de ayağını yere vurdu.

"İşin bitti mi?" Hafifçe sordum.

"Sanırım," dedi.

"Bugün koşmuyoruz. Kahvaltıya gidiyoruz."

Bana şüpheyle baktı. "Hâlâ benimle takılmak istiyor musun?" Başımı salladım.

"Ve sen hala beni eğitmeye istekli misin?"

"Evet. Artık sağlığın hakkında daha fazla şey bildiğime göre sana daha iyi koçluk yapabilirim, seni inatçı, ketum baş belası."

Hakaret, amaçlanan etkinin tam tersini yaratmış gibi görünüyordu.

Düpedüz mutlu görünüyordu. "Tamam! Normal bir sütyen bulayım, hemen geliyorum." "Belki şuna bir fırça sürersin?" Elimi sütyenimin

üzerinde sallayarak

kendi kafası.

"Saçmalama. Saçların her zaman harika görünüyor."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım.

Kahvaltı ve sohbet için Moonshine Diner'da karar kıldık. Ona söylemek istediğim pek çok şey vardı. Ama önce biraz kahve ve yemek yiyene kadar bekleyecektim.

Karşımdaki kabine kayarak oturduğunda menüyü ondan aldım. Shelby biraz ağır hareket ediyordu ama dün geceye göre çok daha iyiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

"Peki. Menümü alabilir miyim?" diye sordu kollarını masaya doğru uzatarak.

"Hayır, yapamazsın."

"Günaydın Jonah. Günaydın Shelby." Clarabell bizi gülümseyerek ve bir fincan kahveyle karşıladı. "Biraz kafein ilginizi çeker mi?"

"Evet, lütfen," dedi Shelby, kupasını uzatarak.

"Teşekkürler Clarabell," dedim o benimkini doldururken. "Shelby? Her zamankinden mi?" diye sordu.

"Ben gözleme alacağım-"

Shelby'nin sözünü kestim. "İkimiz de peynirli sebzeli omlet ve yanında meyve alacağız."

Clarabell'in kıpkırmızı kaşları saç çizgisine doğru tırmandı. "Öyle mi?"

Shelby burnunu kırıştırdı ama isteksizce başını salladı.

"Bu güzel kızı kaçırmadınız ve o bana SOS mi gönderiyor?" Clarabell bana sordu.

Sırıttım.

"Jonah ne derse," dedi Shelby hiç heyecan duymadan. "Hemen geliyorum," diye söz verdi Clarabell ve kahvesiyle birlikte ortadan kayboldu.

pot.

"Sebzeli omlet mi? *Meyve*?" diye alay etti benimle.

"Diyetin korkunç. Bunu antrenörün ve arkadaşın olarak söylüyorum. Senin durumunla-"

"Sesini alçalt. Buradaki insanların yüzde ellisi lezzetli bir dedikodu kırıntısı bekliyor," diye tısladı.

"Peki," dedim, eğilerek. "Diyet, durumunuzu yönetmenin en önemli bileşenlerinden biridir. Yüzünüzdeki tiksinti ifadesine bakılırsa, doktorunuz bunu size zaten açıklamış."

"Romatoloğum beslenme hakkında bir şeyler söylemiş olabilir," diye homurdandı.

"Ve?" Bastırdım.

"Muayene masasında bir torba domuz kabuğunu içime çekmekle meşgul olduğum için ne dediğini duymadım."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

"Oh, hadi ama." Shelby gözlerini devirdi. "Şaka yapıyorum. Altı paket Slim Jims ve bir kutu çikolatalı sütti."

Gülümsemek istemedim ama bir tanesinin yukarı doğru çıktığını hissettim.

"İşte gülümseme," dedi yüzümü işaret ederek. "Şimdi, neden buralarda söylendiği gibi 'annenle' değil de benimle kahvaltı ettiğin hakkında konuşalım mı?"

"Şu anda *senin* hakkında konuşuyoruz," diye hatırlattım ona. "Ve sen cesurca, sevimli tuhaf mizah anlayışını kullanarak konuyu saptırmaya çalışıyorsun."

Arkasını kabine yasladı. "Bunu profesyonel bir ilişkiye dönüştürmeye çalışıyorsun, değil mi? Bir öpüşmemiz var ki aklımı başımdan alıyor, sonra biraz kireçlenmem olduğunu öğreniyorsun ve artık her şey iş," diye yakındı.

Bunu bir şaka gibi söyledi ama hayal kırıklığını duyabiliyordum.

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini sıktım. "Shelby, sana karşı hissettiklerimin profesyonel bir yanı yok. Ama daha önce hiç bir müşterimle yatmamıştım."

"Ben bir müşteri değilim ve *henüz* birlikte olmadık," diye belirtti.

"Bunun benim için yeni bir alan olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Sana yardım etmek istiyorum

Tren. Bu benim uzmanlık alanım. Ama aynı zamanda senden de etkileniyorum. Tüm bunları analiz etmemiş olmana da biraz şaşırdım."

Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Benim aptal yetersizlik duygularım söz konusu olduğunda perspektif bulmak daha zor oluyor."

"Neden kendini yetersiz hissedesin ki?" Bir kolumu kabinin arkasına doğru uzatarak sordum.

"Ben kusurluyum," dedi küçük bir kaş çatmayla. "Duh."

Şimdi güldüm. "Shelby, tabii ki kusurlusun. Hepimiz kusurluyuz. Açık konuşayım, bir şeyi incelemek için kırk milyon soru sormanla ilgili sorunum, *senin* ankilozan spondilit olmanla ilgili sorunumdan daha büyük."

"Araştırdın mı?" Şaşırmış bir halde kahvesini aldı ve yudumladı.

"Baktım. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Alay ettim.

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim" dedi.

"Bunu sen düşün."

Clarabell iki elinde de dumanı tüten birer tabakla geri döndü.

"Hepinize afiyet olsun." Shelby tabağına taze bir leşmiş gibi baktı.

"Diyetine ve beslenmene dönelim," dedim peçeteye sarılı çatal bıçak takımını ona doğru uzatarak. "Yemekten hoşlanacağın sağlıklı yiyecekler bulacağız. Nefret ettiğin hiçbir şeyi yemek zorunda değilsin."

"Güzel. Çünkü sanırım bundan nefret edeceğim." Çatalıyla omleti dürttü.

Kapları masanın üzerindeki taşıyıcıdan çıkardım. "Üçe bölelim. Birinde sadece tuz ve biber olsun. Biri ketçaplı. Ve bir tane de acı soslu olsun," diye önerdim.

"Tamam," dedi sefilce.

İnanılmaz derecede sevimliydi. Dünkü güneşten sonra çilleri isyan ediyordu. Saçlarını kadınların tercih ettiği o düğümlerden biriyle geriye atmıştı. Kâkülleri gözlüklerini ve o kederli, ela gözlerini çerçeveliyordu.

Sırf gülümsemesini görmek için ona bir galon şurupla birlikte bir yığın krep sipariş etme isteği duydum.

"Bu nedir?" diye sordu, bir parça kavunu mızraklayarak. "Bundan sangria yapıyorlar."

"Şu işi bir an önce bitirelim," diye mırıldandı.

Üzüm, ananas ve bal özünü severdi. Ve kavunu peçetesine tükürdü. Omlete gelince, Shelby kendini şaşırttı ve acı sosla baharatlandırılmış omletten nefret etmedi.

Bir çatal dolusu daha alarak, "Bu hiç de fena değil," diye düşündü.

"Eminim aşçı bunu bir iltifat olarak kabul edecektir," dedim alaycı bir tavırla. "Bunu ben söylüyorum, tavuktan başka her şey için büyük övgü nugget ve elma püresi."

Yüzümü buruşturdum. "Seçici bir çocuk gibi yiyorsun."

"İnanın bana, biliyorum. Annem aile için sıfırdan muhteşem bir tavuk parmağı hazırlarken benim nugget'larım ve ranch sosumla orada olmam utanç verici," dedi bir lokma daha yumurta keserek.

Çatalını bıraktı ve tabağının fotoğrafını çekmek için telefonunu çıkardı. "Annemden bahsetmişken, ona damak zevkimin genişlediğine dair kanıt göndereceğim."

Başparmakları ekranda uçuşuyordu ve ben kahvaltıma odaklanmaya çalışıyordum. Artık onu öpmüştüm ve bunu tekrar yapmayı düşünmemek çok zordu.

Ve tekrar.

Bana sanki onu uzun bir uykudan uyandırıyormuşum gibi tepki verdi. Sanki özel bir şeymişim gibi. Ve bu gerçekten hoşuma gitmişti. Ama hazır mıydım?

"Tamam," dedi ve telefonunu tekrar masaya bıraktı. "Şu konuları ele alalım. Bir, benimle hâlâ fiziksel bir ilişki sürdürmek istiyor musun? İkincisi, annenin sana sürpriz yapması konusunda ne hissediyorsun ve neden onunla kahvaltıya çıkmıyorsun?"

"Önce anne meselesi," diye karar verdim. "Burada olduğu için çok heyecanlıyım. Dün gece onu görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Neden seninle kahvaltı ettiğime gelince, annem akşamdan kalma. Bu öğleden sonra gözleri daha az kanlandığında ve Ateş Topu terlemesi bittiğinde ona şehirde büyük bir tur attıracağım."

Shelby başıyla onayladı ve bir üzüm daha yedi. "Devam et."

"Fiziksel ilişki meselesi. Senden etkilendiğim çok açık. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bir 'ama'nın yaklaştığını hissediyorum."

"Ama bir şeylerin peşinden gitmeye hazır mıyım bilmiyorum. Hiçbir zaman kaçamak yapan biri olmadım," diye itiraf ettim. Uzun süreli ilişkileri severdim. Bir kadınla bir geçmiş inşa etmeyi seviyordum. "Ancak, geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Annemi özlediğim konusunda şaka yapmıyordum. Biz çok yakınız. Ve ondan ayrı, ülkenin öbür ucunda bir hayat kurmayı gerçekten isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Dudaklarını büzdü. "Programımda gerçek bir ilişki için yer yok. Bu tez aslında uyanık olduğum her ana musallat oluyor, bir de triatlon antrenmanları ve bu teşhis meselesiyle uğraşmak var. Yaz sonunda nerede olacağımı da bilmiyorum. Umarım iyi maaşlı iş teklifleriyle hokkabazlık yapıyor olurum."

"Pekâlâ. Bu bizi nereye götürüyor?" Ben sordum.

"İnanılmaz derecede çekici oda arkadaşımınla bir yaz kaçamağı yapmazsam kendime ve tüm inek kızlara kötülük etmiş olacağımı düşünüyorum. Her kadının sonsuza dek sevgiyle hatırlayacağı bir erkeğe ihtiyacı vardır. Senin benim için öyle olmanı istiyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Hiçbir şartı ya da beklentisi olmayan fiziksel bir ilişki mi? Seksen beş yaşına geldiğinde bu yaza dönüp bakacaksın ve birlikte yaşadığın o iyi antrenöre ne olduğunu merak edeceksin?"

"Aynen öyle!" dedi bana gülümseyerek.

Tereddüt ettim ve o da bunu hissetti. "Bu konuda bu kadar açık olduğun için sana minnettarım," diye başladım.

"Ama?" diye bastırdı.

Bunun için kendimden nefret ettim. "Sadece henüz hazır olup olmadığımı bilmiyorum." "Rene yüzünden mi?" diye sordu usulca.

Dişlerimi sıktım, koca bir yılın ardından hâlâ yoluma devam edemediğim için kendime kızdım. "Evet. Sanırım hâlâ aklımda."

Shelby başıyla onayladı ve bir lokma daha aldı. "Teklif orada. Bunu bir düşün."

Başka bir şey düşünebileceğimden şüpheliydim.

SHELBY

B Kahvaltı yendikten ve fiziksel ilişki teklifi yapıldıktan sonra Jonah elini sırtıma koyarak beni lokantadan dışarı çıkardı. Ben de onayladım.

"Eğitiminize yepyeni bir yaklaşım getireceğiz" diyordu.

Bir savunma mekanizması olarak profesyonel moda geri çekildiğini bilip bilmediğini merak ettim. Müşterileri onu ne kadar çekici bulursa bulsun, bu savunmayı kariyerinin başlarında geliştirdiğini tahmin ediyordum.

Bunu bana karşı kullanması beni rahatsız etmedi. Onu sarsmıştım. Ve ona kesinlikle dikkate alacağı bir teklif sundum. Bir araştırmacı sabırlı değilse hiçbir şeydir. Ve Jonah için sabırlı olabilirdim. Halletmesi gereken şeyler vardı. Buna saygı duyuyordum.

Parlak bir yaz günüydü. Bootleg'in deyimiyle yaz tatilcileri kasabaya akın ediyor, kiralık evleri dolduruyor, Pop In'i satın alıyor ve gölün ılık sularında yüzüyorlardı.

Jonah, vücudumu triatlon için gereken mesafelere alıştırmak için nasıl daha fazla dayanıklılık ve dinlenme üzerinde çalışacağımızı anlattı. Kulağa iyi düşünülmüş, dikkatle araştırılmış gibi geliyordu. Yöntemi onayladım.

Mona Lisa McNugget önümüzde hoplayıp zıplayınca "Affedersiniz," dedim. Durduk ve görevdeki tavuğa yol hakkı verdik. "Karşıdan karşıya geçerken dikkatli ol," diye uyardım onu.

Jonah'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim ve başımı kaldırıp baktım.

Çift tanıdık geliyordu. Yaşlı, iyi giyimli ama güler yüzlü değillerdi. Onlarda bir şeyler vardı. Yaralı bir şey. *Yanlış bir şeyler.*

"Günaydın, Yargıç," dedi Jonah. "Bayan Kendall."

Kendall'lar. Callie'nin uzun süredir acı çeken ailesini özliyordu. Kara bulutlar hemen anlam kazandı.

"Günaydın," dedi yargıç, Jonah'ın adını arayıp bulamayınca.

"Merhaba, ben Shelby," dedim elimi uzatarak. "Jonah ve Bodine'lerin geri kalanı kasabada beni çok iyi karşıladılar."

Yargıç elime baktı ve kısa bir süre tereddüt etti. Hayal görmüş olabilirim ama Bayan Kendall'ın elimi tutmadan önce onu dürttüğünü düşündüm. Gevşek bir balık gibi titriyordu. Avuç içi yumuşaktı, el emeği ile hiç kirlenmemiş gibi pürüzsüzdü. Öte yandan Bayan Kendall'ın eli sert ve kupkuruydu. Saçları acımasızca şık bir pixie şeklinde kesilmişti. Dudakları nötr bir pembeye boyanmıştı ve buz mavisi kazağının üzerine sade bir inci seti takmıştı.

"Bootleg Springs'e hoş geldiniz," dedi, sesi sessizdi ama yumuşak değildi. "Eminim kocamla buraya neden sürekli geldiğimizi anlıyorsunuzdur. Burası çok hoş bir kaçış yeri."

"Harika bir şehir," diye kabul ettim.

İçeride, kayıp kişi davasıyla ilgili son gelişmeleri gözden geçiriyordum. Bu zavallı aileler, kızlarıymış gibi davranan bir sahtekârın ortaya çıkmasıyla fiyaskoya uğramışlardı. Ve şimdi Batı Virginia'nın geri kalanıyla birlikte, New York'taki cesedin Callie'yi canlı bulma umutlarından geriye kalan tek şey olup olmadığını öğrenmek için bekliyorlardı.

Acınacak derecede adaletsizdi. Onlara karşı gösterdiğim ani tepki nedeniyle kendimi suçlu hissettim.

Jonah ve Kendall'lar arasında yayılan gerilime odaklanmaya çalıştım. Damarlarında baş şüphelinin kanı dolaşıyordu. Aileler cevap istiyordu ve Bodine'ler bu cevapların ne olabileceğinden korkuyordu.

"Siz yeni Bodine'siniz, değil mi?" Bayan Kendall aniden sordu.

Jonah bir an tereddüt etti. "Evet. Bootleg'e geçen yıl geldim."

"Babanız hayattayken birlikte çok zaman geçirir miydiniz?" Yargıç Kendall, gri gözlerindeki soğukluktan kaynaklanan bir ilgiyle sordu.

Jonah gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "O benim hayatımda değildi, efendim."

Yargıç Kendall başını salladı, ifadesi okunamıyordu. "Üzücü bir durum. Bir çocuk ailesiyle birlikte büyümelidir."

Bayan Kendall elini kocasının koluna doğru kaydırды. Sanki bu bir sevgi gösterisinden çok bir işaretmiş gibi hissettirdi. "Her çocuk iyiliği hak eder.

ebeveynlerinin anılarıdır" dedi. "Ve her ebeveyn çocuklarıyla bir ömür geçirmeyi hak eder. Hepimiz hak ettiğimizi alamıyoruz."

Yaz güneşinin altında üçünü birbirine bağlayan kaçınılmaz bir bağ vardı. Artık çoktan ölmüş olan iki kişi, soruların cevaplarını ellerinde tutuyordu.

Jonah içtenlikle, "Kaybınız için üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Yargıç Kendall. Adamın gözlerinde düz bir şeyler vardı. Boş. Yoksa soğuk muydu?

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim Jonah'nın eline uzanarak. "Ama koşmamız gereken bir yol var, değil mi Jonah?" Elini ezici bir şekilde sıktım.

Onu kaldırımdan aşağı sürüklerken Jonah, "Elbette. İyi günler," dedi.

"Bu neyle ilgiliydi?" diye sordu.

"Bu durum biraz daha rahatsız edici bir hal alırsa, psikolojimiz kalıcı olarak zarar görür," diye fısıldadım, omzumun üzerinden bir bakış attım. Yargıç Kendall aynı yerde durmuş bizi izliyordu. Bir ürperti omurgama doğru ilerledi. Ona doğru dostça bir el salladım.

"Kızları on yıldan fazla bir süre önce bu kasabada kaybıldı. Ve tatillerini baş şüphelinin ailesiyle paylaşmak zorundalar," dedi ve beni arabasına doğru yönlendirdi. "Sanırım biraz gevşeklik kazanıldı."

"Anlıyorum. Ama bu durumu daha az garip kılmıyor,"

dedim ona. Rahatsızlık hissi birkaç açıdan mantıklıydı.

Bazen bir trajediden sağ kurtulan insanlar bu trajedinin izlerini taşırlar. Aile geçmişlerinde belirgin bir Önce ve Sonra vardı. Bazıları asla öncesine geri dönemedi.

Kültürel olarak, sınıf ayrımcılığının psikolojik yapıları da göz önünde bulundurulmalıdır. Bir yargıç ve varlıklı karısı, Batı Virginia kırsalına karşı. Hepiniz ve hepiniz arasında otomatik bir ayrım vardı. Eşit olarak uygulanmayan ayrıcalıkların ve korumaların varlığı.

Ve tabii ki travmatik bir olaydan kaynaklanan izolasyon, insanları kendi aşılmaz sosyal balonlarında bırakabilirdi. Kızlarının kaybolmasıyla ilgili hissettiklerini başka hiç kimsenin anlaması mümkün değildi. Ve Bootleg Springs'te etrafları, davayı sahiplendiklerini hisseden insanlarla çevriliydi.

Duvarlar bazen hayatta kalmak için gerekliydi.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Kaydım. Merdiven boşluğuna, kana, ayak seslerine geri döndüm. Korkunun keskin kenarı her bıçaktan daha keskindi.

Mide bulantısının yavaşça içime doğru kaydığını hissettim. Ama kendimi sakın bir şekilde geri çektim. O çizgide parmak ucunda yürüyebilirdim. Acı çekmeden hatırlayabilirdim. Hem de çok.

"Sen iyi misin?" Jonah endişeyle sordu. "Solgunlaştın."

"Sanırım düşündüğümünden biraz daha az istikrarlıyım." Şüphelendiği sebepten olmasa da gerçek buydu.

Yolcu kapısını benim için açtı ve minnetle oturdum.

"Seni eve götürüyorum. Sağlığına uygun bir antrenman planı üzerinde çalışacağız ve sonra biraz kestireceksin."

"Seks yok mu? Tam on dakika oldu ve hâlâ fiziksel ilişkimizi tamamlamak istediğinden emin değil misin? Vay be. Bir kız ne yapmalı?" Alay ettim.

"Şımarıklık yapma. Seni böyle solgun görmek hoşuma gitmiyor. Birinin sana bakmasına alışman gerekecek."

Birinin ilgilenmesine alış.

Ailemle aramdaki fiziksel mesafeyi kendimi izole etmek için kullanmıştım. Benim için hep endişelendiler. Evlat edinilmiş Shelby. İnek Shelby. Hafta sonları arkadaşlarla dışarı çıkıp erkekleri öpmektense kitap okumakla daha çok ilgilenirdim. Dürüst olmak gerekirse, erkekler çok iyi öpüşmüyorlardı. Ve sahip olduğum arkadaşlıklar, büyüleyici bulduğum Myers-Briggs kişilik tipleri hakkındaki konuşmalarla gelişmedi.

Ben farklıydım ve küçük parçaları kendime saklayarak elimden geldiğince uyum sağladım.

"Belki de meyvedir?" Düşündüm.

"Vücudunuz yapay tatlandırıcılardan detoks yapıyor" diye tahmin ediyor.

Küvet Cini Sokağı'na girmeden önce omzunun üzerinden baktı ve sonra elimi tuttu. Belki henüz bir karar vermeye hazır değildi ama hangi yöne meylettiğini anlayabiliyordum. Kendime güvenerek anıların kaybolmasına izin verdim ve açık araba camlarından tenime vuran güneşin hissine odaklandım.

Q. Komşunuzla yaşadığınız bir anlaşmazlığı NASIL çözersiniz?

Adım 1. Dostça dürtme. "Umarım söylememin sakıncası yoktur, ama bana bir iyilik yapıp..." Adım 2. Nazik uyarı. "Bu konuda nasıl konuştuğumuzu hatırlıyor musun yoksa kafana bir şey mi dokundu?" 3. Adım. "Bunu bir kez daha yaparsan, hayatını yerle bir ederim." 4. adım. Hiç nükleer seçeneği devreye sokmak zorunda kalmadım.

JONAH

"T

"Bu Build A Shine." Sağ tarafımızdaki sedir kiremitli binayı işaret ettim. "Kendi kaçak içkinizi tatlandırabilirsiniz. Denemek ister misiniz?"

Annem bir elini nazikçe ağzına bastırdı. Haki şortu, yumuşak polosu ve kocaman güneş gözlükleriyle akşamdan kalma bir şıklık içindeydi. "Sanırım bugün bunu pas geçeceğim."

Kıkırdadım. "Şu anda çok akşamdan kalmasın, değil mi?"

Gezintimize devam ederken güneş gözlüklerinin ardından dik dik baktığını hissedebiliyordum. "Oğlum için olumlu bir örnek oluşturmaya çalışıyorum," diye yakındı.

"Anne, ben otuz bir yaşındayım."

"Henüz değil. Cumartesiye kadar olmaz. Kendini daha hızlı yaşlandırma. Bu beni daha da yaşlandırıyor," diye azarladı.

"Bir gün bile yaşlanmadın," dedim

ona. "Sen iyi bir çocuksun Jonah."

"En iyisinden öğrendim."

Bir ara sokakta dolaştık ve Ana Cadde'ye ve parka doğru yöneldik. "Burası çok şirin bir kasaba," diye gözlemledi. "Akşamdan kalma olsam bile bunu takdir edebiliyorum. Bugün küçük bir not yazıp kapımın altından attığımı biliyor muydun?"

Bir şey için hazırlandığını anlayabiliyordum.

"Seni şimdiden kovdular mı?" Alay ettim.

"Hayır, sadece oğlumun dün gece Shelby Thompson'ı öptüğünü bildiğimden emin olmak istediler."

"Anne!"

"Jonah!" diye alay etti.

"Han size elden bir dedikodu notu vermedi," diye itiraz ettim.

Gülümsedi ve ben de kolumu omzuna attım.

"Tamam, belki not bırakmadılar ama resepsiyon görevlisi ve bu sabah akşamdan kalma bakım paketimi teslim eden kız bundan bahsetmeyi ihmal etmedi."

"Henüz bir şey ifade edip etmediğini bile bilmiyorum," dedim annelik endişesini tahmin ederek. Shelby'yi eve götürmüş, ona su ve daha fazla ağrı kesici hazırlamış ve uyuması için yatağına yatırmıştım. Bu beni işe yarar hissettirdi. Bir şeyler yapabilmek. Bir şeyi düzeltmek ya da daha iyi hale getirmek.

Annem Yee Haw Yarn and Coffee'nin önünde durdu ve pencereden içeri baktı. "Mutlu olduğun için mutluyum. Her ne ise. Bu kasaba." Başını salladı ve yürüyüşümüz sırasında onu ismiyle selamlayan üçüncü kişiye kibarca merhaba dedi. "Kardeşlerini tanımak, Shelby ile potansiyel olarak korumalı ama beklentisiz seks yapmak. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor."

"Sanki evde perişan haldeymişim gibi konuşuyorsun."

"Yas tutuyordun. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama bir yanım Rene'ye mi yoksa onunla yaşayacağınızı düşündüğünüz hayata mı üzüldüğünüzden emin değildi."

Arada bir fark var mıydı? Birini sevebilir ve hayatınıza nasıl uyum sağladığına bağlı olmayabilir miydiniz?

"Gidip Moo-Shine'a uğrayalım ve konuyu değiştirelim," diye önerdim, popüler dondurmamacının yönünü işaret ederek.

"Lütfen bana dondurmalarına alkol koymadıklarını söyle," diye mırıldandı annem. "En az bir iki saat daha kan dolaşıma alkol karışmasına dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Tereyağlı ceviz sipariş edebileceğinden eminim," diye takıldım. "Şimdi *senin* flört hayatından bahsedelim."

"Başlamayayım bile. Tinder'ı duydun mu?" "Aman Tanrım, anne!" Hafiften dehşete düşmüştüm.

"Aradığım şey bana torun verecek bir sürü yetişkin çocuğu olan boşanmış bir kadın, ama tek bulduğum bana bel altı selfie'ler gönderen erkekler."

Annemin telefonunu çalmak ve uygulamayı silmek için acil bir zihinsel not aldım, belki doğruyu söylüyordur ve sadece beni kızdırmaya çalışmıyordur diye.

"Her zaman büyük bir aile istedin," dedim, yemi görmezden gelerek.

"Onun yerine tek bir mükemmel çocukla yetinmek zorunda kaldım," dedi kolunu belime dolayarak.

Bu eski bir rutindi ama ses tonundaki hüznü ilk kez duyuyordum.

Moo-Shine'ın Dondurma ve Peynir dükkânı, Ana Cadde'nin bir ucundaki ağaçların arasına sıkışmış bağımsız bir binaydı. Kırmızı-beyaz çizgili dondurma dükkânı tentesinin yanı sıra çam ağaçlarının altında kümelenmiş piknik masaları vardı. Yan tarafta sıcak hava siparişleri için yürüyen pencereler vardı. İçeride zeminler siyah beyaz fayans, masalar yuvarlak ve kırmızı, dondurma ve peynir seçenekleri ise rakipsizdi.

"Ooh. Peynir," diye mırıldandı annem, kutunun içine bakarken.

"Giderken biraz alırsız," diye söz verdim ona. "Ama önce dondurma."

Sipariş verdik. Benim için çikolatalı dondurulmuş yoğurt ve onun için de serpiştirilmiş Blue Moon.

Dükkan sakinleri ve yazlıkçılarla doluydu, biz de dışarı çıkıp bir masa kaptık.

"Hey, Jonah. Hey, Jenny," dedi güzel ve neşeli EmmaLeigh, dört çocuğunu dondurmacının kapısından içeri sokarken el sallayarak.

"Herkes benim adımı nereden biliyor?" Annem sordu. "Daha buraya geleli yirmi dört saat bile olmadı."

"Onlara bir yirmi dört saat daha verin, doğumunuzdan bu yana hayatınızla ilgili eksiksiz bir dosyaya sahip olacaklar," diye takıldım.

"Ben bir su alacağım. Sen de ister misin?" diyerek masadan kalktı.

"Tabii, teşekkürler."

O içeri girdi ve ben tüm dikkatimi yoğurduma verdim.

Cebimdeki telefonum çaldı. Shelby'den bir mesaj.

Uyku tamamlandı.

Ben: Daha iyi

hissediyor musun?

Shelby: Hâlâ ağrıyor ama dün geceye göre çok daha iyi. Sanırım bu hafif bir alevlenme. Araştırmalarım göre yakında kendimi çok daha iyi hissedeceğim.

Yanıt vermekte tereddüt ettim. Teşhisini benimle tartışıyor olması hoşuma gidiyordu ve bunu yapmaya devam edecek kadar güvende hissetmesini istiyordum. Ama aynı zamanda hazır olmadan önce bizi mahrem bir alana taşımak da istemiyordum.

Güzel. Bana bir iyilik yapar mısın?

Elbette!

Romatoloğuna triatlona yazıldığını söyle.

VE CIRCIR BÖCEKLERİNİ ÇAĞIRDIM. Bir dakika bekledim, annemin dükkânın ön kapısını bir adam için açık tuttuğunu fark ettim. Jimmy Bob Prosser, hırdavatçı ve fanila uzmanı.

Ben: Surat asmayı bırak. Sadece eğitime nasıl devam edeceğiniz konusunda özel bir tavsiyeleri olup olmadığını sorun.

Shelby: Tamam.

Kızgın bir emoji ekledi.

Jimmy Bob Prosser anneme asılıyor.

Hangi Bootleg bekarı? Olamaz. Tahnitçilik hobisi olan o değil, değil mi?

Ben: Hayır. Tanrıya şükür. JBP hırdavat dükkanının

sahibi. Shelby: Oh! O çok yakışıklı. Bu maçı

onaylıyorum.

Aynı zamanda Misty Lynn'in babası.

Shelby: Bunun bir doğa ya da yetiştirilme sorunu olup olmadığından emin değiliz. Yine de senin için iyi bir üvey baba olabilir. Vücut dilleri ne diyor?

Ben: Vücut dili ne derdi?

Annemin Jimmy Bob'un ona söylediği bir şeye gülmesini izlerken Shelby bir dakika daha sessiz kaldı.

Shelby: Uh-oh. George'un June ve onun evinde bana ihtiyacı var. Bir çeşit acil durum. Beni haberdar et.

Ben: Sen de.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Jimmy Bob Prosser'ın anneme dondurma külâhından bir örnek verdiğini gördüm.

"Ne oluyor be?"

"Özellikle birine mi bakıyorsun?" Gibson ödümü kopardı ve neredeyse donmuş yoğurdumu düşürüyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Aptal mısın? Yaz mevsimindeyiz. Burası bir dondurmacı."

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Bana Jimmy Bob Prosser hakkında bildiğin her şeyi anlat," dedim kaşığımı ona doğru tutarak.

Gibson bakışlarımı takip etti. "Annenin insan olmasıyla ilgili bir sorunun mu var?"

Gözlerimi kırptım. "Hayır. Ona, hakkında hiçbir şey bilmemeyi umduğum mutlu ve sağlıklı bir seks hayatı diliyorum. Sadece yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Nalbur dükkanını ailesinden devraldı. Karısı, Misty Lynn'in annesi, şarkıcı ya da aktris olma hayallerinin peşinden gitmek için birkaç yıl önce kasabadan ayrılmış. Öyle bir şey işte. Duyduğuma göre garsonların şarkı söyleyip dans ettiği restoranlardan öteye gidememiş."

"Misty Lynn'in bu hale gelmesinin sebebi o mu?" Gibson omuz silkti. "Bazı yumurtalar sadece çürük çıkar."

Annem başını geriye attı ve Jimmy Bob'un söylediği bir şeye güldü. Elini onun kolunda gezdirdi.

"Uh-oh," dedi Gibson. "Burada kesinlikle kadınların ilgisi var."

"Onun mutlu olmasını istiyorum," dedim kendime bunun doğru olduğunu hatırlatarak. "Ama kiminle mutlu olacağını benim seçmemi istemek çok mu fazla?"

"Sadece flört ediyorlar," diye uyardı. "Korkmana gerek yok."

"Neden telefonunu çıkarıyor?" diye sordum. "Ne oluyor lan? Az önce ona numarasını mı verdi?"

"Tamam, korkmak için küçük bir sebep. Cass'e onu senin için araştırmasını söylememi ister misin? Geçmişini, bilinen sabıkalarını?" diye teklif etti.

Telefonum çaldı.

Düşündüğümden daha büyük bir acil durum. Buraya gelebilir misin????

"Kahretsin. Beş soru işareti. Bu hiç iyi değil." "Ne oldu?" diye sordu kardeşim.

"Shelby'nin acil bir durumu var. Ama annemi Jimmy Bob adında birinin pençelerine bırakamam."

"Ben asarım," diye gönüllü oldu. "Göz kulak ol , hana geri döndüğünden emin ol."

"Yalnız mı?" Bastırdım, zaten geri çekiliyordum. Gülümsedi.

"Yalnız," diye söz verdi.

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

Yoldayım.

SHELBY

I

June ve GT'nin ön bahçesinde ıslık çalarak ve ellerimi çırparak dolaşırken Jonah yanıma geldi. Vücudum hâlâ sertti, hâlâ ağrıyordu ama en azından yürüyebiliyordum.

Bu gece kesinlikle sıcak bir banyo yapmam gerektiğine karar verdim. "Acil olan ne?" diye sordu, arabadan inip gözlerini altıya dikerek.

Lezzetin tonları. Bu sabah adamla kahvaltı etmiş, öğle yemeğinden önce biraz kestirmek için beni yatağa -ne yazık ki tek başıma- yatırmasına izin vermişim ve onun muhteşem yüzünü gördüğümde hala midemde küçük bir dalgalanma oluyordu, her yerinde endişe yazıyordu.

"Tanrı'ya şükür dostum," dedi kardeşim evin yanından koşarak geçerken. "Sıçıp batırdım. Hem de çok fena." GT ellerini saçlarının arasına soktu.

"Bu bir ceset içermiyor, değil mi?" Jonah sordu.

"Oh, Tanrım. Shel! Ya yola kaçarsa?" GT, hayal gücünün tasmaından kurtulmasına izin vererek şöyle dedi.

"O iyi olacak, GT. Sakin ol," dedim, çalılıkları karıştırırken. "Birini sakatlayıp esir mi tuttun?" Jonah sordu.

"Hayır, sadece gevşedi. Marshmellow onu korkuttu ve kapıdan dışarı fırladı. Aman Tanrım. June bugün bir toplantı için ofiste. Ya onu yolda bulursa? Ya June onu yolda bulursa? Ya June onu yolda vurursa?"

"GT, nefes al. Yola yakın bir yere gitmiyor ve Juney de onu bulamayacak."

Jonah, "Lütfen biri açıklasın da yardım mı ediyorum yoksa suç ortağı olmaktan mı kaçınıyorum karar verebileyim," dedi.

"GT June'a sürpriz olarak göbekli bir domuz aldı," diye açıkladım. "Tavşanı Mellow zavallı domuzun ödünü kopardı ve kaçtı."

"Henüz bir ismi bile yok. Yani, sanırım Katherine olacak. Ama henüz ona söylemedim," dedi GT. "Ona sahip olmadığı bir isimle hitap edemeyiz. Bunun en güzel sürpriz olması gerekiyordu. Şimdi etrafta koşuşturan bir domuz var ve aylara yem oluyor."

"Burada aylar olduğunu biliyordum!" Muzaffer bir edayla söyledim.

Jonah ellerini kaldırdı. "Her seferinde bir sorunla uğraşalım. İsimsiz Domuz'un hangi yöne gittiğini gördün mü?"

GT adım attı. "Arkadan kaçtı ve ben de Mellow'dan kaçmaya çalışırken takılıp düştüm." Mellow tahminimce iki kilo ağırlığındaydı. Devasa bir futbol topu olan kardeşimin bir tavşanı ezmek yerine kız arkadaşının kahvaltı masasının üzerine düşmek için dönüp masayı ikiye bölmesi çok tatlı ve bir o kadar da GT'ydi.

Evin arkasında orman ve bir patika vardı. Başlamak için iyi bir yerdi.

"Ne yiyor?" Kardeşime sordum.

"Çoğunlukla sebze ve biraz da domuz peleti yiyor," dedi.

"Tamam, toprakların bir kısmını sert kenarlı bir kaba koymanı istiyorum. Salladığımda ses çıkaracak bir şey. Anladın mı?" Jonah anladığını söyledi.

"Evet. Tamam." GT başını salladı. "Evet, bu iyi." Eve girdi.

"Plan nedir, Müfettiş Domuz Bulucu?" Jonah'a sordum. "Isınmaya başla. Sen ve ben küçük bir koşuya çıkacağız."

İsimsiz'in geri dönme ihtimaline karşı GT'yi arkamızda bıraktık. Ayrıca, 300 kiloluk bir alıcının ormanda hantalca ilerlemesi muhtemelen zavallı yarattığı korkutup daha da uzaklaştıracaktı.

Evin arkasındaki patika kayalık ve engebeliydi ama orman her yönü görebileceğimiz kadar inceydi. Biz koşarken, ben "Domuz, domuz, domuz!" diye seslendiğimde Jonah kabı salladı.

"Sormak aklıma gelmedi. Arkadaş canlısı mı?" diye sordu, önündeki ağaç sırasını tarayarak.

Ağırdan alıyorduk ve eklemlerim bunun için minnettardı.

"Sanırım öyle. GT eve dönerken yolcu koltuğunda bir köpek gibi oturduğunu söyledi. Onu bir kurtarma merkezinden sahiplenmiş ve oradaki tüm personel onu çok sevmiş. İşte, domuz, domuz, domuz!"

Birkaç dakika sessizlik içinde koştuk ve itiraf etmeliyim ki dışarıda olmak ve güneş ışığında hareket etmek iyi hissettirdi. Her ne kadar triatlon antrenmanı yapmak ya da tezimi yazmak yerine kayıp bir göbekli domuzu arıyor olsam da.

"Hayatımla ilgili pek çok beklentim vardı. Bu senaryo onlardan biri değildi" diye düşündüm.

Jonah yanımda gülümsedi. Tanrım, çok yakışıklıydı. Kardeşim gibi geniş değildi. Kardeşi Gibson gibi düşünceli de değildi. Uzun boylu ve zayıftı, keskin elmacık kemikleri ve insanın içine bakan çimen yeşili gözleri vardı. Ama onu ilginç stratosfere taşıyan gülümsemesiydi.

"Teklifimi hiç düşündün mü?" Neşeyle sordum.

Jonah yolda tökezledi ve ben de onu dik tutmak için kolundan tuttum.

"Tanrım, Shelby. Araştırmacıların sabırlı olması gerekmiyor mu?"

"Hadi ama," dedim sağımda açılan alanı tarayarak. "Şaka yapıyordum, çoğunlukla. Hem domuz avında başka ne konuşacağız ki?"

"Bu konuyu saatler önce açmıştın," diye yakındı. "Düşüneceğimi söyledim o."

Onu telaşlı görmek hoşuma gitti.

"Sen sadece bana bir şey olmadığını söylemenin bir yolunu bulmaya çalışmıyorsun. Beni çekici buluyorsun, değil mi?" diye sordum.

Hızını yavaşlattı ve durdu, hâlâ saçma kabını sallıyordu. "Bakın. Benim için uzun zaman oldu," diye itiraf etti.

"Bir süre ne kadar? Bir ay mı? Altı ay mı?" "On beş."

"On beş gün mü?" Bastırdım.

"On beş ay."

Beklediğimden daha uzun sürdü. Bu benim en uzun kuraklık dönemimden daha uzundu. Yaşadığım ilişkilerin çoğundan daha uzundu. "Vay canına," dedim nefesimi tutarak. "Rene'den beri mi?" diye sordum.

"Evet. Yani biraz baskı var. Seni öpmek uzun zamandır yaşadığım ilk temas oldu ve bu beni çok etkiledi. Beni biraz sarstı" diye itiraf etti. "Bunu keşfetmeye hazır mıyım bilmiyorum."

Yine o kırılganlık vardı. Ve ben buna bayılıyordum.

"Her ne kadar dünyayı sarsan bir öpücük için övgü almak istesem de," dedim ona, "bir ambiyans vardı. Dışarıda yıldızların altındaydık. Bir şenlik ateşi ve bir evlenme teklifi vardı. Romantizm için düzenlenmişti. Sen tepki veriyordun

fiziksel ve zihinsel uyaranlara. Hepsi bu kadar. İçine biraz eğlenceli kimya katılmış bir biyoloji."

Beni inceledi. "Yani şimdi püşsek, aynı 'uyaranlar' ve dolayısıyla aynı sonuç olmayacak mı?"

"Bir domuzun peşinde ölümüne ter döküyoruz - bu arada, bu sadece Bootleg'de oluyor, değil mi? Hayır, aynı kimyasal reaksiyon olmayacağını söylemek yanlış olmaz. Ama teoriyi test edebiliriz. Sadece bir değişkeni, çevreyi değiştiriyoruz," diye düşündüm, bu fikir ilgimi çekmişti. Ayrıca kemiklerimi eritecek bir öpücüğe her zaman hazırım.

"Seni şu anda pmemi mi öneriyorsun?" diye sordu.

"Bunu bilim için yap Jonah," diye takıldım.

Yumuşak bir şekilde güldü ve yaklaştı. Vücudum onun yakınlığı karşısında şimdiden uğuldamaya başlamıştı.

"Bekle," dedi ve saçma kabını yere bıraktı. "Bu işi doğru düzgün yapalım."

Jonah bu kez ellerini saçlarımanın arasına sokmak yerine belime doladı ve birbirimize bastırana kadar beni kendine çekti. Sırtım ter içindeydi. Bu sabah deodorant sürme zahmetine girmemiştim. Kâküllerim her yerdeydi. Ama onun ciddi gözleri tüm dikkatimi bana vermemi istiyordu.

Yine yumuşak ve yavaş hareket ediyordu. "Bekle." Elimi kaldırdım ve onu olduğu yerde tuttum. "Bu sefer seni peceğim." Beni ağır çekimde pmesinin ayaklarının altındaki dünyayı kaydırma tetikleyicisi olması ihtimaline karşı, süreci değiştirmek daha güvenli olacaktı.

"Tamam," dedi, sesi boğuk çıkmıştı.

Kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükseldim. "Bunun için hazır mısın?"

Başını salladı, parmakları sırtımdan aşağı akan ter damlacıklarını bozuyordu.

Ağır çekimi atlardım ve sıcak bir şekilde girdim.

Eğlenceli ve hafif olması gerekiyordu. Güven verici. Hatta arkadaşça.

Ama ağızlarımız buluştu ve her şey tersine döndü. şimdi duyduğum Bootleg'deki yaz sesleri değildi. Onun nefesi, düzensiz ve sertti. Güneş tenimden kayboldu ve onun yerine ellerinin sıcaklığını ve baskısını hissettim. şortunun içinde kıpırdayan ereksiyonu. Kalbimin göğsümdeki çekiç gibi gümbürtüsünü.

Burada saldırgan olan bendim, ağızımı açtım ve dişlerimi onun o mükemmel alt dudağına geçirdim.

"Shelby," diye hırladı.

Sonra dillerimiz birbirine dolandı, ellerimiz dolaştı, dişlerimiz ısırıldı. Ellerini tişörtümün altından geçirdi, başparmakları spor sütyenimin bandının altında duruyordu. Geniş avuç içleri göğüs kafesimi kaplıyordu.

Altın için gittim. Kollarımı boynundan çektim ve ellerimi şortunun arkasına sokarak dünyanın en mükemmel kıcını sıktım.

Ereksiyonu şimdi tüm dikkatini toplamış, karnımda zonkluyordu.

Biyoloji çok seksiydi.

Öpüşme çılgınca tahmin edilemezdi, ikimiz de onu derinleştirmek için savaşıyorduk. İkimiz de geri çekilmek için savaşıyorduk. Ve bunun onun endişelerini gidermek için hiçbir şey yapmayacağını çok geç fark ettim. Bu konuda daha sonra endişelenmeye karar verdim.

En azından kulakları yırtan bir çığlık sesi etrafımızı saran seksi koniyi kırana kadar.

Geri çekildik ve birbirimize baktık. "Çok tahrik oldum," diye fısıldadım. Dudaklarımın şiştiğini hissettim. Jonah'nın gözleri yeşil cama dönüşmüştü. Beni kavrayışı nefis bir şekilde sahipleniciydi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, sonunda cinsel bulanıklığı aşarak.

Ne öpücüktü ama.

Çığlık tekrar duyuldu. Tiz ve çılgınca. "Bu bir domuz! Haydi!"

JONAH

"T

Şapka yavru bir domuz *değil*," dedim, patikadan bize doğru koşarak gelen iri siyah forma bakarak.

"Göbekli domuzların ağırlığı 120 kiloya kadar çıkabilir."

Shelby okudu. "Bunu nasıl bildiğimden emin değilim."

No Name en az elli kilo olmalıydı, siyah kıllı tüyleri ve mutlu bir köpek gibi sallanan kıvrıkcık bir kuyruğu vardı. "Yular var ama tasma yok," dedim, farkına varmışım. "Onu eve nasıl geri götüreceğiz?"

Shelby az önce öptüğüm alt dudağımı kemirdi. Hala tamamen sertleşmişim, ikinci bir dünyayı deviren öpücüğün etkileri hala beyin gücümün ve kan kaynağımın çoğunu işgal ediyordu. Deneyimizin sonucu hakkında kesinlikle daha sonra endişelenecektim. Şimdilik bir domuzu eve nasıl götüreceğimi bulmam gerekiyordu.

"Belki bizi takip eder?" dedi umutla.

Domuz zıplayarak bize doğru geldi ve yaklaşık bir metre ötede durdu. Ciyakladı ve narin toynaklarının üzerinde dans etti.

Ereksiyonumu ayarlayarak çömeldim ve elimi uzattım. "Bu köpekler için işe yarar ama domuzlar için emin değilim." Eğer ona bir el atabilirsem, onu kaldırabilirdim... ve sonra onu eve kadar bir mil taşıyabilirdim.

Zıplayarak uzaklaştı ve sonra ısrarla ciyaklayarak geri döndü.

"Onu takip etmemizi istiyor gibi görüldüğünü söylediğim için aptal mıyım?" diye sordum.

"Bunu söylediğine çok sevindim. Aptal olduğumu düşünmeni istemedim. Sorun ne domuzcuk? Biri kuyuya mı sıkıştı?" Shelby kafasını eğerek sordu.

Domuz ön ayakları üzerinde bir köpek gibi eğildi ve sonra önümüzdeki patıkaya doğru koşmaya başladı. Birkaç metre ötede durdu ve aceleyle geri döndü.

Omuz silktim ve ayağa kalktım. "Bana 'evet' gibi geldi. Bakalım nereye gidiyor."

Domuz onu takip ettiğimiz için memnun görünüyordu. Çayıra sapmadan önce patikanın tepesinde birkaç metre önümüzde koşuşturdu. Uzun otlar kaya çıkıntılarının ve ağaç gövdelerinin etrafına dolanmıştı.

"Batı Virginia kırsalında yaşayan zehirli yılanlardan birine basmak istemediğimi söylemek için iyi bir zaman mı?" diye itiraf etti.

"En azından ayıların geldiğini görebileceğiz."

"Çok umut vaat ediyorsun," dedi.

Hızımızı arttırdık. Domuz bir görevdeydi. Umarım bizi dev bir bok yığının ya da bir cesede götürmüyordur. Eğer bir cesedin yanında bir Bodine bulunursa, kolluk kuvvetleri kıyameti koparırdı.

Domuz, büyük bir ceviz ağacının altındaki birkaç sivri kayanın önünde durdu. Gölge hoş bir soluklanmaydı. Tişörtümün kenarıyla gözlerimdeki teri sildim. Esinti başımızın üstündeki yaprakları karıştırdı.

Domuz ciyakladı ve sonra yere yattı.

"O da ne?" Shelby yaklaşmaya cesaret ederek sordu. "Aman Tanrım, Jonah."

Yavru bir köpekti. En azından ben yavru olduğunu sanıyordum. Zavallı şeyin tüyleri çamurla ve muhtemelen bokla keçeleşmişti. Boynunda kirli bir ip vardı. İpin ucu gevşek dallara ve taşlara dolanmıştı.

İnledi.

"Ah, seni zavallı bebek!" Shelby, domuzu ya da yavruyu ürkütmemeye dikkat ederek yavaşça yaklaştı.

Domuz elini dürttü ve Shelby ona bir ok attı. "Sen bir kahramansın, küçük domuz. Az önce bu bebeğin hayatını kurtardın."

İçeri girdim ve acımasızca ip üzerinde çalışmaya başladım. Kirliydi ve köpeğin boynu ipin altında çiğnenmişti. "Bu köpeği kim aldıysa onu geri alamayacak."

"Oh, o bir erkek!" Shelby onu dikkatle kucağına alırken sevinçle söyledi. Kayıtsızca elini yaladı. Kir, çamur ve Tanrı bilir daha neler arasından ne renk olduğunu söylemek imkânsızdı. Ama Jetty Beach'teki komşularımın beagle cinsi köpeğinin sarkık kulaklı görünümüne sahipti.

"Muhtemelen susuz kalmıştır ve çok acıkmıştır," diye tahmin ettim.

"Peletleri getir," diye emretti. "Ve düşürdüğüm su şişesini bana getir."
Söyleneni yaptım. Shelby ellerini yavru köpeğin önünde birleştirdi ve ben de artık ılık olan suyu avuçlarına döktüm.

Eğer köpekler minnettar olabilseydi, bu yavru Shelby'ye tapardı. Derin derin içti, ben de ellerini doldurdum.

Domuz burnunu içeri soktu.

"Sen de susadın mı?" Shelby güldü. "Eminim o kadar koşturdun."

Onlara kalan suyu ve sonra da ödül mamalarını verdik. Yavru köpek domuz mamasını sanki Kobe bifteğiymiş gibi mideye indirdi.

Shelby bana bakarak, "İki hayvan ve tasma yok," dedi.

İçimi çektim. "Domuzu ben taşıyım."

"HEY, öpüştüğümüz ve sonra eve kadar bir domuz ve bir köpek yavrusu taşıdığımız zamanı hatırlıyor musun? Unutulmaz bir yaz kaçamağından bahsediyoruz." Shelby arkamdan şaka yaptı.

Dönüş uzun ve yapış yapış bir yürüyüş oldu. Domuz taşınmaktan memnun görünüyordu ama sürekli omzumun üzerinden Shelby'nin kucağındaki yavru köpeğe bakarak kendini rahatlatmak zorundaydı. İkisinden daha ağır olanı bendeydi ama Shelby inek boku gibi kokanı tutuyordu.

George patikadan hantalca çıktığında eve yüz metre kadar yaklaşmıştık. "Katherine!" Bize doğru koştu ve domuz göğsüme yaslandı.

"Katherine?" Ben sordum. Domuz için ilginç bir isimdi.

"NASA matematikçisi Katherine Johnson'dan sonra," dedi alıcı pençelerini domuza uzatarak.

Onu teslim ettim.

"Sen iyi bir erkek arkadaşsın, GT. June Katherine'i çok sevecek," diye tahmin etti Shelby sırtarak.

"Neden elinde bir parça toprak tutuyorsun?" Kardeşi yaklaştı, bir koku aldı ve tekrar geri çekildi. "Tanrım, bok mu taşıyorsun?"

"Oh, bu eski şey mi? Bu sadece domuzunun kurtardığı köpek yavrusu," dedi Shelby.

George'un omzuna bir tokat attım ve kan dolaşımını yeniden harekete geçirmek için kollarımı salladım. "Senin evcil domuzun bir kahraman. Bizi doğruca ona götürdü."

Bizi arka taraftan içeri soktu, bu sefer kapıyı arkadan kilitledi.
Biz.

Tavşan Mellow mutfağa zıpladı.

"Şimdi, dinle, Katherine. Sen ve Mellow arkadaş olmak zorundasınız. Başka seçeneğiniz yok. Anladın mı?" diye açıkladı.

Domuz kıpırdandı ve George onu yavaşça karo zemine bıraktı. Parmak uçlarında kabarık tavşana doğru yürüdü. Tavşan belli belirsiz bir sıçrayışla yaklaştı. Koklamak için eğildiğinde Katherine'in burnu seğirdi.

"Sanırım artık korkmuyorsun," diye gözlemledi George.

"Domuzlar çok zeki değil midir?" Shelby, iğrenç yavru köpeği banyoya hazırladığı mutfak lavabosundan sordu. "Belki de bu küçük adamın başının belada olduğunu biliyordu?"

Mellow, Katherine'in peşine takılıp zıplarken, George yerde buruşuk bir şekilde duran masanın yanındaki mutfak sandalyesine çöktü. "Siz benim kahramanlarımsınız."

Shelby ona, "Bugün ofisten eve döndüğünde June'un kahramanı olacaksın," diye söz verdi.

Lavaboda ona katıldım ve bulaşık deterjanını aradım. "Bu onun için güvenli olmalı." Suyu açtım ve ısınmasını bekledim. Köpek yavrusu paslanmaz çeliğe sürtündü ama Shelby onu zapt etti.

"Bu senin iyiliğin için küçük adam. Portatif tuvalet gibi kokuyorsun," diye onu uyardı.

Ufaklığı yıkadık ve kuruladık. Kirli banyo suyunu içmesini ve sabun köpüklerini yemesini engellemeye çalıştık. Her geçen dakika daha da şirinleşiyordu.

Kahverengi, siyah ve beyaz lekeleri ve kocaman kadifemsi kulakları vardı.

George, Katherine'e takmaya çalıştığı büyük kırmızı fiyonkla onu kovalamayı bırakıp yavru köpekle biraz tavuk ve pilav paylaştı. Yemek yerken kuyruğunu salladı ve kulaklarının uçları kâsenin içine daldı.

Shelby parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Onunla ne yapacağız? Sahibini arayın demeden önce, sizi orada durduracağım. Onu boynundan iple bağlayan her kimse, bir kamyonet tarafından ezilmeyi ve Mona Lisa tarafından gaganarak öldürülmeyi hak ediyor."

"Anlaştık. Onu veterinerine götürüp kontrol ettirelim. Sonra oradan devam ederiz," dedim, küçük adamın yemeğinin içinde uyuyakalmasını izlerken.

"Onu tutamayız," dedi, gözlerinde kalplerle köpeğe bakarak. "Bakabilir miyiz?"

"Tabii ki hayır. Yaz sonunda onun kimde kalacağına nasıl karar vereceğiz? Bu bir velayet felaketi olur."

"Doğru. Elbette," diye kabul etti. Ama kalpler hâlâ oradaydı.

Yavru uykusunda hapşırdı ve bu ses hayatım boyunca duyduğum en şirin şeydi. "Şimdilik bizde kalsın," diye karar verdim. "Ona iyi bir yuva bulana kadar."

"Evlatlık. Tamam." Başını salladı ve elimi sıktı. "Kardeşimin domuzunu onca yol boyunca taşıdığın için teşekkürler."

"Sadece Bootleg Springs'de duyabileceğiniz cümleler."

Güldü ve elimi bıraktı. "GT, Katherine'in yavru köpeğini veterinerine götüreceğiz," diye seslendi oturma odasına girerken. "Bütün bunlar da ne? June da doktora mı yapıyor?"

Onu odaya kadar takip ettim. Aşırı düzenli olmasına rağmen rahat bir yerdi. Kitaplarla dolu kitaplıklar tuğla şöminenin iki yanını çevreliyordu. Önlerinde kutu yığınları ve üzerine notlar karalanmış bir beyaz tahta vardı.

"Bu Scooby June'un Callie Kendall araştırması," dedi George, Katherine'in yayını düzelterek domuzu kaşıyarak. "Sahte Callie'nin hikâyesinde bir yanlışlık olduğuna ikna oldu ve biraz araştırma yaptı."

"Çok fazla kazı yapmışsın," diye gözlemledi Shelby. Etkilendiği belliydi.

"Bir şeye odaklandığında durmuyor." Sırtarak en üstteki kutunun kapağını çevirdi.

"Onun yöntemlerini öğrenmem gerek yoksa tezimi asla bitiremeyeceğim," diye yakınarak kutuya baktı.

Mellow bana doğru zıpladı ve ayakkabımı kokladı. Tavşanın yumuşak tüylerini okşamak için eğildim.

"Onu araştırmaya başlatma," diye uyardım. "Evde iki Scooby olacak."

"Constance Bodine hakkındaki bu dosya nedir?" Shelby ilgisini çekerek sordu.

Kendimi kanepeye attım. Mellow beklentiyle bana baktı, ben de onu kucağıma aldım.

GT, "Connie Bodine'in kazasının bir kaza olmayabileceği ortaya çıktı," diye açıkladı.

Annemi düşündüm ve Gibson'dan henüz bir durum güncellemesi almadığımı fark ettim. Görev yerini terk mi etmişti? Annem bir pikaba ikna edilmiş miydi?

Jimmy Bob Prosser'ın kamyonu mu?

"Bunun Callie Kendall ile ne ilgisi var?" Shelby sordu.

GT omuz silkti. "Muhtemelen hiçbir şey. Ama Bayan Kendall'ın Baltimore'da katıldığı büyük bir bağış toplama etkinliğinden dönerken öldü."

Shelby, "Bu garip bir tesadüf," diye düşündü.

"June da böyle düşünüyordu. Benzer sosyal çevrelerden geliyor değillerdi."

Yavru köpek bir havlamayla uyandı ve sıçrayarak odaya girdi. Kuyruğunu sallayarak ayaklarımın dibinde durdu. Eğildim ve onu kucağıma aldım. Tavşana sarıldı, önce Mellow'u sonra beni yaladı.

"Şu anda bilerek evrendeki en seksi erkek olmaya mı çalışıyorsun?"

Başımı kaldırdım ve Shelby'nin elleri kalçalarında beni izlediğini gördüm. "Bir köpek yavrusu ve bir tavşana sarılıyorsun."

Gözlerinde yine o kalpler vardı ama bu sefer bana yöneltilmişlerdi. Ve bu kesinlikle hoşuma gitti. Kuraklık dönemimin sonunda resmi olarak sona ereceğini hissediyordum.

SHELBY

I düşündüm için Tabii ki Ben olsam olmak almak ÇIPLAK
Bu gece.

Özellikle o öpücükten sonra.

Onun yerine masayı üç kişilik hazırlıyordum.

Jenny Leland'ı *sevmediğimden* değil. Sevimli, zeki ve komik biriydi. Aynı zamanda çıplak görmeye çalıştığım adamın annesiydi. Ve bu nedenle, aslında beni engelliyordu. Ancak Jonah'ın belirsizliği ve domuzlar ve yavru köpeklerle geçen günün tüm heyecanı göz önüne alındığında sabırlı olmaya hazırdım.

"Tüm dünyadaki en akıllı küçük adam sen değil misin?" Jenny, Jonah'ın bugün Pop In'den aldığı ödüllerden birini uzattığında kıpır kıpır kışını yere koyan yavru köpeğe mırıldandı. Daha önce veterinerin gözdesi olmuştu. Yetersiz beslenmiş ve zayıftı, her tarafı pirelerle kaplıydı. Ama arkadaş canlısı ve tatlıydı. Ona bir torba özel köpek maması, pire banyosu ve iyimser bir sağlık raporu verildi. Bootleg şehir merkezinde bir evcil hayvan dükkanı olan Pet Paradise için bir kupon verildi.

Yiyecekler, tabaklar, tasmalar ve kayışlar, hafızalı köpük şilteli bir kafes ve bir sepet dolusu oyuncak içeren bir çılgınlık yapmıştık. Geçici köpeğimiz için.

Jonah'nın sebze kokan bir şeyler pişirdiği mutfakta bir tava cızırdıyordu.

"Şarabınızı doldurabilir miyim?" Jenny'ye teklif ettim.

Bardağını uzattı ve gülümsedi. "Bu kadar doldurmama izin var, hepsi bu. Ziyaretimin bu kadar erken bir döneminde bir Bootleg akşamdan kalmasına daha dayanabileceğimi sanmıyorum." Kısa sarı saçları ve uzun, zayıf gövdesiyle güzel bir kadındı.

Jonah'ın hızlı sırtışını ve o muhteşem yeşil gözlerini nereden aldığını tahmin etmek zor değildi.

"Ona ne isim vereceksiniz?" diye sordu, ben doldururken köpeği başıyla işaret etti.

"Jonah ve ben bunun üzerinde birkaç tur attık," diye itiraf ettim. "Köpek beslemeyen iki insan için, bir isim üzerinde çok fazla düşündük. Ama sonunda Billy Ray'de karar kıldık, taşralı köklerine saygı olarak."

Jenny güldü ve yeşil bir timsah oyuncağına atlayan köpeği inceledi. "Ailemize hoş geldin, Billy Ray."

Billy Ray sanki onaylarcasına sırt üstü yattı ve keyifle kıpırdandı.

"Yemek hazır," diye seslendi Jonah mutfaktan.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

"Siz rahatınıza bakın. Ben getiririm."

"Muhtemelen sağlıklı bir şeydir," diye uyardım Jenny'yi. "Ama tatlı olarak fırından bir turtta aldım, yani sadece sebzelerle idare etmek zorundayız."

"Çok sevimlisin," diye gözlemledi. "Oğlumun neden seninle ilgilediğini anlayabiliyorum."

Bu düşünce karşısında yüzümün zevkle kızardığını hissettim. Bu, potansiyel bir cinsel partnerin annesiyle yapmak için garip bir konuşma mıydı? Amerika Birleşik Devletleri'nin seks gibi doğal bir konuda biraz fazla tutucu olduğu kanısındaydım. Ve bu görüş beni sık sık kibar sohbetlerde insanları rahatsız etmeye itiyordu. Örneğin, seks yoluyla sağlanan fiziksel bağlantının genellikle daha bağlı, daha az yabancılaşmış veya yalnız hissetmenin bir yolu olarak nasıl takip edildiği.

Pek yemek sohbeti sayılmaz.

Jonah yemek odasının kapısından, "Hanımlar, lütfen sebzeli ve etli kızartmamı hak ettiği şekilde ayakta alkışlayın," diye anons etti. İçindekiler hâlâ dumanı tüten bir tavayı kaldırdı. Ve hâlâ sağlıklı kokuyordu.

Jenny alkışladı. Endişeyle burnumu çektim.

"Birkaç ısırik ve eğer nefret edersen nugget'larını bombalayabilirsin," diye söz verdi bana.

Jenny'ye, "Jonah damak zevkimi genişletmeye çalışıyor," dedim.

Annesine, "Dört yaşındaki çocuklarda bodurluk var," diye açıkladı.

"Gerçekten mi?" Annesi bir sandalye çekerek sordu. "En sevdiğin yemek nedir?" "Mikrodalgada pişirilebilen küçük pizzalara ve tavuk nugget'lara çok güveniyorum. Eğer

Kendimi havalı hissediyorum, bir kutu peynirli makarna alıyorum."

"Jonah bana sosyal hizmet alanında doktora yaptığınızı söyledi. Kısıtlayıcı bir yiyici olmakla ilişkili herhangi bir fobi yaşadınız mı?"

Jonah'a hamile kaldığında Jenny'nin psikoloji diploması üzerinde çalıştığını hatırlayarak gözlerim parladı.

Annesi ve ben seçici yemek yemenin sosyal damgalarını tartışırken o gözlerini devirdi ve yemeği dağıttı.

"Yeme alışkanlıklarından bahsetmişken," dedim ve o sıkılmadan konuyu değiştirdim. "Bu öğleden sonra Bootleg'in gözde bekârlarından birkaçıyla dondurma yediğini duydum."

Jenny gülümsedi ve tabağına baktı. "Çok çekici bir nalburla tanıştım," dedi.

"Jimmy Bob Prosser kesinlikle yakışıklı," diye dürttüm.

Jonah konuşmanın gidişatından pek memnun görünmüyordu ama savunmaya da geçmedi. *Ona puan vermeye* karar verdim.

"Sonra Gibson ile biraz zaman geçirdim. Bana dükkânını gösterdi."

Jonah kızartmadan başını kaldırdı. "Gibson Bodine mi?"

Jenny eğlenmiş görünerek başını salladı.

"Seni kendi isteğiyle mi evine götürdü?" diye sordu.

Güldü. "Gösterdi. Bana şu anda üzerinde çalıştığı dolapları gösterdi. Perrinville'deki bir müşteri için özel bir bar. Muhteşemler. İnanılmaz işler yapıyor."

"Anne, adamın araba yolunu görmeden önce altı ay boyunca burada yaşadım," dedi.

Bir bezelyeyi tabağımda gezdirerek sosu olabildiğince emmeye çalıştım, böylece sebzeliği bastıracaktım. Bir nefes aldım ve ağzıma attım. En sevdiğim yemek değildi. Ama sosu güzeldi. Muhtemelen birkaç ısıırık daha yutup iyi bir izlenim bırakabilirdim.

Jenny, "Sanırım biraz yalnızlık çekiyor," diye düşündü.

Heyecanla masayı tokatladım. "Ben de öyle düşünüyorum!"

Jonah, "O yalnız değil," diye karşı çıktı. "O yalnız biri. Arada fark var." "İkisi de olabilir," diye ısrar ettim.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedi. "Scarlett'i de. Ona aşık olmamak elde değil. Jameson ve Bowie de iyi adamlara benziyor."

"Sıkı bir ailedirler, iyi insanlardır," diye ekledim.

Jonah, "Babalarının sarhoş ve katil mi yoksa sadece sarhoş mu olduğunu öğrenmek için bekleyen iyi insanlar," dedi.

Ağızıma bir lokma biftek tıktırdım. "Durum" hakkında hiç konuşmadı. Benim yanımda değil. Bodine'lere karşı korumacı olduğunu biliyordum ama yine de bu konuda ne hissettiğini merak ediyordum.

Jenny uzandı ve onun elini tuttu. "Senin baban, onların babası, katil değildi. Bundan eminim."

"Bunların hepsi iyi ve güzel anne. Ama görüşler iki aileye de huzur vermeyecek," dedi Jonah. "Bu sabah Kendall'larla karşılaştık ve bunun onlar üzerindeki etkisini görebiliyorsun."

Gözleri büyüdü.

"Soruşturma, Scarlett'in babasının ölümünden sonra eşyaları arasında kazağı bulmasından bu yana epey bir süredir devam ediyor," diye açıkladım.

Jenny'nin tek çocuğunun babası ve onun zamansız ölümü, mutsuz hayatı hakkında ne hissettiğini merak ediyordum. Ama yine de, yemek masası muhtemelen bu soruları irdelemek için uygun bir yer değildi. "Bence herkes kesin cevaplar alamadığı için hayal kırıklığına uğramış ve yorulmuş durumda. Callie Kendall'a ne olduğundan asla emin olamayabiliriz."

Jonah annesine, "Jonah'ın karısı Connie, Kendall kız kaybolduktan yaklaşık bir yıl sonra bir araba kazasında öldü," dedi. "Şimdi bunun bir kaza olmama ihtimali olduğunu söylüyorlar."

Jenny çatalını karıştırdı ve çatal bir çınlamayla tabağına düştü.

Billy Ray masanın altındaki uykusundan bir anda uyandı ve havlamaya başladı. Sonra havlama ulumaya dönüştü.

"Ufaklığın içinde kesinlikle bir beagle var," diye bağırdı Jonah gürültünün üzerine.

"Billy Ray! Sessiz ol, şimdi," dedim başımı masanın altına sokarak. Köpek kendi büyük sesi karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Jonah'ın telefonu mutfakta çaldı. Spor saatine baktı. "Huh."

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Scarlett arıyor ve az önce Bowie'den bir sürü mesaj aldım."

Masadan kalktı ve telefonuna cevap verdi.

"Yavaşla, Scar. Hangi kanal?"

Jenny ve ben masadan onun oturma odasına gidişini ve televizyonu açışını izledik.

Akşam haberleri sunucusu Callie Kendall hakkında konuşuyordu.

Sandalyemi geriye ittim ve oturma odasında Jonah'ya katılmak için acele ettim.

"Birkaç hafta önce Cleary'nin dışında bulunan iskelet kalıntılarında kafatası eksikti. İnsan kalıntıları bir konut inşaatı için yapılan kazı sırasında bulundu. Uzmanlar kemiklerin on bir ila on üç yaşlarında olduğuna inanıyor ki bu da on altı yaşındaki Callie Kendall'ın kaybolmasıyla aynı döneme denk geliyor. Kafatasının bulunmasıyla birlikte, araştırmacılar kalıntıların dış kayıtları aracılığıyla teşhis edileceğinden eminler" dedi.

Jonah telefonuna, "Evet, duydum," dedi. "Tamam. Teşekkürler." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu kanepeye fırlattı.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kendall'ların hak ettikleri kapanışı alamayacaklarını umduğum için aptal mıyım?"

"Sen bir pislik değilsin," diye ona güvence verdim. "Jonah," diye başladı Jenny kapı aralığından.

Tam o sırada kapı çalındı ve köpek masanın altından fırlayarak havlamaya başladı.

"Tanrım, Billy Ray," diye yakındı Jonah.

"Ben kapıyı açacağım. Sen köpeği al," diye bağırdım gürültünün üzerine. Ön kapıyı açtım ve şaşkınlıkla durdum. "Anne? Baba?"

JONAH

"S

Sürpriz!" diye ön kapıdaki çift hep bir ağızdan şarkı söyledi. Sonra Shelby kapıyı açıp onların kollarına atladı.

Annem arkamdan, "Şu Scarlett çok meşgulmüş," diye gözlemledi. Billy Ray'i küçük yavru koltuk altlarından ısırdım ve kucağıma aldım. Yüzümü coşkuyla yaladı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Shelby babasının yanağına ve annesinin yanağına birer öpücük kondurarak sordu. Adam uzun boylu ve genişti, GT'nin omuzlarını nereden aldığı belliydi. Annesi daha yumuşak, daha sessizdi ve kızından beş santim daha uzun bacakları vardı. Her ikisinin de saçlarında bol miktarda gümüş vardı; erkek kısa, kadın ise düz ve omuz hizasında kesmişti.

Shelby'yi onlara bağlayacak ailevi benzerliği ararken evlat edinildiğimi hatırladım. Ama fiziksel bir bağ olmasına gerek yoktu. Birbirlerini görmekten bu kadar mutlu oldukları belliyken olmazdı.

Shelby'nin annesi, "Seni ve kardeşini özledik," dedi ve kızını bir kez daha sıktı.

Babası neşeyle, "Ve arkadaşın Scarlett bize bir haftalık kiralık bir ev için harika bir fiyat verdi," dedi.

Shelby döndü ve bakışlarımı karşıladı.

Lanet olsun Scarlett Bodine'e.

Tabii ki kız kardeşim bize birlikte yaşamamız gerektiğini söylerken müsait kiralık evleri vardı.

"Gel buraya! GT sizi gördüğüne şaşırdı mı?" Shelby onları içeri sokarak sordu.

Annem ve ben kısa ve anlamlı bir bakışı paylaştık. İkimiz de Shelby'nin neden önce GT'ye gideceklerini düşündüğünü merak ediyorduk.

"Doğruca buraya geldik," diye ısrar etti babası. "Kardeşin e-posta gönderme konusunda iyi davrandı, ama sen genç bayan, yeryüzünden kaybolmaya çalışıyorsun."

Shelby endişeyle güldü. "Ben sadece-"

"Meşguldüm," diye tamamladı anne babası onun yerine.

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi annesi, kapı aralığından beni süzerek. Billy Ray göğsüme tırmandı ve burnunu yüzüme yapıştırdı.

"Anne, baba, bu Jonah, köpeğimiz Billy Ray değil. Bu da Jonah'ın annesi Jenny. Jonah, Jenny, bunlar da annem ve babam Darlene ve James."

Tanışmalar yapıldı, el sıkışıldı. "Bir şişe şarap daha açmama ne dersiniz?" diye gönüllü oldu annem.

"Ben biraz daha bardak getireyim," dedi Shelby. İkisi mutfığa doğru eğildiler. Thompson'lar da beklentiyle beni izlediler. Darlene beni izledi. James köpeğe öpücükler gönderdi.

"Siz ikiniz aç mısınız?" diye sordum. "Bir sürü kızartmamız var."

"Stir-fry?" Darlene kaşlarını kaldırarak, "Kızartma mı?" dedi. "Tavuk nugget kızartması mı?"

"Har har, anne," diye seslendi Shelby mutfaktan. "Jonah triatlon antrenmanıma yardımcı olmak için beni daha iyi beslenmeye zorluyor."

"Triatlon mu?" James parladı, ilgilenmiş görünüyordu.

Profesyonel bir sporcunun babasının muhtemelen spordan doğuştan zevk aldığını düşündüm.

"Triatlon mu?" diye tekrarladı annesi.

Shelby ve annem ellerinde şarap bardaklarıyla döndüler. "Ağustos başında bir tane için kayıt yaptırdım. Jonah kişisel antrenör ve hazırlanmama yardımcı oluyor."

Darlene şaşırmış görünüyordu. "Al," dedim ve Billy Ray'i ona uzattım. Yavru köpekler herkesi daha mutlu ederdi.

"Ah, şu tatlı yüze bakın," dedi kendinden geçmiş bir halde. "Zavallı küçük boynuna ne oldu?"

"Birisi bu zavallı bebeği iple bağlamış." Annem ve Shelby onu tam olarak nasıl bulduğumuzu anlattılar.

"Kaçan bir göbekli domuz sizi ona mı götürdü?" Darlene şaşkınlığa geri dönerek sordu.

Shelby onlara, "O kaçan göbekli domuz sizin torununuz," dedi. "GT'ye gittiğinizde buna hazırlıklı olun."

"Bootleg Springs'e hoş geldiniz," dedim şarap kadehimi onlara doğru kaldırarak.

Shelby ve ben küçük mutfakta temizlik yaparken ANNEM, James ve Darlene ile birlikte ön verandada güneşin yapraklar arasından yavaşça batışını seyrediyordu.

"Bugünkü öpücük," diye başladım, sesimi alçak tutarak.

"Yarıda kesilen deneyimizi mi kastediyorsun?" diye sordu eğlenerek. "Evet. O."

"Merak etme Jonah," diyerek dirseğiyle beni dürttü. "Tekrar denemeye hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni yetişkin hayatımın en unutulmaz karşılıksız cinsel deneyimi için acele ettirmek istemiyorum."

Bunu takdir ettim. "Teşekkürler," dedim. "Sanırım kardeşlerimi görmeye gitmem gerekiyor, belki sen de ailenle biraz yalnız kalmak istersin." "Sanırım bu iyi bir fikir," diye onayladı Shelby. "Neden Billy'yi de alıp

Ray seninle mi? Yavru köpekler herkesi daha mutlu eder."

"Diğer insanları düşünmen hoşuma gidiyor," dedim ve uzanıp başparmağımla alt dudağının üzerinde gezindim.

"Bu söylediğin çok hoştu," dedi şaşkın bir sesle.

Sırıttım ve dudaklarımı perçemlerinin üzerinden geçirdim. "Görüşürüz Shelby."

"Güle güle, Jonah."

Yavruyu topladım ve atıştırılacak bir şeyler, içecek, oyuncak ya da pire ilacı isterse diye eşyalarının yarısını paketledim. Vedalaştım, anneme iyi geceler öpücüğü verdim ve araba yolundan aşağı inerken Bowie'yi aradım.

"Takılmamız, konuşmamız gerektiğini hissediyorum," dedim.

"Jameson beş dakika önce beni aradı. Ben de tam sana mesaj atmaya hazırlanıyordum," dedi Bowie. "Gibson on beşte mi?"

"Bana uyar. Özel bir misafir getiriyorum," diye uyardım onu. "Evet, ben de on iki paket getiriyorum."

Gibson'ın evi yarım mil uzunluğundaki virajlı ve keskin dönüşlü bir yoldu. Adamın kışın eve nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İlk gelen kardeş bendim. Bir zamanlar büyükbabasına -büyükbabamıza- ait olan arazi üzerine inşa edilmiş sade bir kulübe olan evi görmezden geldim.

düzeltilti ve atölyeden gelen ışıkları takip etti. Gibson'ın gerçek evinden daha çok zaman geçirdiği büyük metal direkli binaydı.

Billy Ray'in tasmaını çekerek onu yere bıraktım. "İçeri girmeden önce buraya işersen iyi olur. Gibson'ın özel dolaplarından birine işersen ne yapacağı belli olmaz."

Billy Ray sanki ilk izlenimini lekelemek istemiyormuş gibi burnunu çekti ve bacağını bir fidanın üzerine kaldırdı.

"İyi iş, dostum."

Dükkânın kapısına varmadan önce iki iyi iş daha yaptı.

Müziğin sesi yüksek olduğu için kapıyı çalmayı atladım ve kendimi içeri attım. Poliüretan ve talaş kokuları, erkekçe üretkenliğin tatmin edici kokusunda birbirine karıştı. Kirişlere monte edilmiş hoparlörlerden Toby Keith bir şarkı söylüyordu.

Gibson duvara dayalı bir tezgâhta el aletleri düzenliyordu. Elinde açık bir kök birası vardı. Gibs içki içmezdi. Asla içmezdi.

Telefonuna dokundu ve müziğin sesi yarıya indi. "Bu da ne böyle?" diye sordu, elindeki şişeyi ayaklarımın dibindeki köpeğe doğrultarak.

"Bu senin geçici yeğenin, Billy Ray."

Belinden eğildi ve kalçalarını tokatladı. "Gel buraya, dostum. Haydi!"

Köpek canlandı ve suratı asık olan iri adamın iyi bir ilgi kaynağı olduğuna karar vererek betonun üzerinde sıçradı.

"Aferin oğluma," dedi Gibs, yavru köpeği karıştırarak. Billy Ray kendinden geçti ve sırt üstü yatarak karnını okşamasını istedi.

Kapı tekrar çarparak açıldı. Bowie ve ardından Jameson içeri girdiler.

"Bira ve kök biram var," diye duyurdu Bowie, iki on iki paketi havaya kaldırarak. "Kim ister?"

Bana doğru fırlattığı teneke kutuyu yakaladım.

"Bu da ne böyle?" Jameson, Gibson'ın kollarında kucakladığı köpeğe bakarak sordu.

"Bu Billy Ray, özel konuğum," dedim ve onlara domuzlar, yavru köpekler ve sürpriz ziyaretçiler günü hakkında bilgi verdim. Sırayla sorular sordular ve elli kiloluk bir domuzu taşıyarak bir mil yürüdüğüm gerçeğinin saçmalık olduğunu söylediler. Hatta teyit için George'a mesaj atacak kadar ileri gittiler.

Havadan sudan konuşmalar tamamlandıktan sonra nispeten temiz bir çalışma masasının etrafına taburelerimizi çektik. Billy Ray, Gibson'ın kollarında uykuya dalmakla yetindi.

"Yani," dedi Bowie birasının kapağını açarken. "Yani," diye tekrarladı Jameson.

Gibson yavru köpeğe bakarak, "Söyleyecek pek bir şey yok," dedi. "Ya o, ya da değil."

"Eğer öyleyse ne olacak?" Ben sordum.

Bowie, "Buraya gelirken Jayme ile konuştum," dedi. "Eğer kalıntılar Callie'ye aitse, babamı ona bağlayan sadece ikinci derece kanıtlar var."

"Ve o hâlâ ölü," dedi Gibson. Sesi acıdan çok boyun eğmiş gibiydi.

Jameson, "Kendall'lar bu olayı kapatacaklar," dedi. "Ama o gölge hepimizin üzerinde asılı kalacak."

Bowie, "Daha önce de gölgelerle başa çıktık," dedi. "Bununla da başa çıkacağız. Bu bizim kim olduğumuzu değiştirmez." Doğrudan bana baktı. "Hiçbirimiz." Başımı salladım. Ve çoğum ona inandı. Dördümüz zaten bizi yaratan adamdan daha iyiydik. Tek umudum dünyanın geri kalanının bunu görecektir.

Bowie, "Bu iş hallolduğuna göre, hepinizden düğünümde yer almanızı rica ediyorum," dedi.

Billy Ray irkilerek uyandı ve Gibson'ın yüzüne doğru hapşırıldı.

Yüzündeki köpek salyasını silen Gibs sırttı. "Bizim için ne var bunda?" Bowie, "İçebileceğiniz kadar kök birası," diye teklif etti.

Jameson hepimiz adına cevap vererek, "Muhtemelen kendimizi müsait hale getirebiliriz," diye düşündü.

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Ağustos'un ilk hafta sonu."

"Vay canına. Hiç vakit kaybetmiyorsun," diye gözlemledim telefonumdaki takvimi kontrol ederken. Ağustos ayının ilk hafta sonu. Shelby'nin triatlonu. Bu biraz hokkabazlık gerektirecekti. Kaçırmak istemediğim iki etkinlik.

"Uzun zamandır bekliyordum," dedi Bowie. "Ve eğer bu tamamen bana bağlı olsaydı, yarın evleniyor olurduk."

Jameson parmaklarındaki bandajlara bakarak, "Bana uyar," diye düşündü. "Yüzüğüm sonunda tamamlandı. Şimdi tek yapmam gereken soruyu nasıl soracağımı bulmak. Nişanınıza ya da düğününe karışmak yok elbette."

Bowie şişeleri tokuştururken, "Minnettarım, Jame," dedi.

Gibson yavru köpeğin başını okşayarak, "Bu konu kapandığına göre, Jimmy Bob Prosser'ın bugün Jonah'ın annesine dil çıkarması hakkında konuşalım," dedi.

SHELBY

"W

Olaylı bir gündü. Yavru köpekler, domuzlar ve ebeveynler," dedim banyonun dışındaki koridorda Jonah'ın yanından geçerken. Gömleksizdi - bu adam hiç

Gömlek giyme zahmetine girmiş miydi? Şortu da güzelce belirginleşmiş kalçalarının üzerine oturmuştu.

Bir inek kız kendini kaybetmeden önce ne kadar yarı çıplak erkeğe dayanabilir?

Yarın karşılıksız şehveti araştırmak için bir not aldım. İnsanlar kırık kalplerden ölebilir. Kullanılmayan, iltihaplı cinsel organların yan etkileri nelerdi?

"Evet. Scarlett'in herkesi ailesiyle birlikte şaşırtması da neyin nesi?" diye sordu gerinerek. Göğsündeki ve karnındaki kaslar hipnotik bir şekilde hareket ediyordu.

"Ha? Ne?" Kendimi fiziksel cazibe fûğ durumundan kurtarmaya çalışarak söyledim.

"Scarlett. Ailemizi üzerimize salması da neyin nesi?"

Bakışlarımı onun etkileyici gövdesinden ayırarak eğildim ve Billy Ray'i kucağıma aldım. "Belki de kendisinin hiç olmadığı gerçeğiyle ilgilidir," diye bir tahminde bulundum. "Belki de onları merak ediyordur? Ya da belki de bizim ailemizin kısmen kendi ailesi olduğunu düşünüyor ve bir hak iddia ediyordur?"

Jonah başıyla onayladı ve yavru köpeğin başını kaşımak için eğildi. Deodorantının ve diş macununun kokusunu aldım.

"Bu gece seninle uyuyor mu?" diye sordu bana. Billy Ray, biz banyo zamanını değiştirirken alt kattaki kafeste on beş dakika zar zor hayatta kalabilmişti. Küçük hırıltıları ve acınası ulumaları ikimiz için de başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

"Bir deneyelim. O kadar yorgun ki taş gibi uyuyacaktır," diye tahmin ettim yeni köpek annesi iyimserliğiyle.

"İyi geceler o zaman. İkinize de tatlı rüyalar," dedi. Yavru köpeği bir kez daha kaşdı, bana uzun ve meraklı bir bakış attı ve sonra Jonah yatak odasına yöneldi.

"Görünüşe göre bu gece sadece sen ve ben varız, Billy Ray," diye mırıldandım. Jonah'ın ne kadar geçici olursa olsun bir "biz" olduğu fikrine alışması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama bütün yazı karşılıksız bir şehvet içinde geçirmeyeceğimi umuyordum.

Yatakta, bir köpek yavrusuyla kucaklaşmanın yeniliği sadece yirmi dakika sürdü. Lanet köpeğin kafası karışmış gibiydi. Gece uyumak içindi, oynamak, havlamak ve yastıkları ısırarak için değil.

Jonah kapıyı çalmadan içeri girene kadar yarım saat daha bu şekilde devam etti. Hiç konuşmadan Billy Ray'i ulumaya başladığı yatağın altından çıkardı.

Jonah köpeği aldı ve kapımı kapattı.

Gülünç bir şekilde rahatlayarak salyalı yastıklarımı kabarttım ve köpeksiz bir uyku için yerleştim.

Sonra koridorun öbür ucundan uluma ve havlama sesleri gelmeye başladı.

Küçük, eski bir evdi. Duvarlar tam olarak ses geçirmez değildi. Başıma bir yastık çektim. Ama şimdi dinliyordum. Bir tür biyolojik annelik içgüdüğü devreye girmişti ve Billy Ray'in sakinleşmezse kendini hasta edeceği endişesiyle kaskatı kesilmişti.

Jonah'ın onunla alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordum. Beni bu şekilde uyutabilirdi. Ama köpeğin buna hiç niyeti yoktu.

Komodinin üzerindeki saat 02:35'i gösteriyordu ve ben zavallı, masum yastığımı yumrukladım. Yarın yapmam gereken şeyler vardı -düzeltiyorum, bugün- iyi bir gece uykusu gerekiyordu. Yüzmek ve bisiklete binmek. Ailemle öğle yemeği. Ve ödevim üzerinde kesintisiz dört saat çalışmam. Ben sadece parlamanın diğer tarafındaydım. Uykusuz bir gece ve çok fazla yükümlülük beni eski halime döndürecekti. Ve bunu ailemden saklayamayacaktım.

"Lanet olsun," diye fısıldadım yastığa.

Billy Ray özellikle kederli bir uluma sesi çıkardı ve ayaklarım yere çarptı. Yorgun bir içgüdüyle hareket ediyordum.

Jonah'ın kapısını bir gıcırtyla açtım. Adam hâlâ üstsüz bir şekilde yatağında oturuyordu. Köpek yavrusu battaniyeyi ısıyor, şakacı bir şekilde hırıyordu.

Billy Ray önce beni fark etti ve mutlu bir havlama sesi çıkardı. "Oyun zamanı değil," dedim sertçe.

Jonah, "Sürekli kapıya doğru koşuyor ve mızızlanıyor," diye açıkladı. "Dışarı çıkmak zorunda mı?"

Başını salladı, esnedi. Jonah'nın sabah 7'de lisede eğitim kampı dersi olduğunu hatırladım. "Onu yarım saat önce dışarı çıkardım. Sanırım senin odanda uyumak istiyor."

"İyi deneme," dedim yanındaki yatağa uzanarak. "Benim odamda uyumakla da ilgilenmiyordu."

Jonah'nın odası oldukça büyüktü. Pirinç bir orta boy yatak, dolap kapısının yanında bir şifonyer ve arka verandadan dışarı taşan tuzluk çatının altında iki uyumsuz koltuktan oluşan küçük bir oturma alanı vardı. Pencere arka bahçeye ve ormana bakıyordu.

Billy Ray battaniyeyle olan savaşını bıraktı ve tırısla yanıma geldi. Elimle başından kuyruğuna kadar okşadım ve kendini yatağın üzerinde bir krep gibi düzleştirdi.

"Uyuyacak mı?" Jonah fısıldadı.

"Uykuya mı dalıyor yoksa bir sonraki çarşaf saldırısı için mi hazırlanıyor anlayamıyorum."

Yavrunun küçük karnı yükselip alçaldı.

"Sen lanet olası bir köpek fısıldayıcısısın," dedi.

Esnedim. "Ne düşünüyorduk, bir köpeği kurtarmayı mı?" İçimi çektim.

"Bu sadece geçici bir durum," dedi esnememe karşılık vererek. "O küçük sevimli piç kurusuna uykusuz bırakabileceği iyi bir aile bulacağız."

Ona doğrudan bakamadım. Jonah'nın saçları uykuda dağılmıştı. Çenesindeki kirli sakalın gölgesi seksilik katsayısını on puan daha artırıyordu. Ve o uykulu yeşil gözler göğüs bölgeme garip bir şey yaptı. Uykulu, kirli sakallı adam ve tatlı köpek yavrusu bana bir şeyler hissettiriyordu. Kafa karıştırıcı şeyler. Fiziksel çekimin ve şimdi de şefkatin ikiz çekimleri dikkatimi çekmek için savaşıyordu.

"Gizlice çıkmaya çalışacağım," diye karar verdim. Jonah ile yatakta oturmak tam bir işkenceydi. Şiltenin üzerinde kayarak uzaklaşmaya çalıştım ama Billy Ray hoşnutsuz bir havlamayla ayağa kalktı. Seksi ve uykulu Jonah'dan uzaklaşmak niyetiyle yatağın kenarına doğru ilerledim.

Ama yavru beni takip etti ve acınası bir şekilde bacağı mıncıkladı. Başını yana eğdi ve bana *baktı*.

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

"Ona aşık oluyorsun," diye esnedi Jonah. "Ve o da bunu sana karşı kullanıyor."

"Gitmemi istediğini sanmıyorum." Çok yorgundum. Çok, çok yorgundum. Ve Jonah'ın yatağı çok davetkârdı. Çok, çok davetkardı.

"Sadece birkaç dakika uzan. Belki aramızda kalırsa sakinleşir?"

Harika bir fikir. Jonah'ın yatağına uzanıp onunla seks yapmamaya devam edeceğim.

Bana ait olmayan bir alarmın yüksek sesle çalmasıyla uyandım ve hemen ardından umutsuzca tuvalete gitme ihtiyacı duyan bir köpek yavrusunun ulumasıyla uyandım.

"Kahretsin. İşeme, dostum."

Göz kapaklarım birden açıldı ve tahta gibi oturur pozisyona geçtim.

Jonah'ın yatağındaydım. *Jonah ile yatmışım*. Ayrıca bir köpekle.

Adam yataktan fırlıyordu ve sırtımdan buharlaşan sıcaklık? Mantıklı olan tek hipotez Jonah'ın beni kaşıklıyor olmasıydı. Sırtımı yokladım, bir tür karın kası fosili bulmayı umuyordum.

Acelesi olan ve Billy Ray'in yatağına işemesine izin vermemeye odaklanan Jonah, yavru köpeği kaptığı gibi aşağıya koştu.

Jonah'nın yastığının benimkinin yanına itilmiş olduğunu fark ederek yastığa geri yaslandım. Yorgunluktan uyuyakalmışım ve oda arkadaşımın sert vücuduna sarılmış olarak uyanmayı kaçırmışım. Fiziksel bir ilişki yaşamadığım oda arkadaşım.

Sabahın altısı için çok fazla hayal kırıklığı diye düşündüm. "Kahretsin, Billy Ray. Kapıdan iki adım uzaktaydın," diye homurdandı Jonah.

Alt kattan.

Uyanık olduğuma göre, kalkıp yüzmeye ve koşmaya başlayabilirdim. Onları yoldan çek.

Aşağı indiğimde Jonah arka bahçede bir tişört giymişti ve mutfak muşambasının üzerinde yavru köpek çişini emen bir yığın kağıt havlu vardı. Dediğim gibi. Bir sürü hayal kırıklığı.

Kayıp kızıyla ünlenen Yargıç Henry Kendall'ın federal yargıç olarak atanmasına kesin gözüyle bakılıyor.

Bootleg'in kendi Yargıcı Kendall daha yüksek bir görev için düşünöldü.

On üç yıldır kayıp olan gencin babası federal yargıçlık için düşünöölüyor.

SHELBY

T

Scarlett'in aileme kiralaması için ayarladığı kulübe dağın yarısındaydı. Gölün ve kasabanın muhteşem manzarasını gören bir ön verandası vardı. Yeşil dış cephe kaplaması

Binayı sanki etrafını çevreleyen ormanın bir parçasıymış gibi gösteriyordu. Jonah'ın yatağında uyandığım gerçeğini takıntı haline getirmeyi geçici olarak unutmamı sağlayacak kadar sevimliydi... adamla seks yapmamıştım.

Mavi ekoseli kanepede kahvemi yudumladım ve en sevdikleri iki iletişim biçimi olan iyi huylu didişme ve birbirlerinin cümlelerini tamamlama arasında doğal bir şekilde gidip gelen annemle babamı dinledim.

Benim profesyonel görüşüme göre, James ve Darlene Thompson uygun bir şekilde eşleştiler.

Kızları olarak, onların mükemmel olduklarını düşünüyordum. Sosyal hizmet görevlisi olarak çalışmam, böyle bir ailede büyüdüğüm için bana yoğun bir minnettarlık duygusu vermişti. Annem ve babam istikrarlı, sevgi dolu ve çocuklarıyla ilgilenen insanlardı.

"Defol git, kadın," dedi babam, annemi şakacı bir şekilde mutfaktan dışarı iterek.

"Sandviçleri yanlış kesiyorsun," diye ısrar etti.

"Ve tatları da tamamen aynı olacak," diye karşılık verdi, bir hardal kabını ona doğru tutarak.

Annem gülerek kanepede bana katıldı. Saçları bugün kısa bir kuyruk şeklinde arkaya toplanmıştı ve üzerinde rahat bir yürüyüş şortu ile tişört vardı. Tatilci Darlene'in kargo cebinde bir tüp pembe leylak rengi ruj da vardı.

Otuz beş yıllık evlilikten sonra, annem hâlâ her gün ruj sürüyordu ve babam hâlâ her ayın on yedisinde ilk buluşmalarına saygı olarak ona çiçek alıyordu.

Tabii ki mükemmel değillerdi. Annem tebrik kartlarını biriktirirdi. GT, sırf daha fazla doğum günü ve ameliyat kutlamak için yeni arkadaşlar edindiğine dair şaka yapmayı severdi. Ve babam. Aslında bir profesyonel çağırırsalar daha iyi olacakken, babam kendini becerikli bir adam olarak görüyordu. Babamın kendin yap kablolama işinden sonra mutfaktaki tost makinesi her kullanıldığında vestiyerin ışığı yanmaya devam ediyordu.

"GT ve June gelmeden önce bana şu muhteşem oda arkadaşından bahsetsene," dedi annem, yanımdaki minderde ayaklarını altına toplayarak.

"Sadece muhteşem ve bir yarış atının insan versiyonu gibi yapılı değil, aynı zamanda çok akıllı ve çok hoş biri" dedim ona.

"Sadece oda arkadaşı olduğunuza emin misin?" Annem dürttü.

Onu umutlandırıp Pittsburgh'a döndüğümde ya da kariyerim beni nereye götürürse oraya gittiğimde umutlarını kırmak istemedim. "Sadece arkadaşız," diye ısrar ettim. *Şimdilik sadece arkadaş. Umarım yakında seks yapan arkadaşlar oluruz.*

"Odanın nerede olduğunu unutmuş gibi yapıp onun odasına havluyla girmeyi denedin mi?" diye sordu, yüzü ciddiye.

"Anne!"

"Şaka yapıyorum! Şaka yapıyorum," diye söz verdi. "İkiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyordunuz. İki çocuğumun da sonsuza dek mutlu yaşamalarını görmek isterim."

Kalbi doğru yerdeydi. Ama burnu işimizden uzak durabilirdi.

"Konu açılmışken," dedim konuyu değiştirmek için çırpınarak. "Sen ve babam June hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ani davranıyor. Esnek değil. Keskin zekalı. Ve-"

"GT için kesinlikle mükemmel," diye araya girdi babam. Oturma odasında bize katıldı. Bir elinde kahve fincanı vardı.

Annem ona gülümsedi. "Kısacası, çok heyecanlıyız. O çok *farklı* Son birkaç yıldır çıktığı kadınlardan." dedi.

Annem ve babam karmaya inanan insanlardı ve kimse hakkında kötü konuşmamaya çalışırlardı. Ağabeyimin Haziran'dan önce çıktığı "kadınlar", dikkat çekmek isteyen servet avcıları olarak etiketlenebilirdi. Ama bundan bahsetmeyecek kadar kibardık.

"Bize araştırmadan biraz daha bahset Shelby," diye ısrar etti babam, geniş omuzlarını tekrar koltuğa yerleştirirken. Futbolu sevmek için yaratılmış olabilirdi ama konu derslerime geldiğinde babam babacan ilgisini asla esirgemezdi.

İçimdeki inek kızı serbest bıraktım ve onlara o ana kadar aldığım yanıtları anlattım, küçük kasaba hayatının nükteleriyle onları eğlendirdim.

Çok geçmeden, garaj yolunda bir araba sesi duyduk.

Ön camdan baktım ve GT ile June'un cipten inişini izledim. Kapağa doğru koştular.

GT domuzu dikkatlice arkadan kaldırdı ve June onu iyice severken tasmaını ve koşum takımını dikkatlice kontrol etti.

"Büyükbaban geldi," diye duyurdum.

Annemle babam ön kapıdan içeri dalıp GT ve June'u -ve Katherine'i-sanki birbirlerini son gördüklerinden bu yana saatler değil de aylar geçmiş gibi karşıladılar.

Bu bende kendi küçük ailemi kontrol etme isteği uyandırdı.

Ben: BR nasıl?

Jonah hemen yavru köpeğin sırt üstü uyurken çekilmiş bir fotoğrafıyla cevap verdi; patileri sanki koşunun ortasındaymış gibi havada donup kalmıştı.

Jonah: Şimdi küçük serseri uyuyor.

O sabah nasıl uyandığımı düşündüm. Jonah'ın vücut ısısının hayaleti hâlâ içimi ısıtıyordu. Bu konuyu garip bir şekilde klinikleştirmeden ya da garip bir şekilde yapışkan olmadan nasıl açabilirdim?

Umarım dün gece seni sıkmamışımdır.

Güzel! Kurnaz. Çok saldırgan değil.

Jonah: Hiç de değil. Ortak ebeveynlik yardımı için teşekkürler.

"Sabahları muhteşem görünüyorsun ve seni seksle uyandırmamak için tüm irademi kullandım." değildi. Bebek adımları. Jonah benim yanımda ne kadar rahat hissederse, bu arkadaşlık o kadar kolay olacaktı. Potansiyelimiz o kadar artacaktı... Geçici olarak tabii.

Annemle babam June, GT ve domuzla birlikte içeri girdiklerinde büyük bir gürültü koptu.

Sandviçler ve aile sohbetlerinden oluşan sıradan bir öğle yemeğine oturduk. Yeni evcil hayvanına aşık olduğu her halinden belli olan June, birkaç dakikada bir durup Katherine'i kontrol ediyor, fotoğrafını çekiyor ya da ona cesaret verici sözler söylüyordu.

Annemle babam sırayla birbirlerine hoşgörölü bakışlar attılar ve ben birden hep birlikte olduğumuz için çok mutlu oldum.

"Arka bahçede bir kadın var," dedi babam hafifçe, bakışları pencereden dışarı sabitlenmişti.

Yemeklerimizi bıraktık ve yemek odasının penceresinin önünde toplandık. Yaşı belirsiz bir kadının arka bahçede dolaşmasını izledik. Giysileri kirliydi ama yüzü ve hırpalanmış Bootleg Cockspurs şapkasının altındaki saçları temizdi.

Adımlarında garip bir aksama vardı.

"Bu Henrietta Van Sickle," diye duyurdu June, domuzun neye baktığımızı görebilmesi için GT'yi Katherine'i kaldırması için dürterek.

"Gerçekten mi?" Cama daha da yaklaştım.

"Henrietta Van Sickle kim?" Annem sordu.

"Kasabanın münzevisi," diye açıkladım.

GT, "Konuşamadığını ve su tesisatı olmadığını duydum," diye ekledi.

"Bir kasaba tavuğunuz ve bir kasaba münzeviniz mi var?"

Babam sordu. "Tabii ki var. Herkesin yok mu?" June

kaşlarını çattı.

Henrietta evin yan tarafına doğru hareket ettiğinde, onu pencereden pencereye takip ettik.

June, "Büyük olasılıkla erzak almak için kasabaya gidiyordur," diye tahmin yürüttü. "Bu yolculuğu her sekiz ila on haftada bir yapıyor."

"Gidip onunla konuşmalıyım," diye karar verdim ve kapıya doğru ilerledim. Henrietta'nın bir bilgisayara erişimi olup olmadığını bilmiyordum ama anketim için onun görüşlerini almak isterdim.

"Bu iyi bir fikir mi?" Annem dikkatli, anaç ve çocuklarının sınırlarına saygı duymaya çalışan bir tavırla sordu.

"Bu harika bir fikir," diye onu temin ettim.

Kimse endişelerini dile getiremeden kapıdan çıktım ve merdivenlerden aşağı koştum. Henrietta iyi bir hızla yola doğru ilerliyordu.

"Affedersiniz," diye arkasından seslendim. "Henrietta?" Kadın yola doğru yürümeye devam etti.

Kapı açıldı ve arkamdan tekrar kapandı. "Henrietta," diye seslendi June. "Gel de evcil domuzumla tanış."

Kadın durakladı ve yavaşça döndü.

"Haydi," dedi June, beni ve Katherine'i öne doğru iterek.

Henrietta bizi görmezden geldi ve domuzun hizasına kadar eğildi. Buruşuk, halkasız bir el uzattı. Katherine'in siyah burnu kadının derisini kokladı.

June Henrietta'ya, "O iyi biri," dedi. Kadın yavaşça başını salladı. "Kasabaya mı gidiyorsun?" June sordu.

Tekrar başını salladı ve geçici olarak domuzu okşadı. "Cep telefonunu hatırlıyor musun?"

Henrietta başını salladı.

Şaşkınlıkla göz kırptım.

"Sadece mesaj atıyor," dedi June bana bir kenara çekilerek. "Gibson'ı arayıp seni bırakıp bırakamayacağını sormamı ister misin?" diye teklif etti.

Henrietta tereddüt etti ve sonra başını salladı.

June telefonunu çıkararak, "Ben yaparım," dedi. "Bu benim arkadaşım Shelby. Sosyal hizmet alanında doktora yapıyor. Size projesinden bahsetmek istiyor." Henrietta ilk kez başını kaldırıp baktı.

Hayatının çoğunu gülümseyerek geçirmiş gibi kırışıklarla çevrili kahverengi gözleri vardı.

June uzaklaştı ve telefonu çevirdiğini duydum.

"Merhaba," dedim, Henrietta'nın sessiz bakışları altında aniden utandım. "Ben Shelby. June'un dediği gibi. Tezim için küçük kasaba toplumu ve komşuluk hiyerarşisi üzerine çalışıyorum. Bootleggers için bir anketim var. Bilgisayarınız var mı bilmiyorum..."

Bana boş boş bakmaya devam etti.

"Um, eğer istersen," arka cebimden bir kart çıkardım. "Bu URL, yani web adresi. Katkılarınızı çok isterim. Yazmaktan başka bir şey yapmanıza gerek yok," diye söz verdim.

İsteksiz görünüyordu, kartı aldı. "Bu bana gerçekten yardımcı olur," dedim ona.

Cevap vermedi. Sadece o temkinli kahverengi gözler. "Gibson arkadaşın mı?" diye sordum.

Boyasız dudakları hafifçe kıvrıldı ve tekrar başını salladı.

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "İyi biri. Kardeşi Jonah benim oda arkadaşım. Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Henrietta durakladı ve sonra, benim zevkime göre, kollarını esneterek pazularını işaret etti.

Güldüm. "Evet. Bu Jonah."

Şimdi daha sıcak bir şekilde başını salladı. İlham ve merakla devam ettim. "Kendall'ları tanıyor musun?" Sessizce sordum.

Gülümsemenin hayaleti geldiği gibi hızla kayboldu. Başını şiddetle salladı. Hayır. Hayır. Hayır.

June bize dönerek, "Gibson iki dakika içinde burada olacak," dedi. "Kereste fabrikasındaydı."

Henrietta benden özenle uzak durarak tekrar çömeldi ve Katherine'i yavaş, yatıştırıcı vuruşlarla okşamaya başladı.

JONAH

C üzerinde çalıştığım hesap çizelgesini açıp tekrar sayısını ayarlarken raşitizm ve ağaç kurbağaları akşamımın fonunu oluşturuyordu. Haftada bir kez tüm egzersizlerimi gözden geçiriyordum.

kişisel eğitim müşterileri, rutinlerini ve sonuçlarını kontrol etmek. Hedefler yeniden değerlendirildi. Gerektiği gibi uyarlandı.

Kprtn. Durulayın. Tekrarlayın.

Zaferler ve başarisızlıklar. Herkesin hedefleri doğrultusunda ilerlemesini sağlamak için sürekli ayarlamalar.

Gece çökmüştü ve onunla birlikte hava akımı için n ve arka yazlık kapılarını açtığımız kadar serin bir esinti geldi.

Genellikle yemek masasında çalışırdım. Ancak bu gece oturma odasında yere yayılmıştım ve bacaklarımın arasında bir köpek yavrusu mışıl mışıl uyuyordu. Billy Ray o öğleden sonra arka bahçedeki çalılıklarda kelebek kovalamaktan bitap düşmüştü. Sanki benden ayrılmaya dayanamıyormuş gibi çenesini kaval kemiğime dayamıştı.

Shelby oturma odasındaki köşesinde dizüstü bilgisayarına gözlerini kısarak bakıyordu. Kulaklıklar son seste, gözlükler burnunda. Sürekli kağıtları karıştırıyor, kalemlere vuruyor, ayaklarını sallıyordu. İşini sevdiğini, ondan enerji aldığını söyleyebilirdim.

Onu çalışırken izlemek hoşuma gidiyordu. Ben de onu izlemeyi seviyordum. Onda beni içine çeken ve orada tutan bir şey vardı.

Rahat bir ortamdı. Bir köpek ve tatmin edici bir iş ile sakin bir Perşembe gecesı. İtiraf etmeliyim ki bunu paylaşacak birinin olması güzeldi. Annemin Bootleg Springs'te olduğunu ve Cumartesi günü doğum günüm için burada olacağını bilmek daha da güzeldi. Evde sakin bir yemek. Planımız buydu. Partileri hiç sevmezdim. Bekar bir anne olarak

iki rolü de doldurmaktı. Çocukken bile annemin benim için yeterli olduğunu bilmesini sağlamanın önemli olduğunun farkındaydım. Kutlamaları basit tutmak ikimiz için de daha kolaydı.

Hindi burgerler, ızgara sebzeler, güneş batarken verandada soğuk biralar. Kulağa mükemmel geliyordu.

Bir kez olsun, değer verdiğim herkes aynı yerdeydi. Bu duyguyu sevdim.

Shelby tekrar iç çekti ve ben de artritin alevlenip alevlenmediğini merak ettim.

Doris'e önümüzdeki hafta için bazı kardiyo ve esneklik ana hatlarını içeren bir e-posta gönderdim. Sonra da yeni müşteriye başladım. Shelby Thompson. Bakışlarım tekrar ona kaydı.

Omuzları gergin ve kamburdu. Oturarak geçirilen uzun saatler genellikle duruş bozukluğuna yol açardı. Çoğu kişi için ortak bir sorun. Ne yazık ki güzel oda arkadaşım için ankilozan spondilitin ayırt edici özelliği omurların kaynaşmasıydı ve bu da omurga deformitesine yol açabilirdi.

İlk iş olarak, yazı ve araştırma programına düzenli aralıklarla eklenecek kısa bir esneme rutini tasarlanacaktı. Hesap tablosu ve nasıl yapılır videoları arasında gidip gelirken yüksek sesle esnedi, kulaklıklar sesi kendi kulaklarına kadar boğuyordu. Billy Ray de uykusunda buna uygun bir havlama sesi çıkardı ve bacağıma daha da sokuldu.

Yeni bir sporcuyla elime almayı, onlara doğru yönü göstermeyi seviyordum. Çoğu insan için birkaç tutarlı değişiklik hayatlarında ve hedeflerinde büyük farklar yaratıyordu. Shelby için de aynısının olmasını umuyordum. O özünde bir araştırmacı, bir gözlemciydi. Ancak makalesi için topladığı yığınla veriye ve gerçek yazımdaki ilerleme eksikliğine bakılırsa, bu araştırmayı eyleme dönüştürmekte zorlanıyordu.

İşte burada ben devreye girebilirim. Triatletler ve antrenmanlar hakkında okumuştum. Yine de tek başına gösterdiği çabalar gelişigüzel ve tutarsızdı.

Shelby artık benim gözetimimdeydi. Ona işini, antrenmanını ve durumunu dengeleyecek bir program sunmak bana düşüyordu. Bu takdir ettiğim türden bir meydan okumaydı. Ve onunla yakın çalışmaktan keyif alacağıma dair bir his vardı içimde.

O röportajlar ve akademik dergiler üzerinde kaşlarını çatarken, ben de hafta için bir program hazırladım. Koşu. Yüzme. Yeteneklerini ölçmek için bir bisiklet sürüşü. Bitmiş ürünü Shelby'ye e-postayla göndermeden önce bunları kendi takvimime de ekledim.

"Az önce bana oturma odasının zemininden e-posta mı gönderdin?" diye sordu gülerek, kulaklıkları çıkararak. Sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını başının üzerine uzattı.

"Tüm müşterilerim bu gece benden e-posta alacak," dedim ve kendi dizüstü bilgisayarımı kapatıp yere bıraktım. Billy Ray uykusunda homurdandı.

"Önyargılı davrandığımın farkındayım ama onu gördüğüm en sevimli köpek yavrusu olarak görüyorum," dedi köpeğe sevgiyle bakarak.

"Hipotezinize katılıyorum. Yazısı üzerinde çalışma fırsatınız oldu mu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Henüz değil."

Minnie Fae, eğer Billy Ray'e bakıcılık yapmak istersek ona kalıcı bir yuva bulmamıza yardım etmeyi teklif etmişti. Minnie'nin Miyav Miyav Evi'nin web sitesinde yayınlayabileceği bir profil yazmamız *gerekliyordu*.

"Aceleyle gerek yok," dedim. "Bir evde yaşamaya alışması için zamana sahip olması muhtemelen daha iyi olacaktır. Belki mobilyaların üzerine işlememe konusunda daha tutarlı olmasını sağlayabiliriz."

Yavru bir köpeğe sahip olmanın ilk birkaç günü göz açıcı ve aşırı kağıt havlu kullanma deneyimi olmuştu.

"Bence bu akıllıca," dedi Shelby parlayarak.

"Tez nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Akademide yazar tikanıklığı gibi bir şey bu. Kullanabileceğimden çok daha fazla veri ve bilgi topladım. Mamut gibi bir konseptin ana hatları belirlendi. Ama şu lanet şeyi bir türlü yazamıyorum," diye yakındı. "Ayrıca, dikkatimi dağıtacak başka bir proje buldum."

"Ben, köpek ve senin eğitimin dışında mı?" Alay ettim.

"June's'da Callie Kendall olayıyla ilgili tüm o araştırmaları görmek gerçekten ilgimi çekti," diye itiraf etti. "Her şeyden önce, bu durum bir araştırmacının rüyası. Yıllar süren makaleler, komplo teorileri ve son on iki aydaki gelişmeler."

İşte oradaydı, gerçeklerin ve rakamların içinde kayboluşu. Kendisi ve ilgili insanlar arasına koyduğu mesafe.

Kendi kağıtlarını ve dosyalarını bir yığın halinde düzenlerken, "Orada çok fazla malzeme var," diye kabul ettim.

"Ayrıca, Kendall'lardan bir elektrik aldım."

Yaptığım şeyi bıraktım. "Ne tür bir titreşim?"

"Eskiden sosyal hizmet görevlisiydim," dedi. "Bazen biriyle tanışırsınız ya da bir eve girersiniz ve evde sadece kirli bir şeyler vardır."

parmak izleri. Sanki dış görünüş normalmiş ama yüzeyin altında bir şeyler yanlışmış gibi."

"Kendall'larla yaptığınız beş saniyelik konuşmada hissettiğiniz şey bu muydu?" Merakla sordum.

"Bu beni meraklandırırdı. Hiç şüpheli oldular mı? Ve eğer öyleyse, onları yasaların gözünde temize çıkaran neydi? Bunun sadece Yargıç Kendall'ın bir eyalet yargıcısı olmasından kaynaklanmadığını umuyorum. Kötü insanlar iyi işlere sahip olabilir ve kötülüklerini gizleme konusunda çok iyi olabilirler."

"İçgüdülerinizden şüphe duymuyorum," diye söze girdim. "Ama bu insanlar kızlarını çok aleni bir şekilde kaybettiler ve son on iki ayda cehennemden geçtiler. Belki de onları biraz rahatsız eden budur."

Shelby muzaffer bir edayla, "Birazcık," diye tekrarladı. "Bunu sen de hissediyorsun. Sadece bunu gerçekten düşünemeyecek kadar kibar ya da suçlusun."

"Suçlu mu?"

"Biyolojik babanız ilgi çekici bir kişi. Sen ve kardeşlerin hepiniz bir miktar sorumluluk hissediyorsunuz ki bu ne kadar gereksiz olsa da anlaşılabilir bir durum. Hepiniz iyi insanlarsınız. İyi insanlar bazı şeyler hakkında kötü hissederler. Kötü insanlar hissetmez."

Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu ve üşüyüp üşümediğini merak ettim. "Bu gece için her şeyi bir kenara bırakmaya ne dersin?" Ben önerdim. "Gittikçe

Geç oldu ve yemek yemedin. Bir şeyler hazırlayayım. Sana gönderdiğim programın üzerinden geçebiliriz. Ve belki biraz televizyon ya da film izleriz?"

Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyordu.

"Ben seçebilir miyim?" "Elbette."

Arka kapıdan Billy Ray'in dikkatli bakışları altında tavuk göğsünü ızgara yaptım ve bir paket folyo sebzeyi kızarttım.

Ben yemek pişirirken Shelby iki bira açtı ve tabak çanağı hazırladı.

"Gibson'ın Henrietta Van Sickel'i tanıdığını biliyor muydun?" diye sordu kafasını arka kapıdan uzatarak.

Başımı salladım ve et termometresini bir tavuk göğsüne yerleştirdim. "Evet, sanırım gezinirken bazen onun dağdaki arazisinden geçiyor. Bazen onu kasabaya götürüyor."

"Onu ailemin kulübesinden aldı ve içeri götürdü," dedi.

"Sence bu münzevi meselesi yüzünden birbirlerine bağlanmışlar mıdır?" Eti ızgaradan çekerken sordum.

"Belki," dedi. "Ona anketimin linkini verdim ve doldurmasını istedim."

"Bunlar ilginç cevaplar olabilir," diye tahmin ettim.

"Henrietta senin oldukça meraklı olduğunu düşünüyor," dedi.

"Konuşmadığını sanıyordum?"

Shelby sırttı ve kaslarını esnetme gösterisi yaptı. "Yapmak zorunda değildi."

"Kadınlar," diye takıldım.

Tabağı eve taşıdığımda şüpheyle kokladı. "Bu tavuk. Sen tavuk seversin."

"Ana malzemesi süslü kimyasallar olan soslu pane tavuğu seviyorum," diye yakındı.

"Antrenmanlarınla harika bir iş çıkarıyorsun ama yemek yemenin de elden geçirilmesi gerekiyor," diye hatırlattım ona.

"O kadar da kötü değil," diye karşılık verdi.

"Oh, öyle. Sadece dene." Çatalı ona doğru uzattım, o da çataldan uzaklaştı. İçeri girdim ve onu mutfak tezgahına doğru köşeye sıkıştırdım.

"Hadi Shelby. Sadece bir ısırık," dedim çatalla daha yavaş hareket ederek. "Sadece sebze. Korkunç bir şey değil."

Gözlerini kısıtı ve ağzını açtı. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden çatalı ağzına soktum.

Gözlüklerinin altındaki burnu kırışırken küçük, çılgın hareketlerle çiğnedi. Sonra bir gözünü kırarak açtı. Bana şüpheyle baktı. "Bu korkunç değildi," diye suçladı.

"Biliyorum," dedim

kendini beğenmiş bir

şekilde. "Neydi o?"

"Sote biber ve soğan."

"Ama ben biber ve soğan yemem," diye itiraz etti.

Tabak açıkken ağzına bir çatal dolusu daha attım. Daha az aceleyle çiğnedi, sonra tabağı benden aldı.

"Bunun tadı neden güzel?" diye yüksek sesle merak etti. "Açlıktan öldüğüm için mi? Belki de ben yapmadığım içindir?"

Tavuktan bir ısırık aldı ve ağzına attı. Bekledim. "Aman Tanrım. Bu dino nuggetlardan çok daha üstün! Bu da ne?

Bodine mi? Başka neye karşı önyargılıyım?"

O yüzüne yemek tıktırırken ben güldüm. "Yavaşla bakalım, boksör."

İkinci bir tabak hazırladım. "Yemek odası mı, kanepe mi?" diye sordum. "Kanepe. "

Oturduk ve korkunç bir korku şovu izleyerek yemeklerimizi yedik. Yemeğimizi bitirdikten sonra Shelby ayaklarını kucağıma kaydırđı. Elimi pürüzsüz inciklerine koydum ve daha yukarılara bakma isteğıme direndim.

Rahattı. Rahattı. Bacaklarının hissine, teninin pürüzsüz dokusuna, televizyon izlerken dudaklarının beklentiyle ayrılışına daha çok dikkat ediyor olsam da.

Aman Tanrım.

SHELBY

I Cuma günü The Lookout'ta düzenlenen Kızlar Gecesi'ne davet edilmem bir gösterge olsaydı, Bootleg Springs topluluğuna resmen katılmış olurdum. Scarlett, Cassidy, June ve

İlçedeki en iyi masaj terapisti olan Lula, dans pistine yakın bir masanın etrafında, getirme sırası bende olan içkiler için bekliyordu.

Sabahı spor yaparak geçirmiştım. Sonra ailem ve Billy Ray ile piknikte öğle yemeği yedik. Ve sonsuza dek sürecek olan tezım için çizelgeler ve grafikler hazırlayarak günü tamamladım. İş bulmamı geciktiriyor ve aslında eğitime harcadığım onca parayı boşa harcıyordum.

Hayal kırıklığım Jonah'ın beni köpek yavrusu ile kestirmeye zorladığı noktaya kadar yükselmişti. Bu gece çok hoş bir mola oldu.

Bar müdavimler ve yazlıkçılarla doluydu. Botların ezdiği kabuklardan yer fıstığı tozları yükseliyordu. Bilardo masalarının etrafında iyi huylu tartışmalar yaşıyordu. İyi huyun çok uzun süre yalnız bırakıldığında genellikle kötüye dönüştüğünü bilecek kadar uzun süredir şehirdeydim.

"Olağan mı?" Nicolette *"Üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum: İngilizce, iğneleme ve küfür"* tişörtüyle barın diğer tarafından sordu.

"Evet, lütfen. Masaya da bir içki," diye bağırdım. Nicolette içkileri hazırlarken bekledim ve etrafımdaki eğlenceyi izledim. Arkadaki küçük sahnede gürültülü bir country grubu vardı. Uzun bacaklı sarışın bir kemancıları vardı.

Kapının hemen iç tarafında Bootleg Springs'in yaşlılarından oluşan iki masa içeri giren herkes hakkında dedikodu yapıyordu. Bar müdavimlerinin yaşları yirmi birinden seksenine kadar değişiyordu.

Topluluğun eklektik bir mikrokozmosuydu. Bootleg'i Bootleg yapan herkesin yoğun bir damlasıydı. Keşke dizüstü bilgisayarımı getirseydim de insanları ankete katılmaya teşvik etseydim. İki yüzden fazla yanıt almıştım, bu da bu büyüklükte bir kasaba için etkileyici bir örneklemdi. Ve cevaplanan her soruda toplum hakkında yeni bir şeyler öğrendim. Hâlâ makalem için aradığım kancayı bulamamıştım. Tam olarak ne olduğunu bilmeden aradığım bir şey vardı. Ama bunu Buldum. Tüm çalışmalarımı birbirine bağlayacak bir iplik.

"Buyurun," diye seslendi Nicolette, içkileri barın öbür ucundan bana doğru kaydırarak. Cassidy dirseğimin dibinde belirdi ve şişelerle bardakların yarısını aldı. Onu masamıza kadar takip ettim.

"Bir şey kaçırdık mı?" Cassidy ve ben içecekleri dağıtırken sordum.

Scarlett eğlenerek, "Göbekli Katherine'in sadece yirmi otuz resmi daha var," dedi.

June pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Katherine'in ilk banyosunun zaman çizelgesini görmek ister misiniz?" diye sordu, fotoğrafları karıştırmaya başlamıştı bile.

Scarlett, "Şunları sıkı tut, Haziran Böceği," diye araya girdi. "Shelby'ye sormak istediğim birkaç soru var."

"Benim de sana bir sorum var, Scarlett. Anketimi neden hâlâ doldurmadın?" Taze cin toniğimden bir yudum alarak sordum. Bu geceki ikinci ve son yudumumdu. Jonah'nın da açıkladığı gibi, alkol ve iltihap öpüşen kuzenlerdi.

"Neden hâlâ kardeşimle yatmadın?" Scarlett karşı çıktı. Müziğin sesi yükseldi, ama yakındaki birkaç masanın konuşmamıza ilgi göstermesine neden olacak kadar yüksek değildi.

Sandalyemde arkama yaslandım. "İlgilendiğimi belirttim," dedim ona. "Ve?" Lula bastırdı.

"Ve henüz hiçbir şey," dedim zarif bir omuz silkmeye. Öpücükleri kendime sakladım. Ayrıca Billy Ray küçük ailemize katıldığından beri yaptığımız yatağı paylaşma olayını da. Jonah'nın yanında uyumak benim açımdan cinsel hayal kırıklığından başka bir şeye yol açmamıştı.

Bir erkeğin yatağında olmak ve hala seks yapmamak beni pek verimli göstermiyordu.

Scarlett bir inilti çıkardı.

"Bu ne içindi?" Güldüm.

"Scarlett'imizin kusuruna bakmayın," dedi Cassidy. "Biraz sabırsızdır."

"Aralarında tonlarca kimya olan iki insanı birbirine yaklaştırdım ve sen bana henüz *hiçbir şey olmadığını mı* söylüyorsun?" Scarlett inanamıyordu.

"Bazen kimyadan daha fazlası gerekir," diye belirttim.

Biri sandalyeme arkadan çarptı. Genç bir adam güzel kızını dans pistine çıkarmak için acele ediyordu. Onun heyecanını izledim ve kıza imrendim. Gerçek şu ki, Jonah'ın teklifime ayak diremesi gururumu biraz kırmaya başlamıştı. Beni tekrar öpmeyi bile denememişti.

Scarlett, "Bunu anlayamıyorum," diye yakındı. "Siz ikiniz birbirinizden gayet hoşlanıyorsunuz. Birbirinizden etkileniyorsunuz. Aynı evde yaşayan yetişkin insanlarsınız ve hâlâ soyunmadınız. Bu hiç mantıklı değil!" Hayal kırıklığı içinde birasını masaya vurdu.

Lula ona, "Herkes istediği şeyin peşinden gitmek konusunda senin kadar rahat değil, Scarlett," diye hatırlattı.

Genç çiftin dans pistinde sadece birbirlerine bakarak attıkları iki adımı izledim. Buna ihtiyacım yoktu. *Şimdi* değil. Belki bir gün. Ama şimdilik, o özlem dolu bakışlar ve günümün her saatini yiyip bitirecek türden bir şefkat için fazla meşguldüm. Ama biraz sağlıklı cinsel tatmin? Bunun nesi yanlıştı?

"Belki de çok sert çıktım?" Hipotez kurdum.

"Seni yatağında bir kutu krem şantiyle çırılçıplak mı buldu?" Cassidy sordu.

Başımı salladım.

Scarlett masayı tokatlayarak, "O zaman yeterince güçlü gelmedin," dedi.

"Bilemiyorum. Bence fiziksel bir ilişkiyi başlatmak bu kadar zor olmamalı. Ya ikimiz de bunu isteriz ya da birimiz istemez ve bu durumda bu Jonah olur."

June kaşlarını çatarak, "Hipoteziniz hatalı," dedi.

Grup bir baladla tempoyu yavaşlattı ve çiftler dans pistinde birbirlerinin kollarına atıldı.

"Bu kadar kusurlu olan ne?" June'a sordum.

"Bir bireyin cinsel ilişkiye girmek için acele etmemesi ilgisiz olduğunu göstermez."

"Juney haklı." Scarlett başını sallayarak arkadaşının omzunu sıvazladı.

"Pantolonuyla yatak odanızın kapısını çalmamasının nedeni Rene mi?"

ayak bileklerinin etrafında?"

"Rene kim?" Lula uzun bacaklarını çaprazlayarak sordu.

Kasabanın yarısının zaten duymuş olduğunu düşünerek, Scarlett'in Jonah'nın eski kız arkadaşıyla ilgili hikayesinin kısaltılmış bir versiyonunu tekrarlamasında bir sakınca görmedim.

Scarlett teatral bir şekilde sözlerini bitirince, Lula içkisine doğru burnunu çekerek, "Bu bütün gün duyduğum en üzücü şey," dedi.

Scarlett, "İşte tam da bu yüzden Shelby'nin yatağına atlaması gerekiyor," diye ısrar etti. "Bu bataklığı aşması ve kendini yeni fırsatlara açması gerekiyor."

June, "Belki de Jonah başka bir fiziksel ilişkiye girme düşüncesinden dolayı kaygı duyuyordur," diye düşündü.

"Oturup bir şeyler düşünmekle hiçbir şey halledilmiyor, değil mi?" Scarlett şikayet etti. "İyi bir itmeye ihtiyacı var."

Bunu bir dakika düşündüm. Her şeyi düşündüm. Ben bir düşünürdüm, bir veri toplayıcıyım. Doğam gereği eylemci değildim. Harekete *geçmedim*. Gözlemledim. Ve gözlemlemek beni Jonah Bodine'in yatağına sokmuyordu.

Pipetimi emdim, kuru çıkınca şaşırdım.

İlgimi belli etmiştim. O da bana karşılık verdi. Belki de ikimizin de düşünmekten vazgeçip yapmaya geçmemiz için biraz dürtülmeye ihtiyacımız vardı. Telefonumda bir uygulama açtım ve baştan çıkarma tekniklerini araştırmayı hatırlamak için bir madde işareti yazdım.

Sahne kemancı el dikişli kovboy çizmelerini tekmeledi, kısa kot eteğinin altındaki uzun bacaklarını gösterdi, uzun sarı bukleleri sahne ışıklarının altında zıpladı. Jonah onu fark ederdi. Kızıl kanlı herhangi bir Amerikalı erkek onu fark ederdi.

Ve sonra ben vardım. İnek gözlüklerimle. Makyajsız halim. Sadece iki amaç için var olan gardırobum: spor yapmak ve bilgisayar karşısında kıcımın üstünde oturmak. Kendimi gözden kaçırmayı çok kolaylaştırdım. Beni gözden kaçırıp sadece güzel kemancıları görmeyi.

"Bu bana düşünecek çok şey veriyor," dedim masadakilere.

"Şu anda cidden not mu alıyorsun?" Scarlett eğlenerek sordu. Cassidy,

"Bir şey yaparsan bize haber ver," dedi.

imalı kaş oynatması.

June, "Beni bilgilendirmek zorunda hissetmeyin," diye ısrar etti.

"Pekâlâ. Sorularını cevapladım," dedim telefonumu bir kenara koyarak. "Şimdi bana anketime ne zaman katılacağını söyle, Scarlett."

Kollarını k e n d i n i b e ğ e n m i ŝ b i r ŝ e k i l d e kavuşturarak, "Kardeşimi paketlediğinizde anketinizi alacağım," dedi.

Sadece Bootleg Springs'de.

Cassidy sırtarak, "Artık Scarlett kardeşini cinsel kölelik için satmayı bıraktığına göre," dedi. "Bazı haberlerim var."

Hepimiz ayağa kalktık, ayak seslerini ve içilen içkileri duymak için eğildik.

"Bowie ve ben evleniyoruz, millet."

Ona umutla bakmaya devam ettik, asıl haberi bekliyorduk. "Teklifini kabul ettiğinizde böyle bir varsayımda bulunmuştuk," dedi June. gözlemlendi.

"D zeltiyorum," diye devam etti Cassidy. "Bowie ve ben önümüzdeki ay evleniyoruz."

Scarlett'in  ığlığı June'un içten tebriklerini ve grubun kendisini bastırdı. "Bir ay içinde sana nasıl bir elbise, bir mekan, bir grup ve bir barmen bulacağız, Cassidy Ann?" Scarlett arkadaşını omuzlarından sarsarak ve sonra ona sıkıca sarılarak sordu.

"İşte buradasınız," dedi Leah Mae aceleyle masamıza geldi ve bir sandalye çekti. "Sizi bulmak için Scarlett'in çığlıklarını takip etmek zorunda kaldım. Bu gece burası tıklım tıklım dolu!"

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Cassidy sordu.

"Ah, pek bir şey yok. Sadece birisinin gelinliği için bazı taslaklar hazırlıyorum," dedi Leah Mae kendini beĝenmiř bir şekilde.

Cassidy elleriyle tutma hareketleri yaparak, "Onları hemen bana ver," dedi.

D ĝ n planlarından ve gelecekten konuştuk. Nedimelerin elbiselerini ve balayı mekanlarını. Ama benim aklım Jonah'taydı. Onunla aynı yatağı paylaşmaktan onun yatağını *paylaşmaya* nasıl geçecektim? Beni gerçekten istiyor muydu, yoksa beni reddedemeyecek kadar iyi biri miydi?

Q. Toplumunuzda en çok nerede hoş karşılandığınızı hissediyorsunuz?

Cuma gecesı The Lookout. İhtiyacınız olan her şey var. Bira. Havuz. Müzik. Komşular. Birileri her zaman kavga ederek stres atmaya isteklidir. Güzel zamanlar.

SHELBY

"*H* Dün gece kâbus gördün mü?" Yoldaki yavaş inişli çıkışlı bir tepeyi aşarken nefesimi içime çekerek sordum. Bacaklarım yanıyordu. Ellerim pençelere dönüşmüştü.

gidonu. Onları gevşemeye zorladım. Ama bu iyi bir acıydı. Üstesinden gelinmesi gereken türden bir meydan okumaydı. Neyin üstesinden geleceğim ve neyi kabul edeceğim arasındaki farkı öğreniyordum.

Dün gece Jonah'ı suçlu zevkimle tanıştırdım: korku filmleri. Bu konuda iyi davranmıştı.

"Billy Ray'in soğuk ve ıslak burnunu sırtımda hissederek uyanmayı saymazsanız, hayır" dedi.

Kaba uyanışından ve köpeğin tuvalet molasından on beş dakika sonra, yatağa geri tırmanıp bir kolunu belime doladığında Jonah'ın sabah odunuyla uyanmışım.

Omzumun üzerinden baktım ve Billy Ray ikimizin de uyanık olduğunu fark edip çaresizce dikkat çekmek için yalvarana kadar uzun, hararetli bir otuz saniye boyunca birbirimize baktık.

Jonah sinir bozucu bir şekilde hiç soluk almıyordu. Yorulmadan 50 mil boyunca at sürebilecekmiş gibi görünüyordu. Bu arada ben sprint triatlon mesafeleriyle boğuşuyordum. 750 metre yüzme, 12,2 mil bisiklet sürüşü ve 3,1 mil koşu. Hastalığım beni ortalama sağlıklı bir yetiştikten daha fazla ağrıtıyor, daha fazla eklem ağrısı hissettiriyordu. Ama büyük ölçüde cinsel olarak müsait olmayan oda arkadaşım sayesinde dikkat etmeyi ve daha iyi seçimler yapmayı öğreniyordum.

Bu sabah 500 metre yüzmüştüm ve süremi geliştirdiğim için memnundum. Bir parkur rekoru kırmayacaktı ama tek başıma başardığımdan çok daha iyiydi. Biz

Bu sabah Billy Ray'i Gibson'a bıraktım ve Jonah'ın bu akşamki doğum günü partisinden önce on millik bir gezintiye çıktım.

Ya partiden sonra?

Doğum günü çocuğunu baştan çıkaracaktım. Duş alacaktım, makyaj yapacaktım, saçımı şekillendirecektim ve seks yapacaktım. Elimde oyuncak olacaktı. Bekle, hayır. O çok sert olacaktı-

"Nasıl hissediyorsun?" Jonah omzunun üzerinden seslendi.

Düşüncelerimi Çıplak Jonah'tan uzaklaştırdım. Yolun sekiz milini tamamlamıştım ve belki, sadece belki, gelecek ay yarışı bitirme şansım olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Güzel," diye pufladım.

Ter sırtımdan şortumun bel bandına doğru süzülüyordu. Alışmayı öğrendiğim ve hatta belki de zevk aldığım bir duyguydu. Hâlâ yüzmeyi tercih ediyordum. Suyun içine batmayı, tüm duyularımı boğmasına izin vermeyi seviyordum. Ama bisiklet de eğlenceliydi. Tabii yokuş aşağı uçarken bir yaban arısının size çarpmasının ne kadar acı verdiğini hesaba katmazsanız.

Yaralarım vardı.

Temkinli olmak niyetiyle yokuş aşağı indim -yaban arıları falan tabii ki- ama hız ve tenimi serinleten rüzgâr beni cesur kıldı.

Bir sevinç çığlığı attım ve gidonun üzerinden atladım.

Jonah omzunun üzerinden bir bakış attı ve bana sırtıttı. Birlikte dolambaçlı tepeden aşağıya doğru koştuk.

Önümde açılan manzaranın tadını çıkarıyordum. Sık ve yeşil orman, asfalt şeridin her iki yanında uzanıyordu. Sol taraftaki göle bir göz attım, aşağıdaki vadide Bootleg'in kilise çan kulesini gördüm. Önümüzdeki mavi gökyüzüne kara bulutlar dolmuştu.

Ve benimle bulutlar arasında Jonah vardı. Mükemmel bir formdaydı. Baldırları bükülmüş, pazıları esnemişti. Yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini biliyordum.

Bir eylemci, eğlence arayışında bir maceracı. Ve müşterileriyle paylaşmak istediği şeyin de bu olduğunu fark ettim. Güzel bir yaz gününde bir araştırma yığınının üzerine eğilmiş, klavyeyi gagalamıyordum. Hayır, yüzümde güneş ve at kuyruğunu kaldıran rüzgarla uçuyordum.

Yol gölden hafifçe kıvrılarak uzaklaşıyor ve bizi ormanın derinliklerine götürüyordu. Vadi tekrar tepeye döndüğünde yavaşladık.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, yavaşladı ki ben de onun yanında yavaşlayabileyim.

"Bunun bir günü dizüstü bilgisayarımın başında oturarak geçirmekten daha keyifli bir yol olduğunu düşünüyordum," diye itiraf ettim.

"Hiç de fena değil." Sırıttı. "Su molası mı?"

Başımı salladım. Bu yollarda uzanıp su şişemi alacak kadar rahat değildim. Bu manevra şu anki beceri seviyemin üzerindeydi. Acaba triatlon için Build A Shine'da satılan bira kasklarından alıp suyla doldurabilir miyim diye düşündüm.

Etrafindan dolandığımız dağdan yukarı, yukarı, yukarı çıkan bir patika başında yoldan çekildik.

Derin bir yudum almadan önce "Yağmur geliyor," diye gözlemledi.

Tanrım, muhteşemdi. Terli olmak Jonah Bodine'e çok yakışıyordu. Egzersizle ısınan atletik vücudu takdir edilecek, bayılacak bir görüntüydü. Üzerine deri gibi oturan kısa kollu bir antrenman forması ve bakmamaya çalıştığım belirli bir anatomi parçasını öne çıkaran bisiklet şortu giymişti.

"Sence eve ondan önce varabilecek miyiz?" Bakışlarımı yine onun kasıklarından ayırarak sordum.

"Hala iki mil uzakta. Ne kadar hızlı pedallayabilirsin?" diye dalga geçti.

Gökyüzünden şişman bir yağmur damlası düştü ve göğsüme kondu. "Uh-oh." Ve böylece Batı Virginia semaları üzerimize açıldı.

"Daha da içeri girelim," diye bağırdı gök gürültüsünün yavaş sesiyle. Eliyle patikayı işaret etti.

Bisikletlerimizi ağaçların arasına ve yoldan uzağa doğru ittik. Alçak, sızdıran bir gölgelik oluşturan baldıran ağaçlarından bir grup buldu. Ben de arkasından sürünerek girdim.

"Homey," dedim, kayıp iğneler ve diğer orman zemini döküntülerinden oluşan bir minderine oturarak.

Kaskımın klipslerini açtım ve saçlarımı düşük kuyruğundan kurtardım. Saçlarımı salladım, kâküllerimi kabarttım. Ormanın ortasında bir yağmur fırtınasında mahsur kalmış olmam, görünüşümle ilgili küçük bir çaba göstermemem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ne de olsa bu gece adamı baştan çıkarmayı planlıyordum.

Duş, bacak tıraşı, kokusuz losyon, böylece dokunulduğunda süper yumuşak olurum. Hiç makyaj yapmamışım gibi görünecek kadar hafif bir makyaj. Ve güzel bir kıyafet. İç çamaşırı değil. İç çamaşırı beklentileri de beraberinde getirir. Eğlenceli bir şort ve cesurca dekolte bir atlet daha dostça, daha sinsice olurdu, Scarlett beni temin etmişti.

Yarın tam bir rapor bekliyorlardı. June beklemiyordu. Scarlett de Jonah'ın kardeşi olduğunu düşünerek herhalde ayrıntı istemiyordu. Ama ben yine de bu büyük deneyi dört gözle bekliyordum.

Onun yatağında uyumaktan başka bir şey yapmamaktan yorulmuştum. Kimya bizim tarafımızdaydı. Ve Jonah'ın bu sabahki oyunlarına bakılırsa biyoloji de bizim tarafımızdaydı. Bir reaksiyon başlatmanın zamanı gelmişti.

Ağaçların altında yağmur yavaşlamıştı ama yine de sıırıslık olmuştum. Beyaz atletim, altındaki saykodelik spor sütyenine yapıştı ve göğüs uçlarım sertleşerek sivrildi.

"Shelby?" Sesi gergindi.

"Ne? Aman Tanrım. Bir ayı görüyor musun?" Bisikletlerimizin ötesindeki ormanı tarayarak fısıldadım.

Hırpalanmak bu geceki baştan çıkarma deneyini ciddi şekilde engelleyecekti.

Herhangi bir orman canavarı göremeyince ona baktım ve onun da bana baktığını fark ettim.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Başını salladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hiçbir sorun yok. Ayı yok. Sadece seni öpmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Bir gök gürültüsü daha duyuldu. Jonah'nın ıslak ve sert ağzı benimkini bulduğunda bunu iliklerime kadar hissettim.

Burada bir aciliyet vardı.

Güzel, acı verici bir aciliyet. Ve eğer tekrar geri çekilecek ya da - Tanrım, lütfen bir ayı olmasın- tarafından bölünecek olursak, kadın mavi toplarına eşdeğer bir şey geliştirecektim. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Bacaklarımın arasındaki ağrı et ve kastan daha derine iniyordu. İçgüdüsel.

Jonah'ın istendiğini bilmesini istedim. Bunun nasıl bir his olduğunu ona hatırlatmama izin vermesini.

Sosyoloji, biyoloji ve motivasyonla ilgilenen ineklerin oldukça mükemmel aşıklar olduğu ortaya çıktı. Sekste iyi olduğum için kendimle gurur duyardım.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi beni kendisine doğru sürükledi, bacaklarımı açarak sırtını bir ağaç gövdesine dayadı.

Ereksiyonu, kan akışının ve uyarılmanın biyolojik mucizesi, bacaklarımın arasına yerleşerek nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. *Hazır* hissediyordu. Ama bilmem gerekiyordu. Kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı.

"Jonah," dedim dudaklarımı onunkilerden ayırarak.

"Ne?" Beni geri çekti. Beni daha derinden tattı. Eli saçlarımda dolaştı. Ve inlediğimde, şaftının sert uzunluğunun bana karşı seğirdiğini hissettim.

"İstediğine emin misin?" Nefes aldım. "Kendini baskı altında hissetmeni ya da sonrasında pişmanlık duymanı istemiyorum."

Bir santim geri çekildi, az önce doymak bilmezce öptüğüm dudaklarındaki eğlenen kıvrımı görmeme yetecek kadar.

"Eminim, Shelby. Seni istiyorum."

Hallelujah!

"Bu çok uygun çünkü seni gerçekten ama gerçekten istiyorum," diye itiraf ettim.

Beni tekrar öptü, bu sefer elleri göğüslerimin dış kıvrımlarını sıyrıyordu. Gömlek ve spor sutyeni katmanlarının, yağmurun ve terin altındaki bedenim dikkat kesildi. Daha fazlasını arzuluyordum.

"Uygun olmayan ne biliyor musun?" Fısıldadım, ereksiyonunun vücudumla aynı hizaya geldiğini hissetmek için ona doğru kaydım.

"O da ne?"

"Islak tayt."

JONAH

W

Islak taytlarımızdan ve yağmurdan ıslanmış giysilerimizden elimizden geldiğince sıyrıldık. Onları omuzlarımıza attık ve birbirimize dönük durduk. Çıplak durmak hedonistik bir histi.

Shelby'nin güzel vücudunu bakışlarımla süzmek için.

Buraya aitmiş gibi görünüyordu, saçları uzun ve nemli havada kıvrılıyordu, ormanın zeminine çöken sis. Bir su perisi. Ufak tefek bir çerçeve, gür kıvrımlar. Beli ve kalçaları ellerim için yalvarıyordu. Ve göğüsleri, kremi soluk mükemmellik. Yine gür, beklediğimden daha ağır, gül goncası meme uçlarıyla ideal gözyaşı damlaları oluşturunuyordu.

İçime işledi ve şimdi bunun nasıl bir his olduğunu hatırladım. *İstemek.*

Ama bir şekilde daha keskin, daha keskin hissettirdi.

Belki de olay yeriydi. Ya da belki kadındı.

Dudaklarını ıslatarak dolgunluğuna baktı. Gözlerinin bedenimde dolaştığını hissettim. Ve ayaklarımızın altındaki çam iğnelerine kazınmış aramızdaki görünmez çizgiyi ilk hangimizin geçeceğini merak ettim.

Ben.

Onun önünde durana kadar, ağzını tutana kadar hareket ettiğimin farkında değildim. Sadece dudaklarımız birbirine değiyordu. Bedenlerimizin geri kalanı bir nefes uzaktaydı. Gök gürültüsü uzun ve alçaktan yuvarlanıyor, aramızda ve içimizde titreşiyordu.

Sonra beni kendine yaklaştırdı, göğüsleri göğsümdeki kaslara baskı yapıyor, parmakları omuzlarıma giriyordu. Artık ona dokunmakta özgürdüm.

Avuçlarımı boynundan aşağı, omuzlarına ve kollarına doğru kaydırdım. Başparmaklar göğüslerinin nefis kıvrımlarını sıyrıyor.

Ağrıyan ve sertleşen sikim karnının pürüzsüz tenine yapışmıştı. O anda o kadar çok şey istiyordum ki. Çok fazla.

Göğüslerinden beslenmek, meme uçlarını dilime karşı tomurcuklandırmak istedim. Dudaklarının sert aletimin tepesine sarıldığını hissetmek. İki parmağımı içine sokmak. Boşalmasını izlemek. Boşaldığında ismimin fısıldandığını duymak. Onu kendi orgazmımla boyamak.

Sikeyim.

"Shelby," dedim, onun istekli ağzından uzaklaşarak.

"Ha? Evet? Ne?" diye nefes aldı. Geri çekilirken, sıkı meme uçları göğüs kıllarımın arasından hafifçe sürüklendi. Nefes nefese kaldı.

"Prezervatifim yok."

Gözleri kocaman açılmıştı, şaşkındı. "Ben de öyle."

"Yapamayız-" Annemin bir ömür boyu verdiği güvenli seks dersleri kafamın içinde yankılandı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bir yıldan uzun süredir seks yapmadın ve daha birkaç hafta önce bir sürü kan testi yaptırdım" dedi.

Bir şey söylemeye korkuyordum. "Mecburmuşsun gibi hissetmeni istemiyorum," diye başladım.

"Jonah," dedi öfkeyle adım söyleyerek. "Seninle seks yapmak istiyorum. Tam burada. Hemen şimdi. Yeşil ışık yandı."

"Eğer eminseniz," dedim.

Elimi kavrayıp göğsünün üzerine koyarak karşılık verdi. Meme ucunun avucuma değdiğini hissettim ve tüm mantıklı, temkinli düşünceler kafamdan dağıldı. Her iki göğsünü de avuçlayarak başparmaklarımı meme uçlarına sürttüm ve ondan kopan iç çekişin tadını çıkardım.

Yağmur tenimizde hafif ve serindi ama benim kanım sıcaktı ve yüzeyin altında kaynıyordu.

Göğüsleriyle dikkatimi dağıtmamı kendi keşiflerini yapmak için kullandı. Zeki bir elini şaftımın tabanının etrafına kapattı ve yukarı doğru okşadı. Beni kökten uca pompalarken elektrik ihtiyacı içimde nabız gibi atıyordu.

Meme uçlarını nazikçe sıktım, o da göğüs kafesimi ısırdı. Sonra vücudumdan aşağı kaymaya başladı.

Önümde dizlerinin üzerine çöküşünü izledim, ağzı sikimin ağır ağır sarktığı yerden birkaç santim uzaktaydı. Ciğerlerime zorla hava çekerken burun deliklerim alevlendi ve sonra o mükemmel pembe dudaklarını aletimin başının etrafına kapattı.

Bunu unutmuştum. Bir kadının ağzının ne kadar kaygan ve tatlı olduğunu. Shelby'nin ağzı. Çünkü, yine, bu farklıydı. Özeldi.

Görünüşe göre tadımla büyülenmiş bir halde sikimi yalayıp emerken gözlerimi ondan alamıyordum. Bunun dünyadaki cennet olduğunu düşündüm, elimi saçlarına soktum ve o tatlı ağzın içine sokma dürtüsüyle savaştım.

Kendimi tuttum, eğer onun ağzını, boğazını becerme dürtüsüne teslim olursam, kendimi orada kaybedeceğimi biliyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Dayanıklılığım eskisi gibi değildi. Ve Shelby bana yaptığı şeyde çok ama çok iyiydi.

Ağzını üzerimden çektiğimde hayal kırıklığı içinde inledi. Ama onu yere indirdiğimde susturdum. Yapraklar, çam iğneleri ve atılmış giysilerden oluşan bir yatak. Hevesle ağzımı bir memenin üzerine kapattım, emdim, tadına baktım.

Dizlerini açarak beni karşıladı. Bir elimle kalçasının iç kısmına doğru bir yol çizdim. Bana karşı titriyor, o küçük seksi inlemeleriyle beni cesaretlendiriyordu. Buna hazır olmadığımı nasıl düşünmüştüm? Bunu kaçırabilirdim. *Ve bu*, diye düşündüm, parmaklarımın uçlarını ıslak yarığında gezdirirken. Vücutlarımızın her santimi yağmurdan ıslanmıştı. Ama yokladığım yer farklıydı. Daha kalın, daha sıcak ve çok cazipti.

Diğer meme ucundan yağmur suyunu emerken iki parmağımı içine soktum ve listemden iki maddeyi sildim. Yerden bana doğru eğildi ve bana verdiği tepkilerle beni çılgına çevirdi. Ve parmakları tekrar sikimin etrafına dolandığında, kendimi birazcık delirmeye bıraktım.

Parmaklarımı onun tatlı amına sokarak onu kavradım. Nefes alış verişlerimiz sert ve hızlıydı. Gözleri cam gibiydi ve yarı kapalıydı. Beni daha derine davet ederek daha geniş açtı ve ben de onu orada tutarak boğumuna kadar soktum.

"Jonah," diye dişlerini gıcırdattı. "Seni istiyorum, seni istiyorum," diye tısladı.

Kaslarının parmaklarımın etrafında gerildiğini hissedebiliyordum, o ağrının kendi kasıklarımda yankılandığını hissediyordum. Parmaklar ve eller iyiydi. Ama ikimizin de umutsuzca daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bu biyolojydi. Saf, ham, ilkel.

Ondan ayrıldım ve elini ereksiyonumdan çektim. "Bana tutun," diye talimat verdim.

Söyleneni yaptı, ellerini boynumun arkasına geçirip parmaklarını birleştirdi.

Kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirdim, sikimin ucu ıslak, davetkâr kıvrımlarını okşuyordu.

Artık sabırsızlanan Shelby bana karşı direndi ve ben de sikimin klitorisinin üzerinden kaydığını hissederek zevk aldım.

Eğilerek göğsünü bir kez daha yaladım. Ve geriye doğru eğildiğinde, dizleri açık kaldığında, kendimi onun içine soktum.

Zafer ve huşu dolu haykırırlarımız yağmura takıldı. Onun içindeydim, kaygan, kadifemsi etiyile kavırıyordum. Kaslarım titriyordu, ayak parmaklarımı toprağa gömdüm ki içine gömülü kalabileyim.

Tırnakları sırtımı ısıyor ve nefes almak için savaşıırken yumuşak bir şekilde kelimeler, anlamsız sesler söylüyordu. Bu Nirvana'ydı. Alaydan sonra, tatmin olmadan önce iki beden birleştiği bu an. Bu aynılığın tanınmasıydı.

Esnedi, etrafımda sıkılaştı ve o zaman hareket etmek zorunda kaldım. Geri çekilirken durakladım. Tadını çıkardım. Sonra ahlaksızca tekrar içeri kaydım, onun etrafımda bir yumruk gibi kapanmasını hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Nasıl bir his?" diye fısıldadı.

"Çok iyi, Shelby. Çok iyi," diye söz verdim ona, tekrar hareket ederek. Etinin benimkinin üzerinde sürüklenmesini seviyordum. Çok uzun zaman geçtiği için mi özeldi? Yoksa Shelby olduğu için miydi? Oda arkadaşım. Müşterim. Arkadaşım.

"Sakın durmaya ya da aklını başına toplamaya kalkma," diye yalvardı gülerek. Gülüşü onu daha da sıkarken irkildim. Ter çoktan alınımı kaplamıştı ve sonsuza dek dayanamayacağımı biliyordum. İtişlerimi ölçülü ve kontrollü tuttum. Birleşmenin güzelliğine odaklanırken bile Daha sert, daha hızlı gitme ihtiyacı boğazımı tırmaladı.

Bacaklarını kalçalarımın üzerinde daha yukarı kaldırdı ve içime girdi.

Ona ihtiyacı olanı, arzuladığı şeyi, peşinden koştuğu şeyi vermek istedim. Sadece yeterince uzun süre dayanabileceğimi umuyordum. Daha sert ittim ve o da boynuma karşı onayını mırıldandı. Göğüsleri, o yemyeşil kıvrımlar, bana doğru düzleşti ve onları tekrar tadabilmeyi diledim. Bir elimi bedenlerimizin arasına sokup o yumuşak teni, o gergin meme ucunu okşamakla yetindim.

Hoşuna gitti.

"Evet, Jonah. Oh, evet!" Nefes nefese kalmıştı.

Ve şimdi onu yumrukluyor, aletimin hızlı, acımasız darbeleriyle onu ormanın zeminine sabitliyordum. Ama o hızı, ihtiyacı, açgözlülüğü hoş karşıladı. İpeksi iç kaslarının sikimin damarları üzerinde dans edişiyle bunu teşvik etti.

Beni hayatta kalabileceğimden emin olmadığım bir doruğa doğru götürüyordu. Önce onu oraya götürmem gerekiyordu.

Pişmanlıkla göğsünü bıraktım ve elimi daha aşağı kaydırđım. Ona bir savaşçı, bir hayvan gibi sokulurken, başparmağım hassas tomurcuğunun üzerinde kayıyordu. Vücudu gerildi, her kası ve nefesi durdu.

Boynunu, omzunu ısırdım, hala itiyordum, hala o güzel küçük klitorisinin etrafında dönüyordum. Ve sonra orgazmı patladığında altımda yeniden canlandı.

Boşaldığını hissettim, sikimin etrafında yumruk gibi sıkıca kapandı. Kalçaları vücudunu saran dalgaları kovalamak için dalgalanıyordu. Bir saniye daha dayanamadım. Beni tekrar sıkıca kavradığında, omuriliğime doğru yarıştığını ve taşaklarıma saplandığını hissettim. Ve sonra, her damlasını içimden çıkarıp sıkarken, ona daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyordum. Üzerine yığılıp orgazmlarımızı birbirine mühürlediğimde hala nazik, uzak darbelerle boşalıyordu.

JONAH

T İlk kez seks yapmaktan ve sonra kendi sürpriz partinizde yürümekten daha tuhaf çok az şey vardır.

Shelby'yle neler yaptığımızın yüzlerimizden okunduğuna emindim ve hâlâ sallanmakta olan kurumuş çam iğnelerine bakılırsa saçlarına dolanmıştı.

"Sürpriz!" Annem, Bodine'ler, Tucker'lar ve Thompson'lar bisikletlerimizden indiğimizde böğürdüler.

Shelby nefesinin altından, "İşte ikinci raunt başlıyor," dedi.

Yağmur dindiğinde, ıslak giysilerimizi üzerimize geçirdiğimizde, eve doğru deli gibi pedal çevirmiştik. Duş almak ve birbirimize ikinci bir şans vermek için, bu sefer yatakta.

Özlemle ön kapıya baktım. Kapıyla aramızda doğum günümü kutlamak için hazır bekleyen bir düzineden fazla insan, bir domuz ve bir köpek yavrusu vardı.

Şok olmuş bir halde yüzüme aptalca bir gülümseme yerleştirdim ve tebrikleri kabul etmek için içeri girdim. Kız kardeşimin bana doğru attığı kendini beğenmiş bakıştan Shelby ile benim neyin peşinde olduğumuzu tam olarak tahmin ettiğini anlayabiliyordum.

İlk tebrikleri kabul ettikten sonra, Shelby'nin içinde olmanın nasıl hissettirdiğinden başka hiçbir şey düşünmediğim beş dakikalık bir duş için kaçtım. Ereksiyonum nihayet pes edene kadar musluğu sonuna kadar soğuğa çevirdim. Görünüşe göre artık kuraklık dönemi sona erdiğine göre, her gün bütün gün spor odunlarıyla dolaşacaktım.

Ön bahçemize döndüğümde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Bunun için oldukça çaba sarf etmişlerdi. Birileri ağaç gövdelerine ışıklar asmıştı.

Beyaz örtülü portatif piknik masaları kurulmuştu.

masa örtüleri. Gibson ızgaranın başındaydı, Billy Ray ise domuz Katherine ile ayaklarının dibinde koklaşıyordu.

Ve Shelby, şey, Shelby bir hamakta dinleniyordu ve elinde bir limonata ile aksiyonun hemen dışındaydı. Ona doğru ilerledim ve hamağı dürttüm.

Tek gözünü açtı. "Duş serbest mi?" diye sordu.

Sırtımı şenliklere verip bir parmağımı kalçasının iç kısmında gezdirdim. Ona hâlâ yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, onunla birlikte. "Öyle. Bundan haberin var mıydı?" diye sordum.

"Sence bizi bekleyen bir avlu dolusu insan olduğunu bilseydim, İkinci Tur için buraya geri gelmemiz konusunda ısrar eder miydim? Bu şimdiye kadar katıldığım en hayal kırıklığı yaratan sürpriz parti," diye alay etti.

"Bu gece telafi edeceğiz," diye söz verdim.

"Bootleg partisi hakkında ne derler?" diye düşündü. "Bootleg partisi gibisi yok mu?"

"Çünkü Bootleg partisi durmaz," diye bitirdim. "Ama bu duracak. Hem de makul bir saatte, eğer onları buradan çıkarmak için gıda zehirlenmesi numarası yapmak zorunda kalırsam."

"Bu gecenin ilerleyen saatlerinde sahte patlayıcı bağırsak sorunlarını dört gözle bekliyorum," diye alay etti.

Bana elini uzattı ve ben de onu hamaktan çektim. "Ben duş alacağım. Biz onları kovmadan önce git misafirlerine iyi davran."

"Oh, hey, Shelby?"

Durakladı.

Kimse duymasın diye ona bir adım daha yaklaştım. "Hayatında yaşadığın en unutulmaz yaz kaçamağı olacağımdan emin olabilirsin," dedim ona.

Sırıttı ve dudağını ısırды. "Seni bu konuda tutabilirim."

Shelby omzunun üzerinden el salladı ve ben de her şeyden çok onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmeyi diledim.

"Ee? Şaşırdın mı?" Annem ve Scarlett kendini beğenmiş bir ifadeyle yaklaştılar.

"Şok oldum," dedim. "Bunun sakın bir yemek partisi olacağını sanıyordum." Bu birkaç saat daha başlamadı ve makul bir saatte sona erdi.

"Annen bana senin hiçbir zaman doğum gününde bir parti ya da yaygara istemediğini söylüyordu. Neden Jenny, geçen yıl doğum günü olduğunu bize söylemeyi ihmal ettiğini sana söyledim mi?" Scarlett pisliği ortaya döktü.

"Bundan bahsetmiştin," dedi annem bana göz kırparak.

"Ve Jonah'a doğru dürüst bir doğum günü partisi vermeden bir yılın daha geçmesine izin veremezdim. Onun sadece otuz bir doğum günü borcu var," dedi Scarlett.

Garip bir şekilde tatlıydı. Yine de inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Ama sanırım çalışmalarını takdir etmek için çaba sarf edebilirdim.

Shelby, kalçalarının etrafında süzülürken gözleri okşayan köpüklü bir güneş elbisesiyle döndüğünde, kardeşlerimle at nalı savaşına girmiştin.

Birisi müziği açmıştı, neydi o? Seksenlerin rock'ı mı? Sanırım doğum günüm Olamette County'de çok tercih edilen country müzikten bir erteleme oldu.

Yemek yedik -birisi ızgara tavuk yapacak ve standart atardamar tıkayıcı yemeklere ek olarak salata malzemeleri sağlayacak kadar nazikti- ve içtik ve ateş ettik.

Jimmy Bob Prosser ortaya çıktı, bana nalbur dükkânı için bir hediye çeki verdi ve gitmeden önce annemin yanağına bir öpücük kondurdu. Annem onun ardından gülümsedi ve ben de onun adına mutlu olmaktan başka bir şey yapamadım.

Şimdi, eğer adam gidip onun kalbini kırsaydı, kardeşlerimi kaçak adalet için çağırırdım. Adil olan buydu.

Bir pikap araba yolundan sekerek geçti ve Gibson'ın SUV'unun yanındaki çimlere yanaştı. Jameson ve Leah Mae, her ikisi de güneşten daha parlak bir şekilde parlıyordu, el ele tutuştular ve bize doğru yürüdüler. Bowie'yi yanıma ittim, bira şişemi gösterdim.

"Vay, vay. İşte yakında nişanlanacak olanlar geliyor," diye gözlemledi Bowie.

Jameson'ın yakında yapacağı evlenme teklifi planları hâlâ gizemini koruyordu. Ama bir kardeşin daha geleceğine doğru mutlu bir şekilde yürüdüğünü bilmek günümü daha da parlaklaştırdı.

George ve Shelby'nin aileleri bu karmaşa karşısında çok heyecanlanmış ve Salı günkü Cockspurs maçına katılmak için planlar yapmışlardı. Scarlett kirpiklerini kırıştırıp onları takıma almaya çalıştığında Devlin devreye girdi. Daha önce bir kez buna kanmış ve akşamdan kalmanın bedelini çok ağır ödemişti.

Akşam olup da ışıklar yandığında, annem ve Shelby maytaplar ve mumlarla süslenmiş bir pasta getirdiler. Bodine'ler bana hayatımda duyduğum en kötü, akortsuz "Mutlu Yıllar" yorumuyla serenat yaptılar.

Küçük Billy Ray de onlarla birlikte uludu. Korkunç ve güzeldi.

Güldüm ve gülümsedim. Yedim ve içtim. Utanarak, hem şaka hem de düşünceli hediyeler açtım. Ve masanın diğer ucundaki Shelby'yi izledim.

Onunla göz göze geldim ve yüzündeki yavaş, tatlı gülümseme içimde uzun zamandır soğuk olan bir şeyleri ısıttı.

Ve sonra karnıma bir dirsek yedim.

"Görünüşe göre bugün *biri* pantolonunu çıkarmış." Scarlett kanaryayı yemiş kedi gibi sırtarak bana baktı.

"Ben öpüşmem ve söylemem," dedim bir kolumu omzuna atarak.

"Hayır, ama öpüşüyorsun ve yavru köpek gözleriyle etrafta dolanıyorsun. O iyi bir kız Jonah. Onaylıyorum."

"Onu benim için sen seçtin sayılır. Onaylayacağını umuyorum," diye takıldım.

"Şimdi dinleyin, bunların sizin için yeni olduğunu biliyorum. Ancak bunun tam olarak ne olduğunu tanımlamanızda fayda var çünkü yarına kadar tüm şehirde haber olacak."

"O koca ağzını açıp kasabadaki herkese Shelby ile çıktığımı söyleyeceksin demek istiyorsun," diye düzelttim onu.

"Flört, ha? Bunu anlayabilirim."

"Seni ilgilendirmese bile."

"Neden, Jonah Bodine. Sen benim kardeşimsin. Senin mutluluğun beni ilgilendirir."

"Sakın evlilik planları yapmaya başlama, Scar. Shelby yaz sonundan sonra burada kalmayı planlamıyor."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Cevap vermeyi düşünmeden önce, gitmeyi düşünmesen iyi edersin. Anneni bu kasabaya aşık etmek için ta buralara kadar getirdim."

"Sen şeytani bir kukla ustasıydın, Scarlett Rose."

Bana gülümsedi. "Eğer ailemin mutlu ve bir arada olmasını istemek suçsa, o zaman beni idam hücreğine koyun."

"Saçmalıyorsun."

"Sonsuza dek sürecektir mutluluğumu buldum," dedi, gözleri Devlin ve Jameson'ın derin bir tartışmaya daldığı yere kaydı. "Jameson ve Leah Mae, Bowie ve Cassidy de kendilerinininkini buldular. Burada güzel bir hayatınız olabilir."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama henüz yüzde bin emin değilim."

"Anneni evlendirdiğimde daha fazla teşvik edici olacaksın ve buraya taşındı," diye tahmin etti.

KARANLIK çöktüğünde, Bowie'nin bir telefon görüşmesi yapmak için gölgelere doğru gizlice kaçtığını fark ettim. Omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum ve içimden bir ses bunun iyi bir haber olmadığını söylüyordu.

James ve Darlene'in, bir dahaki sefere tesisat işine ihtiyaç duyduklarında önce onu aramaları konusunda ısrar eden Scarlett'e, son zamanlarda evlerinde yaşadıkları korku dolu tadilat hikâyelerinden birini anlattıkları masadan kalktım.

Yanına gittiğimde Bowie orada durmuş telefonuna bakıyordu. "Neyin var?" diye sordum. diye sordum.

Yukarı baktı ve anladım.

"Siktir," dedim sessizce.

"Jayme'di. Diş kayıtları eşleşti. Bu Callie."

Arkamızda, Gibson ve Jameson anneme çocukken buzda balık tutma denemelerini anlatmak için birbirleriyle yarışırken kahkahalar patlıyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim, her şeyi değiştirdiğini çok iyi bilerek. Callie Kendall ölmüştü. Ve bütün bir toplumun umutları da öyle.

"Bu babamın yaptığı anlamına gelmez," dedi Bowie, sesi benden bile daha az emin geliyordu.

"Hayır. Öyle değil."

"Jayme haberleri birkaç gün gizli tutacaklarını söyledi."

Annemin gözlerinin kenarındaki kahkaha yaşlarını peçeteyle silmesini izledim. Scarlett şimdi Devlin'le yavaşça dans ediyor, ona güneş, ay ve aradaki her şeymiş gibi bakıyordu.

Shelby babasının koluna yaslanmış, onun June'a anlattığı bir hikâyeye gülüyordu.

"Bunu mahvetmeyelim," dedim. "Herkes iyi vakit geçiriyor. Bir gece daha böyle devam etmesini tercih ederim." Bencilceydi. Ama zavallı Callie Kendall için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Ve bu benim ilk aile doğum günü partimdi.

Bowie omzumu sıktı. "Doğum günün kutlu olsun kardeşim." "Evet. Teşekkürler."

TÜM BOOTLEG SPRINGS

"*D* "Haberleri duydunuz mu?"
"Tabii ki zaten duyduk. Ne kadar yazık. Her zaman
Callie'nin Kanada'da
akrobasi gösterilerinden biri."
"Hep öldüğünü düşünmüştüm. Huzur içinde yatsın tabii ki." "Nedenmiş
o?"
"Hiç geri dönmedi, değil mi?"
"Sence Kendall'lar bu haberi nasıl karşıladı?" "Bu onlar için
bir sürpriz gibi görünmüyor."
"Her zaman onun ölüp gittiğini düşündüler. Bundan emin
görünüyorlardı." "Cenaze töreni planladıklarını duydum. Özel. Bir sürü
insan istemiyoruz.
kilisenin ve mezarlığın etrafına burunlarını sokuyorlar." "Peki ya
Bodine'ler?"
"Ne olmuş onlara?"
"Bu, Jonah Sr.ın - huzur içinde yatsın - onu öldürdüğü anlamına mı geliyor?"
"Biliyorsam ne olayım. Öldüğüne ve gittiğine göre - huzur içinde yatsın
- o zavallı kıza ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz."
"Sanırım Jonah Sr. yaptı. Başka kim yapabilirdi ki?"
"Peki ya Hollersville'deki şu hesapsız Lester McCoy'a ne demeli? O
şerefsiz cebinize çingiraklı yılan koyar ve ateş ister."
"Biliyor musun, benim Millie'm o Callie'den bir yaş küçüktü. O kız
kalkıp kendini öldürttükten sonra bir yıl boyunca yanımdan ayrılmasına izin
vermedim."
"O olaydan sonra herkes çocuklarına daha sıkı sarılıyordu."
"Ve bunca zamandır ölü olduğunu düşünmek. Hollywood'a gitmesini ve
Şöhretler Kaldırımı'nda kendine bir yıldız almasını umuyordum."

"Bunlar için para ödediklerini biliyorsun, değil mi?" "Ne diyorsun sen!"

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Kırmızı Halı Altında'yı izliyordum ve bir ünlünün aday gösterildikten sonra nasıl öksürdüğünü anlatıyorlardı. \$30,000. Bam bam. Presto. Kendi yıldızlarına sahip oldular." "Bu işin eğlencesini biraz azaltıyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Her şeyi öğrendikten sonra Callie Kendall'ın bir yıldız alacağını ummayı bıraktım. Yine de üzgünüm."

"Oldukça inişli çıkışlı bir tren. Bir dakika önce kayıptı. Sonra bu kanlı kazak ortaya çıktı ve öldü. Sonra o sahte kız ortaya çıktı... Adı neydi?"

"Bilmiyorum. Yemek masasında ona sahte Callie deriz."

"Sahte Callie ortaya çıktı ve hepimiz onun hayatta ve iyi olduğunu düşünerek kutlamalara başladık. Şimdi de bu. Söylemeliyim ki, bu bir hayal kırıklığı gibi hissettiriyor."

"Sence Bodine'ler bugün nasıl hissediyordur?"

"Umarım kendilerini suçlu hissediyorlardır."

"Bu çok kötü bir şey! Neden kendilerini suçlu hissetsinler ki?"

"Babaları yaptı, değil mi?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor."

"Kanıtlar ortada. Bana göre, huzur içinde yatsın, Jonah Bodine Sr. bir sarhoş ve bir katildi."

"Ben kendi adıma, sattığınız 'babanın günahları' saçmalığına katılmıyorum. Bu, babanın yirmi yıl önce The Lookout'ta Mott'un kalp krizi geçirmesine neden olmasından senin sorumlu olman gerektiğini söylemek gibi bir şey."

"Pfft. Bu babamın hatası değildi. Tombala kartı yüzünden kibirlenen Mott'tu."

"Yine de. İnsanların suçu Bodine çocuklarına atmaya çalışmasının adil olduğunu düşünmüyorum. Onlar da en az onlar kadar kurban, değil mi?"

"Nasıl buldunuz?"

"Connie ve Jonah ile birlikte büyüdüler, huzur içinde yatsınlar. O çocuklar daha berbat bir şekilde dünyaya gelmedikleri için şanslılar."

"Bahse girerim Jonah Jr. artık yoluna devam edecektir."

"Eğer öyleyse, bunun nedeni senin gibi ihtiyarların herkese onun bir katilin oğlu olduğunu söylemesidir."

"Ben sadece doğrularımı söylüyorum."

"Saçma sapan konuşuyorsun. Arada fark var."

"Jonah Jr.'dan bahsetmişken, onun şu tatlı Shelby Thompson'la çıktığını duydun mu?"

"Ne güzel, değil mi?"

"Springs Sundries'e gittiğini ve banyo bölümündeki hemen her şeyi onun için satın aldığını duydum. Gerçekten güzel bir hediye sepeti hazırlamış."

"Duyduğuma göre Build A Shine'a gitmiş ve kendine Bootleg Boot Camp adında bir tarif hazırlamış. Açıkçası, kaçak içki tadımından sonra akşamdan kalma olduğu için onunla dalga geçiyordu."

"Oh, kesinlikle. Çok sevimli."

"Ciddi olmadıkları ve yaz sonunda yollarına devam edecekleri konusunda şişinip duruyorlar. Ama bir yazda çok şey olabilir."

Q. Toplum haberleri için en güvenilir kaynağınız nedir?

Kulaklarınızı dört açarak sokakta beş dakika yürüyün.

SHELBY

W

Bootleg Springs Halk Kütüphanesi birkaç önemli farkla diğer küçük kasaba kütüphaneleri gibiydi. Kitap yığınları sıralar halinde düzgünce düzenlenmişti.

Klasik şiirden çiftçi almanaklarına kadar her konuda yüzlerce cilt kitap vardı. Çocuk köşesi çok gürültülüydü. Ve tüm bina mobilya cilası ve eski kitaplar gibi kokuyordu.

Diğer kütüphanelerin çoğundan farklı olduğu nokta, insanları ve hizmetleriydi. Baş kütüphaneci Piper Redman, pembe peri saçlı, piercing ve dövmeleleriyle yürüyen bir reklam panosuydu. Acı verici derecede havalıydı. Okuryazarlık oranları sırf okumayı bu kadar havalı gösterdiği için yükselişteydi.

Sadece hikâye saatleri ve kitap kulüpleri etrafında değil, genişletilmiş toplum hizmetleri etrafında da programlar oluşturdu. Her hafta sonu Bootleg'in teknoloji konusunda daha az bilgili sakinlerinden bazılarını mobil cihazlarıyla ilgili sorunlarında yol gösteren gönüllü bir teknik destek ekibi vardı.

Bir de hafta içi her gün yaşlı sakinleri alan ve onları sosyalleşmeleri ve gönüllü olmaları için buraya getiren ücretsiz servis vardı. Ve elbette, geliri yeni kitaplara, daha iyi bilgisayarlara ve daha rahat okuma koltuklarına giden aylık spagetti yemeği.

Halk kütüphanelerinin finansman ve bazı durumlarda uygunluk için mücadele ettiği bir çağda, Bootleg'in kütüphanesi geliyordu.

Ayrıca kapsamlı bir yerel tarih bölümü de vardı ve ben bu bölümü yutmak üzereydim.

İyi niyetlerle başlamıştım. Jonah ve kardeşim bugün iki saatliğine yağ yakma kampına gitmişlerdi. Bu süreyi kasaba tarihindeki belirleyici olayların zaman çizelgesini oluşturmak için kullanmayı planlamıştım.

Ama ön kapıdan içeri girdiğimde, topluluk ilan panosu farklıydı. Her zaman olduğu yerde Callie Kendall'ın kayıp ilanı yoktu. Kız kaybolduğundan beri o ilanın ya da benzer bir ilanın panonun en üstünde durduğunu tahmin etmiştim.

Bence bu daha da üzücü oldu. On üç yıllık umudun teslim olması.

Önemi yokmuş gibi davrandım ve elimdeki konuya odaklandım. Ama mikrofişteki yerel gazeteleri üstünkörü araştırırken, Callie'nin kaybolmasından sonra Kendall'lar hakkında bir makaleye rastladım ve sonra bir başkasına. Ve bir tane daha.

Kayboluşun toplumu şekillendirmeye yardımcı olduğunu düşündüm. O anın ve onu takip eden yılların kasabanın dokusunda açtığı yırtığı görmezden gelirim bir kötülük yapmış olurum.

Bir saat, karar verdim. Bir saatimi ayırıp Kendall'ları biraz araştıracaktım. Sonra da kendi işime dönecektim.

Kaybolma, aile ifadeleri ve soruşturma hakkında makale üzerine makale tüketirken mikrofişler gözlerimin önünde bulanıklaştı. Kendall'ların kızlarının öldüğü, kendine zarar verdiği iddiasından hiç vazgeçmemiş olmaları ilginçti. Ta ki Sahte Callie ortaya çıkana kadar.

Callie'nin bir fotoğrafını ve Sahte Callie'nin başka bir fotoğrafını çağırdım. Gözlerimi kısarak ekrana bakarken bir benzerlik olduğunu düşündüm. Ama daha çok "Bana tanıdığım bir kızı hatırlatıyorsun" tarzında. Ne kadar çok bakarsam, Sahte Callie gerçek Callie'ye o kadar az benziyordu. Ve bu beni rahatsız etti.

Ailesi bilemez miydi? Fiziksel görünüşünden değilse bile, taklitçinin aile geçmişi hakkındaki bilgilerindeki boşluklardan. Sahte Callie, Kendall'ları uzun zamandır kayıp olan kızları olduğuna nasıl ikna etmişti?

Onun için Philadelphia'da bir daire kiralamışlardı. Evlerinden çok uzakta, Bootleg Springs'ten daha da uzakta.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Sahte Callie'nin hikayesine inansalardı, yakın olmak istemezler miydi? Kaybedilen onca yılı telafi etmek için? Ailesi, kanıt olmamasına rağmen kızlarını bir daha canlı görme umudunu başından beri yitirmiş görünüyordu. Hala hayatta olduğu ve onlara ulaştığı için çok mutlu olmazlar mıydı?

Bu durumla ilgili hiçbir şey içime sinmiyordu. Bir düşünce dalgalandı, kök saldı.

Bir hevesle telefonumu çıkardım ve dışarı çıktım. Bugün hava daha sıcaktı. Temmuz birkaç gün içinde geldi. Kasaba dört gün için süslenmeye başlamıştı bile. Hareket etmeyen her şey kırmızı, beyaz ve mavi bayraklarla kaplanmıştı.

Gölgeyi tercih ederek kütüphanenin merdivenlerinden indim ve henüz yıkanmamış bir meşe ağacının altındaki banka oturdum. Aradım, bekledim.

"Shelby Thompson! Telefonumun diğer ucunda ne yapıyorsun?" diye sordu eski dostum ve Allegheny County Çocuk Gençlik ve Aileler'den eski amirim.

"Burada, Batı Virginia eyaletinde küçük bir araştırma yapıyorum Amanda ve bir konuda yardıma ihtiyacım var."

"Söyle tatlım." Amanda, Pittsburgh'da sosyal hizmet uzmanı olarak çalıştığım kısa süre boyunca benim amirim olmuştu. Hatta kariyerimin felaketle sonuçlandığı gece hastanenin acil servisine gelmişti.

"Virginia'da eyalet düzeyinde hâlâ arkadaşlarınız var mı?" diye sordum.

"Elbette." Çoklu görev yaparken parmaklarının klavyede çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. CYF'nin yapılacaklar listesi asla yetiştirmezdi.

"Acaba benim için hızlı bir vaka araştırması yapmalarını sağlayabilir misiniz?"

"Hangi ilçe?" Amanda sordu.

Sorunun büyük kısmının bu olduğunu bildiğim için burnumu kıvırdım. "Hepsi," dedim.

Amanda bir nefes verdi. "Biraz zaman alacak." İlçelerin çocuk ve gençlik vakalarını yönetmek için kendi veri tabanları vardı. Bunları birbirine bağlayan merkezi bir veri tabanı yoktu, bu da bilgi aramayı sıkıcı ve zaman alıcı hale getiriyordu.

"Biliyorum ve gerçekten minnettarım. Bu çok önemli," diye söz verdim.

"İsimleri verin, gelecek hafta sizin için bir şeyler hazırlamaya çalışayım."

"Yargıç Henry Kendall, Bayan Imogen Kendall ve Callie Kendall."

"Vay be. Görünüşe göre aşağıda eşek arılarının yuvasını tekmeliyorsun." İç çekti.

"Bir şey olacağını sanmıyorum. Olsaydı polis çoktan araştırırdı. Ben sadece emin olmak istiyorum."

"Sadece bir eyalet yargıcını suçlayarak ortalığı karıştırmayın." "Uzun süre eyalet yargıcı olarak kalmayabilir," dedim ona. "Söylentilere göre, bizim

Yargıç Kendall federal yargıç olarak atanmak için ilk sırada yer alıyor." Haberler

hızlı yayılırdı. Özellikle de içki kaçakçılarının övünebileceği haberler. *Yargıcımız Kendall. Nihayet yıllarca verdiği hizmet için takdir ediliyor. Federal bir yargıç mı? Düşünsene.*

"Olur böyle şeyler," dedi Amanda ve dikkatini gerektiren düzinelerce başka iş yüzünden dikkatinin dağılmaya başladığını anlayabiliyordum. Ona kontrol etmesi için tarih aralıklarını verdim, bu da daha önceki yıllara ait bazı kayıtların hala elektronik olmaması nedeniyle ek bir sorun teşkil ediyordu ve ona yaz boyunca Batı Virginia kırsalında ne yaptığım ile ilgili bir güncelleme e-postası göndereceğime söz verdim.

Telefonu kapattık ve ana caddenin karşısındaki, ailelerin piknik yaptığı ve yüzdüğü göl kenarındaki parka gözümü ayırmadan baktım.

Bootleg Springs'de uğursuz bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Shelby?"

Bir mil atladım, sabah biraz hassas olan omzum yeni bir ağrıya alevlenince irkildim. Lanet olsun. Derhal antienflamatuarlara ihtiyacım vardı.

"Jenny. Merhaba. Beni korkuttun," dedim ona, bir elimi çarpan kalbimin üzerine bastırarak. Gizlice yaklaşılmaktan hoşlanmıyordum. Bu özel korkunun tetikleyicisini asla atlatamamıştım.

Jonah'nın annesi şortu ve yaz gökyüzünün renginde düğmeli bluzuyla güzel ve taze görünüyordu. "Bunun için üzgünüm. Sadece biriyle buluşmaya gidiyordum ve sizi gördüm."

"Biri" deyince yanaklarının pembeleşmesinden, bu kişinin Jimmy Bob Prosser olup olmadığını merak ettim. Nalbur dükkanına doğru gittiğini fark ettim.

"Telefonla konuşuyordum ve seni duymadım," dedim.

"Umarım sakıncası yoktur ama konuşmanızın bir kısmına kulak misafiri oldum. İlginin nereden geldiğini anlıyorum. Büyüleyici bir dava. Ama artık kapandı. Cesedini buldular. Kolluk kuvvetlerinin gözden kaçırdığı neyi bulmayı bekliyorsunuz? "

"Eminim müfettişler gerekli incelemeleri yapmışlardır," diye onu temin ettim. "Ben sadece merak ediyorum. Benim gibi bir araştırmacının üzerinde oynayabileceği bir sürü parlak bilgi içeren gösterişli bir hikâye. Hepsi bu."

Jenny yanımdaki banka oturdu.

"Yargıç Kendall gibi adamlar başkalarının kolayca hafife alabileceği türden bir güce sahiptir. Bunu sakın unutmayın. Onu hafife almayın." Kulağa daha az

Dostça bir tavsiyeden çok bir uyarı gibiydi.

Ve bunu duymamı, buna uymamı istiyordu. "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti ve bir çift büyükanne ve büyükbabanın üç torunlarını kaldırıma dizmesini izlerken ağzının kenarları kalktı.

"Herkes onun gibi insanları tanır," dedi belli belirsiz. "Onları hafife almayın ve yanlışlıkla tehdit olarak algılanabilecek bir şey yapmayın. Böyle adamlar güçlerini ve itibarlarını şiddetle korurlar."

"Dediğim gibi, bulunacak bir şey olmadığına eminim," dedim hafifçe.

"Güzel. Oğlumun sıradan yaz kaçamağının dikkatli olduğunu düşünmek isterim." "Haberleri duydun," dedim. Acaba daha önce hiç "yani sen oğlumla seks sohbeti yapıyorum" demeden önce.

Jenny rahat bir gülümsemeyle, "Sanırım Scarlett bir reklam panosu yaptırdı," dedi. "Oğlum iyi bir adamdır. Ve bence ona iyi davranacaksın. Bu yüzden onu evli ve mutlu görmeyi ve kucağımda birkaç torun olmasını ne kadar istesem de benden herhangi bir müdahale beklemeyin."

Kadın müdahale yok demişti. Ama baskı yok demek istememişti.

"Çıkmaktan bahsetmişken," dedim, konuyu biraz değiştirerek daha güvenli. "Öğle yemeğinde kiminle buluşacağını bana söylemelisin ki ben de geçici bir Bootlegger olarak görevimi yerine getirip dedikoduları yayabileyim."

Jenny gitmesi gerektiğini söyleyene kadar birkaç dakika iki eski arkadaş gibi sohbet ettik. Tekrar durduğunda çantasını omzuna atıyordu.

"Gibson'ı son zamanlarda buralarda görmedin, değil mi?" diye sordu. Düşünerek kaşlarını çattım. "Hayır. Jonah'ın partisinden beri görmedim."

"Hmm," dedi.

"Neden?" Ben sordum.

"Sadece bulunan cesedin Callie Kendall'a ait olduğu haberini nasıl karşıladığını merak ediyordum. Umarım tüm Bodine'ler iyidir," diye hızla ekledi.

"Muhtemelen hepsi babaları hâlâ şüpheli konumundayken bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlardır," diye tahmin ettim.

Jenny dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sana iyi günler. Dikkatli ol Shelby. Oğlum seni çok seviyor."

İşte yine oradaydı. İçimi ürperten o belirsiz uyarı.

JONAH

"T

"Daha fazla burpee yapın" dedim ve sınav pozisyonuna geçtim.

"Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum," dedi George.

yanımda inledi.

"Hayır, etmiyorsun. Bunu yaşamak zorunda olmaktan nefret ediyorsun" dedim, dişlerimi sıkarak sınav çektim ve ayaklarımın üzerinde zıpladım.

"O da var. Ve burpees. Burpee'den nefret ediyorum," dedi ayağa kalkarken.

"Nerede o zıplama ve alkış?"

Suratıma yumruk yemek için adeta yalvarıyordum. Ama profesyonel bir atlet olan George'u eğitmek gerçekten harikaydı. Adamın gücü sirk ucubesi seviyesindeydi. Ve birlikte çalışmaya başladığımızdan beri kasları istenmeyen altı kiloyu çoktan eritmişti.

Ayak parmaklarının üzerinde cansız bir sıçrama yaptı, özensiz bir el çırpı. "Dokuz tane daha. Hadi gidelim."

"Bunlar ya da kız kardeşimle yattığın ve bana söylemediğin gerçeği için seni yumruklayabilirim," diye hırıldadı.

"Evet, yapabilirsin," diye kabul ettim.

"Kendimi kontrol etmek için puan istiyorum," dedi George, tekrar yere düşmeden önce bana bakarak.

"Verilen puanları dikkate alın."

Onlarla didişip durduk ve bittiğinde ikimiz de çimlere uzandık. Su içip gözlerimizdeki teri siliyorduk.

"Oynarken sahip olduğum tüm antrenörlerden daha acımasızsın," diye yakındı.

"Ligde size iyi davranmak zorundalar. Üç yüz kiloluk bir grup bebeğin antrenmanlar ve mekikler hakkında ağlamasına izin veremezsiniz."

"Yani sen ve kız kardeşim?" George bıraktığım yerden devam etti.

"Evet," dedim.

"Ona iyi davrandığın sürece yumruklarımı suratına indirmeyeceğim," dedi.

"Anlaşıldı." Ayağa kalktım, bir köpük rulo aldım ve ona fırlattım. "Al, bu sabah benden daha az nefret etmene yardımcı olacak."

Öne doğru eğildi ve bacağındaki yara izlerini ovuşturdu. Kötü bir tendon, kariyerinin durma noktasına gelmesine neden olmuştu. "Shelby'ye yaralarının iyileşmesine yardımcı olması için ne kullandığını sormalıyım," diye mırıldandı.

Göğsündeki yarayı, bacağındaki sivri yarayı hatırladım.

"Onları nasıl aldı?" Ben sordum. Onları fark etmiştim ama nereden geldikleri hiç konuşulmamıştı.

Beni inceledi. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor," dedi ve bir yudum daha su aldıktan sonra köpük ruloyu dizlerinin altına itti.

Bir an için bunun son olacağını düşündüm.

"Onunla yattığına, onunla yaşadığına göre, bilseydin daha iyi hissederdim. Bazen hala bu konuda kabuslar görüyor."

Sıcağa ve tere rağmen kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Bu, üniversiteden yeni mezun olduğu zamanlardı. Shelby'nin birlikte çalıştığı bir aile bir gece geç saatte onu aradı. Pek çok sorunları vardı ama en önemlisi ergen oğullarıydı. Koca bir orospu çocuğu, dengesiz. Dürtü kontrolü saçmalığından daha fazlası. Shelby'den hoşlanıyordu. Bazen başkaları ona ulaşamazken Shelby ona ulaşabiliyordu. Ama sürekli ilaçlarını bırakıyordu," dedi George, elini yüzünde gezdirerek. "Onun en sevdiği kafeye gelirdi. Mahallesindeki bakkala. Bunu hafife alırdı. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi."

Hatırladıkça içindeki gerginliği hissettim.

"Beni dinlemedi. Ben aşırı korumacı bir ağabeydim. O her şeyi kontrol altına almıştı. Sadece yardım etmek istiyordu."

"Shelby'ye benziyor," dedim.

Başını salladı. "Çok fazla önemsiyor. Her şeyi düzeltebileceğini düşünüyor ve bazı şeyleri, bazı insanları düzeltemezsiniz."

Anılarını gözden geçirirken avuçlarını yavaşça birbirine sürttü.

"Bir gece, onun dairesine geldi. Kadın onu içeri almadı ve komşulardan biri polisi arayana kadar kapıyı tekmelemeye çalıştı."

"Kahretsin," dedim yumruklarımı sıkarak.

"Evet. Amiri onu yeniden atadı. Daha önce de böyle şeyler görmüşler. Çocuk takıntılıydı. Shelby'nin evine gelmesini sağlamak için her şeyi yapardı. Onun dikkatini çekmek için her şeyi yapardı. Bu yüzden onu denklemden çıkarmaya çalıştılar. Aileyi bir sosyal hizmet uzmanına atadılar."

"Shelby bu konuda ne hissetti?" Ben sordum.

George omuz silkti. "Bazı şeyleri çok gizli tutar. İnsanların onun hakkında endişelenmesinden hoşlanmaz. Ama anladığım kadarıyla onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Sanki bir şekilde onu ilaçlarını almaya devam etmesi için ikna etmeliymiş gibi. İlaçlarını aldığında yardımcı oluyorlardı. Ama unuttuyordu ya da alıyormuş gibi yapıyordu ve sonra kontrolünü kaybediyordu."

Ayağa kalktı ve şimdi huzursuzca volta atıyordu. Kız kardeşini seven bir ağabey.

Biri Scarlett'e zarar vermeye kalkarsa ne hissedeceğimi merak ediyordum. Ham öfke ve korku dalgası içgüdüselidi.

"Her neyse, bir gece anne panik içinde Shelby'yi aradı," diye devam etti. "Oğlu onu ve diğer çocukları bir mutfak bıçağıyla yatak odasına kadar kovalamış. İçeride kilitliydiler ve çocuk kapıyı tekmeleyip yumrukluyordu."

"Neden polisleri aramadı?" Hikâyenin çözümünden korkarak sordum.

"Oğlunun elinden alınmasını istemedi. Shelby bunu biliyordu. Anneye sıkı durmasını, kendisinin halledeceğini söyledi."

Gözlerimi kapattım, nefes aldım. "Yani oraya gidiyor-"

"Yalnız mı?" Sözümlü kestim.

Başını salladı. "Masum bir iyiliksever gibi." Geçmiş zaman beni yakaladı.

"Onu bekliyordu. Annesi kapıdan ona Shelby'nin yardıma geldiğini söyledi."

"Lanet kapıyı çaldı ama kapı zaten açıktı." George elini ağzına götürerek bir an durdu. "İçerisi karanlıktı."

Ellerim yine kenetlenmişti. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve söylemek istemediği kelimeleri bekledim. Duymak istemediğim hikâyeyi.

"İçeri girdi. Tek başına. Adam ona bıçakla saldırdı. Boğuşular. Şanslı bir iki darbe aldı, tüm bu süre boyunca

Onu nasıl sevdiğini ve birlikte olacaklarını. Ama kan yüzünden eli kaydı.

"Koşmaya başladı ve ya ayağı takıldı ya da adam onu itti. Ama kadın merdivenlerden aşağı yuvarlandı."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Onu tanıyorsun," dedi George hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Büyük ihtimalle kendi ayağına takılıp düşmüştür."

"Evet, ihtimaller öyle."

"Her neyse, başka bir kiracı - çünkü herkes koridorda 911'i arıyordu - onu aldı ve kendi dairesine taşıdı. Başka bir çift çocukla yüzleşti, bıçağı elinden aldı ve polisler gelene kadar onu tuttu."

"Bu arada Shelby bana ve aileme 'Korkmayın ama hastaneye gidiyorum' diye mesaj atıyordu."

Bunu hayal edebiliyorum.

"Aptal kız kardeşimin bize söylemediği şey, o çocuğun femoral arterini kestiği ve bir yabancıнын dairesinde neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğuydu. Ben uçtuğumda ve ailem oraya vardığında, bir ya da iki kan nakli yapılmıştı ve yüzü gülüyordu. *Alacakaranlık* filmindeki lanet vampire benziyordu. Çok solgundu. İyi olduğu konusunda ısrar ediyordu."

"Çocuğa ne oldu?" Ben sordum.

"On altı yaşındaydı. Akıl hastanesine yatırıldı. Mahkeme sürecini takip ettim. Reşit olmayan biri olarak suçlandı, kaydı mühürlendi."

"Yani şimdi dışarıda mı?" Dehşete kapılmıştım.

"Ailesi eyalet dışına taşındı. On sekiz yaşında çıktığında onlarla birlikte taşındı. O zamana kadar Shelby de taşınmıştı. Farklı bir daire. Yeni bir mahalle. Daha iyi bir güvenlik. Okula geri dönmeye ve doktorasını yapmaya karar verdi. Sanırım insanlara yardım etmek için farklı bir yol bulmak istiyordu," diye itiraf etti. "Sanki artık müşterilerle bire bir çalışamayacak kadar korkuyordu. Araştırma alanına geçmek hepimizi daha iyi hissettirdi."

"Akıllı kız," dedim.

"Bu yüzden sosyal medyada yok. Küçük sosyal bilimcimizin Facebook ya da Instagram'da olmamasının garip olduğunu hiç düşünmedin mi?"

Bunu pek düşünmemiştim. Sormak aklıma gelmemişti.

"Çok fazla önemsiyor ve çok az endişeleniyor," dedi George. "Tüm bu olanlar beni ve ailemizi çok korkuttu."

"Bu konuda hiç konuşur muydu?" Teşhisini ve bunu konuşmaktaki isteksizliğini düşünerek sordum.

Başını iki yana salladı. "Sanırım bunu aştığını düşünüyor ama arada bir bir şey onu ürkütürse o korkuyu görebilirsiniz."

Onu görmüş ve silmiştim.

"Cesur kız," dedim.

"En cesuru. Bazen keşke bu kadar cesur olmasaydı diyorum. Her şeyi kendi başına halletmesi gerektiğini düşünmemesini. Kendini kanıtlama konusunda her zaman büyüktü. Ve saldırıya uğradığında ne kadar endişelendiğimizi gördükten sonra, muhtemelen bir daha bize hiçbir şey anlatmak istemezdi. Üstüne titredik, boğduk, ailevi bir şey yaptık."

Ve bu pek çok şeyi açıklıyordu. Ama onu seven ailesini dışlamasını kesinlikle mazur göstermiyordu.

"Burada güvende. Yanında sen, ben ve ona destek olmaya hazır bir kasaba dolusu tuhaf tip var," dedim hafifçe. Ama ciddiydim. İkimizin arasında neler olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama bir daha asla bu korkuyla yüzleşmek zorunda kalmayacağından emin olmak için yeterince yatırım yaptım.

SHELBY

T Göl banyo suyu sıcaklığındaydı ama ben kesinlikle içinde uzanmıyordum. Hayır, kıcımı pekmez gibi sürüklüyordum ve ben bir yıkım topuydum.

Bir şey bileğimi yakaladı ve yüzeyin altında çığlık attım. Kekeleyerek yüzeye çıktım.

"Shelby, tatlım, arada bir yüzünü sudan çıkarmalısın. Senin solungaçların yok," dedi Jonah yanımda suya basarken sakince. Kaslı omzunu iyice kavradım ve hayatımı kurtarmak için ona tutundum.

Bir tekneyle kolayca geçebileceğim suda seyahat ederken kendimi bilerek oksijenden mahrum bırakmak aptalcaydı. *Triatlonu kim icat etti ki?*

"Ne kadar uzağa gittim?" Nefes nefese kaldım ve bir ağız dolusu balıklı göl suyu daha tükürdüm. Scarlett'in iskelesinden yüzüyordum.

"Yüz metre kadar," diye ölçtü Jonah. Dayanıklılık antrenmanlarının monotonluğunu kırmak için hız üzerinde çalışıyorduk. Ben dinlemeyi bırakana kadar iskelenin ucundan talimatlar yağırdırıyordu.

Gömleksizdi. Tam da onu sevdiğim gibi. Şortunu da kaybedip kaybetmediğini görmek için göl yüzeyinin altına bakmaya çalıştım.

"Harika gidiyorsun," dedi. "Sadece daha sık yukarı çekmen gerekiyor. Ne kadar çok oksijen alırsan, kendini suda o kadar iyi hissedeceksin."

"Buraya sadece bunu söylemek için mi geldin?" Hâlâ ağır ağır nefes alarak sordum. Ona göz kırpmayı denemek istedim ama kirpiklerime çok fazla su bulaşmıştı ve hızlı hızlı göz kırpmakla yetindim.

Gözleri yüzeyin altındaki bedenimi incelerken ısındı. "Belki seninle paylaşmak istediğim birkaç düşüncem daha vardı," dedi.

"Bu düşünceleri duymayı çok isterim," dedim parmağımı omzunun üzerinden geçirerek.

Gülümseyen, tahrik olmuş bir Jonah Bodine'den daha seksi bir şey var mıydı? Biraz araştırma yapmak istiyordum ama içimde buna gerek olmadığına dair bir his vardı.

"Hiç çıplak yüzmeye gittin mi?" Aniden sordum.

Bana sırtıttı ve bikininin altı gerçekçi olmayan bir şekilde ıslandı. "Asi gençlik yıllarımdan beri değil. Ve sana şunu söyleyeyim, Jetty Plajı'nın suyu bu göl kadar sıcak değil."

"Biliyor musun, eğer kız kardeşinin iskelesinde yüzmüyor olsaydık, benimle çıplak yüzmen için sana meydan okurdum." Parmaklarımın göğsünde ve omzunun üzerinde ıslak bir gezinti yapmasına izin verdim. Elim tuttu, parmaklarımı ağzına götürdü ve emdi.

"Gah!" Suyu basmayı unuttum ve dibe battım.

Gülerek beni tekrar yüzeye çekti. İkimiz de Scarlett'in evine baktık. Suyu çok yakındı. Devlin'in cipi de garaj yoluna park edilmişti.

Çıplak yüzmeye fantezisi buraya kadarmış.

"Yapmak için burada olduğumuz şeye odaklanalım," diye önerdi, yüzeyin altına uzandı ve parmaklarını bikininin alt kenarından geçirdi. Başımı suyun üstünde tutmak için omuzlarına tutundum.

Bacaklarımı gevşekçe beline doladığımda gözleri dikkatli ve keskindi.

"Yüzmeyi koştuktan daha çok seviyorum," diye itiraf ettim. Parmağı mayonun altından kıvrımlarımın üzerinde gezindi. Bacaklarım titredi. "Ben de bunu yüzmekten daha çok seviyorum."

Sırtıttı. "Eğer kız kardeşimin evinin tam karşısında olmasaydık." İç çekti.

"Peki ya herkesin sürekli bahsettiği şu kaplıcalar?" Islak bir öpücük için kayarak sordum.

"Sadece bölge sakinlerinin bildiği gizli kaplıcaları mı kastediyorsun?" Jonah alay etti.

"Kardeşimin June'la tanıştığı ve June'un ona mastürbasyon yapıp yapmadığını sorduğu kaplıcaları kastediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Diğer insanların yaylarda ne yaptığını gerçekten düşünmek istemiyorum."

"Ama *biz* de yapıyor olabilirdik," dedim kollarımı boynuna dolayarak.

"Bak ne diyeceğim. Triatlonunu bitirdikten sonra seni kaplıcalara götüreceğim."

"Ya bitiremezsem?" Dudağımı ısırarak sordum.

Sırtımız karaya dönük olacak ve göl önümüzde uzanacak şekilde bizi döndürdü. "Zihinsel oyunu da oynamalısın Shelby. Sadece fiziksel antrenmana odaklanma. Kendini koşarken gör. Kendini bitirirken gör."

Onu bıraktım, sırtüstü döndüm ve masmavi gökyüzüne baktım. Hayal etmeye çalıştım. Yardımsever bir ambulans tarafından bitiş çizgisine götürüldüğümü. Hayır. Topallayarak ve hıçkırarak bitiş çizgisine ulaştığımı.

Hayır.

Unut bunu. Kaseti geri sardım. Çalışırsam, tempomu ayarlarsam ve doğru şekilde beslenirsem, topallamam ve ağlamam gerekmezdi. Güçlü bir şekilde bitirebilirdim.

"Ne görüyorsun?" diye sordu, sesi boğuktu. Eli bileğimi tutmak için dışarı çıktı. Dokunuşunu seviyordum.

Hâlâ onun yatağında uyumayı seviyordum ama artık yaptığımız tek şey bu değildi.

"Kendimi görüyorum," dedim resmi geri getirerek. "Uh-huh. Ne yapıyorsun?"

"Bitiş çizgisini koşarak geçiyorum, sedyede değil," diye ekledim.

"İnsanlar tezahürat yapıyor. Birisi benim için bir parça pizza almış."

Jonah usulca güldü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yenilmez," diye fısıldadım.

"O zaman bu şekilde bitireceksin," diye söz verdi.

Yan yana süzülürken parmaklarımın uçları onunkilere değdi. Sonra parmakları benimkilerle birleşti. "Bunu yapabilirsin, biliyorsun," dedi.

"Yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum."

"Bak ne diyeceğim," diyerek elimi bıraktı ve tekrar suya battı. "Seninle iskeleye kadar yarışacağım."

"Bu hiç adil değil."

Bir elini kaldırdı. "Sana bir başlangıç vereceğim. Eğer güçlü bitirirsen, ödülünü sen seçersin."

Ödülüm mü? *Onunla suyun içinde bir öpüşme seansı. 12'lik bir paket Mountain Dew. Antrenmansız bir gün. Daha fazla seks.*

Yavaşça sırttım.

"Ne tür bir ödül seni böyle gülümsetir?" diye sordu.

"Seninle suyun içinde *Dirty Dancing* kaldırışını çalışmak istiyorum," diye ısrar ettim.

"Keşke bunun ne olduğunu bilmeseydim." İç çekti.

"Ama biliyorsun ve bileceksin, öyle mi?" Bastırdım.

"İki deneme," diye teklif etti.

"İki mi? Bundan daha fazlası gerekecek. Beş," diye karşılık verdim. Bana düşünceli düşünceli baktı. "Beş."

Başını salladı.

"Hazır. Hazır. Başla!" Onu suya batırdım ve gerçek zarafetten çok coşkuyla iskeleye doğru deli gibi yüzdüm.

Başımı yukarı kaldırmayı ve daha sık nefes almayı hatırlayarak suyun içinden geçtim. Arkamdan yaklaştığını duyana kadar işe yaradı. Jonah atletik olan her şeyi iyi yapardı. Buna yatak odasında, ormanda ve arabasının arka koltuğunda olanlar da dahildi. Adam birinci sınıf bir fiziksel numuneydi. Suyun içinde beni takip ederken vücudum yüksek alarmdaydı.

Daha önce de kovalanmışım. Bundan çok korkmuştum. Ama bu tür bir kovalamaca içimdeki heyecan verici, ilkel bir şeyi ortaya çıkardı.

Tıkladığını hissettim. Çaba. Antrenman. Doğru form üzerine bitmek bilmeyen araştırmalar. Ve aniden bir balık oldum. Jonah yaklaşıyordu ama iskele görüş alanımdaydı. Zihnimi kapattım ve bedenimin yapmayı öğrendiği şeyi yapmasına izin verdim.

Ben su ve havaydım. Sırtımı ısıtan güneştim. Rıhtım önümde yükselirken ona doğru uzandım. Ve elinin bileğine dolandığını hissettim. Beni geriye doğru çekti ve ben de protesto için yarım ciğer göl suyu emdim.

"Hey!" diye mırıldandım, perçemlerimi gözlerimden çekmeye ve soluduğum gölü öksürerek çıkarmaya çalıştım.

"Üzgünüm Shelbs. Adil bir şekilde kazandım," diye alay etti.

Suratına sıçratarak öfkelen dim. "Bunun adil ve dürüst bir yanı yoktu! Hile yaptın."

"Aynen öyle. Mecburum! Hızlısın. Gerçekten hızlı."

Övgü karşısında gururlandım. "Yaptım, değil mi? Her şey aynı anda başladı."

"Belki de triatlon boyunca seni takip etmeliyim," diye düşündü.

"Yarı yolda kalp krizi geçirirdim," diye tahmin ettim. Yine de Jonah'ın beni tekrar kovalayacağı düşüncesi kalbimi hızlandırdı. "Madem hile yaptın, ödülümü istiyorum."

Uzun süre acı çekmiş gibi yaptı. "Peki. Ama yüzüme diz çökme."
"Yaşasın!"

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda beni tutarak, "Dayan," dedi. "Kıyıya yaklaşalım. Ayağa kalkabilmem gerek."

"Ah, doğru." Ellerinden ve beni kavuran sıcaklığından kaçarak suyun içinden karaya doğru ilerledim.

"Tamam," dedi, beni suyun içinde durdurarak. "Sen burada kal." Benden birkaç adım uzaklaştı. "Hazır mısın?"

"Ben hazır doğdum."

Gözlerini devirdi. "Unutma. Suratıma tekme atmak yok" diye seslendi, ben suyun içinde ona doğru koşmaya -ya da koşmaya- başladığımda.

Tekmelemek geçerli bir endişe değildi. İlk denememizde ona doğru hamle yaptım. Elleri kollarımın altına girdi ve beni yukarı kaldırdı.

"Bu doğru gelmiyor," dedi altımdan.

"Hayır, benim yatay gibi olmam gerekiyor. Vücutlarımız dik olmalı" diye çıkarsamada bulundum.

"Tamam. Tamam. Bir dahaki sefere daha hızlı gel, ben de belini kavrayayım," diye önerdi, hâlâ bana sırtıarak.

"Beni yere bırakırsan, bırakırım." Beni ıskartaya çıkarılmış bir balık gibi suya geri atmasını bekliyordum. Ama bunun yerine Jonah beni yavaşça suya indirdi. Kaygan vücutlarımız birbirine sürtünüyordu. Bu hoşuma gitmişti. Hem de çok. Çok fazla.

Onun da hoşuna gittiğini, ereksiyonunun dürtüsünü hissederken memnun bir sırıtişla fark ettim.

"Tamam, daha hızlı," dedim sanki az önce vücudundan aşağı bir striptiz direği gibi kaymamışım gibi.

"Daha hızlı." Başını salladı.

Başladığım yere döndüm ve kendimi tekrar ona doğru fırlattım.

Sonuçlar aynıydı. "Bu işe yaramıyor," diye seslendim başının üzerindeki görüş noktamdan aşağıya.

"Bu tanıdık geliyor," dedi göbeğime doğru.

"Biraz daha derine inmeyi deneyelim. İskeleyi tekmeleyeceğim ve kendimi sana doğru fırlatacağım," diye önerdim. "Tekmelemek yok," diye söz verdim o hatırlatmadan.

Sonraki iki deneme daha yakındı. Jonah gerçekten de geriye doğru düştü ki bunu bilimsel yöntemimizde kayda değer bir ilerleme olarak değerlendirdim. Gülüşerek yüzeye çıktık ve bu sefer perçemimi yüzümden sıyırdı.

"Bir kez daha dene," dedi kaşlarını seksi bir şekilde oynatarak. Jonah'tan önce kaşların seksi olabileceğini bile bilmiyordum.

"Bu iş bizde," dedim kendime güvenerek. "Biz iyi bir takımız."

Geri yüzdüm ve pozisyonumu aldım. "Benim için hazır mısın? Çünkü sıcak geliyorum."

"Oh, senin için hazırım," diye beni temin etti. Ve hazırda da.

Elleri belime dolandı ve tıpkı yüzmede olduğu gibi beynim kapandı ve bedenim kontrolü ele aldı. O kaldırırken zıpladım ve sonra havalandım. Kollarım açık, göbeğim gergindi. Uçuyordum ve Jonah beni havada tutuyordu.

"Yapıyoruz!"

"Eve gittiğimizde yapacağız!"

Scarlett: Emin değilim ama Shelby ve Jonah Dirty Dancing'deki kaldırışı benim iskelemden çalışıyorlar gibi görünüyor.

Cassidy: Çok tatlı! Ayrıca, Dirty Dancing'i hemen tekrar izlemeliyiz.

Katılıyorum. Bekle bir dakika. Bunun bir resmini çekmeliyim. Düğünlerinde onlara verebiliriz.

Cassidy: Bir karede seninle yarı yarıya yapacağım.

SHELBY

"T

Şapka izi," diye not etti Jonah, arabaya onun yanına bindiğimde, dışım vıcık vıcıktı ama içim fiziksel olarak uyarılmıştı. Planımız eve gidip bir şeyler içmekti.

Havalı çocukların deyimiyle şipşak bir şeyler yapacak, sonra da Haziran ve GT için domuz besleyen ailemle buluşacaktım. Parmağını kalçamın üst kısmındaki sivri iz üzerinde gezdirdi.

Tam olarak bir soru değildi ama yine de bir cevap aradığını hissettim.

"Uzun zaman önce oldu," dedim. "Hey, son zamanlarda Gibson'ı gördün mü? Annen 'Callie Kendall resmen öldü' olayıyla nasıl başa çıktığını soruyordu."

"Oldukça derin bir kesik gibi görünüyor," dedi gelişigüzel bir şekilde, benim söze girmemi tamamen görmezden gelerek.

Eğitimli bir gözlemci olarak anında şüphelendim. "Lisansımı bitirdikten sonra bir süre şehirde sosyal hizmet uzmanı olarak çalıştım. Ev ziyaretlerimden biri iyi gitmedi." Hafifçe söyledim. Hafifçe söyleme hakkını kazanmıştım. O dairede olanları her düşündüğümde titrememek için.

"Bunu sana biri mi yaptı?" Sesi eşitti ama çenesinin gerildiğini gördüm.

"Uzun ve sıkıcı bir hikâye," diye iç geçirdim. "Gibson nasıl? Onunla konuştun mu?" *Bana Bayan Yön deyin. Ha. İnek şakası.*

"Bildiğim kadarıyla kimsenin telefonlarına cevap vermiyor. Hepimiz sırayla aradık. Muhtemelen bir projeyle meşguldür. Göğsündeki ile aynı zamanda mı oldu?" Jonah girişimde bulundu.

Vücudumun çok dikkatli bir envanterini çıkarmıştı. Önce bir eğitmen olarak, şimdi de çok titiz bir sevgili olarak.

"Pekâlâ, koca ağızlı aile üyelerimden hangisi devasa ağzını açtı?" Numara yapmayı bırakarak sordum.

"Kardeşin. Neden bu konuyu benimle konuşmak istemiyorsun?" diye sordu o aptal seksi sırtışıyla.

"Bu tam olarak yılın iyi hissettiren hikayesi değil Jonah." Gerçek şu ki, bunu yaşadığım için gurur duyuyordum. Ama insanlar ne olduğunu duyduklarında, yaralarımı gördüklerinde bana farklı gözle baktılar. Tıpkı teşhisimi öğrendiklerinde bakacaklarını bildiğim gibi.

Merhametten, endişeden, fısıldanan endişelerden nefret ediyordum.

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, biliyorsun," diye tersledim sessiz ve beni dinleyen Jonah'ı. Özellikle ona kızgın değildim ama o buradaydı. Kullanışlıydı.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi o dikkatli ve tarafsız ses tonuyla.

"Evet, var. Herkesin var. Ben çok küçüğüm. Çok ineğim. Burnum hep bir kitapta. Kendi iyiliğim için fazla zekiyim. Çok fazla düşünüyorum, yeterince yapmıyorum."

"Bunları size *gerçekten* söyleyen oldu mu, yoksa sadece insanların ağzına laf mı tıkıyorsunuz?" diye sordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, mayomun ıslaklığı tişörtümden akıyordu. "Pek çok insan bunları söyledi ve daha fazlası da bunları düşündü. Örneğin, seni baştan çıkarma konusunda daha iddialı olsaydım, bu kadar uzun süre ayak sürümeyecektin."

"Lanet olsun' dedin."

"Çok haklısın, yaptım." Öfkem kış uykusuna yatmış bir ejderhaydı. Ateş saçan başını nadiren kaldırırdı, ama kaldırdığında, dikkat edin. "İşte şu anda bu kadar kızgıyım. GT'nin sana söyleme sebebi neydi? Kendi başımın çaresine bakamayacağımdan mı endişeleniyordu? Yeni bebek bakıcım olmanı mı umuyordu?"

"Psikoloji mezunu ve sosyal hizmet alanında yakında doktora yapacak olanın sen olduğunun farkındayım, bu yüzden öfkenin biraz tepkisel görüldüğünü, sanki bir düğmeye basmışım gibi olduğunu belirtmem gerek yok sanırım."

Dişlerimi sıkarak gırtlaktan bir homurtu çıkardım. Adam haklıydı. Garanti ettiği tek şeye rastlamış olması onun suçu değildi.

beni kızdırmak için. "Bu ankilozan spondilit olayını aileme neden söylemediğimi bilmek ister misin?"

"Evet, tabii bu ayrı bir konuşma konusu değilse. O zaman önce bunu bitirmek isterim."

"Saldırıya uğradığımda üzerime çullandılar. Daireme taşındılar. Yemeklerimi pişirdiler, market alışverişimi yaptılar, beni doktor randevularıma götürdüler. Sanki yeniden çocuk olmuştum. Sanki hiçbir şeyi kendi başıma halledebileceğime güvenmiyorlardı. GT dizini patlattığımda ne oldu biliyor musun?" Ben sordum.

"Ne?"

"Elbette, annem ve babam ameliyatı için uçtular. Ama onu boğarak öldürmediler. Hatta bir otelde kaldılar. Bir ziyaret gibi davrandılar. Çünkü o ben değildim."

Jonah sırttı.

"Ne?" Ben talep ettim. "Bu bakış ne için?"

"Kardeşinden daha fazla ilgi gördüğün için üzgünsün. Ailen seni o kadar çok seviyor ki, saldırıya uğrayıp bıçaklandıktan sonra senin için endişelenmekten kendilerini alamıyorlar." İçindeki rahatlık kayboldu ve aniden direksiyonu ikiye ayırmak istercesine kavradı. "Bir futbol sahasında dizini incitmek ve neredeyse ölmek tamamen farklı iki şey. Ve sen bunu bilecek kadar zekisin!"

Haklı olduğunu biliyordum. Ben de birkaç kez aynı noktaya değinmişim. Ama bazen bu, duygularımın kabarmasını durdurmuyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Nasıl olsa bana söyleyeceğinden eminim."

Kızgın da olsam, ne düşündüğünü az da olsa merak ediyordum. "Bence o saldırı kendinden şüphe etmene neden oldu. Oraya gittiğinde Başa çıkabilirdiniz ama sonra durumu kontrol altına alamadınız. Düzeltemediniz. Ve bu sizden bir parça kopardı. Bu herkesten kopan bir parçadır. Ama siz bunu başka şeyler yapamayacağınızı düşünmek için kullanıyorsunuz."

"Ne gibi?"

"Hastalığınla başa çıkmak gibi. Triatlonu bitirmek gibi. Lanet olası tezini yazmak gibi. Daha fazla bilgi edinerek, daha fazla araştırma yaparak her şeyi ertelerseniz, bir şeyi gerçekten bitirmek zorunda kalmayacağınızı sanıyorsunuz. Ve eğer bir şeyi bitiremezseniz, bir daha hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

"Bu konuda ne düşünüyorum biliyor musun Jonah Bodine?" Sesim Billy Ray uluma oktavına giriyordu.

"Senin fikrin için *yaşıyorum*," dedi alaycı bir tavırla araba yolumuza girerken.

"Kesinlikle, hiç şüphesiz, yüzde yüz haklısın." İşte böyle, öfke kendi kendine söndü ve geride daha hafif, daha parlak bir ben bıraktı.

Jonah sırttı.

"Hiç danışmanlık almayı düşündün mü?" diye sordum.

Güldü. "Ben kişisel antrenörüm. Barmenliğin profesyonel karşılığı."

"Bunu saldırgan bir şekilde söylemek istemiyorum," diye araya girdim. "Ama sen güzel bir yüz ve altılı paketten çok daha fazlasısın. Mükemmel bir dinleyici ve keskin bir kavrayışa sahipsin. Ve sanırım beynini, çok güzel vücudunu sevdiğimden daha çok seviyorum. Açık olmak gerekirse, vücudunu çok ama çok beğeniyorum."

"Görünüşe göre unutulmaz bir yaz kaçamağı olacağım. Torunlarına seninle konuşan seksi ve zeki adamdan bahsedecek misin?"

"Gel büyükannenle otur, küçük Üçüncü Shelby, sana bir yaz boyunca aşık olduğum çocuk hakkında her şeyi anlatayım," dedim yaşlı bir ses tonuyla.

Jonah uzanıp dizimi sıktı. "Seni önemsiyorum Shelby. Ailen de seni önemsiyor. Bu kötü bir şey değil."

"Benim için endişeleniyorlarsa, kendi başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlayamadığımı düşünüyorum," diye itiraf ettim.

"Aileler endişelenir. Kendinize ne kadar iyi bakabildiğinizden bağımsız olarak. Ve bazen hepimizin biraz yardıma ihtiyacı olur."

Emniyet kemerimi çözdüm. "Ailelerden bahsetmişken, annen Jimmy Bob Prosser ile bir randevuya çıktı. Dün gece yemekli ve mumlarla süslü bir randevu. Senin aşık olmanı, evlenmeni ve ona torunlar vermeni umuyor."

Onu direksiyon başında suskun bir halde bıraktım ve Billy Ray'i dışarı çıkarmak için içeri girdim.

JONAH

"A Bize katılmak istemediğine emin misin?" Annem, Jimmy Bob Prosser'ın koruyucu kolları altında beni yangın merdivenine doğru götürürken sordu.

Beni akşam yemeğine davet etmişlerdi ama Shelby'nin bu gece sağlıklı bir şeyler yediğinden emin olmak istediğim için reddetmiştim. Bu yüzden hırdavat dükkanının çatı katında bir şeyler içmeye karar verdik. Jimmy Bob dükkânın üst katındaki dairede oturuyordu ve dairenin arka tarafı birinci katın arka otoparka bakan çatısına açılıyordu.

Birkaç kamp sandalyesi ve katlanır bir masa ile havalı, işlevsel bir yerdi. Biz konuşurken annemin güverteyi tarayışından mekânı zihinsel olarak yeniden dekore ettiğini anlayabiliyordum.

"Eminim," dedim ona. "Siz ikinize banjo üçlüsüyle iyi eğlenceler."

Annem gururla, "Jimmy Bob, Belediye Başkanı Hornsblatt'tan banjo dersleri alıyor," dedi.

Bu ifadeyi ona daha sonra hatırlatmak için aklıma bir not aldım. Ve bunu sadece Bootleg Springs'de söylenenler listesine ekleyin. "Gerçekten mi? Bu harika Jimmy Bob," dedim.

Koca ayı gibi adam pembe kızardı, ahır genişliğindeki omuzları kamburlaştı. "Bu sadece eğlenceli bir hobi," dedi. "Dikkatli sür, duydun mu?"

"Olur Jimmy Bob," dedim yangın merdivenine adım atarken. Annem bana güneşli bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim.

Jetty Beach'e ne zaman döneceği konusunda ketum davranıyordu. Hiç tatil yapmadığı onca yıl boyunca biriktirdiği bir aylık tatil günleri vardı. Ve Jetty Beach'te çalıştığı lokanta tadilat nedeniyle kapalı olduğundan, geri dönmek için acelesi yok gibiydi. Kendi yaz kaçamağının tadını çıkarırken olmazdı.

"Hepinize iyi geceler," dedim. "Bira için teşekkürler."

Kahretsin. Hepinize söylemiştim. Bootleg Springs bir kurban daha aldı.

Arabama bindim ve eve doğru yola çıktım. Camlarım açıktı, yaz akşamı esintisi arabanın içine doluyordu. Ateşböcekleri yanıyor ve sönüyor, nemli gece havasında kendi Mors alfabelerini uyguluyorlardı. Cırcır böcekleri ve ağaç kurbağaları, farlarımın yanından geçip giden ormanda en yüksek sesli kutlama için yarışıyorlardı.

Ellerimi direksiyona vurarak Darius Rucker şarkısına eşlik ettim ve Küçük Sarı Ev'in çakıl taşlı yoluna döndüm.

Kendimi iyi hissediyordum. İyiden de öte. Özellikle de Shelby'nin beni evde beklediğini düşündüğümde.

Shelby.

Evin arkası görüldüğünde, onu düşünmenin bile beni gülümsettiğini düşündüm. Bunun bir yaz olayı olduğunu biliyordum. Bir kaçamak.

Belki de bu duygunun bir parçası da
buydu. Eğlenmekte, keyif almakta
özgürdük.

Kendi rutinimizi geliştirmiştik. Herhangi bir yükümlülüğten önce erken kalkmak, günün ilk sessiz anlarını çıplak ve eğlenceli geçirmek. Birbirimizin vücutlarını öğreniyorduk. Çoğu sabah birlikte spor yapardık ve akşamları ben yemek pişirir, Shelby de temizlik yaparken birbirimize günlerimizi anlatırdık. Billy Ray ayaklarımızın dibinde ya da kucağımızdaydı. Bir anlamda, taahhütlerin ve sorumlulukların gerginliği olmadan evcilik oynuyorduk. Beklentiler ve gelecekler olmadan.

Geleceğimde böyle yaz gecelerini, Shelby'ye eve dönmeyi umursamazdım. Daha çok geceler çarşafırlara dolanır, gülüşüp konuşurken yatakta çıplak soğuk yemek artıkları yerdik.

Umarım bu gecenin gündemi budur.

Her gece gündemde olsa umurumda olmazdı. Kısa süreli de olsa bu düşünce dikkatimi çekti. Kendi sonsuz yazımızı yaratmanın bir yolunu bulabilir miydik? Böyle bir olasılık var mıydı? Bu gerçekten istediğim bir şey miydi?

Burada arabalar olduğunu fark ettim, evin önünden geçiyorlardı.

Sessiz, çıplak bir gece geçirme planlarım buharlaştı.

Billy Ray'in heyecanlı haykırıışları arasında direksiyondan indim. Ön sundurma süslenmişti. Karanlıkta mumlar göz kırptıyor, parmaklığın üzerinde bir dizi ışık parlıyor ve keten kaplı bir masayı aydınlatıyordu.

İki, buz kovaasında bir şişe şampanya ve... yaylı şalgılar dörtlüsü myd o?

Evet. Shelby, Bootleg Springs Lisesi bandosunu basmış gibi görünüyordu. Çocuklar kot pantolon ve siyah tişrtlerle süslü bir gençlik versiyonu giymişlerdi. Çellistin diş telleri vardı.

İleriye doğru çekingen bir adım attım ve dörtlü sakın bir country -tabii ki- baladı çalmaya başladı.

Ama dikkatimi çeken ve beni kendine bağlayan Shelby oldu. zerinde pembe bir parti elbisesi, düşük bir kepçe yaka ve tam bir etekle en üst basamakta duruyordu. Kulaktan kulağa gülümsüyordu, elleri önünde kenetlenmişti.

"Bütün bunlar da ne?" Merdivenlerden ona doğru tırmanırken sordum.

Eğildi ve bana yumuşak bir öpücük verdi. Reşit olmayan izleyicilerimize karşı dikkatli olmaya çalıştım. Ama beynim hâlâ çıplak planlarla doluydu.

Dudakları dudaklarıma değiyor, vücudunun yumuşak dokunuşu, doğanın şarkısıyla dolu gece havası. Doğruca kafama gitti. şampanyaya ihtiyaçım yoktu. Çoktan vızıldamaya başlamıştım.

"Unutulmaz olmak isteyen tek kişi sen değilsin," dedi ve sırtarak geri çekildi. Kadın bu gülümsemeyle bir odayı ya da bütün bir n bahçeyi aydınlatabilirdi.

"Shelby, seksen yaşıma geldiğimde ve huzurevinde sandalye yogası dersi verirken seni hatırlamama gibi bir şansım yok," diye takıldım.

"Sadece emin olmak istedim," dedi.

Billy Ray bacağıma yapıştı ve ilgiden kendi payına düşeni talep etti. Onu kucaklamak için eğildim ama Shelby'ye bir öpücük daha vermekten kendimi alamadım. Pembeler içinde güzeldi. Koyu renk perçemleri, sanki dünyadaki tüm neşe onun içinde yaşıyormuş gibi parlayan geniş gözlerini çerçevesliyordu.

Nefesimi kesti.

"Hadi, yemek hazır," dedi ve beni masaya doğru götürdü.

Köpeği yemek ve su kaplarının önüne bırakmadan önce kucaklayıp öptüm. Bir aile yemeği, fark ettim.

"Yemek mi yaptın?" Endişemi gizlemeye çalışarak sordum.

"Dışarıdan sipariş verdim," dedi Shelby kendini beğenmiş bir tavırla. Tabaklarda yığılı duran Cobb salatalarını işaret etti.

"Merhaba çocuklar," dedim dörtlüye küçük bir el sallayarak. Tellerin zerindeki parmaklar ve yaylar geri kıpırdadı.

Shelby karşımda eteklerini düzeltirken ben oturdum ve manzarayı seyrettim.

"Sen harika bir kızsın, Shelby Thompson."

"Fark ettiğin için teşekkür ederim, Jonah Bodine." Kirpiklerini nazlı nazlı kırıştırdı ve ben de güldüm.

Canlı müzik eşliğinde açık havada yemek yedik. Ona annemin ilişkisindeki son durumu anlattım.

Şampanya kadehini yudumlarken, "Kulağa ciddi geliyor," diye düşündü.

"Bu sadece bir kaçamak," diye tahmin ettim. "Annem Bootleg Springs'te aşka bir şans vermek için tüm hayatını bir kenara atmaz."

"O halde, yaz kaçamaklarına," dedi kadehini benimkine doğru kaldırarak. "Yaz kaçamaklarına," diye yineledim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde genç müzisyenlere yirmişer dolar bahşış verdim ve Shelby'yi yukarı çıkardım. Ve onun üzerine, içine yerleştiğimde, aramızda şampanya tadı varken, bunun daha fazlası olup olmadığını tekrar merak ettim. Bizim için. Sadece bir yazdan daha fazlası.

Q. Komşularınızla toplumsal normların dışında hangi şekillerde etkileşime giriyorsunuz?

Onlar randevudayken ön verandalarında keman çalıyorum. 20 dolar için teşekkürler.

SHELBY

"N

Bir daha bir iyiliğe ihtiyacın olduğunda, lütfen sonunda gerçekten işe yarayan kolay bir iyilik yapar mısın?" Amanda kulağıma doğru homurdandı. Sıcak bir Temmuz sabahıydı. Parkta

Jameson'ın bu hafta sonu Leah Mae'nin parmağına taktığı nefes kesici nişan yüzüğü ışıltısından hiçbir şey kaybetmemişti ve ben de asi yavru köpeğimi kasabadaki yürüyüşümüzde onun görmezden gelmekten çok mutlu olduğu bir dizi eğitim egzersizinden geçiriyordum.

Billy Ray'in tasmağını bacaklarımdan çözerken, "Sana söz veriyorum, bir daha asla bir iyilik istemeyeceğim," dedim. Tasma adabı ve yürüyüş görgü kuralları onun güçlü yönleri *değildi*. Amanda aradığında göl kenarındaki parkta Linda adında bir cocker spaniel ile beni sarmalamayı yeni bitirmişti.

"Korkarım bunu ziyan etmiş olabilirsin," dedi. Çıtır çıtır bir şeyler ısırdığını duydum. Çoğu sosyal hizmet çalışanı için öğle yemeği vakti anlık olarak gerçekleşirdi.

"Dava yok mu?" Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış bir şekilde sordum. "Bir tane vardı."

Keşke yanımda bir not defteri olsaydı diye düşünerek ayağa kalktım ve Billy Ray'i bir park bankına doğru çektim. Jonah ve ben kişisel eğitim seansından sonra köpek ebeveynliği görevlerini değiş tokuş etmek için buluşacaktık, bu yüzden yavru köpek için katlanabilir bir su kabı dışında yanıma bir şey almayı düşünmemiştim.

"Şaka yapıyorsun," dedim. İlginin içimde canlandığını hissettim. Yeni bilgiler. Başka kimsenin sahip olmadığı bir şey. Bu bir araştırmacının fantezisiydi.

"Henrico County'de asılsız iddia. Eski bir dosya, bu yüzden birisi bilgilerin yüzde doksanını girmeyi unutmuş gibi görünüyor,

İlk şikayetin ne olduğu da dahil. Ne yazık ki, elektronik kayıtlara geçildiğinden beri her zamanki gibi. Ve mühürlenmişti."

Bu da olayın neden hiç haber yapılmadığını açıklıyor.

"Kimin ihbar ettiği yazıyor mu?" Parmaklarımı dudaklarıma vurarak sordum. Köpek yavrusu bir kelebeğin ardından kokladı ve sonra bacağına bir çam kozalağının üzerine kaldırdı.

"Bir isim var ama unvan yok. Size ayrıntıları göndereceğim. Bağlantım bana kopyaladı, bu yüzden size dosyayı e-posta ile göndereceğim. Pek bir şey yok. 98'den kalma. Muhtemelen bir ilkokul öğretmeni, belki bir okul hemşiresi ya da o türden biri."

"Bilgi için teşekkürler Amanda. Sana çok şey borçluyum."

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Ama dikkatli ol," diye beni uyardı. Çağrı kesilir kesilmez aramaya başladım.

"Alo?"

"Selam, June. Ben Shelby."

"Bu gerçeği arayanın kimliğinden anladım," dedi. "Sahte Callie'nin izini sürdün, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Hepsi bu mu? Katherine'e getir götür işlerini öğretmekle meşgulüm." "Bugün benimle bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Burada domuzumla kalmayı tercih ederim."

"Onu da getirsen nasıl olur? Ben Billy Ray'i getireceğim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Callie Kendall hakkında bilgi sahibi olabilecek iki kişinin izini sürüyoruz," dedim ona.

"Sanırım onun ölmüş olduğu gerçeğinin dışında bir bilgiyi kastediyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," diye söz verdim. "Sanırım şüpheleri Jonah Bodine Sr.'dan uzaklaştıracak bir şeyler bulabiliriz."

June içini çekti. "Peki. Ama öğle yemeği istiyorum. Hindili sandviç. Salı günü hindi."

Callie Kendall ölmüştü. Ama hala sorular vardı. Jonah ve Bodine'lerin geri kalanı için bunlardan birkaçını cevaplayabilirsem hepimiz daha rahat uyuyabilirdik.

BİR TELEFON ARAMASI, birkaç mesaj ve benzin ve erzak almak için Pop In'e uğradıktan sonra June'un evine uğradım. June yularlı

Katherine kalktı ve arka koltuğa geçti. Katherine, yüzünü cesurca yalayan ve sonra köşeye sinen Billy Ray'e göz kırparak selam verdi.

June, GT'nin rakip takımının logosunun yer aldığı bir şapka takıyordu. Siperliğin altında bir çift film yıldızı büyüklüğünde güneş gözlüğü vardı. "GT bu şapkayı gördü mü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu benim kılık değiştirmemin bir parçası. Opal Bodine'den ödünç aldım. Eğer Sahte Callie Kendall'ın izini sürüyorsak, bu kadının kafasından saçlarını kopardım. Beni tanımaması hepimiz için daha güvenli olur."

"Akıllıca," dedim ve GPS programına ilk adresi yazdım. "İlk durak: Abbie Gilbert."

"Onunla ne hakkında konuşuyoruz? İyi polis, kötü polis için bir gereklilik var mı? Sanırım etkili bir kötü polis olabilirim," dedi June.

"Kendall'ların neden onun kızları olduğuna inandıklarını soruyoruz."

Gözlüklerinin altından dudaklarını büzdü. "Abbie'nin kızları olmadığını bildiklerine inanıyor musunuz?"

"Aklımdan geçti."

"O zaman neden ona bir daire verdiler? Neden onu alenen kızları olarak kabul etsinler?" diye sordu.

"İşte bunu öğreneceğiz." Ayaklarının dibindeki çantayı işaret ettim. "İçinde senin için bir hindili sandviç var."

"Hindi Salısı."

ABBIE, Kendall'lar tarafından finanse edilen lüks Philadelphia dairesinden atılmıştı. Artık Baltimore'un kenar mahallelerinde, gri tuğlalı, derme çatma bir binada yaşıyordu. Mahalle tamamen yıkık dökük sıra evlerden ve grafitili bakkallardan oluşuyordu. Fast food poşetleri ve altılı paketlerin kartonları kaldırımları ve olukları kirletiyordu.

Tehlikeli hissettirmiyordu. Sadece en iyi zamanını çoktan geçmişti. Sanki sakinleri görünüşü korumaktan vazgeçmiş gibiydi.

Arabayı park ettim ve klimanın sesini açtım. "Çocuklarla burada beklemek ister misin?" June'a sordum.

Sevgili Katherine'in marul ve peletten oluşan bir atıştırma tadını çıkardığı arka koltuğa bakarak gözleri doldu.

"Size eşlik etmeliyim," diye karar verdi isteksizce.

Arabayı kilitledik ve yolun karşısındaki apartmana geçtik. *A. Gilbert*, B3 numaralı dairenin üstündeydi. Zile bastım ve bekledim.

Burada güvenlik kamerası yoktu ve fuayenin içindeki posta kutularından bazılarının kapıları kırılmıştı. Ev havası vermiyordu.

Tekrar zili çaldım. Bekledim.

"Belki de iştedir?" June önerdi.

Başımı salladım. "Cassidy kayıtlarda onun için bir iş olmadığını söylüyor."

"Bu adresi size kız kardeşim mi verdi?" June şaşırarak sordu. Cassidy Tucker ok gibi düzgün biriydi. İliklerine kadar iyi bir adamdı. Kanunları ve kurallarını çok ciddiye alırdı.

"Tabii ki hayır," diye alay ettim. "Leah Mae'nin süper sosyal medya hafiyelik güçlerini kullanarak onun izini sürmesini sağladım."

"Cassidy'ye Abbie'nin çalışıp çalışmadığını bilip bilmediğini sordum."

"Şüphelenmiş olmalı," diye ısrar etti June. Tam o sırada telefonu çaldı ve Cassidy'nin adı ekranda belirdi.

"Belki de eve dönene kadar bu soruya cevap vermemeliyiz," diye önerdim. "Doğru hareket tarzının bu olduğuna inanıyorum."

M. McManus'a ait B2 için zili çaldım.

Bir dakika daha bekledik, sıcak güneş kaldırımında bizi kavuruyordu. "Belki de arabaya geri dönmeliyiz. Durmamız gereken bir yer daha var. Daha sonra Abbie'yi tekrar deneyebiliriz."

June ön kapıyı sertçe çekiştirdi ve ikimiz de şaşkınlıkla kapının açılmasını izledik.

"Bir çeşit güvenlik sistemi," diye mırıldandım.

Merdivenlerden ikinci kata çıktık. Duvarlardaki ve korkuluklardaki boyalar soyulmuştu ve halıda çıplak noktalar vardı ama genel olarak temizdi. B2 soldaki ikinci kapıydı. Kulağımı kapıya dayadım ve dinledim.

"Ne yapıyorsun?" June normal ses tonuyla sordu.

Geri çekildim ve onu susturdum. "İçeride olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Konuşmak istemediği için zile cevap vermiyor olabilir."

"Bu çok uzun sürüyor. Domuzumun yanına dönmek istiyorum." Bana doğru uzandı ve parmaklarını kapıya vurdu. "Abbie Gilbert. Seninle konuşmak istiyorum."

Koridorun karşısındaki kapıdan karanlık bir kafa çıktı. "Bundan çok daha yüksek sesle bağırman gerekecek."

June nefes aldı. "ABBIE GILBERT-"

Koluna bir el atarak sözünü kestim. "Kastettiğiniz bu değildi, değil mi?" Kadına sordum.

Simsiyah saçları bozulmamış bir çanak kesimiyle şekillendirilmişti. Mor ve sarı bir ev ceketini ve benden daha yaşlı görünen terlikler giymişti.

"Zavallı kız," diye söylendi kadın. "Bir türlü fırsat bulamadı. Erkek arkadaşının ondan ayrıldığını ve Baltimore'daki işini kaybettiğini söyledi."

June tartışmak için ağzını açtı ama ben kolunu sıktım.

"Abbie'yi nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" diye sordum.

Kadın kaşlarını çatı. "Polis de ona böyle diyordu." "Polis mi?"

June sordu.

"Onu Ashley olarak biliyorduk. Abbie değil. Ama her kimse, geçen Perşembe günü bir araba çarptı ve öldü. İçki dükkanından eve dönerken çarpıp kaçmışlar," dedi komşu, üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Dediğim gibi. Kız bir türlü rahat edemiyordu."

SHELBY

"*I*

Bunu beklemiyordum," dedi June arabaya döndüğümüzde.

Katherine arka koltukta zarif toynaklarının üzerinde dans etti, June'un dönüşüyle heyecanlandı. Billy Ray döndüğümü fark edemeyecek kadar peçetenin altında uyuklamakla meşguldü.

"Telefonunuzdan kazaya bakabilir misiniz?" GPS'e ikinci adresi girerken acımasızca sordum. "Bir kaza raporu ya da bir haber olmalı."

June bir eliyle Katherine'in başını kaşırken diğer eliyle de itaatkâr bir şekilde arama yaptı.

"Perşembe günü gece yarısından sonra Miller Caddesi'nden geçerken öldü," diye yazdı. "Bilinmeyen bir araç tarafından çarpıldı. Görgü tanığı ve şüpheli yok."

"Bu çok uygun," diye mırıldandım.

Büyük ihtimalle yasal bir kazaydı. Olay yerinden kaçan sarhoş bir sürücü. Çalıntı arabayla gezintiye çıkan bir çocuk. Abbie'nin ölümü büyük ihtimalle şüpheli değildi. Yine de içimi kemiriyordu.

Gevşek uçlar.

"Perşembe," dedim, bir şişe su açtım ve uzun bir yudum aldım. Keşke Mountain Dew olsaydı. "Cumartesi günü dış kayıtlarının eşleştiğini tespit ettiler."

"Bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?" June sordu.

"Bilmiyorum. Bir bağlantı göremiyorum ama bu olmadığı anlamına gelmez."

Parmaklarımı direksiyona vurdum ve düşündüm.

"Abbie Gilbert'in Kendall'ların açtığı dolandırıcılık davası için bir mahkeme tarihi vardı. Ama aslında o artık hikayenin bir parçası değildi. Abbie'nin bir fırsatçı olduğu ortaya çıktı ve şimdi Callie öldü. Davanın kayıp kişi kısmı kapandı. Cinayeti işleyen Abbie olmadığı sürece, Abbie'nin olayla bağlantısını göremiyorum," dedi June.

Benim de bir fikrim yoktu.

"Belki de birileri, cesetlerin kimliği belirlendikten sonra basının gelip daha fazla soru sormasından endişelenmiştir. Mesela Abbie, Kendall'ları Callie olduğuna nasıl ikna etti? Birileri onları nasıl kandırdığını merak etmez miydi?"

"Belki de. Ama neden şimdiye kadar beklediniz? Neden dolandırıcılık yaptığını öğrendikten hemen sonra onu bir araçla ezmediniz? Callie'nin ölümünde Kendall'ların bir sorumluluğu olduğuna inandığınızı mı ima ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum," diye söz verdim. "Sadece içlerinden birinin onun ölümüyle bir ilgisi olmadığından emin değilim."

Direksiyonu otoyola kırıp güneybatıya doğru ilerlerken güneş vücudumda oluşan soğuğu ısıtmak için çok az şey yaptı. Abbie'nin ölümü çok uygundu. Kendall'ların onu neden Callie olarak kabul ettiklerine dair sorulara cevap verebilecek tek kişi ölmüştü. Yargıç Kendall'ın yanına gidip bir açıklama talep edecek değildim.

"Şunu bir gözden geçirelim. Ya Kendall'lar onun Callie olmadığını biliyorsa?" Dedim.

"Bu teori hiç mantıklı değil. Neden kızlarının bulunduğu efsanesini alenen sürdürsünler ki?"

Düşünerek dudağımı ısırdım. O soğuk gri gözleri hatırladım ve ürperdim. "Yargıç Kendall federal bir yargıçlığa atanmak üzere," dedim. "Büyük bir olay, değil mi?"

"Bu prestijli bir pozisyon," diye kabul etti June.

"Çok fazla güç, prestij. Bunu tehlikeye atmak istemez. Değil mi? Geçmişle ilgili, karakterine gölge düşürecek hiçbir şeyin ortaya çıkmasını istemezdi."

"Müfettişler her zaman önce aileye bakarlar. Bu standart prosedürdür," diye hatırlattı bana. "Yargıç Kendall'ın adı hiçbir zaman şüpheli ya da ilgili kişi olarak geçmedi."

Biri izlerini bu kadar iyi örtebilir mi?

"Yüz ifadeniz kızgın olduğunuzu gösteriyor," dedi.

"Bu benim düşünen yüzüm," diye açıkladım. "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kuzey Bethesda," dedim ona. "Kendall'ların kızlarıyla olan ilişkisi hakkında bilgi sahibi olabilecek başka bir kişi daha var."

"İlişkinizde bir sorun olduğunu size düşündüren nedir?" June ayaklarının dibindeki çantayı karıştırıp hindili sandviçinin diğer yarısını çıkararak sordu.

"Bunu açıklayamam. Bu sadece bir önsezi, içimde bir his. Pek çok aileyle, pek çok işlevsiz aileyle tanıştım ve Kendall'lar benim için bu çanı çalışıyor."

"Bir zil sesi duymuyorum," dedi.

Gülümsedim. June Tucker'ın gerçekçi zekâsını seviyordum. "Sen gerçekçi bir kızsın, değil mi June?"

Sandviçinden bir ısırık alırken "Gerçeklere çok güveniyorum," diye onayladı. "Bir araştırmacı olarak ben de gerçeklere güvenmek zorundayım. Ama benim işimde içgüdüleri geliştirmek de çok önemliydi. Ve içgüdülerim bana bu durumda bir terslik olduğunu söylüyor."

"Ama keşfedeceğiniz hiçbir şey Callie'nin öldüğü gerçeğini değiştirmeyecek." June beni orada yakaladı.

"Bodine'lere babalarının Callie Kendall cinayetine karışmadığına dair en ufak bir umut verecek bir bilgi bulabilirsem, bunu yapmaya niyetliyim."

"Bu mantıklı. Dostlar olarak görevimiz onların acılarını hafifletmek." "O halde onlar için bazı cevaplar bulalım."

"Belki de içgüdüleriniz gerçeklere dayanıyordur," diye önerdi. "Abbie Gilbert'in hikayesinde yanlış bir şeyler olduğundan emindim ama araştırmamı yapana kadar bu yanlışlığın ne olduğundan emin değildim."

"O zaman Bethesda'da biraz araştırma yapalım," dedim. "Bethesda'da ne var?"

"1998 yılında Callie Kendall'ın şüpheli çocuk istismarı belirtilerini rapor eden ortaokul müzik öğretmeni."

June kaşlarını çatı. "Araştırmalarım böyle bir rapora rastlamadı," dedi.

"Mühürlenmiş ve geri çekilmiş," diye açıkladım. "Biraz araştırmam gerekti ve

dava dosyası aslında boş. Var olan tek şey tarih, suçlayanın adı ve soyadı ve yazılı geri çekilmesi." Leah Mae'ye sosyal medya araştırma becerileri için gerçekten borçluyum.

"Eğer bu öğretmen endişelerini geri aldıysa, bu onun yanıldığı anlamına gelir." June kaşlarını çatı.

"Sadece yarım kalan işleri tamamlıyoruz," diye onu temin ettim. "Muhtemelen önemli bir şey değildir.

Bu işe açık fikirli bir şekilde girişelim."

Pittsburgh'da sosyal hizmet uzmanı olarak çalıştığım süre boyunca çok şey görmüştüm. Her şeyi değil ama insanların hemen hemen her şeyi yapabileceklerini bilecek kadar. Sahte istismar ve ihmal raporları doldurmak da buna dahildi. Öfkeli eski eşlerin, sırf onlardan intikam almak için eski eşlerine karşı çocuk istismarı ihbarında bulunduklarını gördüm. Aynı zamanda iyi niyetli ve gerçek endişeleri olan insanların da şikayette bulunduklarını, ancak yapılan incelemeler sonucunda iddiaların asılsız olduğunun ortaya çıktığını gördüm. Bu durumlarda ilişkiler zarar gördü, itibarlar zedelendi.

Ama bir noktada biri Callie Kendall'a baktı ve birinin ona zarar verip vermediğini ya da onu ihmal edip etmediğini merak etti. June ve ben o kadına bazı sorular soracaktık.

Bir dinlenme tesisinde mola verdik ve köpekle domuzun bacaklarını açmasına izin verdik. Arabaya geri dönüp güneye, Kuzey Bethesda'ya doğru yola çıkmadan önce hem domuz hem de köpek yavrusu bir hayran kalabalığı çekti. Cece Benefiel Richmond'daki öğretmenlik görevinden emekli olmuş ve çocuklarına daha yakın olmak için Maryland'e taşınmış. Bu onu aynı zamanda bize de yakınlaştırdı.

Kuzey Bethesda, Abbie Gilbert'in kasabasından daha düzenliydi. Geniş kaldırımlar, özenle budanmış ağaçların gölgelikleri altında çaprazlama uzanıyordu. Çöpten arındırılmış sokaklarda kırmızı tuğlalı binalar sıralanıyordu. Her şey bakımlı ve gururlu görünüyordu.

GPS'in yönlendirmelerini takip ettim ve yirmi dakika sonra, donuk altın rengi iki katlı bir evin önünde durduk. Bahçenin hevesli bir bahçıvan tarafından bakıldığını tahmin ettim. Düzenli çiçek tarhlarından uzun kır çiçekleri ve otlar fişkınyordu. Çimler yeşim yeşili rengindeydi ve gurur ve hassasiyeti yansıtan çapraz bir desenle kesilmişti.

"Burası gizlice girmeye çalıştığımız son yerden çok daha hoş," diye gözlemledi June. "Bu müzik öğretmeni geldiğimizi biliyor mu?"

Başımı salladım. "Yirmi küsur yıl önce doldurduğu bir çocuk ve gençlik raporu hakkında sorular soran şifreli bir mesajla onu korkutmak istemedim."

"Bu muhtemelen akıllıcaydı," dedi kasketini düzelterek. "Sence hâlâ kötü polisi oynama fırsatım olacak mı?"

Güldüm. "Umarım öyledir. Görmeyi çok isterim." Arabayı çalışır vaziyette bıraktık, klimayı açtık ve caddenin karşısına geçtik.

Açelyalar ve uzun kabarık otların arasından dolambaçlı bir yürüyüşle ön

verandaya ulaştığ. Zile uzandım ama June beni durdurdu.

"Eğer bu müzik öğretmeni de ölmüşse, o zaman şüphelerinizi paylaşmaya başlayacağım."

"Umalım da durum böyle olmasın."

SHELBY

M

rs. Cece Benefiel hayattaydı ve kendisine eşlik edildiği için çok heyecanlıydı.

Özellikle de ona mülakat yapacağımızı söylediğimde.

Bir yüksek lisans projesi için emekli öğretmenler.

Neyse ki kadın bizi içeri sokarken June'un "Hayır, değiliz" dediğini fark etmedi.

Kocası Bay Benefiel'in iki yetişkin oğlu ve üç torunuyla birlikte üç günlük bir golf gezisinde olduğunu açıkladı. Eğitim aşığı dostlarıyla konuşmaktan her zaman mutluluk duyduğunu ısrarla belirtti. Bu bilgi dökümünü onun aşırı paylaşımcı olduğuna dair umut verici bir işaret olarak algıladım.

Tam da bir müzik öğretmeninde olmasını istediğim gibiydi. Kısa, kabarık saçları, zincire takılı okuma gözlükleri ve hoş karşılandığımız konusunda ısrar eden parlak gülümsemesiyle neşeliydi. Buna karşın ortaokuldaki müzik öğretmenim Bay Hendricks, boşanma sürecinde olan ve bunun acısını öğrencilerinden çıkaran, kel, sinirli, elli yaşlarında biriydi.

Orada bulunma nedenimizi yanlış ifade ettiğim için küçük bir suçluluk hissettim ama bunu bir kenara itmeyi başardım. Bir görevdeydik. Ayrıca, June'un bizi "July ve Sheila" olarak tanıttığını duymak neredeyse buna değdi.

Bizi oturma odasına götürürken, "Söz veriyorum çok fazla vaktinizi almayacağız," dedim. Rahattı ve en az on yıldır yoğun bir şekilde kullanılmış ve iyi bakılmış gibi görünen mobilyalarla doluydu. Duvarları süsleyen çerçevelerdeki yarım düzine torunundan bazılarının aşırı doldurulmuş kanepede ve uyumsuz ama aynı derecede rahat koltuklarda zıplamaktan keyif aldığını hayal ettim. Burası ailesine değer veren ve onlardan keyif alan birinin eviydi.

"Hiç sorun değil, Sheila. Misafirim olduğu için çok mutluyum," diye ısrar etti Bayan Benefiel. "Ben de tam çay yapmak üzereydim. İster misiniz?"

"Hiç kurabiyeniz var mı?" June sordu.

Ona dirsek attım.

"*Elbette* kurabiyelerim var." Bayan Benefiel gülümsedi. "Hemen döneceğim." Kadın evin arka tarafına doğru gözden kayboldu ve ben bir çaydanlığın hazırlanma sesini duyabildim.

June kaburgalarını ovuşturarak, "Bu hiç kibarca değildi," dedi. "Buraya bilgi almak için geldik. Atıştırmalık için değil."

"George diyetle, bu da benim diyetle olduğum anlamına geliyor. George burada değil, o yüzden kurabiye yiyebilirim. En iyi kurabiyeleri büyükanneler yapar." Mantığı kusursuzdu.

"Ben ona neden burada olduğumuzu söylemeden önce yiyebildiğin kadar ye."

"Bizi sahte bahanelerle içeri davet ettirdin. Ben de sahte bahanelerle atıştırmalık kabul edeceğim," dedi. "Callie Kendall konusunu nasıl açacaksın?"

Omuz silktim. "Henüz o kadar ileri gitmedim."

Benim için bir fırsat yaratacağını umuyordum. Yaşlı bir öğretmenin çok güzel evinden kovulduğum için kendimi iyi hissetmiyordum.

Bayan Benefiel elinde bir çay tepsisiyle döndü. "İkinizden birinin köpeği var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil. İkimiz de evcil hayvanları seviyoruz," dedi June.

"Oh, harika! O zaman Scout'un bize katılmasına aldırılmazsın. Scout! Gel!"

Koridoru yırtan, pençe olamayacak kadar büyük bir şeyin gürültüsünü duydum. Çerçevelerdeki resimler duvarda sallandı. Raflardaki biblolar titredi.

Odaya hızla giren canavar bir köpekten çok bir boğa, bir fil, bir gergedandı. Uzun boylu, uzun bacaklı ve mavi-gri kürklüydü. Kulakları bir mavi ve bir kahverengi gözünün üzerine dikilmişti.

"İşte benim tatlı küçük kızım," diye mırıldandı Bayan Benefiel. Scout kalçalarının üzerine oturdu ve benim göz hizamda kaldı. "O bir Danua."

"Domuzum arabada," diye duyurdu June. Bayan Benefiel gözlüklerinin arkasından gözlerini kırptırdı. "Affedersin canım, domuz mu dedin?"

"Evet. Adı Marie Curie," dedi June.

Gözlerimi kırptım. June az önce domuzuna bir takma ad vermişti.

Arka cebinden telefonunu çıkardı. "Birkaç fotoğraf görmek ister misin?"

"Madem arabada, neden onu içeri getirmiyorsun?" Bayan Benefiel, June'un domuzunu daha iyi görebilmek için okuma gözlüklerini takarak öneride bulundu.

"Sheila'nın yavru köpeği de arabada," dedi June.

"Scout köpek yavrularına bayılır," diye haykırdı ev sahibemiz.

Ben Scout'un yavru köpekleri kahvaltı için mi yoksa oyun arkadaşı olarak mı sevdiğini anlamaya çalışırken, June hayvanlarımızı almak için dışarı çıktı.

Beş dakika sonra bir domuz, bir köpek ve bir at -çünkü Scout'un köpek olmasına imkân yoktu- Bayan Benefiel'in evinin birinci katında birbirlerini kovalarken June ve ben yeşil çay içip taze buzlu şekerli kurabiyeler yiyorduk.

"Şimdi bana şu projenizden bahsedin, Sheila ve July," dedi Mrs. Benefiel ısrar etti.

Scout, kendinden geçmiş bir Billy Ray tarafından kovalanarak oturma odasına girdi. Katherine daha yavaş bir tempoyla ilerledi.

"Bayan Benefiel, eminim yıllar boyunca yüzlerce çocuğa öğretmenlik yapmışsınızdır," diye başladım. "Eminim birkaç favoriniz vardır."

June ikinci bir kurabiye kaptı.

Bayan Benefiel kıkırdadı. "Pekala, canım, favorilerimiz olmamasına çalışıyoruz. Ama her yıl mutlaka öne çıkan birkaç öğrenci oluyor." "Kaç yıl öğretmenlik yaptınız?" diye sordum.

"Otuz iki yıl. Ve neredeyse her gün bir zevkti."

"Sanırım kariyeriniz boyunca her şeyi görmüşsünüzdür," diye söze girdim. "İyi ve kötü."

"Oh, kesinlikle." Başını salladı, gözlükleri boynundaki zincirde sallanıyordu. "Öğretmenlik sadece kurallar, notlar ve yaz tatilinden ibaret değildir. Bizler aynı zamanda barışın bekçileri ve koruyucularıyız."

Bu benim açılışımdı. Çitlere doğru sallandım. "Callie Kendall'ı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Yüzünde bir ihtiyat titreşimi dans etti ve çay fincanı kucağındaki tabağın üzerinde titredi.

"Ne tür bir proje bu?" diye sordu bu kez daha yumuşak bir sesle.

Billy Ray o anı seçerek, bir metre uzunluğundaki pelüş yılan oyuncağını gururla sürükleyerek odaya girdi. Scout yılanın diğer ucundaydı ve güzel bir halat çekme oyunu gösterisi yapıyordu. Umarım tatlı köpeğimin maskaralıkları ona düşman olmadığını göstermiştir.

"Bayan Benefiel, yüksek lisans yapıyorum ama aynı zamanda sosyal hizmet lisansım da var. Henrico İlçesi Çocuk Hizmetleri'ne 1998 yılında bir şikayette bulunduğunuzu biliyorum."

Fincanını ve tabağını kesin bir hareketle yere bıraktı.

"Bir hata yaptım," dedi ayağa kalkarak. "Korkunç, çok korkunç bir hata. Ve bunu yetkililere söyledim." Bu yüzüne kazınmış bir korkuydu. Bilinmeyen bir tehdidin neden olduğu keskin bir korku.

Ayağa kalktım. June'un eli bir kurabiye daha almak için uzandı, ziyaretimizin aniden sona ereceğini hissediyordu.

"Bayan Benefiel, belki de yanılmadığınızı düşünüyorum," dedim usulca. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bence bir şey gördünüz ve bunu bildirmekte haklıydınız."

"İyi bir kızdı. Zeki ve tatlıydı. Çok sessizdi. Ama müzik dersinde canlanırdı. Her türlü müziği severdi," dedi Bayan Benefiel, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Ama yanılmışım."

June da ayağa kalktı. "Bu konuşma kafamı karıştırdı. Hatalı olduğunuzu söylüyorsunuz ama sanki hatalı olduğunuzu söylemeniz gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Onun için mi çalışıyorsun?" diye fısıldadı, gözleri parlıyordu. "Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım. Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Sözlerimi tuttum."

"Kim, Bayan Benefiel? Kimden korkuyorsunuz? Biz kimse için çalışmıyoruz. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor."

"O biliyor. Ya da bilecek," dedi açıkça.

"Söz veriyorum burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Geldik çünkü arkadaşlarımızın babası onun cinayetiyle ilgilenen bir kişi."

"Callie Kendall bu hayatta sahip olduklarından daha iyisini hak ediyordu," Mrs. Benefiel sesi titreyerek konuştu. "Şimdi, lütfen gidin."

"Sana yardım edebiliriz," dedim ciddiyetle. "Eğer yardıma ihtiyacın varsa, bunu birlikte çözebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Lütfen git."

"Sizi üzdüğüm için çok özür dilerim," dedim çantamı toplarken.

"Garth. Marie Curie," diye seslendi June. "Gel." Domuz ve köpek yavrusu kuyruklarını sallayarak koşar adım odaya girdiler.

Bize kapıyı gösterdi, her hareketinde gerginlik vardı.

"Üzgünüm, size yardım edemem." Gözleri bana yalvarırcasına baktı ve sonra beni geçip arkamdaki duvarda asılı aile fotoğraflarına baktı.

SHELBY

A Sahte bahanelerle girdiğimiz evinde yaşlı bir kadını dehşete düşürdükten sonra, o gün için yeterince zarar verdiğimi hissettim.

Annelerinin istemeden yarattığı dehşetten etkilenmemiş, arka koltukta uyuklayan yorgun evcil hayvanlarımızla eve doğru yola çıktık.

"Bayan Benefiel'in tamamen dürüst davranmadığına dair endişelerim var," dedi June kurabiyesinin son lokmasını bitirirken.

"Benim de benzer endişelerim var," diyerek otoyola çıktım ve bize Bootleg Springs yönünü gösterdim.

"Sorduğu 'o' kim? Belki de geri dönüp açıklama istemeliyiz?"

"Sanırım bugünlük yeterince soru sordu."

"Belki de insanları tutarlı bir şekilde okuyamıyorum. Ama fizyolojik tepkilerinin korkuya işaret ettiğini hissettim," dedi kaşlarını çatarak.

"Birileri -bizden başka- Bayan Benefiel'i korkuttu ve sanırım bu çocuk hizmetleri raporuyla bağlantılı," dedim suratsızca.

Yine Yargıç Kendall'ı düşündüm. O düz, soğuk gri gözleri. Saldırganlık yapabiliyor muydu? Şiddet? Ve eğer öyleyse, her ikisini de kendi kızına uygulayabilir miydi?

İçimi bir anda çektim.

"Nefes almakta zorlanıyor musun?" June sordu.

"Hayır. Hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Eve daha fazla soru yerine en azından birkaç cevapla dönmeyi bekliyordum. Peki ne bulduk?"

"Callie Kendall'ın kimliğine bürünerek Kendall'ları paradan ve bir daireden mahrum bırakan kadının artık ölmüş olduğunu keşfettik. Ve

Kaza hala çözülemedi," diye özetledi. "Daha sonra Bayan Benefiel'i sorguladık, o da mevcut hikayeyi devam ettirdi. Bir rapor hazırladığını ve hemen ardından bu raporu geri çektiğini söyledi."

"Evet, biz de bunu öğrendik," diye kabul ettim, kendimi yorgun ve sinirli hissediyordum.

Öğle yemeğini unutmuştum ve şimdi aç bile değildim.

Telefonum çaldı ve ekrandaki görüntüyü görünce irkildim.

Jonah.

Görmezden gelme düğmesine bastım. June'a "Jonah ve GT'ye bugün nerede olduğumuz hakkında ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz," dedim.

Gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çatı. "Abbie'yi sorgulamak için Baltimore'a gittiğimizi ve onu ölmüş bulduğumuzu. Sonra Bayan Benefiel'in evine gittik ve biz onu mühürlü çocuk hizmetleri raporu hakkında sorgularken Katherine ve Billy Ray onun Danua cinsi köpeğiyle oynadılar."

"Bunu onlara söyleyemeyiz!" "Neden? Gerçek bu."

"GT'ye her zaman doğruyu söyler misin?" Jonah'ın mı yoksa kardeşimin günümüzü nasıl geçirdiğimizi öğrenmesinden mi daha çok endişelendiğimi bilmiyordum.

"Tabii ki. Yalan söylemek zorunda hissediyorsan bir ilişki içinde olmanın ne anlamı var?" diye sordu, sanki az önce matematiğin aptalca olduğunu ve artık okullarda öğretilmemesi gerektiğini söylemişim gibi bana bakarak. "Şey, ben..." Buna ne diyeceğimi bilemedim. Güvenmediğimden değil.

Jonah mıydı?

Tabii ki hayır. O iyi bir adamdı.

Sadece şüpheli bir davranış olarak görülebilecek bir konuda onun yargılamasından kaçınmaya çalışıyordum. Kolluk kuvvetlerinin gerekli özeni göstereceklerine güvenmeden bir soruşturmaya burnumu soktuğumu açıkladığımda şüphesiz ortaya çıkacak tartışmayı yaşamak istemedim.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadım. Tam da onun bana söylediği şeyi yapıyordum. Değer verdiğim insanlardan bir şeyler saklıyordum, böylece onların tepkileriyle yüzleşmek ya da kendimi savunmak zorunda kalmıyordum. Bugün gerçekten yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Bayan Benefiel'i üzmem dışında. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum ve özür olarak ona güzel bir meyve sepeti ya da belki bir pizza hediye çeki göndermeyi planlıyordum.

"Jonah'a karşı dürüst olmamalısın," dedi June, şapkasını çıkarıp

antasına tıkıştırırken. Saçını düzeltmek için aynaya bakma zahmetine girmedi.

"Biliyorum. Biliyorum." *Biliyordum*. Ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

"Bazen erkekler sizi hoş şekillerde şaşırtır," dedi. "Bazen sizi tam olarak olduğunuz gibi kabul ederler. Ancak bu tür bir ilişkiyi keşfetmenin tek yolu otantik davranmaktır."

"Ah, June," diye iç geçirdim. "Sen iyi bir arkadaşsın." "Evet. Öyleyim."

Gülümsedim. Belki de herkesi dışlamayı bırakmanın zamanı gelmişti. Otuz yaşındaydım ve doktora bu kadar yaklaşmışım. Zamanımı kararlarımı savunmak zorunda kalmaktan endişe ederek geçirmemeliydim. Jonah olduğum kişiden hoşlanmadıysa, o zaman yoluna devam edebilir ve daha az meraklı, daha az aceleci, eklemleri daha az gıcırdayan başka birini bulabilirdi.

Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. Beni kabul etmesi için Jonah'a güvenmeliydim. Bunu ona borçluydum.

"Bulgularımızı babamın dikkatine sunmamız gerektiğini düşünüyorum," diye açıkladı June, arabayı onun garaj yoluna çektiğimde. Onun evde olduğunu hisseden Katherine bir homurtuyla uyandı.

Bir yanım araştırmanın sahipliğini elimde tutmak istiyordu. Ancak biraz daha zeki bir yanım, işleri Şerif Tucker'a devretmenin ve onun emir komuta zincirinde ilerlemesine izin vermenin daha iyi bir seçim olduğunu fark etti. Endişelerim giderilirse, kendi araştırmama devam etmekte özgür olacaktım.

"Bence bu iyi bir fikir June. Eve gidip Şerif Tucker'la konuşmama ne dersin?"

Jonah? O zaman karakolda babanı görmeye gidebiliriz?" "Bu kabul edilebilir."

June ve Katherine arabadan inip eve doğru gittiler. Eve dönerken beş dakika boyunca Jonah'a ne söyleyeceğimin provasını yaptım.

"Billy Ray'i June ve Katherine ile oyun oynamaya götüreceğimi söylemişim ya? Onun yerine herkesi Callie Kendall taklitçisini sorgulamak için bir yolculuğa çıkardım -ki bu arada Perşembe günü itibariyle öldü- ve biz ayrıldıktan sonra ağladığına emin olduğum çok tatlı bir emekli müzik öğretmenini. Akşam yemeğinde ne var?"

Billy Ray pençelerini konsolun üzerine koydu ve havladı.

"Bu sadece bir ilk taslak," diye açıkladım köpeğe. "Uh-oh. Babam geldi." Jonah'nın arabasının arkasına yanaşım. Ön verandada uzanmış, su şişesinden bir yudum alıyordu.

Yukarı baktı, sırttı, el salladı.

Kalbim göğsümde küçük bir hoplama yaptı. Sadece fiziksel çekim, dedim kendime. Sadece güzel erkek formunu takdir ediyorum.

"Selam tatlı şey," dedi merdivenlerden inip benimle garaj yolunda buluşurken.

Tatlı, tembel bir öpücükle ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi.

Yanaklarım sıcaktan kızardı. İtiraf edeceğim için mi gergindim yoksa başka bir şey mi vardı bilemiyordum. Bana tatlı turtam diyen ve ön bahçede beni öpen Jonah Bodine'in evine gelmekle ilgili bir şey.

"Merhaba," dedim nefes nefese.

Jonah diz çöküp Billy Ray'in kulaklarını okşayarak, "İşte benim dostum," dedi. Köpek yavrusu da benim hissettiğim kadar etkilenmiş görünüyordu. Aman Tanrım. Başım ciddi bir beladaydı.

"Ailenle akşam yemeğine, Jameson ve Leah Mae'de içki içmeye ve annemle çifte randevuya davet edildik ve -Tanrı hepimize yardım etsin -Jimmy Bob Prosser," diye anons etti, yavru köpeği bir kolunun altına aldı ve boştaki kolunu omuzlarıma atarak beni eve doğru yönlendirdi.

"Oh?" Fiziksel ilişkimizi başlattığımızdan beri çok popüler olmuştuk.

"Hepsine meşgul olduğumuzu söyledim," dedi.

"Yaptın mı? Ne yapmakla meşgulüz?" *Akşamı sana söyleyeceğim şey için kavgaya ederek geçirmek dışında mı?*

"Birbirimize," dedi şeytani bir göz kırpmayla. Eli çıplak kolumu sıyırdı ve hassas iç çamaşırım çözüldü.

"Söz konusu faaliyete katılmadan önce, tamamen giyinik ve sosyal açıdan gerekli bir şey yapmamız gerekiyor."

Scarlett: Son zamanlarda Gibbs ile konuşan oldu

mu? Bowie: Gibbs kim?

Jameson: Gibbs kimseyle konuşmak istiyor mu?

Yemekten beri ondan haber almadım.

İnzivaya çekilme rutininden rahatsız olmaya başladım. Hepiniz onun yuvarlandığını mı düşünüyorsunuz?

*Bowie: Onu arayıp iğrenç bir şekilde bilgi i s t e y e c e ğ i m .
Zaten ondan bir iyilik isteyeceğim.*

*Bodine kalbini kutsa! Huysuz piçin bir şeye ihtiyacı olursa
haberim olsun.*

JONAH

I

alabildiğim kadar iyi aldım. Bunun büyük olasılıkla bir tür Shelby testi olduğunun bilincindeydim.

Kız arkadaşım köpeğimizi, arkadaşımızı ve

Arkadaşının domuzu bir araştırma gezisine çıkmıştı çünkü müfettişlerin on üç yıldır görmezden geldiği bir ipucuna sahip olduğuna inanıyordu. Ve şimdi şerife gidip ne bulduğunu açıklaması gerekiyordu.

Temizleyici bir nefes daha aldım.

"Duş almak için zamanım var mı?" diye sordum.

Shelby gözlerini kırptırdı. Ellerini birbirine dolamış ve alt dudağının kenarını ısırılmıştı.

"Evet? Yani, elbette," dedi.

"Tamam. Neden ben duş alıp üstümü değiştirirken sen de bir şeyler atıştırmıyorsun?" "Evet. Harika olur. Tabii. Bekle!" Merdivenlere yöneldiğimde beni yakaladı.

"Kızgın görünmüyorsun."

"Kızmadım." Gerçekten kızgın değildim. Kızgın doğru kelime değildi. Endişeliydim. Sinirlenmişim. Ne yapması gerektiğine dair bir nutuk atmaya başlarsam, onu önemseyen insanlarla bilgi paylaşma konusundaki endişelerini pekiştirmiş olacağımın son derece farkındaydım. Ona patlamamdan iyi bir şey çıkmazdı. Bu yüzden ona bir gülümseme verdim ve mutfğa doğru nazikçe ittim. "Birazdan görüşürüz."

Merdivenleri hızla çıktım ve banyoda soyundum. Kapı pat diye açıldığında yüzüm ılık suyun altındaydı.

"Bu 'kızgın değilim' lafını yutmuyorum," diye açıkladı elindeki yoğurt kabını bana doğru sallayarak. "Bugün biraz aptalca bir şey yaptım ve senin için sorun yok, öyle mi?"

Yüzümü ona döndüm. "Aptal biraz ağır olmadı mı sence de?" Hafifçe söyledim.

Bakışları vücudumda geziniyor, ilginç kısımlarda oyalanıyordu.

Konuşmayı kaçırmak istemeyen Billy Ray onun arkasından koşarak geldi ve banyo paspasının üzerine oturdu.

"Tanınmış bir dolandırıcının izini sürmeye çalıştım ve sonra içime doğduğu için gerçekten hoş bir yaşlı kadının gözünü korkuttum."

"Görünüşe bakılırsa, önsezinizin bir dayanağı var." Şampuanı durulamak için başımı tekrar suyun altına eğdim.

Neredeyse bir dakika boyunca beni izledi, gözleri kısılmış ve hesap yapıyordu. Musluğu kapattım ve dışarı çıktım. Bir posta pulu büyüklüğündeki banyoda neredeyse birbirimize değiyorduk.

Havlu almak için ona doğru uzandım ve nefes alışını duydum.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi, yoğurdu kaşıkla ağzına götürürken yüzünde şüphe dolu bir ifade vardı.

"Kurulanmaktan başka ne yapıyorum ki?"

"Bana, değer verdiğim insanlara gerçeği söylemenin korktuğum sonuçlara yol açmak zorunda olmadığını kanıtlıyorsun."

Akıllı, akıllı kız.

"Yaptığım şey bu mu?" Masumca sordum. "Jonah!"

"Shelby!"

"Bana karşı dürüst olmanı tercih ederim," dedi. Sonra da güldü. "Lanet olsun sana, June Tucker," diye mırıldandı.

"Dürüst olmamı mı tercih edersin?" Tekrar ettim.

"Evet!" Shelby'nin cevabı onu şaşırtmış gibi görünüyordu ve bu benim hayal kırıklığımı azalttı. "Sana karşı dürüst davrandım. Şimdi sıra sende. Jonah, iki yabancıyı sorgulamak amacıyla yavru köpeğimizi, arkadaşımızı ve bir domuzu alıp yola çıktım. Bunlardan biri gizemli bir şekilde *ölene* kadar dolandırıcılıktan soruşturma altındaydı. Sonra da sahte bahanelerle bir büyükanneden kurabiye alarak onu ağılattım."

"En azından yalnız gitmedin," dedim hafifçe.

"Jonah Bodine!" Ayağını yere vurdu ve Billy Ray bunun bir oyun olduğundan emin bir şekilde neşeli bir havlama sesi çıkardı.

"Shelby Thompson. Ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği. Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Atıştırmak için çöp şeker yerine yoğurt aldığına sevindiğimi düşünüyorum. Şu anda o kadar güzel görünüyorsun ki sana ne kadar bağışlamak istediğime konsantre olmakta zorlanıyorum."

"Teşekkür ederim! Devam et ve bağır," diye bağırdı.

Ben de mecbur kaldım. "Aklından ne geçiyordu Shelby? Sana ya da June'a ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı? O dolandırıcı bir sahtekârdan daha fazlası olabilirdi ve bunu sen de biliyorsun. Tehlikeli olabilirdi. Bu sorumsuzluktu ve bana söylemeliydin. Seninle gelmem için benimle konuşabilirdin. Yapacağımı biliyorsun."

"Beni vazgeçirmeye çalışır ve sonra da bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğu konusunda sürekli şikayet ederdin!"

"Ben de aynen öyle yapardım!" Son ses kabul ettim.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum! Fikirlerin benim için önemli. Bu işin peşini bırakmadığım ya da devredemediğim için hayal kırıklığına uğramanı istemedim. Mühürlü bir kayıttı, ancak doğru yetkiye sahip birinin ona bakmış ve göz ardı etmiş olması gerekiyordu. Orada bir şey olduğunu hissettim ve öğrenmek istedim!"

"Bunu anlıyorum!" Ben de bağırdım. "Ve ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bu yüzden bana haber vermeden düşüncesizce bir şey yapman benim için önemli! Seni önemsemişim için buradayım. O yüzden en azından benimle konuşup seni desteklememi sağlamadan daha fazla aptallık yapma, anladın mı?"

"İyi! Bu yetişkinlik hayatım boyunca yaptığım en sağlıklı kavga," diye itiraf etti, sesini neredeyse normal konuşma seviyesine indirerek.

"Bu yetişkinlik. Sonunda onlara sağlığından bahsedersen ailenin nasıl tepki vereceğini merak ediyorsun, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Shelby, "Dans eden göğüs kaslarıyla dikkatimi dağıtmayı bırak ve üzerine bir şeyler giy," diye ısrar etti. Kapıya doğru döndü. Billy Ray hangi ebeveyniyle kalacağına karar verememiş gibi kederli görünüyordu. Shelby durakladı. "Ve onlara söyleyeceğim. Triatlonumdan sonra."

"Daha önce eve gitmiyorlar mı?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Bir telefon görüşmesi de yüz yüze görüşmek kadar işe yarar." Burnunu çekti.

"Öyle mi?" Göğüs kaslarımı dans ettirdim. Shelby'nin bakışları hipnotik bir şekilde göğsüme çekildi.

Başını salladı ve bana sırtını döndü. "Lütfen üzerinize bir şeyler giyin ve benimle şerifin ofisine gelin."

Bu dünyada hiçbir şey Bootleg Springs şerifini kızdıramazdı. Bu rozetle birlikte geliyordu. Harlan Tucker yıpranmış duyguları yatıştırmaya, pürüzleri gidermeye alışkın sakin bir adamdı.

Ancak kızının bilinen bir sahtekârın peşine kendi isteğiyle düştüğünü itiraf ettiğini duyunca neredeyse bir dakika boyunca gözlerini kırptırdı.

George bunu... daha az incelikli bir şekilde halletti. İri gövdesi istasyonun konferans salonundaki bir sandalyeye yığılmıştı, etli bir eli gözlerinin üzerindeydi.

Oda bayat kahve ve eski hamur işleri kokuyordu.

George, "Kız kardeşimle sevgilimin kanunları kendi ellerine almayı düşündüklerine inanamıyorum," diye inledi. "Yine."

June onun omzunu sıvazladı. "Shelby ve benim Callie Kendall'ın cinayetiyle ilgili soruşturmada önemli bilgiler elde ettiğimize inandığımız kısma odaklanalım."

Şerif Tucker bir elini beyaz bıyığının üzerinde gezdirdi. "Huh," dedi.

Aile ve kanun arasındaki çizgide yürümek zorunda kalan adam için biraz üzıldüm.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Shelby yanımda sordu.

Şerifin bu sorunun "biz" kısmında neredeyse fark edilmeyecek şekilde irkildiğini gördüm.

"Bu bilgileri müfettişlere aktaracağız," diye söze başladı ve June ile Shelby tartışmaya başlayınca elini kaldırdı. "Ve onlara bu ayrıntılardan bazılarının dikkate alınması gerektiğini anlatacağız."

Shelby arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Başka bir deyişle, işimize bakmamızı istiyorsun."

"Shelby, senin... girişimini takdir ediyorum," diye karar verdi, kelimeyi dikkatle seçerek. "Ve kesinlikle bu bilginin uygun kanallardan iletilmesi gerektiğine inanıyorum. Ancak endişelerinizi doğrudan kolluk kuvvetlerine iletmenizi şiddetle tavsiye etmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Biz bunun için buradayız. Bu benim için iş güvenliği demek."

"Abbie'nin ölümünü araştıracaksın, değil mi?" Shelby bastırdı.

"Kesinlikle bakacağım. Sana söz veriyorum," diye kabul etti şerif.

"Güzel. George ve benim domuzumuzun yanına dönmemiz gerekiyor," dedi June ayağa kalkarak.

Shelby, "Şerif, benden bir ricada daha bulunmamın sakıncası yoksa," dedi. "Sanırım birisi Bayan Benefiel'in gözünü korkutarak iddiasından vazgeçmesini sağladı. Hâlâ korktuğu biri. Eğer onunla konuşursanız, bunu çok sessiz bir şekilde yapabilir misiniz?"

Şerif Tucker başını salladı. "Bunu kesinlikle yapacağım," diye söz verdi. Gerginliğin bir kısmı Shelby'nin omuzlarını terk etti. "Tamam. Güzel. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

Kalktık ve kapıya doğru ilerledik.

"Annemle babama söyleyeceğim," dedi George, uzun parmağıyla Shelby'yi işaret ederek.

Ona burnunu kıvırdı ama itiraz etmedi.

"Tanrım, Shelby, en unutulmaz yaz kaçamağını kazanmak için çok çalışıyorsun," dedim ona, nemle yoğun geceye adım atarken kolumu ona doladım.

"Hepsi beni asla unutmaman için yaptığım planın bir parçası."

SHELBY

I Omuzlarımı yuvarladım ve Salt-N- Pepa'nın sesini ayarladım, doksanların titreşimleri kulaklarımda yankılanıyordu. Akşamın erken saatleriydi ve bana ayrılan çalışma süresinin sonuna yaklaşıyordum.

Saatlerce. Hâlâ araya sıkıştırmam gereken on millik bir bisiklet sürüşüm vardı. En son anket yanıtları üzerinde çalışırken -şimdiye kadar 936 yanıt almıştım- yavaş yavaş makalem için bir yapı oluşturunuyordum. Aldığım yanıtlar kadar organik ve tutarlı hissettiren bir yapı.

Hâlâ bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Anahtar bir şekilde bir sonraki yanıtta ya da bir sonrakindeydi. Ama genel olarak, sonunda gerçek bir ilerleme kaydediyordum.

Dizüstü bilgisayarımın arkasındaki kır çiçekleri vazosuna bir bakış attım. Jonah. Dün onları parktaki küçük bir standdan almış ve benim için eve getirmişti. En Unutulmaz Yaz Kaçamağı şöhretine ulaşmaya çalışıyordu. Onu takdir etmeyi, ona aşık olmayı o kadar kolaylaştırdı ki.

Tuhaf çiçeklere, mutfakta bulduğumuz yontulmuş sürahiye sırttım. Ve bir sonraki araştırmaya döndüm.

Q. HANGİ FAKTÖRLER sizi toplumun bir parçası olarak buraya ait hissettiriyor?

JONAH BODINE: Birkaç ay önce, buraya ait olmadığımı söyleyebilirdim. Sadece geçip gittiğimi. Beni burada tutan tek şeyin tanımaya başladığım ailem olduğunu. Ama durum öyle değil. Aile için geldim, aile için kaldım. Sonra garip bir şey olmaya başladı.

Artık sadece kasabada yeni değildim. Sadece bir dedikodu malzemesi ya da tuhaflık değildim. Bir hizmet veriyor, bir ihtiyacı karşılıyordum. Ben bu kasabaya ne kadar çok şey verirsem, onlar da bana o kadar çok şey veriyordu. Bootleg'e geldiğimde yalnızdım.

Springs. Ama artık yalnız değilim. Yeni bir ailem, yeni arkadaşlarım, ilginç müşterilerim, düşünmeden edemediğim bir oda arkadaşım ve bir köpeğim var.

Her nasılsa, kök saldığımı fark etmeden kazara burada koca bir hayat kurdum. Sanırım bunun bir kısmı iyi huylu bir komplo. Ailem kalmamı istiyor. Bu kasaba kalmamı istiyor. Burada kurduğum her bağlantı beni bu topluma daha sıkı bağlıyor. Öğrettiğim her ders, yardım ettiğim her müşteri bir kök daha ekliyor. Her şenlik ateşi, her öpücük, her bira ya da pepperoni roll ya da suda geçen her gün Bootleg Springs'i hayatımın bir parçası haline getiriyor. Ve artık bununla savaşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Birkaç uyarın aynı anda sistemimde çalışırken KALBİM hoş bir küçük step dansı yaptı.

Jonah'ın beni düşünmeden edemediğini itiraf etmesiyle içimdeki kadın azıcık da olsa bayıldı. Veri ineği, anketi isteyerek doldurduğu gerçeğiyle dans etti.

Bana romantik ve analitik yönlerimden bir hamlede saldırdı. Ben de onayladım.

İçimdeki araştırmacıyı sandalyemden geriye iten ve biraz coşturan şey, asimilasyon seviyeleri fikriydi. Konu aidiyet duygusu sağlamaya geldiğinde ağır işi yapan, kilise ya da iş arkadaşlarıyla dolu bir ofis gibi tek bir grup değildi. Bootleg Springs birden fazla saldırı yöntemi kullanan bir organizmaydı.

Sadece Moonshine Diner'da ya da sadece Yee Haw Yarn & Coffee'de hoş karşılanmadınız. Parkta, kilisede, polis karakolunda, Sallie Mae Brickman'ın mutfak masasında da hoş karşılanıyordunuz. Pop In'de sizi isminizle çağırdılar ve Build A Shine'da sizi görmekten mutluluk duyular. Jimmy Bob Prosser, nalbur dükkanına geldiğinizde mutfağınızda ne tür bir bulaşık makinesi olduğunu hatırladı.

Tüm kasaba, sakinlerinin hayatlarının her alanına nüfuz etmek, onları cezbetmek ve ağırlamak için birlikte çalıştı. Ta ki birey ve toplum arasında hiçbir sınır kalmayana kadar.

Hepsi aynı yerden filizlenen, herkesi ve her şeyi birbirine bağlayan, toplumun içinde ve çevresinde kıvrılan, uzayan ve kıvrılan sarmaşıklar hayal ettim.

Jonah Bodine az önce tüm tezimin kilidini açmıştı. Engeli kaldırdı. Kafamdaki melek korosunu açtım.

Ayrıca doğrudan kalbime bir anahtar yerleştirmişti. Ve ben hiç şaşırmadım.

Masanın altından havlayarak uyanan Billy Ray'i irkiltecek şekilde döndüm. Yavru köpeği kucağıma alıp havada bir daire çizdim.

Sevinçle kıpırdandı.

"Billy Ray, baban bir dahi ve annen de doktorasını yapacak. Doktor anne!"

Onu yere yatırdım ve bir top attım. Küçük ayakları yerde sürünerek topun peşinden koştu. Saatime bir göz attığımda, tüm yolculuğu karanlıkta yapmak istemiyorsam on mili tamamlamak için hemen yola çıkmam gerektiğini gördüm.

İyiydi. Egzersiz kafamda dönüp duran her şeyi derli toplu kutulara yerleştiriyor gibiydi. Güzel bir yaz akşamı bisiklete binmek bana Jonah'ın cevabını her şeyin merkezine nasıl koyacağımı bulma şansı verecekti.

BILLY RAY bir avuç ödül maması ve en sevdiği peluş ayı oyuncağıyla birlikte kederli bir şekilde sandığına yerleşmişken, floresan yeşili bisiklet tişörtümü giydim, kaskımı taktım ve Jonah'ın benim için programladığı rotaya doğru yola çıktım.

Cırcır böceklerinin sesi yüksekti ve tarlaların üzerinde birkaç erken ateş böceği yanıyordu.

Bir parçam, Shelby Thompson olarak Batı Virginia'nın kırsal kesiminde tepeden tırnağa bisiklet sürdüğüme inanamıyordu. Çok değil birkaç yıl önce, bir şehirde olmam, ihtiyaç sahibi aileler ve çocuklarla siperlerde çalışmam gerektiğine ikna olmuşum. Yardım etmenin en doğrudan yolu buydu. Yine de o zaman bile, davaya olan o naif güvenle, iş bana iyi gelmiyordu. Arabamda oturur, gözlerim kapalı, yavaş yavaş derin nefesler alarak korktuğum kapıları çalacak cesareti toplardım.

Vazgeçtiğim için kendimi başarısız hissettim. Ama saldırıdan sonra bir daha başka bir kapıyı çalamayacağımı da biliyordum. Başarısızlık duygusunu tam olarak benimsemiş değildim. Daha çok içime attım ve başka her şeyi düşünmeye çalıştım.

Araştırma güvenliydi. Ama aynı zamanda gerekliydi de. Ve yeni verilere her daldığımda bana neşe - parlak, heyecan verici, inek benzeri bir neşe - getirdi. Beni mutlu ediyordu. Artık hayatımda mutlu olmanın, yapmak için uygun hissetmediğim bir görevi yerine getirmekten daha önemli olduğunu kabul etmenin çok erken bir dönemindeydim. Belki de sosyal hizmetin sağlamasını beklediğim anlamı bulamadığım için kendimi bu kadar suçlu hissetmeme gerek yoktu? Belki de zevk aldığım şeyi yapmak dünyada bir fark yaratmaya yardımcı olabilirdi?

Viteslerle oynadım ve koltuğumdan kalktım. Jonah elbette Bootleg Springs çevresindeki yolun daha engebeli kısımlarını da eklemişti. Gözüm kalp atışlarımda ve hızımdaydı.

Ama aklımda Jonah'ın görüşlerini makaleme nasıl aktarabileceğimle ilgili düşünceler vardı. Onunla bu konuda konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Bu yeni bir şey değildi. Her gün onunla geçireceğim zamanı ipe çekerdim. Onu yemek yaparken izlemeyi severdim. Billy Ray ile bahçede oynamak hoşuma giderdi.

Kazara bir hayat kurmuştu ve ben de onun bir parçasıyım.

Bunun bir parçası olmaya devam edebilir miyim?

Eğer Jonah kalıyorsa, ben de kalabilir miyim?

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sürüş mesafesindeki üniversitelere ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlara bakmam gerekiyordu. Eğer Jonah kalıyorsa. Eğer *ben* kalıyorsam. Birlikte bir gelecek istiyorsak... Bir sürü "eğer" vardı. Ama bunlar beni korkutmak yerine heyecanlandırıyordu.

Farlar beni arkamdan yakaladı ve yolun kenarına doğru ilerledim. Kasabanın bir mil dışında Dağ Yolu'ndaydım; yol, korkuluklar ve sonra dik bir inişten başka bir şey yoktu.

Trafikte bisiklet sürerken kendime daha çok güveniyordum. Ama alacakaranlık çökmüştü ve araba beni geçmek için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordum.

Belki de sürücü böyle virajlı bir yolda beni geçerken kendini güvende hissetmiyordu. Freni bıraktım ve gidonun üzerine katlandım.

Hemen hızlandım. Araba da öyle.

Dönüşten çıktım ve şehrin ışıklarına doğru deli gibi pedal çevirdim. Bir şeyler *yanlış* geliyordu. Ve yine de çok tanıdık.

Koltuğumda dönüp arkama bakmak istedim. Ama düşmeden ve muhtemelen boynumu kırmadan bunu yapamazdım. Gidonumdaki küçük ayna farları yansıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Yol düzleşiyor, hızım düşüyordu.

Farların açısı değişti.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım. Araba beni geçecekti.

Ama çekmedi. Yanımda durdu. Eski bir sedan. Gri ya da koyu mavi. Karanlıkta anlayamadım. Ön tekerleğin jant kapağı yoktu. Sürücüyü göremedim. Ama çift sarı çizgide bana ayak uydurarak gidiyorlardı.

Onları tanıyor muydum? Bu sadece bir şaka mıydı?

Ama bu konuda hiçbir şey komik gelmedi.

Şehre inmem gerekiyordu. İnsanların etrafında olmam gerekiyordu. *Tanıklar.*

Araba benim şeridime girdi ve sonra tekrar geri döndü. Rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Bu bir şaka değildi. Fazla düşünmüyordum. Tehlikedeydim.

Tekrar vites değiştirdim ve formuma odaklandım. Kalp atış hızımın stratosferik olduğunu anlamak için saatimdeki kalp atış hızını görmeme gerek yoktu.

Araba tekrar bana doğru kaydı, şeridi ele geçirdi ama artık sokak lambaları vardı. İleride insanlar vardı. Parktan gelen müzik sesini duydum. Bir ara sokağa sapma ve arabadan uzaklaşmaya çalışma içgüdümü görmezden geldim. Onları daha yakına çekmem gerekiyordu. Şehrin ışığına ve gürültüsüne. Direksiyonda kimin olduğunu görmem gerekiyordu.

Bir blok sonra araba yavaşladı ve tekrar arkama geçti. Deli gibi pedal çevirdim ve parkın karşısındaki Ana Cadde'ye fırladım. Çardakta bir grup vardı. Bir yaz gecesi konseri olduğunu fark ettim. Kasaba meydanı insanlarla dolup taşıyordu ve rahatlama gözyaşlarının gözlerime dolduğunu hissettim.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Ama araba gitmişti.

Kendimi daha güvende hissetmedim.

Bisikletimden atlayarak onu kaldırımın üzerinden parka doğru ittim ve yaz tatilcileri ile sakinlerinin kalabalığına katıldım. Ama gecenin karanlığında dışarıda biri vardı. Ve beni izlediklerini hissettim.

JONAH

"*H* Ey, tatlım. Yolculuğun nasıldı?" Telefonu ilk çaldığında açarak sordum. Gibson ve ben düğün kafesi inşaatını kök birası içmek için durdurmuştuk.

Mola. Kendi kendine uyguladığı sürgünden sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıktı ve ahşap işleme projesine yardım etmek için her şeyi bırakmamı istedi.

Gibson'ın kara ruh hali aramızda zehirli bir sis gibi dolaşırken pek de *eğlenceli bir* akşam olmamıştı. Ama ben buradaydım. İyi bir kardeşin yapacağı gibi.

Hiçbir zaman neşeli bir tip olmamıştı ama onu daha önce hiç bu kadar düşünceli de görmemiştim. Bir şeyler oluyordu ama ben bunu ondan çıkaramıyordum. "Ben iyiyim amina koyayım," diye cevap veriyordu her şeye.

Shelby, "Olaylı bir gündü," dedi.

Gibs'in dükkânındaki tabureden kayarak indim ve titrek sesini duydum. "Neyin var? Ne oldu? Yaralandın mı?"

Gibson kamyonetinin anahtarlarına uzanmaya başlamıştı bile. İkimiz de tek kelime etmeden kapıya doğru ilerledik. Ama kara bulutları sanki hiç var olmamış gibi üzerinden attığını fark ettim.

"Ben iyiyim," dedi ama sesinde duyduğum gerginlik hoşuma gitmedi. Tedirgindi.

"Neredesin? Gibs ve ben sana geliyoruz."

"Kendimi koca bir bebek gibi hissediyorum ve muhtemelen hiçbir şey değildi. Sadece aptalca bir şakaydı ama dost yüzlere hayır demezdim. Kasabada, çardağın yanındaki parktayım."

Arabamın kapısını çekip açarken Gibson, "Seni takip edeceğim," dedi. Dükkânı arkasından kilitledi, Bowie ve Cassidy'nin düğün kafesi hâlâ içeride yan duruyordu.

Kasabaya yaptığım kısa ama hızlı yolculukta hikayenin çoğunu ondan dinledim. Caddeye iki kez park ettim, Gibson hemen arkamdaki yan sokakta bir boşluğa girdi.

Kalabalığın içinde onu görene kadar telefonda konuşmaya devam ettim. Sanki ışığın korumasından ayrılmak istemiyormuş gibi park yolundaki bir lambanın altında duruyordu.

Onu tuttum ve kendim kadar onu da rahatlatmak için sıkıca sarıldım. "İyi misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen aşırı tepki veriyorum. Sadece çok... tanıdık geldi," dedi Shelby. Kalbinin bana doğru çarptığını hissedebiliyordum.

Gibson kalabalığın arasına daldı, Jameson ve George da peşindeydi.

"Ne oldu?" George sordu. "Sen iyi misin?"

Gibson'un kardeşini işin içine çekmesine ses çıkarmayınca ne kadar korktuğunu anladım.

Shelby tekrar koştu. Onu kolumun altında tuttum ve kalabalığı tarayarak yersiz görünen birini aradım.

"Sanırım Chestnut Road'dan arkamdan geldiler," dedi. "Ben geçerken orada oturan bir araba vardı. Sanki beni bekliyorlarmış gibi hissettim."

"Sen bilirsin," dedi George, elini sıkıkmak için uzanarak. "Neyi kaçırıyoruz?" Jameson kaşlarını çatarak sordu Alına.

"George, neden onları doldurmuyorsun? Ben Shelby'yi alıp biraz su getireceğim," dedim.

Başını salladı.

Shelby bana sınıksız sarılmıştı ve dışarıdan bakan biri için, yıldızlı yaz gecesinin tadını çıkaran aşık genç bir çift gibi görünüyorduk.

İkimiz için de birer şişe su aldım ve sonra bir daha düşündüm ve standdan iki moonshine aldım.

"Buyurun," dedim, iki içeceği de uzatarak.

Bana gülümsemenin hayaleti gibi bir şey verdi ve doğruca kaçak içkiye yöneldi. "Teşekkürler," diye öksürdü içki boğazında yanarken.

"İyi olduğuna emin misin?" Bastırdım.

"Fiziksel olarak evet. Ama zihinsel olarak... Abbie öldü, Jonah. Ve birisi Bayan Benefiel'i ölümüne korkutmuş. Ya sorular sorduğumu öğrenirlerse?"

Ben de aynı olasılığı düşünüyordum ve hoşuma gitmedi.

"Shelby tatlım, bence polise gitmeliyiz." Bir inkar, bir tartışma bekliyordum. Ve hemen bir tartışma çıkmayınca, onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektim. Çenemi başının üstüne yaslayarak kollarımı ona doladım.

Kimse ona ulaşamayacaktı. Beni geçmeden olmaz.

"Polisle konuşmaya hazırım," dedi. "Özellikle de olayın geri kalanını daha ciddiye almalarını sağlayacaksa."

Kaçak içkiden bir yudum daha aldı. "Jonah, ya bunu ben yaptıysam? Ya ortalığı karıştırdıysam ve birileri Bayan Benefiel'le ilgilenmeleri gerektiğini düşünüyorsa? Onun çocukları var. Torunları."

"Şerifi arayalım," dedim kararlı bir şekilde.

Bodine'lere ve George'a döndük. Bowie yanında Cassidy ile gelmişti. Sivil kıyafetler içindeydi, yeni nişan yüzüğü sol elinde göz kırpyordu. Ama güzel yüzü tamamen işle ilgiliydi.

"Konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedi ve kolunu Shelby'ye dolayarak onu uzaklaştırdı.

Geri kalanımız onların peşinden giderken George, "Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi.

Scarlett'in lideri Devlin kalabalığın arasından çıktı. "Ne oldu böyle? Shelby iyi mi?"

Bootleg'deki haberler neredeyse Bodine saflarında olduğu kadar hızlı yayılıyordu.

"Cassidy onu aldı," diye açıkladım. "Neden siz ikiniz gidip onunla oturmuyorsunuz?" Shelby'nin etrafının insanlarla çevrili olmasını istiyordum. Bir yabancıнын ona yirmi adım yaklaşmasını imkânsız hale getirmek istiyordum.

Arabamı çekmem gerekiyordu. Gidip o orospu çocuğunu bulmalı ve yüzünü yeniden düzenlemeliydim. Kendimi onun yanına yapıştırmalıydim. "Gri ya da mavi sedan, ön yolcu tarafındaki jant kapağı eksik," diye mırıldandım.

Gibson, "Sen Shelby ile devam et," dedi. "GT, arabayı çek. Jameson ve ben bu pisliği bulmak için şehir merkezinde birkaç tur atacağız."

"Onu bulursan, beni arayacak mısın?" Dedim.

Gibson bana, "Onun yüzüne ilk sen bakacaksın," diye söz verdi.

George omzunun üzerinden, "Geriye ne kaldıysa benimdir," diye seslenerek kamyonetimin trafiği sıkıştırdığı yere doğru koşmaya başladı.

Başımı salladım ve kardeşimi omzundan alkışladım. "Teşekkür ederim." "Git kız arkadaşının yanında ol," dedi Gibson, teşekkürümü duymazdan gelerek.

Bir aileye sahip olmak güzeldi.

Ben yanlarına vardığımda, CASSIDY sorularını daha yeni paketliyordu. Shelby beni görünce rahatlamış görünüyordu ve ona ulaşmak için Scarlett'i dirsekleyerek yoldan çektim.

"Hey!" diye yakındı.

"Sana zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musun?" Cassidy not defterini şortunun arka cebine sokarak sordu. Babası yaklaşırken başıyla onayladı.

Shelby, "Aklıma gelen tek kişi, Abbie Gilbert'i kim ezdiyse ya da Bayan Benefiel'in gözünü korkutarak Callie Kendall'ın ortaokulda tacize uğradığı iddiasını geri çekmesini kim sağladıysa," dedi. Sesi artık korkmuş gibi gelmiyordu. Sesi düpedüz kızgın geliyordu.

"Callie gibi davranan kız öldü mü?" Scarlett çığlık attı. Cassidy, "Bana öyle bakma," diye ısrar etti. "Babam az önce bana bunu söyledi. öğleden sonra."

"June'u aramam gerek," dedi George, anahtarlarımı bana fırlatarak. "İyi olduğundan emin ol."

Gibson ve Jameson koşarak yukarı çıktılar. Jameson, "Bir blok ötede koyu gri dört kapılı bir arabanın durduğunu gördük," diye rapor verdi. "Ama Gibs ön camı kıracaktı gibi ona doğru koşmaya başlayınca, sürücü U-ey yaptı ve buradan uzaklaştı."

Yani bekliyordu. Ve izliyordu. Shelby'yi biraz daha yaklaştırdım. "Senin neyin var dostum?" Jameson Gibson'a sordu. "Sanki Ya kalkıp birini öldürmeye ya da pes edip Tanrı'nın sizi alması için dua etmeye hazır olun."

Jameson'ın telefonu çaldı ve Gibson'ı cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Leah Mae," dedi Jameson.

George telefonla konuşuyordu, bir kulağını tıkamıştı.

Shelby'nin telefonu çaldı. "Lanet olsun! Siz koca ağızlılardan hanginiz aileme söyledi?"

Sonra telefonum titredi. Arayan annemdi. Haberler hızlı yayılıyordu.

Şerif Tucker tam üniformasıyla göründü, yüzü endişeyle kızarmıştı.

"Neden hepimiz biraz daha az kaotik bir yere gidip bunu konuşmuyoruz?" diye önerdi.

Tucker'ların evine gittik. Şerif bu davada mahremiyetin profesyonellikten daha önemli olduğunu düşündü.

June kısa bir süre sonra tasmalı göbekli domuzuyla geldi. Çok takdir edilen bir empati anıyla evimize uğradı ve Nadine çay yapıp atıştırma büküsü hazırlarken Tucker yemek odasında Shelby'nin kucağına sokulmuş olan Billy Ray'i aldı. Işıklar, dost yüzlerden oluşan kalabalık, hepsi Shelby'yi sakinleştirmiş gibiydi.

Öte yandan ben o kadar öfkeliydim ki bunun kemiklerimde titreştiğini hissedebiliyordum.

Şerif Tucker, June'un da yardımıyla, artık meşhur olan yolculuk ve keşfettikleri şey hakkında herkesi bilgilendirdi.

"Bunun bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum," dedi Shelby. "Eğer değilse, bu dava dosyasını ve Callie Kendall taklitçisini kurcalamaya başladığımda, birinin Dağ Yolu'nda benimle kedi fare oynamaya karar vermesi çok büyük bir tesadüf."

Erkek ve kız kardeşlerimin birbirlerine sessizce baktıklarını fark ettim. Dağ Yolu, arabası korkuluklara çarptığında annelerinin hayatını kaybettiği yerdı. Yakın zamana kadar bunun bir kaza olduğu düşünölüyordu.

"Bakın. Kulağa komplo teorisi gibi geldiğini biliyorum," dedi Shelby masaya sessizlik çöktüğünde. "Ve elimizde kanıt olmadığını da biliyorum. Ama sorular sormaya başlamamız için kaç tane tesadüf olması gerekiyor?"

Şerif Tucker sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bilgileri müfettişlere ilettim," diye söze başladı. "Araştıracaklarını söylediler."

"Saçmalık," diye mırıldandı Devlin nefesinin altında.

"Ayrıca Bethesda yetkililerine ulaşmaya karar verdim ve onlarla bazı endişelerimi dile getirdim," diye devam etti şerif. "Oldukça ilgilendiler. Onu ziyaret etmek için evine gittiler. Bir komşusu onlara Bayan Benefiel ve köpeğinin dün öğleden sonra dört sularında bavullarla ayrıldığını söyledi."

"Biz ayrıldıktan yaklaşık otuz dakika sonra," dedi June.

"Başka bir tesadüf mü?" Shelby homurdandı.

"Dün gece yarısı civarında Bethesda yetkilileri Benefiel'in evinde şüpheli hareketler olduğuna dair bir dizi ihbar aldı. Görünüşe göre komşular birbirlerini yakından izliyorlarmış ve iki kişinin kapı zilini çaldığını ve pencerelerden içeri baktığını fark etmişler. Yetkililer olay yerine vardıklarında gitmişler."

Shelby'nin eli benimkinde sıkılaştı.

"Elimizde çözülmemiş bir araç cinayeti, emekli bir öğretmenin evinde şüpheli bir hareketlilik ve şimdi de Shelby'nin peşine düşmeye çalışan biri var.

Ölen kızı ve öğretmeni aramaya gittiğinin ertesi günü arabaya biniyor," diye özetledi Cassidy. "Bu tesadüften öte bir şey."

Şerif Tucker, "Elimizde bir sürü şüphe var ama tek bir somut kanıt yok," dedi.

"Ne yapacağız?" Ben sordum.

"Dikkatli olmaya devam edeceğiz," dedi, her birimizden bir baş işareti alana kadar gözleri masanın etrafındaki her yüzü taradı. "Birlikte kalacağız. Polis işini yapmasına izin vereceğiz."

"Bayan Benefiel nereye gitti?"

"Onu Güney Carolina'da bir golf merkezine kadar takip ettik. Görünüşe göre kocası ve ailesi şu anda orada."

"Uyarılmaları gerekiyor," diye ısrar etti.

"Zaten öyleydi. Ve yetkililer evi izliyor."

Shelby, "Öylece oturup bekleyemem," diye ısrar etti. Nadine de dahil olmak üzere herkes başıyla onayladı.

Şerif Tucker, "Eğer bu olaylar Callie Kendall'ın cinayetiyle bağlantılıysa," dedi, "haberlin yayılmasına ve tüm kasabanın olasılıklar hakkında dedikodu yapmasına izin veremeyiz. Tüm bunların arkasında kim varsa zaten gergin. Bu yüzden de senin, genç bayan," diyerek Shelby'yi işaret etti, "ya da senin, JuneBug, daha fazla kazı yapmanıza izin veremem. Yeterince açık olabildim mi?"

Shelby bir eliyle Billy Ray'in ipeksi kulağını okşayarak, "Sen ve diğer herkes bu işi ciddiye aldığınız sürece," dedi.

"Bu saçmalık," diye tersledi Gibson. Ona katılmadan edemedim.

SHELBY

Alk başlarda insanlarla çevrili olmak eğlenceliydi. Ancak *Shelby Watch'un* boğuculuğu kısa sürede etkisini göstermeye başladı. Sadece ben asla yalnız değildim, Jonah ve ben de asla yalnız değildik.

Ya. Dağ Yolu'ndaki "olay" haberi yayılmıştı. Bodine, Tucker ve Thompson klanları dışında hiç kimse olayın aptalca ve tehlikeli bir şakadan daha fazlası olabileceğini bilmiyordu.

Ancak saflarımızda herkes farkında ve tetikteydi. Ve çok ama çok hazırdı. Bana bakıcılık yapmak Bootleg Springs'in yeni eğlencesi haline gelmiş gibiydi. Birkaç saatliğine gardımı düşürmek için yarınki triatlonu dört gözle bekliyordum.

Şu anda Gibson, Jonah'ın annesi Jenny ile birlikte kanepeye uzanmış, televizyonda bir dalış yarışmasını izliyordu. Ama gürültü önleyici kulaklıklarım bile onların varlığını engelleyemiyordu.

Jenny kendi içine kıvrılmışken Gibson öfkeli titreşimler yayıyordu. Onu dışarı çekmeye çalışmış ve patentli Gibson fırçasıyla ödüllendirilmişti. Homurdanma ve omuz silkme kombinasyonu, dostça davranmak istemediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Ve her ikisini de kendi hallerine bırakacak kadar yorulmuştum. Yorulmuştum.

Bowie ve Cassidy'nin düğünü yarındı, triatlon. Yazın sonu. Doktora programı direktörüyle görüşmemi triatlondan bir hafta sonraya ayarlamıştım. İçimdeki gerilim bir tel gibi gergindi.

Jonah'la bizim hakkımızda konuşmak istedim. Ağustos'un ötesinde bir "biz" olasılığı hakkında. Ancak etrafımız ebeveynler ve kardeşlerle çevriliyken bu konuşmayı yapmak zordu. Bisiklet korkusu, antrenman ve tezimi cilalamak arasında her gece çok yoruluyordum.

Kanepede oturanlara bir kez daha baktım.

Gibson, Callie'nin öldürüldüğü haberi çıktığından beri ortalıkta görünmüyordu. Kardeşleri dükkânında kilitli olduğunu söyledi. Ama gözlerinin altında gölgeler vardı ve sakalları gün geçtikçe bakımsızlaşıyordu. Kilo da vermişti.

Jonah, peşinde Billy Ray olduğu halde içeri girdi. Kapı aralığında durakladı, herkesin yaydığı gerginlik bir güç alanı gibi hareket ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kuşkuyla.

Başımı kanepeye doğru eğerek, "Harika," diye yalan söyledim.

Televizyondaki bir dalgıç mükemmel bir manevra yaptı ve ne Gibson ne de Jenny tepki verdi.

Gibson aniden kanepeden kalktı ve Jonah'ın yanından geçerek mutfağa gitti. Elinde bir birayla döndü ve birayı açtı.

Jonah ve ben onun tekrar oturup içkiyi yudumlayışını izledik.

Gibson içki içmezdi. Asla.

"Gibs. Neler oluyor?" Jonah sordu.

Kendimi bir patlamaya hazırladım. Bir inkar.

"Babamız katil bir piç kurusu. Ve hepimizin bununla iyi geçinmesi gerekiyor," dedi, sesi düz ve donuktu.

Jenny şaşırmış görünerek yüzünü buruşturdu.

Jonah konuşmak için ağzını açtı ama ben başımı sallayarak onu uyardım. Kapalı.

"Önünde koca bir hayat olan on altı yaşındaki bir kızı öldürdü.

Biz oradan geliyoruz. Bu bizim kanımızda var. O bir canavardı," diye tükürdü ve birayı bir çırpıda sehpanın üzerine bıraktı. "Canavarların oğulları birini nasıl koruyabilir ki?"

"Baban kimseyi öldürmedi," dedi kararlı bir şekilde. Ebeveyne patronluk taslamak için fazla sertti.

Kütüphanenin dışındaki konuşmamızı hatırladım. Güçlü adamlarla uğraşmam konusunda beni nasıl uyardığını. Özellikle de Yargıç Kendall'la.

"Tanrım, Jenny," diye nefes aldım. "Bir şey biliyorsun."

Bütün gözler ona çevrildi. Şimdi hasta görünüyordu.

"Size söz veriyorum çocuklar, babanız Callie Kendall'a zarar vermedi." "Anne?" Jonah sesini alçaltarak söyledi. "Ne biliyorsun ki?" Gözlerini kapadı, bir eliyle alnını ovuşturdu.

"Sanırım hepimizin bir içkiye ihtiyacı olacak," dedi.

Bir şişe viski açtık ve tartışmayı yemek odasına taşıdık. Resmi bir hava vardı. Jonah ve ben beklerken Gibson elindeki bardağa bakıyordu.

"Callie'yi babanın öldürmediğini biliyorum," dedi Jenny, bakışları Jonah ve Gibson arasında gidip gelirken.

"Neden? Sarhoş orospu çocuğu sana yapmadığını söyledi diye mi?" Gibson tersledi. Sesinde o kadar büyük bir acı vardı ki, bunu duymak beni incitti.

"Baban Callie Kendall'ın hayatını kurtardı."

Gibson şimdiden başını sallamaya başlamıştı. Sanki kelimelerin uyandırdığı umudu silkelemeye çalışıyordu.

"Anne, ne diyorsun sen?" Jonah sordu.

Jenny viskisinden güçlendirici bir yudum aldı ve sandalyesine geri oturdu. "Jonah geç saatte markete gitmekten eve dönüyordu-" "İçki dükkânını kastediyorsun," diye alay etti Gibson.

Jenny onun elini kendi eliyle kapattı ve çekilmeyişini şaşkınlıkla izledim.

Gibson Bodine'in bir anneye ihtiyacı vardı. Jenny gibi bir anneye. Ve bu adam için kalbimi kırdı.

Masanın altından Jonah'ın eline uzandım ve sıktım.

"Bakkal dükkânı," diye tekrarladı nazikçe. "O gün büyük bir işin parasını almıştı ve cebinde biraz para vardı. Bu yüzden ertesi gün ızgara yapmak için tüm aileye biftek aldı."

Gibson taş gibi oturuyordu. Ama dinliyordu.

"Eve doğru gidiyordu. Hava karanlıktı. Yolun kenarında buruşmuş kırmızı bir ışık vardı."

Nefesimi tuttum.

Gibson masayı iterek ayağa kalktı ama hiçbir yere gitmedi.

"Callie'ydi. Kötü yaralanmıştı. Jonah ona araba çarpmış olabileceğini düşündü. Ta ki ona daha yakından bakana kadar. Yüzü morarmış ve kesilmişti. Çok fazla kan vardı. Bir kolunda birkaç kesik vardı. Derin görünüyorlardı."

Gibson'ın burun delikleri açıldı.

Beni yutmakla tehdit eden anılara karşı savaştım. Yaralanmanın ve kesilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

"Tişörtünü çıkardı ve koluna doladı. Hastaneye mi yoksa eve mi gitmek istediğini sordu. İkisini de istemedi. Çıkmasına yardım etmesini istedi."

"Kim yaptı bunu?" Gibson talep etti. "Kimin yaptığını söyledi?"

"Söylemedi. Ona söylemeyi reddetti. Jonah onun eve gitmek istememesinin babasının bir şey yaptığı anlamına geldiğinden endişelendi. Ama ona sorduğunda Callie cevap vermeyi reddetti. Onu çıkarması için yalvardı. Gitmesine yardım etmesi için. Hayatını kurtarması için. Titriyordu, şoktaydı. Ve dehşete düşmüştü. Hayatı boyunca hiç kimseyi bu kadar korkmuş görmediğini söyledi.

"Böylece onu büyükbabanın kulübesine götürdü, şu anda yaşadığın yere. O zamana kadar birkaç yıldır boşmuş. Ve anneni aradı. Connie o gece seni aradı ve kardeşlerini gece için almanı istedi. Hatırladın mı?"

Gibson yavaşça başını salladı. "Yine kavga ettiklerini ve etrafta kimseyi istemediklerini sanıyordum."

"Kulübeye ilk yardım malzemeleriyle geldi ve kanamayı durdurmak ve onu temizlemek için ellerinden geleni yaptılar. Çok kötü yaralanmıştı ama dışarı çıkması gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Hayatı buna bağlıydı. Ona inandılar, Gibson. Ertesi gün baban annenin arabasını aldı ve Callie ile birlikte şehri terk ettiler. Onu New York'a götürdü. Callie'nin bir arkadaşının arkadaşına. Güvenebileceğini söylediği birine. Sonra da eve geldi."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil. Belli ki onun hayatını kurtarmamış. Buldukları ceset hâlâ onun." Jenny

kararlı bir şekilde, "Hayır, değil," dedi.

Jonah, "Diş kayıtları eşleşti," diye söze girdi. "Cesedin ona ait olduğunu belirlediler."

"Size diş kayıtlarının yanlış olduğunu ya da raporda tahrifat yapıldığını söylüyorum. Bu ceset Callie Kendall'a ait değil. Ama birileri onun gitmesini istiyor."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Elinizde ne kanıt var?" Gibson sesi titreyerek sordu. Düşünceler beynimin içinde dönüp duruyordu.

Jenny sözünü sakınmadan çantasına uzandı ve bir yığın kartpostal çıkardı. Onları teker teker Gibson'ın önüne koydu. Blue Moon Bend, New York. Buenos Aires. Tokyo. Atlanta. Los Angeles. Londra. Seattle. Boston.

Toplamda on iki tane vardı. İlk birkaçı Bootleg Springs'teki Jonah Bodine'e gönderilmişti.

"Anlamıyorum," dedi Jonah.

Jenny ilkin dokundu. Mavi Ay. "Ters çevir."

Gibson huzursuzca masanın üzerinde çevirdi.

Her şey için teşekkürler.

Gibson dizlerinin bağı çözülmüş gibi sandalyesine geri çöktü. Solgun görünüyordu.

Jonah kartı aldı ve inceledi. "Posta damgası kaybolmasından bir hafta sonrasına ait."

"Bu kartpostalların hepsinin Callie Kendall'dan geldiğini mi söylüyorsun?" Merakıma yenik düşüp sessiz kalamayacağımı düşünerek sordum.

Bu bir aile meselesiydi. Ama ben içine çekilmiştim. Ya da ben kendimi içine çekmiştim.

Gibson her kartı dikkatle çevirdi. "Bu onun el yazısı," dedi kısık sesle.

Hızlıca göz gezdirdim. Hepsi yaklaşık bir yıl arayla postalanmıştı. Daha yeni olanlar zararsız şarkı sözleri içeriyordu. Son kart on üç ay önce postalanmıştı. Jonah'ın annesine.

"Eğer bu kartları o gönderdiyse," dedim, "bu kalıntıların ona ait olmasına imkân yok." "Peki ya onun değilse, kime aitler?" Jonah sordu. "Ve

Neden birisi herkesin Callie olduğuna inanmasını istiyor?"

Q. BOOTLEG SPRINGS Callie Kendall'ın kaybolmasıyla ünlüdür. Sizin teoriniz nedir?

Neden herkes o kızdan bahsedip duruyor? Ortadan kayboldu. Büyük olay. Burada yaşamıyordu bile. Şahsen, ne olduğu umurumda bile değil. Belki de kalkıp kendini öldürtmüş ve göle attırmıştır. Belki de bir çocukla tanışıp kaçtı ve kendini öldürtüp başka bir göle attı.

JONAH

O Tüm Bodine'ler arasında Callie Kendall soruşturmasından ve babamızın bu işe karışmasından en az etkilenen ben olmuştum. Burada büyümemiştim. Callie'yi tanımamış ya da kayboluşunun dehşeti. Pek çok kişinin katil olarak gördüğü adam tarafından büyütülmemişti.

Ama annemin açıklamasıyla başım dönmeye başladı. Gibson hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Kartpostalları tekrar elime aldım ve sanki cevaplar onlardaymış gibi inceledim.

"Bana hiç söylemediğine inanamıyorum," dedim anneme.

Annem yüzünü buruşturdu. "Babanla ilgili konular senin için hassas bir konuydu," dedi diplomatik bir tavırla. "Ve eğer şüpheleri doğruysa ve Yargıç Kendall'ın Callie'nin yaralanmalarıyla bir ilgisi varsa, o zaman bu adam tehlikeli. Baban kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Başka kimsenin hedef haline gelmesini istemiyordu."

Shelby Gibson'ı yakından izliyor, parmaklarını dudaklarına götürüyordu. Derin düşüncelere daldığını söylüyordu.

Kardeşimin sözleri kulaklarımda yankılandı.

Bu onun el yazısı.

Hikayede daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Bundan emindim. Ama şu anda, halledilmesi gereken acil bir tehlike vardı.

"Dürüst olmalıyım. Bunu hazmetmek çok zor," dedim odadakilere.

Shelby başını salladı, hâlâ Gibson'a bakıyordu. Onun da Gibson'ın yorumuna odaklandığını biliyordum.

"Bunca zamandır biliyor muydun?" diye sordu anneme sessizce.

"Evet ama bu benim anlatacağım bir hikâye değildi. Bana ait olmayan hikâyeleri anlatmam," dedi sanki şifreli bir mesaj iletiyormuş gibi dikkatle.

"Jonah, bir dakikalığına mutfakta görüşebilir miyiz?" Shelby aniden söyledi.

"Uh, tabi?"

Yemek odasından çıkıp mutfığa kadar onu takip ettim.

Yüzünü bana döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim, ciddi olup olmadığımdan pek emin değildim. Annem bana

o kadar büyük bir sır saklıyordu ki, artık cesetlerle ilgiliydi. Ve bunu on yıldan fazla bir süredir saklıyordu.

"Bu çok fazla bilgi," diye bastırdı. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Gibson ve annemin yemek odasında konuştuklarını duyabiliyordum. Soruları vardı. Hepimizin olurdu. Benim de bir sorum vardı.

"Onun el yazısını nasıl tanıdı?" Sessizce sordum. Shelby dudağını ısırды. "Ben de bunu merak ediyordum," diye itiraf etti.

"İşler çığırından çıkacak," dedim ona.

Başını salladı. "Ama ben senin için buradayım. Senin, annenin ve Bodine' l e r i n neye ihtiyacı olursa olsun."

Onu kollarıma çektim. "Aileme karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim." "Bu kadar küçük bir kasabada, aileler arasında çok fazla ayrım yoktur.

senin ailen ve benim ailem."

"Yine de," dedim çenesini yukarı kaldırarak. "Teşekkür ederim." Onu usulca öptüm.

"PEKİ, KİME SÖYLEYECEĞİZ?" Ben sordum.

Masanın etrafındaki herkes sessizdi. Billy Ray masanın altından geçirdi, sonra da keyifle havladı.

"Yetkililere gitmeliyiz," dedi Shelby. "O cesedin Callie Kendall'a ait olmadığını bilmeleri gerekiyor. Başka bir aile bir kızını, bir kız kardeşini kaybetti."

"Bowie ve Cassidy yarın evleniyor," diye hatırlattım ona. "Senin triatlonun yarın."

"Bunun farkındayım. Ama ya bunların hepsi bağlantılıysa? Cece Benefiel'i iddiasını geri çekmesi için tehdit eden kişi Abbie Gilbert'in ölümüne karıştıysa?"

"Eğer o arabanın sizi bisikletinizle neredeyse yoldan çıkarmasından da aynı kişi sorumluyorsa," diye ekledim.

"Tüm bunları bir kişi yaptıysa, Callie'ye en başta zarar veren kişi de muhtemelen odur. Ve adli tıp raporunu değiştirebilecek kadar güçlüler," dedi Shelby.

İfadesi masanın üzerinde bir bulut gibi asılı kaldı.

"Bu saçmalık. Yargıç olduğunu biliyoruz," dedi Gibson, elini masaya vurarak.

Köpek yavrusu bu ses üzerine vahşice havladı. Gibs annemin anlattıklarını doğru kabul etmişti, bu da bana ya ona güvendiğini ya da Callie Kendall'ın hayatta olmasına ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Belki de her ikisinden de biraz vardı.

"Üzgünüm dostum," dedi Billy Ray'i kucağına almak için eğilerek. Ses tonundaki öfkeye rağmen köpeği nazikçe tuttu.

Shelby, "Kanıtlar bu yöne işaret ediyor," diye söze başladı. "Ama emin olamayız. Eğer suçlamalar yapmaya başlarsak-"

"Suçlamaların canı cehenneme," dedi Gibson. "O pislikle yüz yüze konuşmak istiyorum." Billy Ray bu sözlerle itiraz etti ve Gibson'ın yüzünü diliyle sıvadı. "Çek o lanet dilini ağzımdan!" diye mırıldandı.

Masanın etrafındaki hava neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifledi.

Shelby, "İşte tam da bu yüzden Scarlett'e söylememeliyiz," dedi. "Yarım yamalak suçlamalar bize bir itiraf getirmeyecek. Ve eğer yargıçsa, belli ki gücü ve erişimi var. Polis kayıtlarına erişimi var, hatta belki kirli işlerini yaptırmak için cebinde bir ya da iki haydut bile var."

Gibson yavru köpeği hâlâ suçlu ve şaşkın görünen anneme uzattı.

O ve ben yakın gelecekte uzun bir konuşma yapacaktık.

"Jonah buraya geldiğinde neden ona söylemedin?" Shelby sordu. Sanki kadın aklımı okuyabiliyordu.

Annem, "Callie Kendall'ın gittiğini varsayarak herkes daha güvendeydi," dedi. O da hafiflemiş görünüyordu. Sanki bu haberi paylaşmak uzun zamandır taşıdığı ağırlığı bir şekilde azaltmıştı.

"Belki de herkes onun öldüğünü varsayarak hâlâ daha güvende,"

diye belirttim. "Bu da ne demek oluyor?" Gibson talep etti.

"Kardeşimiz yarın evleniyor. Gerçekten bir aile toplantısı yapıp bunu mahvetmek istiyor muyuz? Tüm dünya Callie Kendall'ın hayatta olması için yanıp tutuşurken, hayatları boyunca yarın saat 6'yı beklemiş iki insana kim ilgi gösterecek?"

Shelby, "Yine de bu karışıklığı temizlemek için ortadan kaybolmasa iyi olurdu," diye düşündü.

Gibson anneme ciddiyetle, "Ara onu," dedi. "Onu buraya geri getir."

"Bunu yapamam Gibs. Bu tek yönlü bir iletişimdi. Her şey onun güvenliği için ayarlanmıştı. Nerede olduğunu ya da onunla nasıl bağlantı kuracağımı bilmiyorum. Annen öldükten sonra Callie ve baban telefonda konuştular. Kartpostal göndermeye devam etmesine karar verdiler ama buraya değil bana, birilerinin fark edip merak edebileceği bir yere."

"Kim bir kartpostal görür ve bunu kırmızı bayrak çekecek kadar şüpheli bulur?" Shelby sordu.

"Ciddi misin Shelby? Ne zamandır Bootleg'desin?" Gibson kuru bir sesle sordu. Uzun zamandır ondan gördüğüm ilk espri anlayışındı bu.

Sahte bir selam verdi. "Anlaşıldı. Sonuç olarak, ya kartpostallar yeterli kanıt değilse?" dedi dudaklarını ıslatarak. "Eğer birinin adli tıp raporuyla oynama gücü varsa, herhangi biri tarafından gönderilmiş olabilecek birkaç kartpostalı çürütmekte pek zorlanmayacaktır. Callie'nin kendisi olmadan elimizde hâlâ hiçbir şey yok."

"Ben varım," dedi annem kararlılıkla. "Babanın adının temize çıkarılması gerekiyor. Onlara bildiğim her şeyi anlatacağım."

"Hâlâ... Jayme buna ne derdi?" diye sordum. "Duyum mu? Postadan kartpostallar geldi. Ne yapacaklar? Parmak izlerini mi alacaklar?"

"Olabilir. Bir de onunla geçen yıl tanıştığım gerçeği var."

"Anne! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Vay anasını," diye nefes aldı Shelby.

"Vay anasını. Disney prensesi küfretti," diye fısıldadı Gibson.

"Ağzından çıkana dikkat et Jonah. Ve hayır, seninle dalga geçmiyorum," dedi annem hafif bir gülümsemeyle. "Geçen yıl baban öldüğünde Callie beni aradı. Öğle yemeği için Seattle'da buluştuk."

"Ne dedi? Nasıl görünüyordu? O olduğunu anlayabildiniz mi?" Shelby o kadar öne eğilmişti ki çenesi neredeyse masanın üzerindeydi.

Bir elimle sırtını okşadım, kendimi alışılmadık derecede sakin hissediyordum. Yakın bir gelecekte tam bir çöküş yaşayacağımı düşündüm ve sakinliğim sürerken onu kucaklamaya karar verdim.

"Babanızın vefat ettiğini duymuştum. Annen ve baban öldükten sonra, onlara olan borcunu, güvende olduğunu bilmelerini sağlama borcunu yerine getirdiğini hissetti. Bu yüzden kartpostallar kesildi."

"Şerife söyleyeceğiz," diye ısrar ettim.

"Yarın. Dügünden sonra," diye karar verdi

Gibson. "Tamam," dedim.

Gibson tekrar konuşmadan önce hepimiz bir dakika daha sessiz kaldık.

"Gerçekten yaşıyor mu?"

Sesindeki umut onun için üzölmeme neden oldu.

Annem başını salladı. "O yaşıyor ve baban onun hayatını kurtardı."

"Neden bunca zaman uzak durdu ki?" Gibson yüksek sesle merak etti, yüzü düşünceli bir haldeydi.

"Buna sadece Callie cevap verebilir," dedi annem.

Billy Ray koşu ayakkabılarımdan birini bağcıklarından tutup sürükleyerek yemek odasına girdi. Masanın ayağına dolandı ve köpek yavrusu inatla onu çekip kurtarmaya çalıştı.

Hepimiz biraz şaşkınlıkla onu izledik.

Shelby, "Sonunda bazı cevaplara sahip olmanın iyi hissettireceğini düşünmüştüm," dedi. "Şimdi, sadece daha fazla sorum var."

"Siktiğimin kulübüne katıl," dedi Gibson, elindeki dokunulmamış viskiyi iterek.

SHELBY

T Cheat Gölü'ne daldırdığım parmağım donmayı düşünüyordu. Antrenmanlarımın çoğunu Bootleg'in güzel ve sıcak sularında yapmıştım. Yani normal göl Ağustos ayının ilk Cumartesi gününün bunaltıcı havasında bile sıcaklık nefesimi kesecek kadar soğuktu.

Kollarında ve bacaklarında yarış numaraları yazan mayolu atletlerin oluşturduğu grubun en arkasında duruyordum ve dünyada buraya ait olduğumdan daha az ait olduğum çok az yer varmış gibi hissediyordum. Diğer herkes zayıf kaslı, buz gibi sakın görünüyordu, sanki bunu her cumartesi ağustos böcekleriyle şarkı söyleyen sık ağaçlarla çevrili bu sahil şeridinde yapıyorlarmış gibi.

Fitness saatime göre kalbim göğsümden dışarı doğru patlamaya çalışıyordu.

Kendimi yalnız hissediyordum. *Yalnız.*

Bu doğru değildi elbette. Buraya Estelle'in minibüsüyle, Kahvaltı Kulübü'yle, bisikletim tavanda, eşyalarım Gert'in arkasında ve Jefferson da arka koltuktayken getirilmiştim.

Bootleg Springs'ten elli mil uzakta, triatletler ve seyircilerden oluşan bir kalabalığın içinde saldırıya uğrama ihtimalim o kadar düşüktü ki Jonah yaşlı bir bebek bakıcısı ekibine sahip olmama razı olmuştu. Yüzme ve bisiklet arasındaki geçiş noktasında beni bekliyorlardı. Myrt yardımsever bir şekilde, "Boğulmadığından emin olmak için," dedi.

Koşuya başlamak için geri döndüğümde, beni orada karşılamak için bitiş çizgisine gideceklerdi.

Jonah'ın da burada olmasını isterdim. Ama ona bugün kesinlikle düğüne odaklanması gerektiğini söyleyen ilk kişi ben olmuşum. Bowie de

düğümü bağlamak için. Bu büyük bir olaydı. Çok büyüktü. Yarışmak, tamamlamak için yaptığım kişisel görevimden çok daha büyük.

Yine de onu çok özledim.

Ama bu sürece *kendime* bunu yapabileceğimi kanıtlamak için başlamıştım. Ve yapacaktım da. Dün gece bir kilometre taşına daha ulaştım. Tezimi bitirmiştım. Elbette cilalamak, mükemmelleştirmek için bir geçiş daha gerekiyordu. Ama zor iş, kanama bitmişti.

Tıpkı şimdiki gibi. Çalışmıştım, terlemiştim, kanamıştım. Acı çektim.

Ve benimle bitiş çizgisi arasındaki tek şey 750 metrelik bir yüzme ve bisiklet ile kendi ayaklarım arasında bölünmüş 15,6 mil idi.

Zor kısmı bitmişti. Bu eğlenceli kısmıydı.

Umuyordum.

Hepsinden iyisi, burada beni izleyen çılgın bir potansiyel katil yoktu. Sadece ben ve sıkı çalışmamın sonucuydu. Ve bundan zevk alacaktım.

"İlk tri?" Oldukça küçük bir mayo giymiş ve oldukça büyük bir göbeği olan bir adam burnunu elinin tersiyle silerek sordu.

Başımı salladım. "Evet. Belli oluyor mu?"

Komplocu bir tavırla eğildi. "Sen de benim kadar gergin görünüyorsun. Hey, Tameka!" Şık mavi tek parça bir mayo giymiş bir kadına el salladı. Yüzme bonesinin altından gümüş bukleler görünüyordu. "Bize bir bakire daha buldun."

Yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Kulübe hoş geldin, tatlım."

"Teşekkürler," dedim. "İkiniz de ilk kez mi geliyorsunuz?"

"Evet," dedi adam. "Ben Gus. Bu yıl elli kilo verdim. Tüm bu enerjiyi iyi bir şekilde kullanabileceğimi düşündüm. Torunlarım finişte beni bekliyor, o yüzden bitirmeliyim. Bu da Tameka."

Tameka bana el salladı. "Buradayım çünkü ikiz kardeşimle 500 dolar bahse girdim, ondan daha hızlı bitirebilirim. Bugün Michigan'da ilk triosunu koşacak. Ocak ayında birlikte sigarayı bıraktık."

"Senin hikayen ne, tıfıl?" Gus koluma sert bir yumruk atarak sordu. "Bunun için üzgünüm. Sinirlerim derinlik algımı bozuyor."

"Ben Shelby. Ve..." Seçeneklerimi düşünerek durakladım. "Bana çok fazla ağrıya neden olan ve üst sırtımı bir soru işaretine dönüştürebilecek garip bir tür artrit teşhisi kondu. Ve eğer bir triatlonu bitirebiliyorsam, bu teşhisle de başa çıkabileceğimi düşündüm."

"Harika," dedi Tameka sırtarak.

"Bana şüpheli görünmüyorsun. Ha!" Gus dirseğine doğru hareket ederek Ben.

Güvende olmak için bir adım geri attım.

"Süper hızlı bir atlet misin?" Tameka merak etti. "Ben mi?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Sadece bitirmeyi umuyorum."

"Hepimiz bitireceğiz," diye ısrar etti Gus.

Tameka başparmağını ona doğru salladı. "Ne dedi? Bizimle kalmak ister misin? Moral desteği mi?"

Anında kendimi daha iyi hissettim.

ORGANİZATÖRLER bizi her şeyin üzerinden bir kez daha geçirdiler. Suyu girdik ve kıyıya paralel yüzdük, bizi kıyıya geri getirene kadar şamandıraları takip ettik. Suda cankurtaranlar ve tıbbi botlar vardı. Her ihtimale karşı.

Sahildeki başlangıç çizgisine yaklaşırken "Lütfen bir bota ihtiyacım olmasın," diye fısıldadım. Vücutlar sıkışıyor, enerji yükseliyordu.

Etkinlik fotoğrafçıları çekim yaptı.

Gus sol elimi tuttu. Ben de Tameka'nınkini tuttum. Ve başlangıç tabancası ateşlendiğinde, bir takım olarak ileri atıldık.

Su nefesimi kesecek kadar soğuktu ama yer bulduğumda yüzeyin altına daldım. Yeniden canlanmış, uyanık, *canlı bir şekilde* yüzeye ulaştım.

Işığa ve havaya girdiğimde Gus ve Tameka'nın beni beklediğini gördüm. Bir kahkaha atarak bacaklarımı tekmeledim ve yüzmeye başladık. Cesetlerin oluşturduğu ana izdiham önümüzdeydi ama su onların ardından her yanımızı çalkalıyordu.

Artık hareket ettiğimiz için gerginlik yerini heyecana bırakmıştı. Gus daha yavaş hareket ediyordu ama ben ona ayak uydurdum. Şu anda enerjimi korumak tam da yapmam gereken şeydi. Yeni arkadaşlarımı görüş alanımda tuttum ve Jonah'ın gurur duyacağından emin olarak güçlü, derin nefeslere odaklandım.

Şamandıra üstüne şamandıra geçtik. Kollarım güçlü, kulaçlarım mükemmeldi. Keşke Jonah beni görebilseydi. Sıkı çalışmasının karşılığını görmesini.

Biçime o kadar odaklanmışım ki parmaklarım dibe sürtündüğünde irkildim.

"Gidelim Shelby," diye seslendi Tameka diz boyu suyun içinde birkaç metre öteden.

Yüzme bitmişti ve biz sonuncu bile değildik. Üçümüz sudan çıkarken kendimi çok mutlu hissediyordum.

Gus bisikletlerin beklediği park yerine doğru koşarken, "Yolda buluşalım kızlar," diye seslendi.

Jonah'ın bana söylediği gibi gözlüklerimi ve yüzme bonemi çıkardım ve geçiş alanına doğru kumsaldan yukarı doğru koştum. Ayaklarımı kurulumuma en yakın çocuk havuzlarından birine daldırdım ve sonra bisikletime doğru koştum. Mayomun üzerine bir çift şort giydim, ıslak kışımın sürtünmemesi için dua ettim ve bisiklet ayakkabılarımı giymek için oturdum. Adrenalinim yeniden yükselmeye başlamıştı. Elimi uzattığımda kaskımı salladım. Güneş gözlüklerim uçtu ve ikisini de almak için çabalamam gerekti.

Rahatlayın. Odaklan. Hız peşinde koşmayın. Tutarlı olun.

Jonah'ın sözlerini sanki arkamda duruyormuş gibi net duydum. Ellerimi sabitlediler. Kendimi çok fazla zorlamak vücudumu bir kuyruk dönüşüne gönderirdi. Hareketlerimi kasıtlı olarak yavaşlattım. Koşu ayakkabılarımın ve şapkamın yarış numarası kemeriyle birlikte havlunun üzerinde olduğundan emin oldum. Hızlıca bir yudum su içtim ve yola koyuldum. Bisikletimi raylardan aldım ve başlangıç noktasına doğru ittim.

Gus zaten oradaydı. Tameka on saniye arkamdaydı. Birlikte ata bindik ve yola çıktık.

"Yee haw!" Gus bağırdı.

SHELBY

G Bizim olayımız açıkça bisikletti. Uzun, inişli çıkışlı tepeyi tırmanırken altmış yaşındaki kıcının önümde sallanışını izledim. Tameka sağımda bir bisiklet boyu önümdeydi. Bacaklarım yandı, ciğerlerim yandı. Ter sırtımdan aşağı süzülüyordu,

beni yapış yapış ve tuzlu bıraktı.

"Bir Cumartesi gününü böyle geçirmeyi seçtiğimize inanabiliyor musun?" Tameka omzunun üzerinden seslendi.

Sııttım. Evet, buna inanabilirdim.

En arkadaki grubun ortasındaydık. Etrafımız elit olmayan sporcularla çevriliydi. Gerçek insanlarla. Kanıtlayacak bir şeyleri olan sıradan insanlar. Geçilecek bir zaman yoktu. Birlikte terliyor ve acı çekiyorduk. Tepeler ve dönemeçler boyunca pedal çevirirken, ağaclar yanımızdan geçip giderken bizi birbirimize bağlayan bir şey vardı. En sert yaz esintileri hızımızla daha da artıyordu.

Bootleg Springs'i ve anketimi tekrar düşündüm. Bağlar. Kökler. Bu tepeyi, Gus'ın poposunu, Tameka'nın keskin kahkahasını hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım. Çünkü artık birbirimize bağlıydık.

Bodine'ler Bootleg'e bağlıydı. Sadece kendilerinden önce gelen nesillerin geçmişi yüzünden değil. Kasabanın onların acılarına tanıklık etmesi ve kendini bu acının içinde düzenlemesi nedeniyle de. Connie öldüğünde Bodine buzdolabını ve dondurucusunu kaplayan güveçleri, Jonah Sr.'ın cenazesine katılımı hayal ettim. Jonah Bodine'in Callie Kendall'ın kaybolması olayına karıştığına dair dedikoduları ilk elden görmüştüm. Burası küçük bir kasabaydı. Dedikodu profesyonel bir spordu. Ancak merhamet de öyleydi.

Ve adam hakkında dedikodu yapmanın kefareti olarak "huzur içinde yatsın" dendiği kadar, kasabada daha birçok örnek vardı

hayatta kalan Bodine'lere sahip çıkmak için adım atıyor.

El işleri için Scarlett'i tuttular. Jameson'ın enstalasyonları haberlere çıktığında metal işlerini gururla övdüler ve övdüler. Gibson'da yeni müşterileri zorladılar ve Bowie'yi lisedeki öğrencilerle yaptığı çalışmalar için övdüler. Yasal sorunlarını Devlin'e götürdüler. Jonah ile spor salonunda ya da parkta ter döktüler, sağlıklarına ve bedenlerine daha iyi bir gelecek için rehberlik etmesi konusunda ona güvendiler.

Her ne kadar bu konuyu ölesiye tartışsalar da, kasaba Jonah Sr.'ın çocuklarına karşı yaptığı yanlışları bir kez bile kabul etmedi.

Aşk sadece iyi zamanlarda yanında olmak değildi. Gerçek aşk, birinin en karanlık günlerinde yanında durmaktı. Gerçek aşk birlikte terlemek, birlikte çabalamaktı. Düşmek ve tekrar ayağa kalkmaktı. Acı çekmek, iyileşmek. İşte bağ buradan geliyordu. İşten.

Üzerimde yeni bir enerji patlaması hissettim ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle tepeye tırmandım.

Kilometreler geçip gidiyordu ve ben tek bir tanesini bile kaçırmak istemiyordum.

Artık hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Evet, özümde bir araştırmacıydım. Ama bu verilerimin arkasından çıkıp *yaşayamayacağım* anlamına gelmiyordu.

Sevgiler.

Jonah.

Neredeyse bisikletimden düşüyordum.

Jonah Bodine'i sevdim. Bu bir yaz kaçamağı değildi. Hayatımın geri kalanına devam etmeden önce geçici bir mola değildi. Bu benim hayatımdı.

"Lanetleneyeceğim," diye hırıldadım. Kendimi *özgür* hissediyordum. Yıllardır hissetmediğim kadar hafif. *Muthuydum.*

Birkaç yüz metre ilerimizdeki geçiş alanını gördüğümüzde Gus neşeyle omzunun üzerinden "Neredeyse geldik," diye pufladı.

"Aman Tanrım. Bu da ne?" Tameka yanımda soluk soluğa kaldı.

Yolun kenarında altı yaşlı Bootlegger, çim sandalyelerinden yarışçılara geçerken korna çalıp bağırıyordu.

"Peki neden tişört giymiyorlar?" Tameka sordu.

Çünkü karınlarına S-H-E-L-B-Y çizmişlerdi. Komşularım, arkadaşlarım, boyalı gövdelerini gururla sergiliyorlardı. Dehşet. Komiklik. Bugünü unutmayacağıma emindim. Bu anılar

Hayran kulübümün tatlı buruşuk derisindeki mavi boya gibi aklıma kazındı.

"Shelby! Son sırada değilsin!" Jefferson bağırdı.

"Harika iş, Shelby! Kusacak gibi görünmüyorsun!" Myrt bağırdı. Ağustos güneşini yüzünden uzak tutmak için bir şemsiye şapka takıyordu.

El salladım, hendeğe girmemeye dikkat ettim.

"Seninle gerçekten gurur duyuyoruz!" Gert, elmalı turtaya benzeyen bir kaçak içki kavanozunu havaya kaldırarak, "Seninle gerçekten gurur duyuyoruz," dedi.

"Teşekkür ederim," diye güldüm yanından hızla geçerken.

"O da neydi?" Tameka hâlâ inanamayarak sordu. "Yoksa susuz kaldım ve seraplar mı görüyorum?"

"Çok beklersin! Bu benim hayran kulübüm," dedim ona.

Geçiş alanına ulaştık ve yerimize dönerken Gus'a beşlik çaktık. Kişisel mücadelede sadece 3,1 mil kalmıştı ve aslında onları dört gözle bekliyordum. Bisikletimden indim ve dizlerim pes etmeye çalıştığında neredeyse yüzüstü düşüyordum. Bacaklarımı altımdan çeken şey ya aşk ya da efordu. Aşk olduğuna karar verdim.

Aşık olmuştum. Ve tezimi bitirdim. Ve dejeneratif bir hastalığım vardı. Gerçekten çok yorgundum ve bitiş çizgisini sürünerek geçmem gerekebilirdi.

Hayat buydu. İyi, kötü, çirkin hepsi özel bir olasılık tarifi içinde birbirine karışmıştı.

Minnetle yere çöktüm ve bisiklet ayakkabılarımı koşu ayakkabılarımla değiştirdim. Daha fazla su içtim ve biraz kalori almak için bir paket iğrenç enerji jeli zırvasını mideye indirirken dino nugget'ları diledim.

Vücudum çok yorgundu. Burada bisikletimin yanındaki havlunun üzerine uzanmak cazip geliyordu. Ama bu yüzden burada değildim. Yarın kestirebilirdim. Ve istediğim kadar dino nugget yiyebilirdim. Jonah söz vermişti. Şimdilik kalkıp otuz kırk dakika daha itmem gerekiyordu. Hepsi bu kadardı.

Daha uzun süre daha kötü şeyler yapmıştım. Lanet olsun, bıçaklanmıştım. Bu yarışı bitirebilirim.

Bisikletimin selesini kullanarak kendimi tekrar ayağa kaldırdım.

Başlangıca doğru hantalca yürüdüm. Bacaklarım çok pişmiş spaghetti gibiydi.

"Koşu benim için en kötüsü," dedi Gus yanımda belirerek. "Bitirmem için beni orada bırakman gerekiyorsa, bırak."

"Olmaz, Gus, adamım," dedi Tameka, su şişesinden aldığı darbeler arasında.

"Hadi yapalım şunu," dedim elimi uzatarak. "Üç nokta bir mil, torun kucaklamaları, beş yüz dolar ve yiyebileceğim tüm dino nugget'lar ile aramızda duran tek şey."

Elleri benimkilerle birleşti.

"Hadi yapalım şunu," diye

hırıldadı Gus.

"O parayı istiyorum," diye

homurdandı Tameka. "O külçeleri

istiyorum."

Yavaş başladık ve ben formuma odaklanmaya çalıştım. Yorulduğumda bozuldu ve çok yorulmuştum. Bacaklarım depremden çıkmış jelatin gibi hissediyordu. Yarın yiyeceğim şeyler listesine jöleyi de ekledim.

Sadece 5 km ile bir şeyi kanıtlamayı seçmeliydim. Ya da belki güzel bir yürüyüş. Sonra ayıları hatırladım. Etrafımdaki manzaraya baktım. Bir köy yolundaydık ama ormanlık alan bana doğru gelen büyük bir memeliyi görebileceğimden emin olmamı sağlayacak kadar inceydi.

Batı Virginia gerçekten çok güzeldi. Ağaçlar yemyeşil ve gürdü. Tarlalar ve tepeler her yöne doğru daha yeşil, sarı ve kahverengi renklerde uzanıyordu. Yolun bu kısmı düzenli bir çitle çevriliydi.

Nefesimi sabitledim ve ayak vuruşlarımda ritmine odaklandım.

"İlk mil en kötüsüdür," diye fısıldadım kendi kendime.

Keşke Jonah burada olsaydı, beni teşvik etseydi. Üzerime su fışkırtmasını. Bana bunu yapabileceğimi söyleseydi.

Tameka dişlerini sıkarak, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Bunu kesinlikle yapacaksın," dedim ona, saatime bakarak. "Tam iki mil sonra beş yüz dolar." Bir mil kaldı. En kötü mil.

Gus sol tarafımda hırıldıyordu. Şikayet edecek kadar oksijeni yoktu. Bu yüzden onun yerine ben yaptım.

"Çok sıcak. Biftek pişiren konveksiyonlu fırın gibi sıcak." Tameka, "Kömürle çalışan pizza fırını gibi sıcak," diye nefes nefese kaldı.

Pazar günü yemek listeme pizza ekledim. Gus homurdandı.

O kadar çok terliyordum ki susuzluktan kuru üzümüne dönüşecekmişim gibi hissediyordum. Ama bacaklarım hareket etmeye devam etti.

Hepimiz ilerlemeye devam ettik. Bir şeyler acımaya başlamıştı. İnciklerim, topuklarım, kemerlerim. Gözeneklerimden patlayan tuz miktarından sutyen yanığı olacağımı anlayabiliyordum. Ama nefesim hâlâ oradaydı. Ayaklarım hala hareket ediyordu.

Etrafımızdaki kalabalık azalmıştı.

Bazıları koşuda öne geçiyor, diğerleri yürümek için yavaşlıyordu. Ağustos güneşi üzerimize vuruyor, yolun asfaltından yansıyor geri dönüyordu.

Bundan sonra ne istediğimi düşündüm. Madalyamla birlikte bitiş çizgisinden Jonah'ı aramayı düşündüm. Ailemi aramayı düşündüm. Onlara söyleyecektim. Onlara şimdi söyleyebilirdim. Çünkü bunu yapmıştım.

Bir su istasyonunda durduk, su aldık ve yüzümüzdeki ve boynumuzdaki teri yıkadık.

"Ne kadar uzakta?" Tameka sordu. Gus hâlâ konuşamayacak kadar bitkin durumdaydı.

Görevli neşeyle, "Bir mil kaldı," dedi. Bunu tartışmadan tekrar yola koyulduk.

Bir mil. Kendi kendime tekrarladım. Zikrettim. Sadece birkaç ay önce bir milin mümkün olmadığı bir zaman vardı. Sadece var olduğum için acıyla mücadele ettiğim zamanlar. Şimdi, bir milim kalmıştı ve bitirecektim.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bunun bir kararlılık olduğunu ve sıcak yorgunluğunun bir belirtisi olmadığını umuyordum.

"Bir mil, çocuklar," diye bağırdım. "Bu işi bitiriyoruz!"

Hayatımın en uzun kilometresiydi. O yol şeridi sonsuza kadar uzanıyor gibiydi ve yarışın hiç bitmediği cehennemin garip bir köşesine mi düştüm diye merak ettim. İşkence hiç bitmiyordu.

Sonra tezahürat duydum.

"Orada! Tepenin ardında," diye tısladı Tameka.

İş adamı Gus, İkinci Mil'den beri bakışlarını spor ayakkabılarından ayırmamıştı. "Sadece beni doğru yöne yönlendir," diye başını kaldırmadan pufladı.

Batı Virginia coğrafya tarihinin en uzun, en yüksek tepesi, yerini hayatımda gördüğüm en güzel şeye bıraktı.

Bitiş çizgisi.

Güzergâh, yarışı yıllar önce bitirmiş seyirciler ve sporcularla doluydu. Onlardan nefret etmek istedim ama enerjim yoktu.

"Buradan sonrası yokuş aşağı," diye hırıldadım. "Hadi yapalım şunu," dedi Gus.

"Kesinlikle kusuyorum," diye doğruladı Tameka.

"Bitiş çizgisinden sonra yap." Birlikte düşüşe geçtik. Tezahüratlar, Bitiş Çizgisi tabelasının dalgalanması bizi bir siren şarkısı gibi içine çekti.

Gerçekten oluyordu. Bütün bir triatlonu hastalıkla bitiriyordum. Ter ve gözyaşı arasındaki farkı ayırt edemiyordum. Yurttaşlarımdan gelen ıslak homurdanmalara bakılırsa, onlar da aynı bunalmışlık hissini yaşıyorlardı.

Tezahüratlar kulakları sağır ediyordu. Onları kanımda ve kemiklerimde hissettim.

Topluluk. Bağlantı.

Gus sesi çatallaşarak, "Hadi yapalım şu işi hanımlar," dedi.

Birlikte el ele tutuştuk ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve terleyerek bitiş çizgisini geçtik.

I. Yaptım. Yaptım.

Kafamın içinde atan kalp atışı bunu tekrar tekrar söylüyordu.

I. Yaptım. Yaptım.

Daha fazla tezahürat vardı. Gus, "Büyükbaba!" diye bağırان bir sürü çocuk tarafından sürüklenerek götürüldü. Tameka bir çöp kutusunun üzerinde belinden eğilmiş gülüyordu.

Ve Jonah *buradaydı*.

Takım elbiseli ve kravatlı. Elinde gördüğüm en büyük çiçek buketi vardı. Ve bir parça pizza. O buradaydı. Benim için. Pizzayla birlikte.

Bunlar gözyaşlarıydı.

Kalabalığı yarararak ilerledi ve ben tekrar koşmaya başladım. Çiçekleri omzunun üzerinden fırlattı ve beni sıçramamın ortasında yakaladı.

"Başardın, Shelby! Başardın amina koyayım," diye bağırdı gürültünün üzerine. Sevinci elle tutulur gibiydi. Elimizi uzatıp onun benim için duyduğu mutluluğa tutunabilirdim. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

Kollarımı boynuna doladım. "Ben yaptım," diye onayladım onursuz bir hıçkırıkla. "Ve sana aşığım!"

Q. Komşularınızın sizin hakkınızda bilmesini istediğiniz tek şey nedir?

Konu insanları eşleştirmek olduğunda ben bir dahiyim. Eğer insanlar silahlarına yapışmayı bırakıp

Romantik çöpçatanlık hakimiyeti hedefimi çok daha hızlı bir şekilde tamamlayabileceğimi en iyi ben bilirim.

SHELBY

I

Kalabalığın gürültüsünden kelimeleri yakalayabilecek kadar yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değildim. Etrafımızda koşucular bitiriyordu. Seyirciler tezahürat yapıyordu. Ve ben sadece

ortasında aşk ilanımı haykırdım.

Beni yavaşça, nazikçe yere indirdi ve bacaklarım tutmadığında minnettar oldum.

"Ne dedin sen?" diye sordu yarı bağırarak. Takım elbisesini terletiyordum ama fark etmemiş gibiydi.

Gözlerinin içine baktım, omuzlarımı dikleştirdim ve mesajı tekrar ilettim. "Seni seviyorum, Jonah Bodine."

O keskin yeşil gözlerde bir şey titreşti.

"Dün gece tezimi, beş saniye önce de triatlonu bitirdim. Yaz sona eriyor. Ama bunun bizim için sadece bir başlangıç olmasını umuyorum."

Ağzını açtı ama sert ve terli bir öpücükle susturdum. "Bunu senin üzerine yıktım ve bir cevap beklemiyorum. Nasıl hissettiğine karar ver ve hazır olduğunda bana haber ver."

"Sen harika bir kızsın Shelby," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyleyim, değil mi?" Ruhumda hissettiğim bir sırtışla kabul ettim. "Şimdi, ver şu pizzayı."

Sırıtarak uzattı.

Sonra başka biri adımı seslendi. "Shelby!" "Anne?"

Baba?"

Annemle babam bize doğru gelirken gözümü

kırptım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Babam beni Jonah'ın elinden çekip aldı ve sıkıca kavradı. "Seninle gurur duyuyoruz, Shelby!" GT touchdown yüzünü takınmıştı. Ama bu sefer benim içindi. Ve ben yine terliyor ve ağlıyordum.

"Seni bitiş çizgisini geçerken gördük ve yemin ederim tüylerim diken diken oldu," dedi annem, sarılmak ve öpmek için eğilerek.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedim sesim titreyerek. Annemle babam şaşkın bir bakış attılar.

"Neden burada olmayalım ki?" Babam kafası karışmış bir şekilde sordu. "Bu sadece bir sprint triosu," dedim.

"Bu *senin* sprint tri'n," diye ısrar etti annem. "Ve bu büyük bir olay, Shelby." Büyük bir olaydı. Ne kadar büyük bir olay olduğunu bilmiyorlardı bile.

Ağlamak istiyordum... ya da ağlamaya devam etmek. Bu noktada, ter ve gözyaşları arasında yüzüm tuz madenine dönmüştü. Her şey kum gibiydi ve nemin nereden geldiğinden emin değildim. Bunu tek başıma yapabileceğimi düşündüm. Bunu tek başıma bitirecektim. Ama zaten hiç yalnız olmamıştım.

"Çocuklar, Jonah'a aşık oldum," diye duyurdum. "Ve nihayet dün gece tezimi bitirdim. Ve Billy Ray için bir ev bulmak istemiyorum. Onun bende kalmasını istiyorum. Ayrıca, bu yılın başlarında bana ankilozan spondilit teşhisi kondu. Ama her şey yoluna girecek çünkü bir triatlonu yeni bitirdim, yani hemen hemen her şeyi yapabilirim."

Annemle babam yine o şaşkın bakışlardan birini paylaştılar. "Bu konuya nereden başlamamız gerektiğinden pek emin değilim," diye itiraf etti babam.

Sarılmak için onu aşağı çektim. "Her şey harika olacak." "Shelby! Hadi bir fotoğraf çektirelim!" Gus ve Tameka, sporla yeniden enerjik içecekler, muzlar ve ailevi övgüler, küçük çemberimize doğru ilerledi.

Tanışmalar yapıldı. Fotoğraflar çekildi. Pizza yenildi. Ve sonunda bir bitirici madalyasını elime aldım. Boynumda önemli bir ağırlıkla asılı duruyordu.

Ve tüm bunlar olurken Jonah'ın sessiz bakışları beni hiç terk etmedi. Sabit. Güvende. Gururlu. Eğleniyordu. Onun hakkında sevdiğim her şey.

Sırıttım ve ona göz kırptım. Kanıtlamak için yola çıktığım her şeyi kendime kanıtlamıştım. Ve şimdi gerçek eğlence başlayabilirdi.

"Evet!" Tameka telefonunu yumruklayarak havaya kaldırdı. "Kız kardeşimi iki dakika farkla geçtim!"

"İşte o r a d a ! " Neyse ki artık tamamen giyinik olan Kahvaltı Kulübü, bitiş çizgisindeki kalabalığın arasından ilerledi. Daha fazla tanıtım yapıldı

ve kendimi tamamen sevgiyle kuşatılmış hissettim.

"Peki, bu takım elbise de neyin nesi?" Gus Jonah'a sordu. "Evlenme mi teklif ediyorsun?"

Annemle babam şaşkın bakışlarına geri dönerken ben güldüm. "Bugün kardeşinin düğününde ama bana burada sürpriz yaptı," diye açıkladım.

Annemin gözleri buğulandı.

"Saat kaç?" diye sordum.

Babam saatinden zamanı okudu.

"Seni bir düğüne götürmemiz gerekiyor," diye haykırdım.

"Peki ya bisikletin? Geri kalan eşyaların?" Jonah sordu. "Sen git," diye ısrar ettim. "Bir sürü yardımcım var. Sen git."

Yine de durakladı. Söyleyecekleri vardı. Ama onları duymak için zamanım vardı.

Parmak uçlarımda yükseldim ve temiz traşlı yanağına bir öpücük kondurdum. "Sonra konuşuruz. Ben iyiyim. Düğünde görüşürüz."

Yüzüne yayılan yavaş bir sırıtişla bana baktı. "Orada görüşürüz." Geri çekilmeden önce beni birkaç NC-17 saniye boyunca dudaklarımdan öptü.

"Hepinizle sonra görüşürüz," dedi. Jonah geri çekilirken bana bir öpücük kondurdu. "Bu çocuk sana sıırıslıkam aşık," diye iç geçirdi Louisa Nine.

Jonah Bodine'in takım elbiseli omuzlarının kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken, "Bu son derece uygun olurdu," dedim.

"Ee tatlım, şu bilek kaybetme olayına geri dönelim mi?" Annem dikkatimi tekrar çekmeye çalışarak söyledi.

KAHVALTI KULÜBÜ eşyalarımı Bootleg Springs'e taşıırken, annemin sedan arabasının arka koltuğına yayıldım ve teşhisimle ilgili tüm sorularını yanıtladım. Babam arabayı sürerken annem telefonundan internette araştırma yaptı ve ben de yolculuğun son on beş dakikasını onunla konuşarak geçirdim.

"Bir teşhis için asla internette araştırma yapma anne! Bunları biliyorsun."

Dehşet içinde en kötü senaryo görsel aramasına bakıyordu. Babam telefon ekranına bakmaya çalışırken yoldan saptı.

"Çocuklar! Bu ölümcül bir şey değil ama korkuluklara çarpmak ölümcül olabilir. Lütfen bunu kontrol altında tuttuğum gerçeğine odaklanabilir miyiz ve endişelenmeniz için bir neden varsa size haber vereceğim?"

"Bizi yine Pollyanna'lamaya mı çalışıyorsun anlayamıyorum," diye çıkıştı babam. "Pollyannacılık mı?" Ben sordum.

"Oh, ben iyiyim çocuklar! İş yerinde çok küçük bir bıçakla küçük bir aksilik oldu sadece.

Çizik bile sayılmaz," dedi babam falsetto

bir sesle. "Hadi ama! Seni istemedim-"

"Endişelen," dedi annemle babam birlikte, gözlerini birbirlerine devirerek. "Ne? Bu çok mu yanlış?" Ben talep ettim. "Aile olmanın bir parçası da

birbirimizi korumaya mı çalışıyoruz?"

"Aile olmanın bir parçası da zor şeylerin üstesinden gelmek için birbirimize güvenmektir," dedi annem, belli ki benden memnun değildi.

"Ben de öyle duydum," dedim kuru bir sesle. Ayakkabılarımı çıkardım ve kokuyla irkildim. Düğüne gitmeden önce altı kez duş almam gerekecekti.

"Ve eğer o yakışıklı Jonah Bodine ile gerçek bir ilişki kurmak istiyorsan, bunu çözmen gerekecek. Öyle değil mi James?"

"Sence Scarlett'in Bootleg'deki iş bitiricilerle ilgili bir ipucu var mıdır?" Babam konuşmanın ana konusuna kulaklarını tıkamıştı.

"Ne? Neden?" Annem sordu.

"Eğer iki çocuğumuz da buraya gelirse, muhtemelen bir ev üssümüz olmalı. Torunlarımız için zaten bir domuzumuz ve bir köpek yavrumuz var." "Güzel bir kasaba," diye onayladı annem.

Ve böylece Bootleg Springs yeni bir av yakaladı.

Düğünden bir saat önce Bootleg'e geri döndük. Cassidy koridorda yürümeden önce yetişebilmek için duş alıp makyaj ve saç yapmam gerekiyordu.

Babam arabayı Küçük Sarı Ev'in önüne çekti ve kontağı kapattı. "İçeri geliyor musunuz?" Arabanın üzerindeki derimi soymaya başlamıştım bile.

ve ön verandaya yöneldi.

"Bowie ve Cassidy bizi düğüne davet etti. Biz sizi götüreceğiz," diye seslendi babam. Kapıyı açmak için paravana uzanıyordum ki kapıların arasındaki kâğıt rulosunu fark ettim.

"O da ne? Jonah'dan bir aşk notu mu?" Annem sordu. "O bir koruyucu, Shelby."

Annemle babam yanımdan geçip eve girdiler ve hemen büyükanne-büyükbaba moduna geçerek Billy Ray'i kafesinden çıkarıp onu ödül ve öpücük yağmuruna tuttular.

Tam bir ev ortamıydı. Annemle babam evimde kendilerini evlerinde

hissediyor, köpeğimle oynuyorlardı.
Ama bunların hiçbirisi kaydedilmedi.

Yavaşça, ne bulacağımı zaten bildiğim kâğıdı açtım. Kalın perçemli ve geniş gözlü bir kadının kaba bir karakalem çizimiydi. Kalkık bir burnu ve göğsünde bir yara izi vardı. Çıplaktı.

"Beni nasıl buldun?" Fısıldadım.

Billy Ray tatlı bir köpek yavrusu sevinciyle üzerime atladı ve ben de onu kucağıma aldım.

Omzumun üzerinden baktım ve ormanın ve bahçenin her santimini incelemek için zaman ayırdım.

Şimdi orada mıydı?

Geçen seferki kadar çaresiz olmamı mı bekliyordu? Hayal

kırıklığına uğrayacaktı.

"Shelby," diye seslendi annem. "Hemen duşa girmezsen geç kalacağız!"

JONAH

I Bowie'nin gülümsemesi biraz daha büyürse, yüzü yarılacaktı. Daha önce hiç bu kadar mutlu ya da koridorda yürümeye bu kadar hazır bir adam görmemiştim.

"Onu gördün mü? Nasıl görünüyor?" diye üçüncü kez sordu. Kardeşim gelininden bahsediyordu.

"Evet, Cassidy'yi gördüm," dedim tekrar. Bowie'nin yere bıraktığı birayı aldım ve ona geri uzattım. Elleriyle yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. "O görünüyor-"

"Bekle. Sakın söyleme. Şaşırmak istiyorum. Elbisesini Leah Mae yaptı," dedi ve ben ortaya çıktığımdan beri en az on altı kez bahsettiği bilgiyi verdi.

Jameson şerifin odasındaki aynada kravatına bakarak homurdandı. Cassidy ve kızlar Tucker'ların evinin ikinci katının tamamını ele geçirmişlerdi. Konuklar arka bahçeyi ele geçirmişti.

Gibson kaşlarını çatarak pantolon askısını düzeltti.

Kapı çalındı. "İyi misiniz çocuklar?" Annem kafasını kapıdan içeri soktu.

Kasabanın yaşlılarının deyimiyle, belden kıvrılan ve tam bir eteğe dönüşen mavi ve beyaz bir elbise içinde bir bahar günü kadar güzeldi. Kısa sarı saçları ışıltılı bir saç bandıyla vurgulanmıştı.

"Hey, Jenny." Bowie onu gülümsemesinin tüm gücüyle selamladı.

"Aman Tanrım," dedi içeri adım atarken. Dikkatini Bowie'ye çevirmeden önce kolumu sıktı. "Neredeyse gelinin kadar heyecanlı görünüyorsun." Bir elini Bowie'nin yakalarına götürdü.

"Sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum," dedi usulca. "Gergin misin?" Annem ona sordu.

Başını sertçe salladı ve "Evet" dedi.

Güldü. "Tamam. O zaman sana bir tavsiye. Tören müziği başladığında. Gözlerini kapat ve beşe kadar say. Gözlerini açtığında güzel geline bakıyor olacaksın. Size doğru attığı her adımı hatırlamak istiyorsunuz. Elinin sizinkine dokunduğu saniyeyi ve size verdiği o ilk gülümsemeyi hatırlamak istiyorsunuz. Çünkü gecenin geri kalanı bir kasırga gibi geçecek. Ama o anları hayatınızın sonuna kadar hatırlamak istersiniz."

Vay canına. Annemin bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum. Boğazımı gıdıkladı.

Bowie başını salladı ve zorlukla yutkundu. "Burada olduğun için teşekkürler Jenny. Jonah'ın annesi olduğunu biliyorum ama ben senin hepimize ait olduğunu hissediyorum."

Annemin gözleri nemlendi. "Burada sizlerle birlikte olmaktan onur duyuyorum çocuklar," diye fısıldadı.

Çok fazla boğaz temizleme ve kollarla gözlere birkaç gizli vuruş vardı.

Annem, "Jameson, tatlım, bırak da kravatını alayım," diyerek onun verdiği zararı düzeltmesini istedi.

Gibson'ın ceketini giymesine yardım ederek hepimizi bir kez daha gözden geçirdi. Yaka çiçeğini yerine soktu. Bowie'yi fazladan sıktı.

Dışarıdaki müzik değişti. Saatini kontrol ederek arka bahçeye baktı. "Evet çocuklar, sanırım bu sizin büyük anınız. Oraya çıkıp kardeşinizi evlendirmeye hazır mısınız?"

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdik.

"Güzel. O zaman dışarı çıkın ve iyi vakit geçirin," diyerek bizi kapıya doğru kışkırttı.

Bowie kapı aralığında durakladı. "Ön tarafa oturacaksın, değil mi?" diye sordu ona. "Sen ve Jimmy Bob? Tucker'ların karşısındaki koridorda oturabilirsiniz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onur duyarım," diye fısıldadı.

Çalışma odasından çıktık ve başının üstüne bir öpücük bıraktım. "Burada olduğun için teşekkürler anne."

"Seni seviyorum, Jonah Bodine."

Bugün bana bunu söyleyen ikinci kadındı.

Jameson'ın yanında, Gibs'in bir enerji patlamasıyla bitirdiği kafesin sağında yerimi aldığımda aklıma gelen ilk kadın oydu.

Belediye Başkanı Auggie Hornsbladt töreni yönetme görevini ciddiye aldı. En iyi tulumunun altına gömlek giymiş ve kravat takmıştı.

İnsan yiyen sinekkapan Misty Lynn, babası ve annemle birlikte ön sırada oturuyordu. Gibson'ı süzüşü bana daha sonra bir sorun çıkabileceğini düşündürdü.

Ama Misty Lynn ve onun neden olacağı olay hakkında endişelenecek zamanım yoktu. Shelby'ye bakmakla meşguldüm. Onu hemen birkaç sıra geride, ailesinin yanındaki koridorda fark etmiştim. Kalın perçemleri dikkatli ela gözlerini çerçeveliyordu. Koyu renk saçlarının geri kalanı kulağının arkasında topuz yapılmıştı. Üzerinde güneş ışığı sarısı bir elbise ve tüm dünyamı aydınlatan bir gülümseme vardı.

Shelby bana küçük bir parmak hareketi yaptı, ben de karşılık verdim.

Güzel bir gündü. Sadece kardeşim evlenmiyordu, Shelby Thompson da bana aşık olduğunu söylemişti. Ve bu gece ona hislerimin karşılıklı olduğunu söyleyecektim. Bu yazın sona ermesini istemediğimi.

"İşte kızlar geliyor," diye tısladı Jameson bana.

İsteksizce gözlerimi kızımdan ayırdım. Leah Mae, June ve Scarlett, geleneksel koridordan kaçınarak, çimenlik alanda mavi renkte bir yürüyüş yaptılar. Scarlett, Devlin'in yanından geçerken ona bir öpücük kondurdu; Devlin'den yayılan gurur ve sevgiyi görmemek için kör olmak gerekirdi. Kız kardeşim seviliyordu. Kardeşim evleniyordu. Ve ben de kendi geleceğime başlıyordum.

Diğerlerinden daha ağırbaşlı olan June, GT'nin yanından geçerken kibarca başını salladı ve hafifçe gülümsedi. GT annesinin yanındaki koltuğundan fırlayıp onu sıkıca sarmak ister gibi görünüyordu. İçimde başka bir nişan daha olduğuna dair bir his vardı. Leah Mae, Scarlett'in yanındaki yerini almak yerine, koridorun erkek tarafına geçti ve Jameson'a öyle bir öpücük kondurdu ki, toplanan konuklar alkışladı.

"Oh, ne olacak ki," dedi. Bana bir öpücük kondurdu, sonra Gibson'a ve son olarak da Bowie'nin dudaklarına yankılanan bir şaplak attı.

Aşk burada fiziksel bir varlıktı.

Daha önce de düğünlere gitmiştim. Gelin ve damatların, günlerini kutlama yaparak geçirmek istemeyen konukların mırıltılı şikâyetleri arasında yeminlerini paylaşmalarını izlemiştim. Ama bugün farklıydı. Düğüne katılan her bir kişi Bowie ve Cassidy'yi sevdiği ve burada olmak istediği için buradaydı. Onlarla birlikte kutlamak için. Onlarla birlikte gözyaşı dökmek için. Hayatlarının en özel gününde yanlarında olmak için.

Müzik değışti ve kardeşime bir bakış attım. Bowie'nin gözleri sıkıca kapanmıştı.

Cassidy, Şerif Tucker'ın kolunda allık ve dantel içinde bir görüntü olarak belirdi. Koridorun başına doğru yürümek yerine süzüldü. Ve oraya vardığında, anı yaşamak için durakladığında, Bowie gözlerini açtı.

O an o kadar güçlü, o kadar dokunaklıydı ki, sandalyelerden yükselen bir nefes sesi duydum. Hemen ardından burun çekmeler başladı. Belediye Başkanı Hornsbladt gürültülü bir şekilde mendiline burnunu sümküdü.

Bowie soluklanmak için belini büktüğünde, Shelby'yi yine seyircilerin arasında buldum. Gözyaşları içinde gülümsüyordu. Kendimi Rene'nin Pinterest vizyonundaki yüzşüz damat olarak görme ihtimalimin olduğunu düşündüğüm zamanı hatırladım.

Bu farklıydı. Bu gerçektı.

Kendini başkasının idealine uydurmaya çalışan bir adam değildim. Ben bir kadına aşık bir adamdım. Bowie ve Cassidy'nin sahip olduğu şeyi istiyordum. Scarlett ve Devlin'in bulduklarını. Leah Mae ve Jameson'ın keşfettiklerini. George ve June'un inşa ettiklerini.

Ve hepsini Shelby ile istedim.

Şerif Tucker kızını öne doğru itti ve koridorda ilerlemeye başladılar. Bowie o kadar heyecanlıydı ki onları ön sırada karşıladı. Şerif, gözleri parlayarak Bowie'ye sıkıca sarılmak için kızını uzun süre bıraktı.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum," diye fısıldadı.

Hepimizin umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğu sözlerdi bunlar.

Jameson yanımda boğazını temizledi. Gibs ceketinin koluyla gözünün kenarını sıyırıyordu.

Tekrar Shelby'ye baktım. Beni izliyordu.

Seni seviyorum, diye mırıldandı.

SHELBY

T

Düğün mükemmeldi. Cassidy ve Bowie birbirlerine aşk yemini ettiklerinde arka bahçede tek bir kuru göz bile yoktu ve bunun nedeni sadece

yemek şirketi barı erken açmıştı.

Hayır, Bootleg Springs mutlu çiftte en az onlar kadar aşıktı. Yeminler edildikten, kadehler kaldırıldıktan ve akşam yemeği servis edildikten sonra nihayet Jonah ile yavaşça dans edebildim.

Işıkların altında sallanırken bana "Çok güzel görünüyorsun Shelby," dedi. Yıldızlı bir yaz gökyüzünün altında, sevdiğim adamın kollarında, çimenlerin üzerinde yalınayaktım.

"Sen de harika görünüyorsun," dedim yakasını karıştırırken. Fotoğraflar çekildikten sonra kravatını çıkarmış, ceketini atmış ve kollarını sıvamıştı. Pantolon askıları görüldüğünde, takım elbise ceketiyile olduğundan daha da lezzetli görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, bizi zamanın durduğunu hissettiren yavaş bir tik takla sallayarak.

"Kendimi... büyülü hissediyorum," diye karar verdim. Hissettiğim şey için mükemmel bir kelimeydi. "Çok ağırın yok değil mi?" diye sordu, beni geriye doğru daldırmak için durakladı.

ağır çekim yay. Üzerimizdeki ışıklar ve yıldızlar mutlu bir karmaşa içinde bulanıklaştı.

Beni tekrar ayağa kaldırıp kollarıyla etrafımı sararken sırttım. "Yarın, ertesi gün ve bir sonraki gün de olacağım."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Jonah, eğilip dudaklarını başımın üstüne koydu. Duşta şampuanı ikinci kez kullandığım için gerçekten memnundum.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum."

"Ailen 'teşhisi onlardan gizleme' haberini nasıl karşıladı?" diye sordu. Annemle babamın birbirlerine kek yedirdikleri yere baktım. "Beklediğimden daha iyi. Yine de suçluluk duygusuyla ayrılmışlardı."

Ona taslaktan bahsetmek istedim. Ne anlama geldiğini. Ama o an çok mükemmeldi. Bencilce ona tutundum.

"Ebeveynlerden bahsetmişken," dedim Jonah'nın omzunun üzerinden başımı sallayarak. Bize döndü ve Bowie ile dans eden annesini gördü. "Herkesin bir anneye ihtiyacı vardır," diye fısıldadım.

Bowie onu kendisinden uzaklaştırırken Jenny gülüyordu. Sonra Gibson onun diğer elini yakaladı ve dansı devraldı.

"Her zaman istediği şey buydu," diye itiraf etti Jonah. "Büyük, karmaşık bir aile."

"Bodine'lerden daha büyük ya da daha karmaşık olamaz," diye takıldım.

"İzninizle." Jimmy Bob Prosser kravatu onu boğuyormuş gibi görünüyordu. Geniş omuzları ve pürüzlü elleri olan iri bir adamdı.

Ayrıca aşırı derecede terliyordu.

"Merhaba Jimmy Bob," dedi Jonah dostça ve ben onu bu yüzden biraz daha fazla sevdim.

"Merhaba," dedi Jimmy Bob. Adem elması boğazında düğümlendi. "Sadece sana şunu söylemek istedim, şey, seni rahatlatmak için..." İnsanların söylemek istedikleri sözler kafalarından uçup gittiğinde takındıkları o bakışa sahipti.

"Jimmy Bob, bir bardak su ister misin?" Ben teklif ettim.

"Hayır, teşekkür ederim Shelby. Jonah'a annesini ne kadar çok sevdiğimi ve ona karşı onurlu niyetlerden başka bir şey beslemediğimi söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyorum," diye mırıldandı.

Havada aşk vardı.

"Bunu duyduğuma sevindim Jimmy Bob," dedi Jonah ve adamın omzunu sıvazladı.

"O türünün tek örneği," diye devam etti adam. "Ve onunla biraz konuştuk."

Yüzündeki ve boynundaki kızarıklığa bakılırsa, konuşmaktan çok daha fazlasını yapmışlardı.

"Her neyse, annen gerçekten özel biri ve ben de umuyordum ki-"

"Merhaba." Söz konusu kadın elinde bir kadeh şampanya ve yüzünde hoş bir gülümsemeyle küçük çemberimizin içine süzüldü. Jonah'ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra dönüp aynısını Jimmy Bob'a yaptı.

Jimmy Bob ona yukarıdaki aydan daha parlak bir şekilde gülümsedi. "Jenny, hayatım, ben de tam Jonah ve Shelby'ye senin arkadaşılığından ne kadar hoşlandığımı söylüyordum."

"Onlara Bootleg Springs'e taşınmayı düşündüğümü de söyledin mi?" diye sordu neşeye.

Jonah yanımda şaşkınlıkla kaskatı kesildi. "Ciddi misin sen?" Jenny sırtıttı. "Sadece senin için sakıncası yoksa."

"Sakıncası var mı?" Jonah güldü. Beni sıkarak bıraktı ve annesini kucaklayarak kaldırdı. "Delirdin mi sen? Emin misin?"

Yüzünü görmek için onu yere bıraktı.

"Clarabell ve kocası birkaç yıl içinde emekli olmayı düşünüyorlar. Moonshine Diner'ı güvenebilecekleri birinin yönetmesini istiyorlar." Jimmy Bob'a bir bakış fırlattı. "Ben de buradaki şirketten hoşlanıyorum."

Jimmy Bob aynı gece hem Tavuk Boku Bingo'sunu hem de devlet piyangosunu kazanmış gibi görünüyordu.

Jenny'nin dile getirmediği, benim de anı mahvetmemek için dile getirmediğim şey, muhtemelen müfettişlerden gelecek pek çok soruya hazır olması gerektiği gerçeği idi. Callie Kendall hayattaydı ve dışarıda bir yerlerdeydi. Ve birileri onun ölü kalmasını sağlamaya kararlıydı.

Bir ürperti omurgama doğru ilerledi ve sanki üzerimde gözler varmış gibi hissettim. Çantamdaki katlanmış taslağı düşündüm. Temsil ettiği gölge.

Jonah soğuğu hissetmiş gibi kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. Kardeşimin bahçenin diğer tarafında June'la alın alına dans ettiğini gördüm. Bootleg Springs hepimizi büyülemiş, bizi içine çekmiş ve ait olduğumuzu hissettirmişti.

Sadece burada Jonah ile benim için bir yer olup olmadığını bilmek istiyordum. "Senin adına sevindim anne," dedi huysuzca.

Jenny başını bilerek bana doğru eğerek, "Ben de senin adına mutluyum oğlum," dedi.

Jonah, "Bu arada ben de kız arkadaşımı bahçenin karanlık bir köşesine götürüp biraz sarmaş dolaş olacağım," diye duyurdu.

Sözüne sadık kalarak bir rota belirledi ve beni sevinçli kutlamacıların kalabalığının arasından geçirdi. Arkadaşlarımız ve ailemiz tarafından bir düzine kez durdurulduk.

Nadine Tucker'ın bahçe kulübesi, garajın arkasına sıkışmış sevimli küçük bir bina, hedefimiz gibi görünüyordu.

Jonah kapının önünde durakladı.

"Bana daha önce söylediğin şey hakkında," diye başladı.

Nabzım hızlandı. "Hafızamı tazeleyeyim mi?" Çeneme parmağımla vurarak nazlı bir şekilde söyledim. Her yerdeki inek kızların ayağa kalkıp tezahürat yaptığını hayal ettim.

"Beni sevdiğini söylemiştin," dedi, sesi fısıltı gibi yumuşak ve bu küçük sessiz köşede bizi çevreleyen gece kadar derindi.

"Ah, şu."

"Yaz sonunda gitmeni istemiyorum," dedi. "Billy Ray için iyi bir yuva bulmak istemiyorum. Onun bende kalmasını istiyorum. Nereye gidersen git, o ve ben seni takip edeceğiz."

Büyük final için ısınıyordu ve o sözleri duymayı ne kadar istesem de, ruhum onları duyma ihtiyacıyla ne kadar titreşse de, önce çözmem gereken birkaç yarım kalmış iş vardı.

"Peki ya annen? O buraya taşınacaksa Bootleg Springs'ten ayrılamazsın. Burada bir ailen var. Bir sürü ailen."

"Ve artık nerede yaşadıklarını bildiğime göre, ne zaman uygun olursa ziyaret edebilirim. Bu şehri ve ailemi seviyorum ama Shelby..." Durdu ve çenemi yukarı kaldırdı, böylece o çok hassas yeşil gözlere bakıyordum. "Senin yanında olmayı tercih ederim."

"Jonah," diye iç geçirdim, isminin tadını çıkararak.

"Sakın bana öğleden sonra fikrini değiştirdiğini söyleme?" diye alay etti.

Başımı salladım. "Beni takip mi edeceksin?"

"Nereye gidersen git," dedi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Yumuşak, samimi dokunuşlar midemdeki tüm düğümleri çözüyordu. "Her yerde çalışabilirim. Ailemi istediğim zaman ziyaret edebilirim. Ama seninle bir kaçamaktan çok daha fazlasını istiyorum Shelby."

Söyle. Söyle. Söyle, diye bağırdı içimdeki on beş yaşındaki inek.

"Hmm, nedenmiş o?" Parmaklarımı jartiyerinin altında dans ettirerek sordum. "Sanırım bunun, benim bir erkeğe sırılsıklam aşık olmamla bir ilgisi var.

Sana aşığım. Açıkçası senin gibi akıllı bir kızın bunu haftalar önce anlamamış olmasına şaşırdım."

Onu göğsünden dürttüm. "Biraz meşguldüm."

"Programın nasıl gidiyor?" diye sordu, eğilerek ve aşağı, aşağı, aşağı.

"Tamamen açık," diye fısıldadım. Dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı ama onu durdurdum. "Jonah, bekle."

Olduğu yerde durakladı. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

Nefesi tenimde sıcaktı. Gömleğinin içinden vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Burada kalmak istiyorum. Bootleg'de. Morgantown çok uzak değil. Ve yüz mil içinde bir avuç üniversite var. June gibi evden yarı zamanlı çalışabilirim. Ya da uzun yolculuklarda iyi olurum. Ama demek istediğim, burada olmak istiyorum, seninle, kardeşimle, June'la ve diğer herkesle ve-"

Daha fazla kelime olduğundan emindim. Ve kesinlikle o kadar da hoş olmayan birkaç tane. Ona robot resimden bahsetmeliydim ve Şerif Tucker'la bir an önce konuşmalıydık.

Ama şu an için, güzel ve sıcak bir yaz gecesinde Jonah Bodine'i öpüp başımdan atacaktım.

Ağız benimkinin üzerine kapandı, dili ve dişleri kontrolü ele aldı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Hayatım boyunca istediğim kişi oydu. Birbirimize uyuyorduk. Aittik.

"Shelby, tatlım, bu elbiseyi ne kadar beğendin?" diye sordu.

"Ellerinin üzerimde olmasını istediğim kadar değil," dedim ona.

SHELBY

T

Bahçe kulübesinin misk kokulu havasında saksı toprağının metalik tınısı vardı. Bir duvar boyunca uzanan, pişmiş toprak saksılar ve benzerleriyle dolu rafları belli belirsiz seçebiliyordum. Bahçe

Karşı duvarda aletler ve bahçe aletlerinden oluşan bir yapboz vardı. Arka duvarda ise uzun, ince bir çalışma tezgahı vardı.

Jonah beni oraya taşıdı, üzerine oturttu ve beni kenara çekti.

Bir eliyle yüzümü kavradı ve gözlerinin içine baktığını görmekten ziyade hissettim. Ben.

"Kızım," diye nefes aldı.

Dizlerimi iyice açtım ve topuklarımla onu kendime doğru çektim.

Fermuarının arkasındaki çıkıntı içime işledi. Metali hissedebiliyordum Tangamın ince pamuğundan.

Çıkardığı ses ilkeldi. Ereksiyonunu açıklığıma doğru esnetirken göz göze geldik.

Tezgâhın kenarına tutundum ve elbisemin askıları kollarımdan aşağı kayarak tehlikeli bir şekilde sarktı. Kepçe boyun, uygunsuzluğa doğru derinleşti. Jonah şimdi bana karşı yavaşça, ritmik bir şekilde kasılıyordu. Sanki elbisenin yerçekimine karşı verdiği savaştan vazgeçmesini bekliyordu.

Ona boyun eğerek omuzlarımı öne doğru eğdim ve sert, kıvrık meme uçlarımda hissettiğim bir nefesle ödüllendirildim. Eğildi ve dilini elbisenin yakasına, bir meme ucunun görüldüğü yere daldırdı. Dilinin kaba düzlüğü beni çılgına çevirdi. O yalayıp emerken ben de kemerini ve pantolonunu düzeltmeye çalıştım.

Bu gece onu yavaş ve tatlı istemiyordum. Kendi ihtiyacıyla vahşileşmesini istedim. Bana sahip olmak için çaresiz.

Ellerimi ve topuklarımı kullanarak pantolonunu yeterince aşağı indirdim.

Serbest kaldı, şişmiş klitorisime karşı sallanıyordu ve nefes alma sırası bendeydi. Jonah, sikinin kökünü yumrukladığım gerçeğini görmezden gelerek diğer meme ucumu yalamak için hareket etti. Elbise belimi sarı bir tütü gibi alttan ve üstten sarmıştı. Elleri bacaklarımın arasına kayarken göğüslerim ağzına doğru açılmıştı.

Bir parmağını tanga'nın altına, büyüyen ıslak noktanın üzerine soktu ve sonra haksız bir sabırla materyali yarığımın üzerinde ileri geri sürükledi.

"Seni tekrar tekrar bu elbisenin içinde isteyeceğim," diye homurdandı. Dişlerini meme ucumun üzerinde gezdirdi ve titredim.

"Bir masanın üzerine eğilmenizi, eteklerinizi yukarı kaldırmanızı ve tatlı kıcınızı sergilemenizi isteyeceğim. Sadece sana dokunmamı bekle." Tangayı yana kaydırды ve bir parmağının ucunu dikiş yerimden geçirdi.

Masanın kenarında dengedeydim ve gidecek hiçbir yerim yoktu. İleri gitmek beni düşürebilirdi. Geri dönmek ise beni yoğun parmaklarımla baştan çıkarmaya çalıştığım sikimden uzaklaştıracaktı. Başparmağımla yarığın üzerinde dans ederek yukarı doğru okşadım.

"Bunu güzel partilerde giymeni isteyeceğim, böylece seni ormana çekip bir ağaca yaslayarak parmaklayabileceğim."

Jonah elime pompaladı ve sonra iki parmağını içime kaydırды.

Sikini daha sıkı kavradım. İnledi, ağzını ağzıma götürmeden önce yanağını göğüslerime dayadı.

Öpücük, o görkemli pis öpücük, birbirimize yaptıklarımızı taklit ediyordu. Kısa, keskin dil, parmak ve penis darbeleri. İç kaslarımın dans ettiğini hissettiğimde bile daha fazlası için acı çekiyordum. Onun parmaklarıyla boşalabilirdim. Ama ben onun hepsini istiyordum. Bu geceyi ve sözlerimizi doğru şekilde mühürlemek istiyordum.

"Beni buraya götür Jonah," diye yalvardım. Topuklarımı masanın kenarına getirdim ve bacaklarımı açabildiğim kadar açtım.

"Siktir, Shelby. Sana kim hayır diyebilir ki?" Alnını benimkine yaklaştırdı, alt dudağımı ısırды, hâlâ kendini elime pompalıyor, hâlâ parmaklarıyla beni beceriyordu.

Nefeslerimiz karanlıkta
birbirine karıştı. "Lütfen
Jonah," diye nefes aldım.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Vücudun bugün çok zorlandı ve ben de o kadar yorgunum ki nazik olabilir miyim bilmiyorum."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum. Bana karşı nazik olma. Bunu kaldırabileceğime, üstesinden gelebileceğime güven."

Vücudunun istekleriyle ve bana karşı dikkatli olma ihtiyacıyla savaşıarak alçak sesle hırladı.

"Bana güvendiğini göster," dedim. Bir sonraki hamlesinde ıslak kıvrımlarımın arasına girmesi için sikinin başını eğdim.

Çenesinin gerildiğini gördüm. Bir eliyle beni ensemden yakaladı. "Sana zarar vermeme izin verirsen sana çok kızacağım."

"İkimiz de bununla başa çıkacağız," diye söz verdim, kalçalarımı öne doğru ittim, böylece yerinde çentiklendi. "Al beni. Göster bana."

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi ve beni masanın üzerine yatırdı. Sonra sikini kaygan etime sokup çıkarıyordu. Bana sahip oluyordu. Beni sahipleniyordu.

Beni boynumdan tuttu, içime girerken alnımızı sıkıca bastırdı.

"Sessiz ol," diye uyardı. "Bu kapının hemen dışında, sikime boşaldığında çığlıklarını duyabilecek yaklaşık elli kişi var, Shelby."

Bedenimi kullanırken omuzlarına yapışarak hıçkıra hıçkıra cevap verdim. Çok çökmüş hissettim. Sanki bedenim ve ben artık yabancı değilmişiz gibi. Sanki Jonah bana vücudumun alabileceği zevki nasıl bulacağımı öğretmişti.

"Daha geniş, bebeğim," diye homurdandı dizlerim bükülüp kalçalarına kapandığında. Ne güzel bir tablo oluşturmuştuk. Tamamen giyinik ve birbirimizin içine girmiştik.

Nefes nefese. *Daha fazlası* için yalvarıyordum. İticiliği arttıkça göğüslerim zıplıyordu. Şu anda bedenlerimizde meydana gelen düzinelerce fizyolojik tepkiyi sayabilir ve tanımlayabilirdim. Ama bu adam için hissettiklerimi sadece bilime atfedemezdim.

Elemental ve sihirliydi. Egzotik ve ev gibiydi.

Tutuşunun sıkılaştığı yerde boynum acıdı. Ve ikimizin de peşinde olduğu şeyin ilk parıltılarını hissettim.

"Shelby," diye ısırıldı. Bu sabırsızlık, kendi biyolojik dürtüsü ön plana çıksa bile beni tatmin etme ihtiyacı. Bu beni mahvetti. Jonah beni seviyordu. Her zaman benimle ilgilenmek isterdi.

Ben de onun için aynısını yaptım.

Boştaki eliyle açıkta kalan etimi buldu, hevesli parmaklarını o sıkı sinir yumağının üzerinde dans ettirdi.

"Evet," diye tısladım. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ben kırıldıktan sonra bile. O kırıldıktan sonra bile.

Boşaldığını hissettim. Beni içten içe boyarken orgazmının sıcak telaşını hissettim.

Yumuşakça homurdandı ve tekrar tekrar içime doğru esnedi. Ben de onunla birlikte sürdüm, aç kaslarım onun etrafında açılıp kapanıyordu.

"Seni seviyorum," dedi, sesi düzensiz, nefesi düzensizdi. "Seni seviyorum Shelby. Benim olacağını söyle. Böyle bir düğün istiyorum. Senden çocuk istiyorum. Hayatımın geri kalanını senin yanında geçirmek istiyorum."

Tabii ki. Tabii ki. Kalbim içimde davul gibi çalıyor, bir şarkı gibi titreşiyordu.

"Evet, Jonah. Hepsine evet."

JONAH

"T

Şapka hayatımda yaptığım en Bodine şeydi," diye itiraf ettim Shelby'ye, kıyafetlerimizi düzeltmeye çalışırken. Shelby'nin saçları tam bir "yeni seks yapmış" felaketiydi,

ve buna bayıldım. Ama onun ailesi dışarıdaydı, benim annem de öyle. Ve insanlar için mevcut olan en iyi orgazm çiftini yaşamış gibi görünerek buradan kasıla kasıla çıkmak kötü bir davranıştı.

"Ne? Kızının düğünü sırasında kasaba şerifinin bahçe kulübesinde seks yapmak mı?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu gece kendimi biraz Bodiney gibi hissediyorum."

"Belki aydan ya da düğünden ya da cin yüzünden. Ama Shelby, tatlım, sonbahar, kış ve seninle geçireceğim diğer tüm mevsimler için oldukça heyecanlıyım."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Bir kızı nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Sen gidip bize birkaç cin tonik getirsen, ben de bizi buradan çıkaracak bir plan yapsam, böylece eve gidip biraz daha kutlama yapabilsek nasıl olur?" Ben önerdim.

Yanağıma bir öpücük kondurarak cevap verdi. "Memnun olurum, şekerim."

Boktan bir sırtışla damadı aramaya koyuldum ve onun yerine kıyametin koptuğunu gördüm.

Gibson, Misty Lynn'i kolunun ucunda tutuyordu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Bana bir şans daha ver Gibs," diye feryat etti, göz kalemi gözlerinin altına bulaşmıştı.

"Birinin o kıza çaresizliğin çekici olmadığını söylemesi gerekiyor." Belediye Başkanı Hornsbladt tatlı çayına doğru iç çekti.

"Ne cüretle kardeşimin ve en iyi arkadaşımın düğününü mahvetmeye çalışırsın?" Scarlett hırladı. "Senin aptal kışını davet etmenin bir hata olduğunu biliyordum. Ama hayır, nazik olmak zorundaydık."

"Bowie ve Cassidy nerede?" Belediye Başkanı Hornsbladt'a sordum.

"Yeni evlilerin gözlerinde belirgin bir ışıltı vardı ve yaklaşık beş dakika önce geceyi bitirdiler. Sanırım aileleriniz onları dışarıda el sallayarak uğurluyor."

En azından gelin ve damat Misty Lynn'in çöküşüne şahit olmadılar.

"Hadi Gibs. Aramız her zaman çok iyiydi," diye mırıldandı Misty Lynn. Sarhoşluktan darmadağın olmuştu. Elbisesi çimen lekeleriyle kaplıydı ve saçları baloda yaptığı topuzdan fırlamıştı.

"Asla olmayacak, Misty Lynn," diye hırladı Gibson. Gibson onu bıraktı ama Misty Lynn bir geminin kayıtsız gövdesine yapışmış muhtaç bir midye gibi ona yapıştı.

"Jameson, Jonah? Bir adama yardım etmek ister misin?" Gibson onu yerinden oynatmaya çalışırken dişlerini sıkarak sordu.

"Oh, sana yardım edeceğim," dedi Scarlett ve Misty Lynn'in saçlarından bir avuç yakaladı. "Şimdi beni iyi dinle, Misty Lynn. Kardeşim için asla yeterince iyi olamayacaksın. Ve artık babanla Jonah'nın annesi ciddileştigiğine göre, onu vıcık vıcık çarşaflarına çekmeye çalışamazsın. Evlenirlerse akraba olursunuz. Kardeş olursunuz."

"Bu doğru değil!" Misty Lynn uludu. Sarhoş olsa bile, en azından genetiğin nasıl işlediğine dair bir fikri vardı.

"Bütün kasabanın önünde kendini aptal yerine koymayı bırak da biraz kendine saygın olsun!" Scarlett diğer kadının saçlarını tutarak konuştu.

Misty Lynn Scarlett'e bir yumruk attı ama ıskaladı. Scarlett saçını tutmayı bıraktı ve rakibinin sallanışını izledi.

"Hepiniz kendinizi çok yüksek ve güçlü sanıyorsunuz. Ama değilsiniz!" Misty Lynn mırıldandı. "Baban bir katildi ve annen de bir ezikten başka bir şey değildi. İnsanlar senin için üzülüyor. Sana acıyorlar," diye tükürdü. "Ve biliyor musun? Hepsi içten içe bir gün birinin damarına basacağından ve patlayacağından korkuyor. Tıpkı baban gibi."

Benimle yüzleşene kadar çemberimizin etrafında yavaşça döndü. "Ve sen. Baban seni istemedi bile. Yine de burada artıklar için yalvarıyorsun."

Shelby soğukkanlılıkla, "Misty Lynn, bu kadar yeter," dedi. Her iki elinde de birer içki vardı.

"Oh, daha yeni başlıyorum," diye alay etti Misty Lynn. "Ben sadece buradaki herkesin söylemeye korktuğu gerçeği söylemeye devam edeceğim. Gibson'ın her zaman birini öldürmekten beş saniye uzaktaymış gibi göründüğünü. Ya da Scarlett'in tıpkı babası gibi içki sorunu yaşayacağını."

"Misty Lynn," dedi Gibson. Sesi bir kırbaç şaklaması gibi patladı. "Beni dinle. Bir daha asla birlikte olamayacağız. Senin sadece bir kullanıcı olduğunu anlayamayacak kadar genç ve aptalken seninle geçirdiğim her an için pişmanlık duyuyorum."

Adam ona vurmuş gibi sendeleyerek geri çekildi. "Öyle demek istemediniz Gibson Bodine."

"Birine karşı gerçek duygular beslemenin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorsun," dedi Gibson, yüzü bir hayal kırıklığı maskesine dönüşerek. "O zavallı Rhett Ginsler'ı sıkıldığın zaman bir kenara atmak için peşinden sürüklüyorsun. Bu hiç seksi değil. Çekici değil. Bu çok üzücü. Sen çok üzgünsün. Sana tahammül ediyorum çünkü sen bir Bootlegger'sın. Çünkü birlikte büyüdük. Ama benim için asla daha fazlası olamayacaksın."

"O zaman siktirin gidin," diye bağırdı. "Hepinizi sikeyim, aptal ezikler!"

Müzik yeniden başladı ve tüm tanıkların konuşmaları da öyle. Bootleg'in bir düğünde gördüğü en çılgınca şey değildi bu. Hem de hiç.

Misty Lynn döndü ve tökezleyerek bahçeden çıktı. Shelby bana özür dileyen bir bakış attı ve içkileri boş bir masaya bıraktı. Misty Lynn'in kaçtığı yöne doğru ilerledi.

Belki iyi bir psikolojik konuşma yardımcı olabilirdi. Bundan şüpheliydim. Ama Shelby kimseyi acı içinde görmekten hoşlanmazdı. Misty Lynn gibi insan yiyen bir canavarı bile.

Bowie ve Cassidy'nin gerçekten gittiğinden ve eve dönerken yanlışlıkla sarhoş Misty Lynn'e çarpmadıklarından emin olmak için önce evin önünü kontrol ettim.

Annemi meşe ağacının altında Jimmy Bob ile kucaklaşırken gördüm. Şerif Tucker ve Nadine yürüyüş yolunda kol kola geziniyorlardı. Yeni evliler yoktu, Misty Lynn yoktu.

Misty Lynn'in az önce epik bir sahneye neden olduğu haberini ebeveynlere veren kişi olmak istemediğim için garaj ile ev arasında tekrar eğildim.

"Akşam yemeği ve gösteri," dedi Jameson yanımda belirerek. İyi bir kardeş gibi bana bir bira uzattı.

"Gibs iyi mi?" Ben sordum.

"yle görünüyor. şimdiye kadar onun çılgınlıklarına alışmıştır."

Shelby için arka bahçeyi taradım. Bir masanın üzerinde el çantasını ve başka bir masanın üzerine bıraktığı iki içkiyi gördüm.

"zellikle birini mi arıyorsun?" Jameson izdi.

"Shelby," dedim. "Biz resmi bir şeyiz. Kalıcı gibi."

Beni sırtımdan alkışladı. "Tam zamanında."

"Erkeklerin bağlanmaktan kaçınması gerekmiyor mu?" şaka yaptım.

"Sadece aptal olanlar. Buralarda hepimiz, hayatının geri kalanında senin saçmalıklarına katlanmaya hazır biriyle eşleşmekten daha iyi bir şey olmadığını biliyoruz. Yani buralarda takılacak mısın?"

Başımı salladım. "Evet. Evet, yleyim. Shelby de yle. Annem de buraya yerleşmeyi düşünüyor."

"Hayır, lanet olsun?" Jameson düpedüz heyecanlanmış görünüyordu.

"Evet. Clarabell ile Moonshine'ı yönetmek için görüşüyor."

"Annen mi?" Gibson arkadan yaklaştı ve konuşmaya katıldı.

"Evet. Hey, Shelby'yi gördün mü?" Ona sordum.

Gibs, "Dişi canavarı yatıştırmak için Misty Lynn'in peşinden gittiğinden beri değil," diye espri yaptı.

Bir şey hissettim. İçimde küçük bir sinir fırtınası koptu.

"Onu bulmaya çalışacağım. Bisikletin üzerindeyken olanlardan sonra karanlıkta dolaşması hoşuma gitmiyor."

Gibson kaşlarını çattı. "Ara

onu." "Muhtemelen aşırı tepki

veriyorum." "Ara onu," diye

ısrar etti.

Telefonumu çıkarıp aradım.

"Neler oluyor? Misty Lynn'in ona yumruk atacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Jameson sordu.

Shelby'nin zil sesini duydum ve onun debriyajından geldiğini anlamadan önce kısacık bir umut hissettim.

Gibson güverteden indi ve debriyajı aldı. Açtı. Dondu kaldı, sonra sert bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Jonah."

Ses tonundan iyi olmadığını anlamıştım. Bir soru bile soramadan kağıdı elinden kaptığım gibi güverteden indim.

Bir taslaktı. Shelby'ye çok benzeyen bir kadının karakalem çizgileri. Çıplak bir kadın. Altında "Yakında görüşürüz." yazıyordu.

Gibson peşimde, ön bahçeye doğru yola çıktım. Jameson da onun. "Sizin neyiniz var böyle?" Jameson iyi huylu bir şekilde sordu.

İşte o zaman çılgılığı duyduk.

Parmaklarının arasından sızan kan peroksit sarısı saçlarını pembeye çevirirken elini başına götüren Misty Lynn arka bahçeye doğru tökezledi. "Polisleri arayın. Shelby'yi kaçırdı!"

Şerif Tucker, Nadine ve annem evin arka kapısından dışarı fırladılar ve arka bahçede bir kargaşa başladı.

"Sorun nedir?" diye sordu şerif. Ama ben caddeye doğru koşuyordum.

SHELBY

Iki şişe şarap baş ağrısı vardı ve vücudumun geri kalanı Bootleg Springs Dört Temmuz geçit töreni tarafından ezilmiş gibi hissediyordu.

Burası garip kokuyordu. Nemli, yakın.

Bahçe kulübesi mi? Hayır. Orada iyi şeyler oldu. Burası farklı bir yerdi.

Çok karanlık.

Başım ağrıyor.

Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Hatırlamaya çalıştım, anıları ortaya çıkarmak için mücadele ettim. Jonah beni sevdiğini söyledi. Bowie ve Cassidy evlendi. Misty Lynn... Orada bir şey vardı. Kötü bir şey. Bir şey yapmıştı. Ama ne yapmıştı?

Cam kırılma sesini hatırladım. Ah. Gibson'ın kamyonetinin camını kırmış ve içini karıştırıyordu. Söylediği gerçeğin intikamı.

Onu durdurmaya çalışmıştım.

Gözlerimdeki sersemliği silmek için kollarımı hareket ettirmeye çalıştım. İşte o zaman onları hareket ettiremediğimi fark ettim. Ama hareket ediyordum. Daha doğrusu bedenim uzayda yolculuk ediyordu. Hareket.

Bir araba mı? Duyularım hala tamamlanmamış bir resim sunmak için yavaşça bir araya geliyor.

Başımdaki ağrı iyice arttı ve bunun normal bir baş ağrısı olmadığını anladım.

Bir motorun gürültüsünü duyabiliyordum. Engebeli zeminden geçerken aracın sarsıntısını hissedebiliyordum.

Ne olduğunu ya da nerede olduğumu bilmiyordum ama başımın belada olduğunu biliyordum.

Eski, yıpranmış frenlerden yorgun bir gıcırta geldi ve sallanma durdu. Motor durdu ve korku omurgama doğru tırmandı.

Metalik bir tıkırtı ve daha fazla çığlık duydum.

"Merhaba, Shelby."

Oh, Tanrım. Beni buldu.

Beni bagajdan çıkardığında gevşek kalmayı başardım. Nasıl bağlandığımı, nerede olduğumu anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Nasıl kaçacağımı.

Bu sefer iyimser, üniversiteden yeni mezun olmuş, saf bir sosyal hizmet uzmanı değildim. Hayır. Ben Shelby Thompson'dım, tez ve triatlon bitiricisi, Jonah aşığı, köpek annesi ve Bootlegger.

Savaşmadan yenilmeyeceğim.

Bileklerimi arkamdan bağlayan bir fermuar gibi hissettim ve taşınırken kalçalarımın arkasını okşayan el yerine tenimi ısırarak sert plastiğe odaklandım.

Tahta üzerinde ayak sesleri vardı ve sonra uzun, yavaş bir gıcırta. Bir çeşit kapı mı?

Beni ters çevirip bir sandalyeye oturttu. Korku ve adrenalin tüm bedenimi titretiyordu.

"Uyanık olduğunu biliyorum Shelby," dedi ses sakince. Ve sonra aniden ışık belirdi.

Kapüşonu yüzümden çekti ve onu tek bir ampulün donuk sarı ışığında gördüm. Artık daha büyüktü ve -Tanrı yardımcım olsun- daha da iriydi. Her zaman büyük bir çocuk olmuştu. Şimdi kocaman bir adam olmuştu.

Bir kulübedeydik, aslında bir baraka. Duvarlarda boşluklar ve daha iyi yıllar görmüş uyumsuz mobilyalar vardı. İçerisi sıcak ve havasızdı.

Bandı dudaklarımdan söktüğünde acıdı. "Seni seviyorum" diyen dudaklarım. Birkaç saat önce Jonah'ı öpen ve sözler veren dudaklar.

"Merhaba Christian," dedim sessizce.

Paslı hafıza bankalarını karıştırdım. Christian Harrell. Saldırganlık, sanrılar, paranoya ve takıntılı davranışlar.

Ailesi, lisans eğitimimi tamamladıktan sonra birlikte çalıştığım ilk ailelerden biriydi. Teşhisler genellikle ergenlik çağında konmaz, ancak Christian şizofreninin erken belirtilerini gösteriyordu. Teşhisi şöyleydi

vaka görevlisini ölümcül şekilde bıçaklamaya teşebbüs etmesinin ardından tutuklu bulunduğu akıl sağlığı tesisinde resmen açıklandı. Ben.

Suçlu ama akıl hastası. Ve çocuk olduğu için on sekiz yaşına gelene kadar bir hastaneye kapatılmıştı. Ailem her şeyi arkamda bıraktığımı, bir kutuya koyduğumu ve ellerimi sildiğimi düşündü.

Böyle düşünmelerini tercih ederdim. Ama o zamandan beri takip ediyordum. Hayatınızı sona erdirmeye çalışan biri hâlâ hayattaysa yapacağınız şey budur. İzlersiniz ve beklersiniz.

Ailesiyle birlikte düzenli olarak bir terapistle gittiği ve ilaç tedavisinin takip edildiği Illinois'e taşındı. Bir markette çalışıyordu. Ve şimdi önümde çömelmiş, bir bıçakla oynuyordu.

Bıçakları severdi.

"Kötü bir kız oldun, Shelby." Sesi duyunca irkildim. Son seferinde çocuktu. Ama artık bir erkekti. "Benden saklandın. Kendini pazarlıyordun. İzliyordum. Seninle işim bittiğinde ne yapacağımı biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Oda arkadaşını bulacağım." Bıçağın ucunu yanağımda gezdirdi. "Seni benden alabileceğini sandı."

"Annen nasıl, Christian?" Aniden sordum. Onu konuşturmak için. Dikkatini bıçaktan uzaklaştırmak için. Annesiyle her zaman yakın olmuştu. Onun koruyucusuydu. "Nerede olduğunu biliyor mu?"

Nerede olduğunuzu bilen var mı? Nerede olduğumuzu?

"Annem benden çalışıyor. Odamdan para alıyor." Bıçağı tutan eliyle başının arkasını kaşıdı.

Sanrılar. İnsanların kendisinden bir şeyler aldığına dair düşüncelerle ilgili her zaman sorun yaşamıştı.

"Annem çalışıyor," diye tekrarladı.

"Burada olduğunu biliyor mu?" Bastırdım.

Güldü, akli başında olmayan, insanlık dışı bir ses. "İlacını getirdin mi?" diye sordum.

Aniden ayağa kalktı, benim alanıma girdi, alnını benimkine dayadı. "Bu ilaç değil. Beni kontrol etmeye çalışıyorlar," diye tısladı.

Terlemiş ve titriyordu ve umutsuzluğun ilk yalamasını hissettim. Onu bundan vazgeçiremezdim. Onu ikna edemez ya da gitmeme izin vermesini sağlayamazdım. Hayatım için savaşmak zorunda kalacaktım. O akıl hastasıydı. Ve ben de

Kulübenin kirli penceresinden sızan ışığı değiştirmeye başlayan gün doğumunu görmek istiyorsam ona zarar vermek zorundaydım.

Dışarıda bir şey titredi. Bir gölge. Hareket eden bir şey.

Saçmalık. Burada ayılar var mıydı? Önce Christian'la sonra da bir ayıyla mı savaşıacaktım? Bir kız hiç rahat edemez mi?

Geri çekildi ve bıçakla havayı keserek tutarsızca sayıklamaya başladı.

Tamam, derin nefes al. Ellerimi bağlamıştı ama ayaklarımı bağlamamıştı.

Bu iyi bir şeydi. Fermuarlı bağ da iyiydi. Ama o bıçağı uzaklaştırmam gerekiyordu.

Kravatı çözüp kapının kilidini açmama yetecek kadar uzun süre ondan uzak durdu.

Zor. Evet, zor. Ama imkansız değil. Bugün lanet bir triatlonu tamamlamıştım... dün mü? Şimdi 22 yaşımıdakinden daha hızlıydım. Daha güçlüydüm de.

Bunu daha önce de denemişti ve ben kazanmıştım.

Yine kazanmak zorundaydım. Şafak söküyordu.

Yumuşak ışık karanlığı kovalıyordu.

Nereye koştuğumu görebilmek için ışığa ihtiyacım vardı. *Kulübeden çıkmaya odaklan,* dedim kendime.

"Birlikte olmalıydık, Shelby. Ama bana bunu sen yaptırdın. Sana zarar vermemi sağladın. Ve artık çok geç," diye öfkelendi.

Bana ters vuruş yaptı, ki filmlerde bundan hep nefret etmişimdir. Aşağılayıcı, onur kırıcı hissettirirdi. Gerçekte ikisi de vardı ve çok acıyordu. Yüzüm acıyordu.

Görüşümü temizlemek için başımı salladım. Gölge yine penceredeydi. Ama bu sefer, sadece bir gölge değildi.

Kirli camın arkasından dikkatle bakan bir yüzdü.

Henrietta VanSickle.

Kalbim göğsümde çarptı. Yalnız değildim. Bu sadece bana bağlı değildi. O ne yapacaktı? Ben ne yapacaktım? Tüm olasılıklar için on yedi plana ihtiyacım vardı. Yardım mı çağırıyordu? Bir şaşırtmaca mı yaratıyordu? Filmlerin aksiyon sahnelerinde insanlar nasıl oluyor da niyetlerini iletiyorlar mı?

Tanrım, yüzüm acıdı.

Düğüncelerim karmakarışık ve onları yavaşlatmak için elimden geleni yaptım. Christian'ı geçici olarak etkisiz hale getirmeli, fermuarı kırmalı ve ön kapıdan çıkmalıydım. Bu nazik olamayacağım ve ıskalayamayacağım anlamına geliyordu.

"Beni nasıl buldun, Christian?" Yüksek sesle söyledim. İşler kötü giderse, en azından Henrietta'nın yetkililere verecek bir ismi olacaktı.

"Adam," dedi. "Adam. Adam." Şimdi bunu söylüyordu.

"Bir adam sana beni nasıl bulacağını mı söyledi?" Neyin hayal, neyin gerçek olduğunu bilmiyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Neden? *Neden?*" diye kükredi. "Çünkü sen hep benimdi ve sen buna karşı koymaya devam ettin. Bunu kabullenemedin."

Tekrar yüzümdeydi. Bıçak bu kez boğazıma dayanmıştı. Ucunun derime battığını, kanın sıcak tepkisini hissettim. Bıçağı yavaşça, sığ bir şekilde boynumda gezdirdi. Nefesimi tuttum. Yanlış bir hareket ve-

Cam kırıldı.

Başını boynunun üzerinde döndürdü, bıçak neyse ki etimden birkaç santim uzaklaştı. Kendimi savunma eğitmenimin ayağa kalkıp alkışlamasını sağlayacak bir içgüdüyle hareket ettim. Geriye doğru eğilerek başımı öne doğru attım ve Christian'ın yüzüyle birleştim.

Aman Tanrım. Çok acıyor. Eğer başımın ağrması durursa, bu bir mucize olur.

Ayağımla saldırdım. Ayakkabılarım hangi cehennemdeydi? İyi ve temiz bir atış değildi. Ama işe yaradı ve bıçağı yerde sektirdi.

Bir sonraki tekmem kasığına geldi ve o düşerken ben de sandalyeden kalktım. Bacaklarım jöle gibiydi. Ama onun ulaşamayacağı bir yere adım atmayı ve kapıya doğru gitmeyi başardım. "Kaçın!" Kırık pencereden kahramanım Henrietta'ya bağırdım.

Düğmeye uzandım, ancak hiçbir şey olmayınca hâlâ bağlı olduğumu hatırladım.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Öne doğru eğildim ve Christian'ın elleri ve dizleri üzerine kalkmasını izledim. Yaralı bir hayvan gibi uluyordu. Daha fazla zaman kazanmak için onu tekrar tekmelemeli miydim, bilmiyordum.

Ama kapıyı açmam gerekiyordu.

Dişlerimi sıktım ve bileklerimi sırtımdan uzaklaştırdım. Daha önce sahip olduğum omuz esnekliği, zayıflatıcı bir sertlikle engelleniyordu. Bileklerimi sertçe sırtıma doğru indirdim. Tanrım, bu acıttı ve işe yaramadı.

Christian yere kan tükürdü ve bana doğru sürünmeye başladı.

Ellerimi tekrar yere vurdum ve bu sefer bağı kopardım. Titreyen ellerim ön kapının kilidini açmaya çalışırken bir karmaşa yarattı ama kapıyı açmayı ve arkamdan çarpmayı başardım.

Bir saniye sonra kapıya vurduğunu duydum.

"Kaçın!" Henrietta'nın hâlâ bölgede olma ihtimaline karşı tekrar bağırdım. Yere doğru iki adım atarak havalandım. Ön kapı arkamda patlayarak açılırken ayaklarım yere çarptı. Bakmak için durmadım.

Sadece koştum.

Q. Favori bir Bootlegger'iniz var mı?

HENRIETTA VAN SICKLE: Arkadaş ilişkilerinde iltimas pek teşvik edilmese de Gibson Bodine'den bahsetmezsem kesinlikle ihmalkâr davranmış olurum. İkimiz de iyi bir sessizlikten rahatsız olmayız. Huysuzluk ve antipati katmanlarının altında atan sıcak bir kalbi vardır. Ona güvenebilirsiniz. Ve sonuçta en önemli şey de budur. Tutarlılık. Sadakat. Gibson her zamanın tanımıdır.

SHELBY

I beni kovalayan deli bir adamla bilmediğim bir ormanda çıplak ayakla koşmanızı tavsiye etmiyorum. Sıfır yıldız. İki başparmak da aşağı.

Yoldan aşağı inmeye bağlamıştım ama Christian'ın arabada belirmesinden endişeleniyordum - Dağ Yolu'nda benimle oynayan aynı lanet araba. Bu yüzden yaklaştık yüz metre sonra patikadan kaçıp ormana girdim.

Dallar yüzüme çarptı ve Tanrı'ya sadece bir gözümü kaybetmek için kaçmamayı umdum.

Kaçışimde ninjalıkla ilgili bir şey yoktu. Ya gizlilik ya da hız vardı ve ben ikincisini seçtim. Antilop sürüsü gibi ses çıkararak ormanın içinden hızla geçtim.

"Biri yardım etsin!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Gerçekten herhangi biri!"

Arkamdan geldiğini duyabiliyordum. O benim kadar hızlı değildi ama çalılar gittikçe sıklaşıyordu ve ben de yavaşlıyordum.

Sürüş yönü olduğunu umduğum yöne doğru geri kaçtım. Eğer yaya ise, belki onu düz bir zeminde yenebilirdim.

Hava hâlâ loştu, önümü göremeyecek kadar loştu.

Devrilmiş bir ağaç beni ayağımın ortasından yakaladı ve sertçe yere düştüm.

Bugün tek yapmak istediğim bir avuç dino nugget yemek ve etrafta uzanıp korku filmi izlemektir. Çok şey mi istemiştik? Bunun yerine kendimi harap bir elbiseyle ormanda savuruyor ve Christian'dan önce birinin beni bulmasını umuyordum.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve kütüğün üzerinde topalladım.

Arkamda bir şey koptu ve onun hırıltılı nefes alışını duyabildim. Çok yakındı.

Tekrar koşmaya başladım. Büyük ve siyah bir şey çevresel görüşümde hareket etti.

  g d sel olarak, yanından geçerken baktım. Bir anlık k rk, diş ve göz parıltısı yakaladım.

"Lanet olsun!" Ayı tembelce başını bana doğru çevirirken  ı lık attım.

Adrenalinin son damlaları da sistemime boşaldı ve bir koşucuya dönüştüm. Bir başka devrilmiş ağacın üzerinden atladım ve inişte bile imi sertçe döndürdüm. Ama aylara yem olmamın imk nı yoktu.

Koşmaya devam ettim, ağaçlar patika ya da araba yolu gibi görünen bir şeyi ortaya çıkarmak için ayrılıyordu. Arkamda Christian'ın sesini duydum ve hızlandım. Bir k kreme oldu.

 lk başta ayı sandım, ama beynimin mantıklı bir kısmı onu güçlendirilmiş bir kamyonet olarak tanımladı.

Sese doğru koştum.

Farlar ormanın karanlı ını yarıp geçti. Omzumun üzerinden bakıyordum ve patikanın döndüğünü fark etmedim.

D n şe geldiğimde neredeyse kamyonun ızgarasıyla karşılaşıyordum. O kadar ani durdu ki, stop etti. Geriye doğru düştüm ve Christian üzerime geldi. Yüzüme tekrar vurdu. Sonra elleri boynuma dolandı.

O noktada her şey bulanıklaştı. Sesler vardı. Öfkeli sesler. Beni esir alan kişiye ısırdım ve pen eledim, hayatım için savaştım ve sonra aniden artık orada değildi. G  s mden bir ağırlık kalktı.

"Shelby kızım, gözlerini a  ve bana bak!" Birisi komutu şak diye verdi.

"Bir şey var..." Bo azımı temizlemeye çalışarak  ks rd m. " yi misin? Gözlerini a !"

Bir gözümü açtım ve diğerinin kanla ya da  zsuyuyla ya da ikisinin karışımıyla yapışmış olduğunu fark ettim.

Gibson bana bakıyordu. GT görüş alanıma girdi. "Bir ayı vardı," diye mırıldandım.

"Lanet olası bir ayı olduğunu mu söyledi?" GT talep etti.

"Henrietta," diye homurdandım.

"Beni aradı," dedi Gibson. "Seni bu şekilde bulduk." "O iyi mi? Ayı onu yakalayamadı, değil mi?"

Gibson, "Onu bulacağız," diye söz verdi.

"Jonah nerede?" Do rulmaya çalışarak sordum.

"Bazı işlerini hallediyor," dedi Gibson, bizden öteye bakarak.

"Olduğun yerde kal," diye ısrar etti GT. "Neredeyse ızgara yiyordun." Kamyonun tamponuna hafifçe vurdu.

"O hasta," diye fısıldadım. "Christian. Akıl hastası."

"Shelby, tatlım? İyi misin?" Jameson sulu görüş alanıma girdi.

"Başım çok ağrıyor ve çok açım. Ayaklarım da ağrıyor. Sanırım ormandaki her çapağa bastım. Jonah nerede? Ayı nerede?"

"Jonah gayet iyi," diye söz verdi Jameson.

"Nerede o?" Scarlett'in çığlığını ve daha fazla araba kapısı sesi duydum. "Scarlett!" Devlin seslendi.

Sonra siren sesleri duydum. Bir sürü. Mavi ve kırmızı ışıklarla sabah oldu. Ve Bodine'lerin kolluk kuvvetleriyle yarıştığını ve kazandığını fark ettim.

Üstümdeki yüzler itişip kakışırken ben Jonah'ın yeşil gözlerine bakıyordum.

"Merhaba," dedim usulca.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Nefes alış verişi düzensizdi. O güzel gözlerinde öfke, panik ve korku vardı.

"Ellerin neden kanıyor?" diye sordum.

"Kafan neden kanıyor?" diye karşılık verdi.

"Oh. Kan mı yoksa öz mü olduğunu anlayamadım. Hâlâ iki gözüm de var mı?" diye sordum.

"Evet. Hayatımda gördüğüm en güzel iki göz." Jonah alnını benimkine yaklaştırdı.

"Ow." Yüzümü buruşturdum.

"Üzgünüm Shelby tatlım," dedi beni kollarının arasına alarak.

"Ona kafa attım," dedim göğsüne doğru iç çekerek. Üzerinde hâlâ sağdıç gömleği ve pantolon askısı vardı. Beyazın içinde eriyen bir kan vardı. Kimin kanı olduğundan emin değildim. "Sonra bir ayı vardı."

"Buraya acil yardım ekibi çağırabilir miyiz?" Gibson sirenlerin ve yeni seslerin gürültüsü arasında bağırdı. "Sanırım kızımız beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Hey, Jonah," dedim.

"Evet, bebeğim?"

"Beni bu kadar hızlı yaptığın için teşekkürler."

"Ödümü kopardın Shelby Thompson," diye fısıldadı kulağıma, saçlarımı nazikçe yüzümden geriye doğru tarayarak.

"Beni de biraz korkuttu. Henrietta beni gördü. Camı kırdı. Sonra sen beni kurtardın."

"Gibs neredeyse seni eziyordu."

"Bu ironik olmaz mıydı? Bir kaçırılma ve cinayet girişiminden, bir ayıdan kurtul ve sonra bir kamyonet tarafından indiril." Yarım ağız bir kahkaha attım.

"Bu önümüzdeki otuz yıl boyunca komik olmayacak. O yüzden bu konuda şaka yapmaya çalışmayın."

"Affedersiniz, efendim." Üniformalı iri yarı bir kadın görüş alanıma girdi. Resmi görünümlü bir tıbbi çantayı yanıma bıraktı. "Ben bir hanımefendiyim," diye ısrar ettim.

Jonah zayıf bir kahkaha attı. "Benimle konuşuyor Shelby. Seni görebilmek için ona biraz yer açmamı istiyor."

"Beni bırakma," dedim ona yapışarak. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Nerede o?" Şerif Tucker'ın sesi yaşından beklenmeyecek kadar yorgun geliyordu ve ona söylememiz gereken çok şey olduğunu fark ettim.

"O orada," dedi Jameson. "Hiçbir yere gitmiyor."

"O..." Soruyu bitirmek istemedim. Cevabı gerçekten istemiyordum.

"Bırak da kibar bayan sana baksın, Shelby. Geri kalan her şeyi sonra düşünürüz," diye öğüt verdi Jonah.

Kulağa çok akıllıca geldiğini düşünmüştüm.

JONAH

I Hastaneye giderken Shelby ile birlikte ambulansa bindik. Sağlık görevlileri bana yaklaşık elli altı kez iyi olduğuna dair güvence verdi. Kanın çoğunlukla kafasından geldiğini söylediler.

Yara. Boğazındaki kesiğin hayati tehlikesi yokmuş.

Ama ellerim hâlâ titriyordu.

Çiğ eklemlerimi sardılar ve Shelby'yle ben morarmış gözlerimizin üzerine aynı buz torbalarını koyduk.

Adamın ormandan çıkıp kadının üzerine düştüğü o anı görmeyi bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum. Sevdiğim kadını bu dünyadan yok etmeye niyetlenmişti. Bunu aşmak, gözlerimi her kapattığımda görmemek uzun zaman alacaktı.

Ama Shelby'nin sanki onun kahramanıymışım gibi bana gülümsemesine bakmak yardımcı oldu.

Onu kızın üzerinden çektim, sürükledim ve hissettiğim öfkeyi üzerine boşalttım.

Birkaç şanslı vuruş yapmıştı ama eşit bir maç değildi. Jameson beni onun üzerinden sürükledi, gerçi o sırada bundan pek memnun değildim. Ama Christian hâlâ hayattaydı ve şimdi polis gözetimindeydi.

Shelby'yi nasıl bulduğu gibi sorulara cevap vermiyordu ama içimde Şerif Tucker'la görüşmek istediğime dair bir şüphe vardı.

Shelby'yi acil servisteki bir odaya götürdüler ve personel onu dürtüp dürtükleyip milyonlarca soru sorarken ben de köşedeki bir sandalyeye yerleştim. Testler arasında elini tuttum.

Karar: Bir beyin sarsıntısı, bir ton morluk ve triatlondan kalan ağrılar.

"Shelby!" James ve Darlene kapı aralığında durmuş, sedyedeki kızlarına bakıyorlardı.

"Merhaba çocuklar," dedi neşeyle.

Thompson'lar Shelby ile uğraşırken Şerif Tucker'ı dışarıda gördüm ve izin istedim.

Şerif Tucker bana bir fincan kahve uzatırken, "Yaklaşık bir saat önce annenle uzun bir sohbet yaptık," dedi. "Devam eden bir soruşturmayla ilgili bazı ilginç teorileri vardı."

"Benim de kendime göre birkaç teorim var," dedim bir yudum alarak. "Mühürlü bir kayıttı," dedim ona. "Kaç kişinin mühürlü kayıtlara erişimi var?"

Şerif bana "Shelby'nin mühürlü bir kaydı var," diye hatırlattı. "O kadar da zor olamaz."

"Ama bunu diğerlerine ekle. Birisi Abbie Gilbert'ı öldürdü. Birisi Cece Benefiel'i ifadesini geri almasını ve evini terk etmesini sağlayacak kadar korkuttu. Bu kalıntılar Callie Kendall'a ait değil ama biri raporu değiştirmiş. Harrell onu bir adamın gönderdiğini söyledi. Bence o adam Yargıç Kendall'dı. Belki de kendi kirli işlerini yapmamıştır," dedim şerif tartışmaya başlamadan önce. "Belki de kirlenmekten çekinmeyen adamları vardır."

Şerif Tucker sanki cevapları arıyormuş gibi kahvesine baktı. "Çocuk ilaçlarını kullanmıyordu. Halüsinasyonlar ve sanrılar onun teşhisi için yaygındır."

Hayal kırıklığı kanımı kaydattı. "Bak, elimizde en ufak bir kanıt olmadan yığınla şüphe olduğunu biliyorum. Ama bu senin işin. Bu noktaları birleştireceksin. Bir yerlerde hata yaptı ve onu yakalamanız gerekiyor."

"Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa-" Şerif eğildi ve sesini alçalttı. "Herhangi bir parçası bile doğruysa, çok tehlikeli bir kişiyle karşı karşıyayız demektir. Ve ben bunu araştırırken senin ve ailenin geri kalanının sessiz kalacağına güveniyorum. Eğer bu piçi bir kafese tıkacaksak, bu her T'nin üstünü çizdiğimiz ve her I'nın altını çizdiğimiz için olacak. Hücrenin kapısı kapanana kadar davayı parça parça inşa edeceğiz, anladın mı?"

Şerif Tucker bize inandı. Anneme inandı. Ve ilk defa her şeyin yoluna gireceğine inandım.

İnanılmaz bir minnettarlıkla başımı salladım. "Sana söz veriyorum. Ailem bu işe burnunu sokmayacak. Gerçeğin ortaya çıkmasına çok şey bağlı."

"Güzel. Şimdi, bir uyarı. Gibson ve Scarlett işinizi kolaylaştırmayacak. Babaları gibi asabidirler. Yapman gerekecek

Bunun sızmammasının ne kadar önemli olduğunu onlara anlat. Çünkü gerçeğin bir fısıltısı bile olsa, Christian Harrell'i Shelby'nin peşine kim gönderdiyse tekrar deneyecektir."

Başımı salladım. Gibs ve Scarlett'i hizada tutmak için ne gerekiyorsa yapardım, eğer bu Shelby'nin güvende kalması anlamına geliyorsa. "Kimsenin onun güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

"Sen iyi bir adamsın, Jonah. Tıpkı kardeşlerin gibi," dedi.

"Düğünü senin için mahvettiğim için özür dilerim," dedim.

Bıyıkları seğirdi. "Kızım dün gece hayatının aşkıyla evlendi. Görebildiğim kadarıyla, Misty Lynn'in kardeşin üzerindeki planları dışında hiçbir şey mahvolmadı."

Onun tıslama krizini tamamen unutmuştum. "Hayatta kalacağına dair içimde bir his var." "Zaman ayırdığın için minnettarım Jonah," dedi yine iş konuşarak. "Şimdi, neden kızını alıp eve götürmüyor musun? Sokaktaki söylentilere göre bir saat içinde taburcu olacaktı."

"Teşekkür ederim, efendim."

Şerifin tahminine göre Shelby bir saat sonra taburcu edildi. Beyin sarsıntısı geçirmiş, çok fazla morarmış ve midesi çok boştu.

Onu arabaya bindirirken, "Her şeyi hesaba katarsak, kendimi oldukça iyi hissediyorum," diye cıvıladı.

"Her şey düşünüldüğünde, sen de oldukça iyi görünüyorsun," dedim, burnunun ucunu öpmek için eğildim. Berbat görünüyordu. Gözü şişmiş ve morarmıştı. Boğazı sargılıydı. Kollarının her yerinde morluklar vardı ve her hareket ettiğinde yüzünü buruşturuyordu.

Scarlett, Shelby'nin kıyafetlerini değiştirmiş, şort ve Enjoy the Journey tişörtüyle geldi. Geri kalanımız hâlâ buruşuk, kanlı düğün kıyafetlerimiz içindeydik.

Shelby, "Ailem Gibson'ın Henrietta Van Sickle'ı bulduğunu ve onun iyi olduğunu söyledi," dedi. "O benim hayatımı kurtardı. Bir ayı tarafından yenmediği için çok mutluyum."

"Şu ayı hakkında-" diye başladım.

"Jonah, açlıktan ölüyorum," diye yakındı. "Kulübedeki seks sayesinde dün akşam yemeğinde zar zor bir şeyler yedim - bu kısmı Şerif Tucker'a itiraf etmek zorunda kaldığımı söylemiş miydin? Utanç verici. Beni eve sürükleyip yatağa yatırmak istediğini biliyorum ama yemek yemezsem

Yakında vücudum açlık moduna geçecek ve yağ depolamaya başlayacak ve bu da muhtemelen bir alevlenmeyi tetikleyecek."

İçimi çektim ve başımı koltuğa yasladım. Çok yorulmuştum. Ama ailece oturmak ikimizin de ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Bir gözümü açtım ve gösterge panelindeki saate baktım. "Düğün kahvaltısına yetişecek kadar vaktimiz var."

"Yaşasın!" dedi. "Ow."

"Yemek yemene yetecek kadar kalacağız ve sonra doğruca eve gideceğiz ve en azından önümüzdeki altı yıl boyunca yanından ayrılmayacağım."

"Kulağa adil geliyor," dedi parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek.

JONAH

T

Brunch Club restoranı bizi meraklı gözlerden uzak, arka odaya yerleştirdi. Bütün kasaba Shelby'nin Bowie'den kaçırıldığı haberiyle uyandı.

Cassidy'nin düğünü ve sonra kahramanca yaralanarak kaçtı.

Dedikoduların akşam saatlerinde zirveye ulaşacağını hayal ettim.

Onu yastıklı kabine yerleştirdim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Jameson ve Leah Mae sol tarafımızdaydı. Scarlett ve Devlin de sağımızda. Gibson kaşlarını çatarak içeri girdi.

"Bu surat da neyin nesi?" Shelby sordu.

"Dün gece biri kamyonetime girmiş. Cüzdanım kayıp."

"Brunch bizden," diye söz verdi Jameson.

"Sanırım Misty Lynn'di," diye açıkladı Shelby. Su bardağını ona doğru ittim. "Kafama darbe aldığımdan beri hafızam biraz bulanık. Ama Misty Lynn'i sokağa kadar takip ettiğimi hatırlıyorum. Tucker'ların çiçek tarhından aldığı bir finişerle kamyonunuzun camını kırmış ve içeriyi karıştıyordu."

Ben Shelby'ye odaklanmışım ama Gibson'ın yüz ifadesinin katılaştığını fark ettim.

"Sanırım Jayme'e ihtiyacımız olacak," dedi sessizce.

Devlin saatine bakarak, "Bu sabah altı civarında onu aradım bile," dedi. "Burada olmalı-"

"Şimdi kendinizi hangi felaketin içine soktunuz, Bodines?" Aile avukatımız Jayme, siyah şehir kıyafetleriyle kasıla kasıla odaya girdi. Tasarım güneş gözlüklerini tasarım çantasına yerleştirdi ve kahve sürahisine doğru ilerledi.

George ve June onun arkasından girdiler, annem de peşlerinden.

"Bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacın olacak," diye açıkladı annem ve Shelby'yi nazikçe kucakladı. "İyi olmana çok sevindim, tatlım."

"Teşekkürler Jenny," dedi Shelby ve anneme tekrar sarıldı. "Ben de öyle. Oğlunla gurur duyuyor olmalısın."

"Ben her gün öyleyim," dedi ve eğilip bana sıkıca sarıldı.

"Siz ikiniz beni bir daha asla böyle korkutamazsınız," dedi anne moduna geçerek.

Güldüm.

"Jayme, seninle konuşmam gerek," dedi Gibson, avukatımızın dikkatini aldığı kafeinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Onun yüz ifadesini okuyan annem ayağa kalktı ve yanına gitti. "Ne oldu?" "Dün gece cüzdanım çalındı," dedi. İçinden bir şey geçmiş gibiydi.

ikisi arasında.

"Her seferinde bir kriz," diye ısrar etti Jayme. "Kaçırılma ve saldırı ile en baştan başlayalım."

"Aslında daha büyük bir kriz var," dedi Shelby. "Kesinlikle likör isteyeceksiniz."

"Bay ve Bayan Bodine kahvaltı için geldiler," diye cıvıldadı Cassidy kapı aralığından. Bowie ile el ele içeri girdiler, ikisi de yeni evli olmanın mutluluğuyla gülümsüyorlardı.

"Peki, hepinize ne oldu böyle?" Bowie ağzı açık bir şekilde Biz.

Görölmeye değer bir manzaraydık. Shelby tam olarak bir Cinayete teşebbüs kurbanı. Morarmış ve kanlar içindeydim. Jameson ve Gibs'in üzerlerinde hâlâ dün gecedten kalma buruşuk pantolon ve gömlekler vardı. Kızların makyajları dün gecedten kalmaydı ve saçlarından geriye ne kaldıysa o kalmıştı.

Cassidy, "Ya çok fena kavga ettiniz ya da biz olmadan çok fena bir parti verdiniz," diye suratını astı.

Gölmeye başlayan ilk kişi Shelby oldu ve geri kalanımız da onun arkasına takıldı.

"Lütfen biri bize ne olduğunu anlatabilir mi?" Bowie karısını odaya çekerek şöyle dedi.

Scarlett, "Bize bir tur Bloody Mary alacağım," diye karar verdi.

Pisliği ortaya dökmeden önce içkilerimizi ve yemeklerimizi yiyene kadar bekledik. "Misty Lynn'in erimesini mi kaçırdım?" Cassidy şikayet etti.

"Merak etmeyin. Eminim birileri videoya almıştır," diye söz verdi Scarlett.

"Tamam, yani Misty Lynn kendini sana atıyor, milyonuncu kez reddediliyor ve çılgına mı dönüyor?" Bowie açıklığa kavuşturdu.

Jayme gözlerini devirdi. "Burası lanet olası en tuhaf kasaba."

Leah Mae konuyu toparlayarak, "O da hışım la dışarı çıktı ve Shelby de onu takip etti," dedi. "Bu arada, bu Jonah'la ailenin kulübesinde seks yaptıktan sonraydı."

Cassidy onaylayarak, "Düğün resepsiyonunda seks, güzel," dedi.

"Her neyse, Shelby Misty Lynn'in peşine düştü ve onu Gibson'ın kamyonetine girerken yakaladı," diye devam etti Jameson.

"Bu konuda-" Gibson söyledi. Ama kimse onu dikkate almadı.

Scarlett, "Bir de baktık ki Misty Lynn avazı çıktığı kadar bağılıyor ve birinin Shelby'yi kaçırdığını söylüyor," dedi.

Tüm taraflar güvende olduğuna göre, yeniden anlatım biraz eğlenceliydi... benim dışımdaki herkes için.

Shelby Gibson'a, "Misty Lynn'i kamyonetinden çıkarmaya çalıştığımı hatırlıyorum," dedi. "Ağlıyordu ve sana bir ders vermek için bağılıyordu. Sonra her şey karardı."

"Misty Lynn'in ifadesine göre, gölgelerin arasından bir adam çıktı ve onu yere itti. Alnını Gibson'ın kamyonetine çarpmış. Adam seni yakalamış ve bayıltmış," dedi Jayme telefonundan okuyarak.

"Raporu şimdiden nasıl ele geçirdin?" Devlin sordu. Boyalı dudakları kıvrıldı. "Kendi yöntemlerim var."

Bowie ve Cassidy'ye hikâyenin geri kalanını bölüm pörçük anlattılar.

Cassidy tabağını iterek, "Yeni evlilerle ateşli bir seks yapmakla o kadar meşguldük ki bunların hiçbirinden haberimiz olmadığına inanamıyorum," dedi. "Karakola gidip haber almam gerekiyor."

"Gitmeden önce," dedim Shelby'ye bakarak. "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var."

Annem omuzlarını dikleştirdi ve Bloody Mary'sinden güçlendirici bir yudum aldı. Gibson'ın ayağı, dizinin bileğiyle kesiştiği yerde sallanıyordu.

"Hepiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?" Scarlett sordu. Dışarıda bırakılmaktan hoşlanmıyordu.

"Bu odadan çıkmıyor," diye ısrar ettim.

"Beni sinirlendirmeye başlıyorsun Jonah," diye itiraf etti Devlin.

Shelby elimi sıktı. "Ben hallederim," dedi. "Tamam, her şey June'a benimle bir yolculuğa çıkmasını teklif ettiğimde başladı..."

ON DAKİKA SONRA, Bloody Mary bardaklarının boşalırken çıkardığı hışırtı dışında odada ölüm sessizliği vardı.

"Yani Callie yaşıyor mu?" Scarlett sonunda alışılmadık derecede yumuşak bir sesle sordu.

"Geçen yıl itibariyle, evet," dedi annem dikkatle. "Ve Şerif Tucker'a tüm bunları bu sabah seni bulduktan sonra anlattım, Shelby."

"Peki ya rapor? Diş kayıtları eşleşti mi?" Leah Mae eğilerek sordu.

June, "Raporun üzerinde oynandığından şüpheleniyoruz,"

diye konuştu. Devlin, "Bunu kabul etmek çok zor," dedi.

"Altı Bloody Mary'ye daha ihtiyacım olacak," dedi Jameson.

"Yani babam... ona zarar vermedi." Scarlett unutulmuş waffle tabağına baktı.

Annem yumuşak bir sesle, "Baban onun hayatını kurtardı," dedi.

"Ona bunu yapanın yargıç olduğunu mu düşünüyorsun?" Cassidy sordu. İçindeki polisin, yaz arkadaşını kaybetmiş kızla savaştığını görebiliyordum.

"Mantıklı olan tek şey bu," dedi Shelby. "Callie eve gitmeme konusunda kararlıydı. O güçlü bir pozisyonda. Christian'ın mühürlü dosyasına erişimi vardı. Eminim onun için kirli işler yapacak adamları vardır. Callie kasabaya gelip gerçeği söylerse büyük kaybeder. Federal yargıçlığa veda edebilir. Callie'nin ölü kalması onun için daha iyi olur."

"Unutulmaması gereken en önemli şey, şu anda her şeyin ikinci dereceden olduğudur. Sabırlı olmalı ve kolluk kuvvetlerinin işlerini yapmalarına izin vermeliyiz," diye ısrar ettim, şerifin uyarısını hatırlayarak.

"Şimdiye kadar çok iyi iş çıkardıkları için mi?" Scarlett tersledi. "Alınma Cass. Sadece şu anda bir sürü duygunun üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Anlaşıldı." Cassidy başını salladı.

"Şerif Tucker bize inanıyor. Callie kaybolduğundan beri bu olay hakkında kimsenin bilmediği kadar çok şey biliyor," diye hatırlattım onlara.

"Onu bir şekilde yakalayacağız."

"Ve bunu yaptığımızda belki Callie geri gelebilir," dedi annem usulca.

"Bunun için yeterince votkası olmayan bir yerden konuşuyorum," dedi

Jayme

"Hepinize Yunus'u dinlemenizi şiddetle tavsiye edeceğim. *Sakin*

bu soruşturmaya herhangi bir şekilde müdahale edemezsiniz. Yargıç Kendall'ı şehir merkezinde yapışkan çörek alırken görürseniz, yüzünüze pasta kadar güzel bir gülümseme yapıştırın. Çünkü içinizden biri harekete geçip onu uyarırsa, kırmızı Ferragamos'uma yemin ederim ki hayatınızı bizzat mahvederim. Bu adam gerçek bir cinayetten paçayı kurtardı, sözde. Ve o çocuk aracılığıyla Shelby'nin peşine düşmüş olabilir. Eğer içinizden biri çuvallar ve adam serbest kalırsa, bir sonraki sözde kurbanı siz olacaksınız." Keskin, kırmızı bir tırnağını odanın içinde gezdirerek herkesle göz teması kurdu.

"Evet, hanımefendi," diye koro halinde konuştuk. Jayme korkunç bir kadındı. Bizim tarafımızda olduğu için çok mutluydum.

"Bu arada," diye duyurdum sandalyemden kalkarak. "Shelby'yi eve götürüyorum."

Elimi ona uzattım ve kalkmasına yardım ettim. Acıdan inlediğini duydum ve şansımızı zorladığımızı anladım. Yatağa gidecek ve ben tamam diyene kadar kalkmayacaktı.

Kolumu beline doladım, herkese karşı bir sevgi gösterisi ama onun için bir dengeleme.

Durakladı. "Oh, Scarlett? Bazı emlak seçenekleri hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Öyle mi?" Kız kardeşim canlandı.

"Evet," diye kabul ettim. "Shelby ve ben kalıcı olarak şehirde kalıyoruz. Daha büyük bir eve ihtiyacımız olacak."

"Billy Ray'in daha fazla alana ihtiyacı var," dedi Shelby bana bakarak. "Shelby'nin de özel bir ofis alanına ihtiyacı olacak."

Hırpalandığımızı, yaralandığımızı ve iyileşmesi uzun zaman alacak duygusal yaralar aldığımızı biliyordum. Ama şu anda onun gözlerine baktığımda geleceğimizin önümüzde uzandığını hissediyordum. Onun canavarı hapse girecekti. Ve yakında Bodine'lerin üzerine düşen gölge sonsuza dek kalkacaktı.

"Hadi gidip yavru köpeğimizi alalım," dedim bana doğru eğilirken. "Nerede o?" diye sordu.

"Millie Waggle onu ve Katherine'i aldı," dedim ona.

Yemek odasının kapısı açıldı ve Şerif Tucker tek başına içeri girdi. Pek mutlu görünmüyordu.

"Şerif Tucker," dedi Jayme, ayağa kalkıp ailemle kanun arasında bir pozisyon aldı. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Burada olman iyi bir şey Jayme," dedi elindeki şapkasıyla oynarken.

"Gibson'a istasyona kadar eşlik etmenin bir sakıncası yoksa

çok minnettar olurum."

Odada şaşkın görünmeyen tek kişi Gibson'dı. "Bu neyle ilgili?"

Jayme sordu, şimdi tüm korkutucu iş.

"Gibson'ın cüzdanı bu sabah içindekilerden endişe duyan bir vatandaş tarafından karakola teslim edildi," dedi belli belirsiz.

Gibson'ın yüz ifadesine bakılırsa, şerifin tam olarak neyi kastettiğini biliyordu.

"Bu da ne böyle?" Scarlett patladı. "O lanet Misty Lynn onun cüzdanını çaldı ve sonra da uçuğundan korunmak için kullanmadığı prezervatiflere mi kızdı?"

"Bunu karakolda konuşmayı tercih ederim," diye ısrar etti şerif, sallanan sandalyenin altındaki bir kediden daha rahatsız görünüyordu.

"Baba," dedi Cassidy, gözleri ona yalvarırcasına. "Her şey yoluna girecek. Sadece birkaç soru soracağım." Gibson'ın çenesi titredi.

"Müvekkilim ve ben kahvaltımızı bitirir bitirmez sizinle karakolda buluşacağız şerif," dedi Jayme, elleri kalçalarında, sanki adamın bir talepte bulunmasına cesaret ediyormuş gibi.

"Çok minnettarım," dedi Şerif Tucker. "Fırsatın olduğunda karakola uğra Cass, dün gece hakkında sana bilgi vereyim."

O gitti ve oda yaklaşık on saniye boyunca tamamen sessiz kaldı. "Peki, bütün bunlar da neyin nesiydi?" Scarlett sonunda sordu. Herkes birden konuşmaya başladı.

Gibson Jayme'ye, "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Scarlett içkisini kaldırarak, "Eğer Misty Lynn ölü bulunursa ve bunu Gibson'ın üzerine yıkmaya çalışırlarsa bu kasabayı yerle bir ederim," dedi.

"Scarlett, herkesin içinde tehditler savurmak konusunda ne demiştik?" Devlin masanın altından onun kalçasını okşayarak sordu.

Derin bir iç çekti. "Yapmam."

SHELBY

I

bir koku kakofonisine uyandım. Muhteşem, yağlı kokular.
Bir gözümü açtım ve gerindim. Billy Ray yanımda,
Jonah'nın yatağında uykusunda homurdandı. Bizim
yatağımızda. Jonah'ın

Beni üst kata taşıdı ve bir duş daha aldıktan sonra en az iki saat boyunca hareket etmemem talimatıyla yatağa yatırdı.

Saate göz ucuyla baktığımda neredeyse dört saattir dışarıda olduğumu gördüm.

Vücudum bir koro halinde ağrılar ve sızılar söylüyordu. Büyük bir kadeh şarap ya da Mountain Dew ile yıkanmış bir başka anti-enflamatuar turunun zamanı gelmişti.

İki litrelik bir şişenin hayalini kurarak merdivenlerden topallaya topallaya inip hayal dünyasına daldım.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" Fısıldadım.

Oturma odasındaki her düz yüzey paket servis kapları ve abur cuburlarla kaplıydı.

Jonah kanepede oturmuş kızarmış tavuk budu yiyordu. "Sürpriz!" dedi ağzı doluyken.

"Bütün bunlar da ne?" Sehpanın üzerinde soğan halkaları, peynir çubukları ve bir tepsi dolusu dino nugget vardı. Yerde buz dolu bir kovanın içinde altı paket Mountain Dew vardı. Çalışma masası olarak kullandığım masanın üzerinde yağlı bir fast food hamburger torbası vardı. Televizyon sehpasının üzerinde koca bir elmalı turta ve daha fazla kızarmış tavuk vardı.

Jonah neşeyle, "Bu bir domuz girişi," dedi. Yanıma geldi ve bana nazik bir öpücük verdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki ilk önce neye dalacağımı bilmiyormuşum gibi," dedim saygıyla. Bana bir tabak uzattı. "Bir keresinde bana hiç çöp yiyip yemediğimi sormuştun."

"Bütün bir market ve fast food restoranını kastetmedim," diye güldüm.

"Ne zaman sıkı çalıştığım büyük bir etkinliği bitirsem, kendime bir domuz eti ziyafeti çekerim."

"Hayatımı kurtardığın için bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama sanırım şu anda seni uykuya dalmadan önceki halimden bile daha çok seviyorum," diye fısıldadım kızarmış tavuğu koklayarak.

"Al bakalım, tatlım."

Ben bir tabak doldurup kovadan bir kutu soda çıkarırken o da ağrı kesicileri aldı.

"Şu anda çok mutluyum," dedim bir stegosaurus külçesinin kafasını ısırarak.

Jonah bir soğan halkasıyla başka bir torbayı işaret ederek, "Şu torbada normal nugget'lar ve bir sürü sos da var," dedi.

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," dedim, bunun sadece abur cuburla ilgili olamayacak kadar duygusal olduğunu hissederek.

"Her şey dengeyle ilgili," dedi ağzı doluyken. "Tıka basa yediğinde gerçekten çok seksi oluyorsun," dedim ona.

Bana sırtıttı, dudaklarından yarım bir soğan halkası sarkıyordu. Güldüm.

"Gerçekten nasılsın?" diye sordu.

Bir hamburger aldım, paketini açtım ve bir ısırık aldım. Gözlerim göğşe doğru yuvarlandı. "Üzerimden o kadar çok ağırlık kalkmış gibi hissediyorum ki uçup gidebilirim," diye itiraf ettim.

"Cassidy'yle konuştum," dedi Jonah. "Christian hastanede tedavi edildi ve mahkemeye çıkmaya uygun olup olmadığının değerlendirileceği güvenli bir akıl hastanesine götürüldü."

"Olmayacak," diye tahmin ettim.

"Bir daha dışarı çıkamayacak Shelby," dedi Jonah. "İlaçlarını almaya devam etse bile. Annesi sen hazır olduğunda seninle konuşmak istiyor. Kendini sorumlu hissediyor."

"Değil," dedim hamburgerimin içine birkaç patates kızartması tıktırarak. "Muhtemelen sadece duymaya ihtiyacı var."

"Peki ya Gibson? Bu sabah olanlar neydi?"

"Cassidy bu konuda oldukça ketumdu. Ama 'kız arkadaşım düğününüzden kaçırıldı' kartını oynayarak ondan biraz bilgi almayı başardım."

"Kötü."

"Evet, şey. Sen benim kız arkadaşımın, Gibs de kardeşim."

"Peki Misty Lynn onun cüzdanında ne buldu?"

"Gibs ve Callie'nin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı."

Hamburger boğazıma takıldı ve öksürdüm. Sodadan bir yudum aldım.

"Kaybolmadan önceki gibi mi?"

Başını salladı.

"Ne tür bir resim?"

"Şu fotoğraf kabini anlaşımlarından biriydi. Bir şerit resim. Surat yapıyorlardı."

"Callie'yi tanıdığını bile bilmiyordum," dedim, başka bir külçe bulmaya çalışarak. "Kimse bilmiyordu. Sorun da bu zaten. O kadar zaman boyunca tek kelime etmedi."

Bu yüzden doğal olarak polislerin bazı soruları var."

"Gibson şimdi nerede? Gitmesine izin mi verdiler?"

"Resmi bir görüşmeden sonra serbest bırakıldı. Şimdi münzevilik oynamaya geri döndü. Kimseyle konuşmuyor."

"En azından suçlama yok. Bu iyi bir şey."

"Şimdilik. Sonra ne olacağını göreceğiz. Yargıç Gibs'le görüşüldüğünü öğrenecek. Sebebi ortaya çıkacak."

"Belki uzak durur? Christian'ı üzerime salarsa, bir süre Bootleg'den uzak durmak istemez mi? Ellerini temiz tutmak istemez mi?"

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse, uzak durur," dedi Jonah sert bir sesle. "Siz Bodines ve sizin Kaçak Adaletiniz," diye iç geçirdim.

"Bu iş onun bir kafese kapatılmasıyla sona erecek," diye söz verdi. "Ve her şey yoluna girecek."

"Öyle olacak," dedim, eline uzandım ve morarmış parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Sırada ne var?" Ona sordum.

"Sanırım kolluk kuvvetlerinin olayı çözmesini bekleyeceğiz. Çenemizi kapalı tutacağız. Sen ve ben biraz ev arayacağız. Sen biraz iş arayacaksın, tez savunmanı ve romatoloğunla randevunu ayarlayacaksın ki muhtemelen sana doğru gelen alevlenmenin önüne geçebilesin. Ve birkaç ay içinde kardeşin June'a evlenme teklif ettikten sonra, senin için yüzük alışverişine başlayacağım. Biz Bodinler sırayla yaparız."

Ona ters ters baktım. "Öncelikle, bundan sonra ne yiyeceğiz demek istedim. İkincisi, ilişkimizin ilk on sekiz ayı boyunca evlenme teklif etmeni yasaklıyorum. Hâlâ balayı dönemindeyiz. Bir aptala dönüşmediğinden emin olmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Oh, kesinlikle turta. Buzdolabında krem şanti var" dedi, talebimi görmezden gelerek.

Ayağa kalktı ve koşar adım mutfığa gitti. Elinde bir sprey kutusuyla geri döndüğünde, kapı aralığında durdu ve ağzına bir parça sıkı.

"Jonah, seni terli ve gömleksiz gördüm. Kollarındaki damarlar patlayana kadar barfiks çektiğini gördüm. Seni duşta tamamen çıplak ve ıslak gördüm. Ama senden hiç şu anda olduğum kadar etkilenmemiştim."

Sırıttı. Ve beni öptüğünde tadı tatlı ve vaatlerle doluydu.

Billy Ray üst kattan bağırdı. Kendini yataktan atıp suçlayıcı bir şekilde havlayarak merdivenlerden aşağıya koştuğunda bir gümürtü duyuldu.

"Buradayız dostum," diye onu temin ettim. Masanın üzerindeki yiyeceklere burun kıvırdı. "Bir tane dino nugget'ınız olabilir. Ama paylaşmak istediğim tek şey bu."

"Hey, sence kaç çocuk yapmalıyız?" Jonah uzaktan kumandayı eline alarak sordu. "Çocukları seviyorsun, değil mi?"

Ciğerlerimde sıkışıp kalan havayı dışarı verdim. "Çocukları severim," dedim dikkatlice.

"Burada bir aileye sahip olmanın, aileyle çevrili olmanın harika olacağını düşünüyorum.

Kuzenleri, teyzeleri ve amcaları olacak."

Karnımda sıcak, yapışkan bir his hissettim.

Kanepeye yerleşti ve beni bacaklarının arasına yerleştirdi, böylece göğsüne yaslanabildim. Dışarıda kuşlar cıvıldıyor, güneş parlıyordu. Komşular tatlı çay doldurup dedikodu yapıyordu. Annemle babam torunlarını gezdiriyordu. Jonah'nın annesi dondurmacıdaki erkek arkadaşına sokuldu.

Ve her şey neredeyse mükemmel hissettiriyordu. "Hey, sana gördüğüm ayıdan bahsetmiş miydin?"

SHELBY

Ikçımı yırtarak pedal çeviriyordum, kollarımda ter boncukları vardı ve çenemden damlıyordu. Jonah karanlık stüdyoda yanımdaydı. Sadece ikimiz vardık. Müzik gümbür gümbür çalıyordu.

duvarları aşıyor, kemiklerimde yankılanıyordu. Son bir kilometrenin giderek azaldığını görebiliyordum.

"Neredeyse geldik!" Karanlıkta bana o kalp kırıcı sırıtışını gösterdi. "Devam et!"

Bacaklarım yanıyordu. Derimin altındaki beyaz ateş kaslarımı tüketmiş, şimdi de kemiklerimi yiyip bitiriyordu. Ve ben bundan neredeyse hiç nefret etmiyordum.

"Hadi Shelby tatlım, hadi!" Jonah, uzak duvardaki ekran elliye geçerken haykırdı.

Rahatlamış bir şekilde gidonun üzerine yığıldım.

"Hayır, yok. Hareket etmeye devam et. Kalp atış hızını yavaşça düşür," dedi bisikletinden inerken. Elini boynuma koydu, başparmağı orada taşıdığım yara izini okşadı. Neredeyse her şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızın bir hatırlatıcısı. Birlikte geçirdiğimiz her günün ne kadar değerli olduğunu hatırlatıyordu.

Ama geçmiş resmen geçmişte kaldı. Bir daha asla peşimizi bırakmayacaktı. Ve gelecek, sonsuza dek sürecektir bir mutluluk gibi önümüzde uzanıyordu.

"Nasıl oluyor da durabiliyorsun?" Ofladım, ama şikayet ederken pedalları sallantılı bir şekilde çevirmeyi başardım.

Odayı geçti ve şenlikli sahte Noel ağacının yanındaki raf sisteminden iki taze ter havlusu aldı ve hala sırtarak bana döndü. "Elli mil, Shelby. Küçük bir ankilozan spondilit için hiç fena değil."

Son direnci de bisikletten çektim ve momentumun bacaklarımı oradan oraya taşımasına izin verdim.

"O yüzyıllık sürüş neye uğradığını şaşırarak," diye tahmin ettim nefes nefese. Jonah ve ben önümüzdeki yaz Kanada'da 100 millik romantik bir bisiklet sürüşü için kayıt yaptırmıştık ve soğuk Batı Virginia Yeni spor salonunda kış antrenmanı yapıyor.

Telefonundaki müziği sert, kutlama rock'ından yavaş, tatlı bir country baladına çevirdi. Bootleg Springs'in bir kurban daha alması çok güzeldi.

Su şişemden bir yudum alırken "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Yorgunum ama iyiyim," dedim. "Söz veriyorum."

Gergin mi görünüyordu? Heyecanlı mı?

"Neyin var senin?" Parmağımla yakışıklı yüzünü işaret ederek sordum.

Jonah'la tanıştığımдан beri alevlenmelerim çok azdı ve bir tanesi tarafından yere serildiğimde, beni tekrar ayağa kaldıracak yakışıklı, saldırgan erkek arkadaşım vardı. Başarılı oluyordum. Başarılydık.

Jonah'ın yeni spor salonu, tatillerde fazla kilolarını atmaya çalışan kasaba halkı ve göl vücutlarını korumaya çalışan yaz sakinleri için yıl boyunca hareketli bir buluşma yeri idi. Çoğunlukla sadece dedikodu yapmak ve sırt kaslarının esnemesini izlemek isteyen sadık yaşlı takipçileri için.

Doktoramı tamamladıktan sonra yakınlardaki Buck Eyalet Üniversitesi'nde bir araştırma profesörlüğü işi bulmuştum ve burada toplumlardaki opioid krizi üzerine on yıl sürecek bir araştırmayı yönetiyordum. Anketim, diğer şeylerin yanı sıra, topluluklar içindeki yalnızlığı ve potansiyel çözümleri belirlemek için ülke çapında bir girişim olarak da başlatılıyordu. Ve bir kitap üzerinde çalışıyordum. Bootleg Springs'in beni nasıl sahiplendiğinin hikayesi.

Billy Ray artık neredeyse büyümüştü ama hâlâ yavru bir köpek gibi davranıyordu. Neyse ki kağıt havlu tüketimimiz nihayet normale dönmüştü.

Hepsinden iyisi, sonunda bir evimiz vardı. Biriktirdik, araştırdık, seçeneklerimizi tarttık ve çok düşündük. Ve daha geçen ay Şükran Günü'nde, Scarlett ve Devlin'in yeni evlerindeki büyük masanın etrafında toplanmışken, Bodine'ler Jonah'a bir dizi ev anahtarı verdiler.

Anahtarlar ve tapu Bodine'in çocukluk evine aitti, şimdi eski, hüzünlü anılardan arındırıldı. Yenilenmiş ve yenilenmiş. Yeni bir aile için hazır. Bizim ailemiz.

"Jonah, ben-" Düşünce trenimi hemen kaybettim.

Jonah Bodine, bir buçuk yıllık erkek arkadaşım -çarpın, tam on sekiz aylık erkek arkadaşım- bisikletimin önünde diz çökmüş duruyordu.

"Shelby Thompson."

"Jonah Bodine," diye fısıldadım. Ayaklarım pedal kafeslerinin içinde dondu kaldı. "Seninle ilk kez bir arabaya binmeye karar vermemizin üzerinden tam on sekiz ay geçti.

Bu yaz kaçamağı," diye başladı. "Ve bana söylediğin gibi, çiftler on sekiz ayı atlatana kadar gelecek hakkında konuşmaya başlamamalı."

"Bu bilgiyi verdiğimi hatırlıyorum," dedim parmaklarımı dudaklarıma götürerek. Ellerim titriyordu. Görüşüm bulanıklaşıyordu ve içimde bunun terden kaynaklanmadığına dair belirgin bir şüphe vardı.

"On sekiz ay ve çılgın bir yolculuk oldu. Ailemin yaşadığı her şey boyunca her adımda yanımdaydın. Her şey en karanlık gibi görüldüğünde yanımdaydın. Sıkışıp kaldın."

Sözleri kalbimin tam ortasındaki bullseye'i vururken parmaklarımı dudaklarıma daha sert bastırdım.

"Bana bir ortağın nasıl olması gerektiğini gösterdin. Beni içeri aldın. Ara sıra bir şeyleri düzeltmeme izin verdin. Ve Shelby, tatlım, seninle geçireceğim önümüzdeki on sekiz ay için sabırsızlanıyorum. Önümüzdeki 18 yıl. Sonsuza kadar. Ben hazırım. Sen hazır mısın?"

Gözlerimi kırıpıştırarak başımı salladım. Ve başımı sallamaya devam ettim.

"Güzel, çünkü sana sormam gereken çok önemli bir şey var." Küçük siyah bir kutu gösterdi ve o kutuyu açarken nefesimi tuttum.

Narin bir altın bant üzerinde binlerce yıldız gibi parıldayan basit bir oval tektaşlı.

"Dr. Shelby Thompson, karım olma onurunu bana bahşeder misiniz? Bir grup gürültücü Bodine çocuğunun sürüsünü güdüyorum. Kanada'ya kadar at sürüp her yerden geçeceğiz. Burada yaşlanmak, böylece The Lookout'ta kargaşa çıkarabiliriz. Tüm bunları benimle yapar mısın?"

Ayaklarımı pedallardan zar zor kaldırıbiliyordum. Çoğunlukla sevinçten ama biraz da bacaklarım henüz çalışmadığı için kendimi ona doğru fırlattım.

Beni yakaladı. *Jonah beni hep yakalar.*

"Bu bir evet mi?" diye sordu, sesi terli saçlarım tarafından boğuklaştırılmıştı.

Başımı salladım ve sallamaya devam ettim. "Hayatında duyduğun en büyük, en gürültülü evet."

Güldük, karanlık stüdyoda kutuyu, yüzüğü, öpücüğü aradık.

Tuzlu ve tatlıydı ve hayal etmeye cesaret ettiğim her şeydi. Jonah da öyleydi.

Ailem çok heyecanlanacaktı. Muhtemelen tüm kasaba bir parti düzenleyecekti.

"Bu Gibson'ın düğününü engellemeyecek, değil mi?" diye sordum.

Jonah güldü. "Kardeşimle bunu çoktan konuştuk. Her şey yolunda."

"İyiden de öte," dedim parmağımdaki pırlantanın göz kırışını izlerken. Işıltı gözlerimin önünde bulanıklaştı. "Bu mükemmel."

"Telefonum Scarlett'le çalmaya başlamadan önce yirmi dakikamız var, Scarlett henüz resmileşip resmileşmediğini soruyor ve kutlamaya gelmemiz için ısrar ediyor. Senin için dino nugget yapıyor."

Kıs kıs güldüm ve ağzımı kapattım. "Yirmi dakika mı? Yirmi dakika içinde başımızı bir sürü belaya sokabiliriz."

"Soyunma odasında buzda bir şişe şampanya var. Mantarı patlatıp temizlenmeye ne dersin?"

Taktığım elmaştan daha parlak olan o yeşil gözlerin ışıltısından ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

"Jonah, babanın asla olma şansı bulamadığı her şey olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Zaten öyleydi. İyi bir adam. Cömert bir komşuydu. Şimdi de rüya gibi bir koca olacaktı. Hiç sahip olmadığı harika bir baba.

Yüzümü büyük, sıcak eliyle kavradı. "Planımız bu, Dr. Bodine. Ve sen benim istediğim her şeysin."

ÖN SİPARİŞ THE SON BOOTLEG BAHARLAR ROMAN ŞİMDİ!
24 Temmuz'da yayınlanacak.

[Bootleg #6 Highball Rush'ı almak için buraya tıklayın](#)

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Öncelikle, sorularınızın bir sonraki (son) kitapta yanıtlanacağı konusunda sizi temin etmeme izin verin. **SİZE SÖZ VERİYORUM VE BEN**

BUNDAN HOŞLANIYORSUN. Yani, okuyucu grubumda yapardım, ama sevimli ve çekici bir şekilde. Her neyse.

Şu anda çok mutlu/üzgünüm! Bootleg Springs serisine yaptığım katkının bittiğine inanamıyorum. Bodine ailesi ve onların çılgın Batı Virginia kasabası bana çok gerçek geliyor. Bu kitapları Claire Kingsley ile birlikte yazarken çok iyi vakit geçirdim ve *her şeyin ortaya çıkacağı* 6. Kitapta sizin için neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum!

Jonah'ın ailesi için, onun gerçekten köksüzlük duygusuna sahip olmasını istedim. Bodine'ler tarafından kabul edilmek onun eksikliğini duyduğu yapboz parçası. Küçük bağımsız ineğimiz Shelby'nin bir ailesi var ama aynı zamanda biraz yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyor. Bootleg'in ikisini de evlat edinmesi, biberli rulonun üzerindeki krema oldu. Şaka yapıyorum. Pepperoni rulolarında krema olmaz! Ama ne demek istediğimi anladınız.

Bu yolculukta bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederiz. Sizin için yarattığımız bu küçük kasabanın tadını çıkardığınız için. Siz olduğunuz için teşekkürler.

Eğer Jonah Bodine ve Shelby Is That a Bear (Lucy'nin notu: Dışarıda olduğum her an tam anlamıyla ben) Thompson'ı sevdiyseniz, lütfen tüm kitapsever arkadaşlarınıza anlatmaktan ve gözlerimi yaşartan övgü dolu bir eleştiri yazmaktan çekinmeyin. Şimdi gidin ve 6. Kitabı sipariş edin ki Bootleg Springs'e birlikte veda edebilelim.

Xoxo,

Lucy

YAZAR HAKKINDA

Lucy Score, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Yemek masasının okumak için olduğu konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır. Bay Lucy ile birlikte iğrenç kedileri Cleo ile paylaştıkları Pennsylvania'daki evlerinde tam zamanlı olarak yazmaktadır.

Lucy, kalp kıran kahramanlar ve süper kahramanlar yaratmak için saatlerini harcamadığı zamanlarda kanepede, mutfakta ya da spor salonunda bulunabilir. Bir gün bir yelkenliden, okyanus kıyısındaki bir apartman dairesinden ya da güvenilir Wi-Fi bağlantısı olan tropik bir adadan yazmayı umuyor.

Haber [bültenine kaydolun](#) ve en son Lucy kitap haberlerinden haberdar olun.

Ve onu takip edin: Web

sitesi: Lucyscore.com

Facebook at: [lucyscorewrites](#)

Instagram at: [scorelucy](#)

Twitter at: [LucyScore1](#)

Blog adresi: lucyscore.com/blog

Okur Grubu'nda: [Lucy Score'un Anonim Binge Okuyucuları](#)

AKKNOMLEDGMENTS

Smooshyface Clairebear Kingsley bu seriyi benimle birlikte yazdığı ve süper havalı bir insan olduğu için.

Dawn, Jessica ve Amanda o gözbebekleri için.

Gin Fling'in kapak tasarımı için Pink Ink Designs'tan Cassy Roop.

BRA'larım sonsuza dek harika oldukları için.

Cleo, düzenlemeler sırasında masamın üzerine döküldüğü için.

Joyce ve Tammy, benimle bitmek bilmeyen Queer Eye bölümlerini izlediğiniz için.
Oh ve her zaman tüm işi yapmak.

Tesadüfen bir araya gelen ve birlikte güzel bir sihir yaratan gizli sokak ekibim.

Beni diğer komşuların kaçındığı bir komşuya dönüştürdüğü için serbest dolaşan veranda yastığı Winston.

Bay Lucy'nin yıkıcı yakışıklılığını koruduğu için.

Teslim tarihim geldiğinde ve yemek yapmaya üşendiğimde bizi doyurduğu için Panera.

Her zaman için tacos, her zaman hayatı daha iyi hale getirir.

LUCY'NİN BAŞLIKLARI

Bağımsız Başlıklar

Gizli Aşk

Ashley, kendisini aldatan nişanlısından intikam almak için milyarder Jason Baine ile iş birliği yaparak onu ve metresini alaşağı eder.

Benimmişsin Gibi Davran

Harper, gerçek hayattaki kahramanı Luke ile sahte bir ilişki yaşayarak hayatına yeniden başlar. Ancak sahte ve gerçek ve gizli gerçekler kısa sürede unutulmaz bir aşk hikâyesine dönüşür.

Nihayet Benim

Yaralı gazi Aldo eski hayatını arzularken, Gloria yeni bir hayat kurmaya çalışır. Yara izleri ve ikinci şanslar arasında bu ikisi çarpışır. Birbirlerinin iyileşmesine yardımcı mı olacaklar yoksa daha fazla zarar mı verecekler?

Bay Fixer Upper

Gannon King'in saha yapımcısı Paige ile sette yaşadığı çatışmalar ikisini de daha fazla spot ışıklarının altına sürükler. Kanal daha fazla drama için bastırırken, kapalı kapılar ardında işler kızışıyor.

Noel Düzeltmesi

Cat King, bir kamera ekibi, büyük bir bütçe ve yıkıcı bir kasırganın ardından kasabayı yeniden bir araya getirme niyetiyle Merry'ye gelir. Noel'e çok az kalmıştır. Asık suratlı şehir yöneticisini kendisine güvenmeye ikna edebilecek midir?

Umudun Kalbi

Bekâr anne Bristol, seksi yabancı Beau'nun yardımıyla kederiyle savaşmaya başlar. Ancak Beau'nun tüm ailesini etkileyecek bir sırrı vardır.

En Kötü Sağdıç

İş adamı Aiden, dikkatini bir ya da iki aydan daha uzun süre çekebilecek bir kadınla hiç tanışmamıştır. Ta ki Brooklyn'e özgü tavırları olan, ukala bir kız olan Franchesca'ya kadar. Fethedilemez olanı fethedebilecek mi?

Rock Bottom Girl

Ya lisede zirveye ulaştıysanız ve lise berbatsa? Marley Cicero 38 yaşında, beş parasız ve mezun olduktan sonra ayrılmak için sabırsızlandığı kasabada ailesinin yeni ev arkadaşı.

Mavi Ay Küçük Kasaba Romantizm Serisi

Her Şeyin Başladığı Yer

Bu ön bölümde Mavi Ay'ın nasıl başladığını öğrenin. John Pierce yalnızlığının tadını çıkaran bir çiftçidir, ta ki gönülsüzce kabul ettiği yüksek lisans öğrencisinin bir kadın olduğu ortaya çıkana kadar.

Artık Sır Yok

Carter Pierce, aile çiftliğiyle uğraşırken ellerini kirltmekten çekinmeyen göz kamaştırıcı bir gazidir, ancak büyük şehirli bir gazeteci tarafından gölgelenme havasında değildir.

Günaha Düşmek

Beckett Pierce, Mavi Ay'ın çekici belediye başkanıdır ve sorunlu kadınlara karşı zaafi vardır, özellikle de konukevinde yaşıyorlarsa.

Son İkinci Şans

Jackson Pierce geri dönen müsrif bir evlattır. Hollywood senaristi olarak başarılı bir kariyeri vardır ve her şeye sahiptir. Geride bıraktığı kız dışında her şeye.

Planın Bir Parçası Değil

Emma tüm hayatını planlamıştır. Ve bu plan, yakışıklı moda fotoğrafçısı ve kötü şöhretli kadın avcısı Nikolai Vulkov'la dolambaçlı bir yoldan gitmeyi içermemektedir.

Kaosa Tutunmak

Şerif Donovan Cardona, kasabası aklını yitirdiğinde, sırlar saklayan ve her beş saniyede bir yanlışlıkla ona çakan kızıl saçlı felaketten bahsetmeye bile gerek yok.

Numara Yapmanın İnce Sanatı

İki düşman, her şeye burnunu sokan Güzelleştirme Komitesi'ni alaşağı edecek kadar uzun süre sahte bir ilişki yaşayabilir mi? Mavi Ay küçük kasaba romantizm serisinin bu yeni bölümünde öğrenin.

Bootleg Springs Serisi

Viski Chaser

Scarlett, alet kemeri ile cehennemi andıran bir erkek fatmadır. Seksi kapı komşusunu yeni evcil hayvan projesi yaptığında sadece komşuluk yapıyor.

Sidecar Crush

Leah Mae Larkin, mankenlik kariyerini tehdit eden bir skandal yüzünden gözlerden uzak kalmak için memleketi Bootleg Springs'e iniş yapar. Orada, kendi aile karmaşasının ortasındaki seksi bir metal işleme sanatçısı olan çocukluk arkadaşı Jameson Bodine ile yeniden bağlantı kurar.

Moonshine Öpücüğü

Cassidy, dostane geçmişlerine rağmen Bowie'nin babasını araştıran küçük kasaba şerif yardımcısına dönüşen komşu kızıdır. Spoiler Uyarısı: Onun için sadece bir kız kardeş gibi *DEĞİLDİR*.

Bourbon Mutluluğu

June Tucker'ın fantezi futbol oyuncusu gerçek hayattaki erkek arkadaşına dönüştüğünde, gerçekte başa çıkabileceğinden emin değildir. George ona kur yaparken, June da Callie Kendall davasındaki son gelişmeleri anlamlandırmak için elinden geleni yapar.

Cin Kaçamağı

Kişisel antrenör Jonah ve inek Shelby yaz boyunca aynı evi paylaşmak zorunda kalınca, Jonah ateşli bir kaçamağa hazır olup olmadığına karar vermek zorunda kalır. Ancak geçmiş ve onun sırları işleri ilginçleştirmek üzeredir.

Günahkar ve Aziz

Sınırı Geçmek

Kurallara bağlı bir koruma olan Xavier, Hollywood'un ışıltısını ve tehlikesini ardında bırakmak isteyen yıldız adayı Waverly ile tanıştığında ilk görüşte nefret eder.

Kuralları Yıkma

Tehlikeli bir oyun Xavier'i Waverly'nin hayatına geri getirir. Onu canlı çıkarabilecek tek kişi odur, ama ona bir daha güvenebilecek midir?